

WARHAMMER
40,000

NEM JÓ EMBEREK

WARHAMMER CRIME ANTOLÓGIA

CHRIS WRAIGHT | DARRUS HINKS
GARETH HARRAHAN | GRAHAM McNEILL
GUY HALEY | MARC COLLINS | NICK KYWE

WARHAMMER
CRIME

NEM JÓ EMBEREK

WARHAMMER CRIME ANTOLÓGIA

CHRIS WRAIGHT | DARIUS HINKS
GARETH HANRAHAN | GRAHAM McNEILL
GUY HALEY | MARC COLLINS | NICK KYME

BLACK LIBRARY

NEM JÓ EMBEREK

No Good Men © Copyright Games Workshop Limited 2020. No
Good Men,
Warhammer Crime, GW. Games Workshop. Black Library,
Warhammer,
Space Marine. 40K, Warhammer 40.000, the 'Aquila' Double-headed
Eagle
logo. and all associated logos, illustrations. images. names, creatures,
races,
vehicles. locations. weapons. characters. and the distinctive
likenesses
thereof are either ® or TM. and/or © Games Workshop Limited,
variably
registered around the world.
All Rights Reserved.

Első kiadás

Fordította: Hoppán Eszter
Szerkesztő: Bajer-Zalán Ivett
Szöveggondozás: Czene István
Műszaki szerkesztés: Massár Mátyás

Kiadja: Tuan Kiadó
Felelős kiadó: Bajer Tibor

ISBN 978-963-589-116-0

English version originally published in Great Britain in 2020 by
Black Library.
Games Workshop Limited. Willow Road. Nottingham. NG7 2WS. UK
This edition published in Hungary by Tuan Publishing Ltd in 2024.
Copyright © Games Workshop Limited. 2020.

This translation copyright © Games Workshop Limited. 2024.

Translated and used under licence by Tuan Publishing Ltd.

All rights reserved.

Cover illustration by Rachel Williams.

English title: No Good Men

www.blacklibrary.com

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

This is a work of fiction. All the characters and events portrayed in this book are fictional, and any resemblance to real people or incidents is purely coincidental.

Minden jog fenntartva.

Utánnnyomás, továbbá bármilélc optikai, akusztikai és elektronikus feijjegyzés, tárolás és közreadás még részleteiben is csak a kiadó írásos beleegyezésével lehetséges.

A 41. évezredben járunk. Messze a távoli csillagok harctereitől egy város áll. Ósi bolyok kiterjedt és hanyatló metropolisza, ahol virágzik a korrupció és a gyilkosság életforma.

Ez Varangantua, a rothadó pokol, tele megfakult pompával és erjedő nyomorral. A rákszerűen burjánzó település határai között - mint megannyi nyúlkotorék - kerületek lapulnak, olajmocskos dokkok, hivalkodó tornyok, nyomornegyedek és vágóhidak. És persze ott magasodnak a végrehajtók vasalt bástyái is. A végrehajtók a Lex fenntartóiként a város és a törvényt nem ismerő feledés között állnak.

Aki ezen a zord helyen él, az jól ismeri a nélkülözést és a félelmet, a legtöbben épp csak tengődnek, miközben erőfeszítéseikkel egy olyan végtelen háborút táplálnak az úrben, amelyről semmit nem tudnak.

Csak a kiválasztott kevesek, az aranyozottak és a kereskedőbárók ismerik a gazdagságot, ők azonban üresek és lelketlenek, akik a szenvedésből húznak hasznot.

Az erőszak elkerülhetetlen a sötét utcákon, ahol valaki vagy áldozat, vagy tettes. Bármilyen igazság is létezik, azt csak erőszakkal lehet megtalálni, és a gyengék nem maradnak sokáig életben. Mert ez Varangantua, ahol csak a kíméletlenek boldogulnak.

TARTALOM

ELFAJZOTTAK

CHRIS WRIGHT

KIMENETI SEB

DARIUS HINKS

KILÁTÁS AZ OLÜMPOSZRÓL

GARETH HANRAHAN

TISZTÁTALAN DOLGOK

GRAHAM MCNEILL

SEMMI SZÜKSÉG JÓ EMBEREKRE

GUY HALEY

KIHÚLT NYOMOK

MARC COLLINS

SZÉLLEL SZEMBEN

NICK KYME

ELFAJZOTTAK

CHRIS WRIGHT

A város verítékben úszott.

Revenától a Magas Peremig, a régi Sebföldektől az új Novgyig, a tengerparti mocsaraktól, ahol lomha szél huhogott a feketére száradt fűszálak felett, egészen a páncélüveg és a plasztacél praesidiumi tornyokig minden sült és főtt a forróságban. Dolgozók kornyadoztak munkaállamásaikon, orruk hegyén csillogó verítékceppekkel. Funkcionáriusok kókadtak a munkacelláikban, zsíros tenyerükben tollukat szorongatva. Vladárok görnyedtek a trónusaikon, és még a kezüket is alig emelték fel, hogy parancsokat osztogassanak.

Agusto Zidarov, az Urgeyena Bástyá probátora felpillantott a sápadt égre, egy kicsit összeráncolta az orrát, és azon kapta magát, hogy esőért fohászkodik. Urgeyena városrészben két évszak váltotta egymást, s a csúcán mindkettő egyformán elviselhetetlennek tűnt. Amikor már elég régóta tartott az egyik, mindenki a másikra áhítozott. És amikor az jött el, mindenki vissza akart menni az előzőbe.

Zidarov nekidőlt a festetlen sziklabeton falnak. Három hónapja tette le a kabátját, és azóta nem kellett elővennie. Az ingét vasaltan vette fel, mostanra mégis nedves, sötét foltokban tapadt a hasára és a hátára. A hőségben sokkal rosszabbul viselte fizikai kondíciója romlását. Esőben nagyjából mindegy volt, hogy mennyivel nehezebb lett. A nap kíméletlen sugarai alatt azonban minden egyes deka felesleg érezte hatását.

Tényleg formába kellene hoznia magát. Milija, az élettársa már évek óta könyörgött neki. Mégis mindketten ugyanazt ették, mindketten ugyanolyan nehéz munkát végeztek. Milija példát mutathatott volna, ha tényleg akar. Most, hogy a lányuk katonai kiképzésre ment, és újra magukra maradtak a lakásban, sok mindennek könnyebbnek kellett volna lennie, mint korábban.

A hőség azonban nem segített. Még gondolkodni is nehéz volt, nemhogy dolgozni.

Pislogott, és az írisze, azaz a belső augmentika az arccsontja körül és a retinájában, megmutatta neki a legfrissebb parancsokat. Az ügyei nagy része rendben volt. Vagy kézben tartotta őket, vagy nem kellett törődnie velük, mert valaki más majd úgyis rájuk néz. Az egyetlen dolog, amit nem halogathatott tovább, az az elsőbbségi jelzés volt, amelyet az Eklézsia felsőklávós összekötő irodájából

kapott a város adathálóján keresztül.

Zidarov nem szerette a papokat. Mindig is így volt ezzel. Sokan mások viszont kedvelték őket, és ragaszkodtak hozzájuk, hogy valamiképp megszabaduljanak túlterhelt életük holsúlyától. Gyakran tűnődött azon, hogy ezek az emberek valaha is megkapják-e ezt az elégtételt. Úgy tűnt, hogy az Egyház inkább csak további igákat tesz a nyakukba. De talán csak ő érezte így. Talán mások valóban megkönnyebbülnek attól, hogy egy kicsit többet adnak bele a kerületi tizedbe, vagy hogy többször mennek el az oltárokhoz. Az emberektől bármi kitelik. Lehet, hogy azok a fohászkodók mind igazat mondanak, még önmaguknak is. Meglehet.

Ránézett a közleményre, mely virtuális rúnák formájában derengett a látómezejében. A pap neve Yvgen Asparev. A Vostoka közösség magasrangú vezetője, közvetlenül Stanislasca diakónusnő alatt. Állítólag egyike azon keveseknek, akikre az öregasszony hallgat. Mivel Stanislasca szenilis vén banya volt, aki már képességeinek utolsó morzsáit is slatovos üvegekre cserélte, ez nem jelentett különösebb megtiszteltetést. Asparev valószínűleg többé-kevésbé úgy irányította a közösséget a dolgokat, ahogyan neki tetszett.

Asparevnek volt saját külön csomópontja is az adathálón, így Zidarov az írisze segítségével értesítette, hogy úton van. Tudta, hogy valószínűleg gyalog is képes lenne megtenni az Eklézsia tornyáig hátralévő kis távolságot, de a hőség miatt úgy döntött, hogy kocsival megy, és néhány pillanatra menedéket keres a sugárzó aszfalt elől.

Aztán mégiscsak maradt, ahol volt, félig nyitott szájjal, felfelé bámulva az égre.

A nap csak melegebb lesz.

Az Eklézsia épülete szabványos volt. Tökéletesen szabványos, mint mindenütt máshol is. Nem mintha Zidarov sok más helyet látott volna Urgeyenán kívül, de így is tudta, hogy mindegyik ugyanúgy néz ki Varangantuában, az Alectón, az Impérium minden világán. Sablonok alapján tervezték őket, a missionaria tudósai által összeállított szent dokumentumok szerint, melyeket gondosan őriztek a védett pánceletermekben.

Kiszállt a kocsijából, ki egyenesen a párafalba, és felnézett. Brutális építmény állt előtte. Oldalait nehéz gránitburkolat fedte, faragott vízköpőkkel, angyalokkal és koponyaarcú szörnyekkel, amelyek

hormontúltengéses tinédzserek módjára fonódtak össze. A tágas bejáratot aranyozott oszlopcsarnok övezte. Minden ragyogott, nemcsak a patinás fémtől, hanem a riasztómező alig-alig látható aurájától is. Gigantikus oszlopok támogatták a szent primarchák jádefekete szobrait, melyek még a megszáradt palumbaürülék és szálló por kérge alatt is próbáltak méltóságteljes benyomást keltetni. Több nagy torony emelkedett egy hatalmas külső fal mögött, mindnek koponya a tetején, és mindegyik fényárban úszott, még a perzselő hőségben is.

A képzelőerő csődje – gondolta magában Zidarov. A komplexum még a környező, ormótlan lakótömböknél is csúfabb volt, és a szélein csúnyán kezdett lepusztulni. Talán azok a terrai katedrálisok, amelyek a provinciális templomok modelljeiként szolgáltak, tényleg lenyűgözőek lehettek. Talán tömör aranyból épültek, és nem csak szennyvíz- és szemétszaguk volt.

A környék zsúfolásig megtelt rongyos kérvényezőkkal, akik mind tartották a tisztes távolságot, hosszú sorokban ácsorogtak, és türelmesen várták, hogy szólítsák őket. Zidarov lezárta a kocsiját, mit sem törődve a kordonnal körülvett várakozóhelyekkel, és elindult egy hosszú lépcsőn felfelé, az első kapuhoz. A fent álló örök hosszú fehér köntöst viseltek, és nehézkes lángszórókkal voltak felszerelve. Szemüket fémmellenző rejtette, és az arcuk fedetlen része sötétre volt festve. Minden fegyverzetük ellenére ők is kissé bágyadtnak tündek a hőségben. Biztosan megtartani is nehéz lehet egy olyan lángszórót.

– Probátor, U-Bástya – mondta nekik Zidarov, és megmutatta a rozettáját. – Asparev atyához jöttem.

Valami beszéd hallatszott az épület belső voxhálózatából, és az őrparnacsok feszülten bólintott. A kapuk kattánva kinyíltak, hogy bemehessen. Mielőtt átjuthatott volna a belső udvaron, egy fekete köntösös nő lépett elé. A feje le volt borotválva, a bőre pedig telelyuggatva valamivel, amit Zidarov eredetileg augmentikának gondolt, de ami közelebbről megnézve valószínűleg vezeklőszegecs lehetett. Sántított, talán ugyancsak önbüntetésből kifolyólag, és elektro-korbács lógott az övén.

– Üdvözlöm, probátor – mondta. – Kérem, engedje meg, hogy a papi lakrészbe vezessem.

Zidarov undorral méregette a korbácsot.

– Csak ön után.

Vastag oszlopokkal körbevett, csobogó szökőkutas kerengőkön

vágtak át. Akolitusok és imaszervitorok csoszogtak a homályban, áldásokat mormolva vagy katekizmusokat biflázva. Mindenütt szobrok álltak. Sanguinius agóniája. Szent Agata elhatározása, azelektói vezeklők mártíromsága. Nehéz füstölőszag ülte meg az állott levegőt, és ez csak erősödött, amikor megint beléptek az épületbe, majd elindultak a falba vésett szövegekkel ellátott szűk, sötét folyosókon.

Asparev lakrésze többemeletnyi magasságban helyezkedett el. A kísérő becsengetett, kinyitotta Zidarovnak az ajtót, majd szó nélkül távozott. Zidarov egy gazdagon szőnyegezett szobában találta magát, súlyos bútorok között. A falakat padlótól a mennyezetig arcképek borították – bíborosok, szentek, főesperesek képmásai, akik mind vádló, üres tekintettel meredtek rá a vásznakról.

Asparev az egyik nagy asztal mögött ült, és felállt, hogy üdvözlje. Ösztövé férfi volt, nagyon sötét bőrű, ősz hajú, éles arcú. Sötétlila köntöse olyan benyomást keltett, mintha igazi bársonyból lenne. Zidarov itt is érezte az Eklézsia jellegzetes levegőjét – tömjén, dohszag és égett bűz elegyét.

– Probátor! – mondta Asparev, és a hangja épp olyan prémes simaságú volt, mint a köntöse. – Köszönöm, hogy eljött. Foglaljon helyet.

Zidarov talált egy kemény bőrkarfás karosszékkel, amely a keskeny, északra nyíló ablakok felé nézett. Asparev leült vele szemben, és sovány kezét az ölébe helyezte. Mozgása megfontolt volt, precíz, visszafogott.

– Ön igazhívó ember, probátor? – kérdezte Asparev.

Nocsak! Ez aztán a kérdés.

– Mindannyian azok vagyunk, nem igaz? – felelte.

– Nem annyian, mint szeretném.

Nehéz volt belátni ennek a kijelentésnek az igazságát. A város minden polgárától megkövetelték, hogy agyzsibbasztó rendszerességgel látogassa a templomokat és katedrálisokat. Urgeyénában több pap volt, mint végrehajtó. Minden, mindig az egyházzal szolgált – a napszakok, az üdvözlések, az öltözködés, a munkarend. Mi más lehetne még?

– Nos, nem mindig kapjuk meg, amit szeretnénk – jegyezte meg Zidarov.

– Nem az számít, hogy én mit akarok. Csakis a Trón számít.

Tessék, egy fanatikus. Zidarovnak nem voltak különösebben ellenére a korrupt papok, akik a tizedüket topázra és bulizásra költötték. Azokkal legalább lehetett inni. Az ilyen igazhívók viszont elborzasztották. Ezek csináltak az emberekből ön korbácsotokat, ha csak egy kis esélyük is nyílt rá.

– Úgy tudom, panasza van – próbált vissza lavírozni Zidarov a tárgyhoz.

Asparev elmosolyodott.

– Panasz. Milyen különös kifejezés ez a kötelességteljesítésre. – Kézbe vett egy dossziét, és átadta Zidarovnak. – Pillantson bele.

Zidarov megpöccintette a pecsétet, és néhány hivatalos bélyegzővel ellátott pergamenleveleket húzott elő. Az egész hivatalos gót nyelven íródott, teletűzdelve jogi szakkifejezésekkel, már-már az érthetatlenség határáig. Zidarov mégis felfogta a lényegét.

– Elfajzások – foglalta össze egy szóval.

– Attól tartok – mondta Asparev, és a sas jelét vetette magára. – Az utolsó tisztoztatás után bíztam benne, hogy teljesen kiirtottuk őket. Most azonban, mint láthatja, aláírt tanúvallomással rendelkezünk. Kihallgatásokkal igazolt észlelésekről az egész lakóklávbán.

Zidarov végigpörgette a vallomásokat. Az ilyen dolgokból nagyon keveset lehetett megtudni. Az, aki hirtelen egyházi hivatalnokokkal találja szembe magát egy acélasztalon, egy sötét cellában, az azt fogja mondani, amit azok hallani akarnak. Másfelől viszont a szóbeszédnek mindig van valamilyen alapja.

– Ezek mind Vostokából származnak – szolt Zidarov.

– Igen, még hozzá meglehetősen kis területről. Azt hiszem, könnyű lenne megtalálni ennek a fertőzésnek a forrását.

Talán valóban így volt. De ilyen helyeken mozogni sosem teljesen biztonságos, és nem is egyszerű.

– Hogyan jutottak hozzá? – érdeklődött Zidarov.

– A papjaim mindenhol ott vannak, ahol nagy a szükség – felelte Asparev. – Márpedig odalent, ahol a maguk törvényei csak akadozva működnek, elég nagy. Amit ők hallanak, az idővel hozzám is eljut.

– Bár ezek csak szóbeszédnek – mondta Zidarov, miközben igyekezett a lehető legtöbbet felfogni a misztikus nyelvezetből. – Nem számoltak be tényleges lázadásról, rendbontásról?

– Semmi ilyen kézzelfogható dologról nem – szippantott Asparev.

– Csak vadállatok, de szorult beléjük némi ravaszság. Távol maradnak a fénytől – hajolt előre egy kicsit, és keményen Zidarovra meredt. – De gonoszak és fondorlatosak, és ha békén hagyják őket, terjedni fognak.

Zidarov szkeptikusan dörzsölte meg az állát.

– Mindig ezt halljuk – tette vissza a pergament a mappába. – Ez nálam maradhat?

– Természetesen.

– Akkor neki is látok a munkának. Köszönjük a neveket. Nagy segítségünkre lesznek.

Asparev meghajolt.

– Részemről a szerencse. Ha bármi másban segítségére lehetek, kérem, jelezze! Fegyveres egyházi csapatokkal rendelkezem, többek közt olyanokkal is, amelyek ki vannak képezve a szent láng használatára.

Hát persze. Zidarovnak nem állt szándékában ezeket a fanatikusokat bárminek is a közelébe engedni.

– Észben fogom tartani – állt fel. – És jelentkezem, ha találok valamit.

Asparev ülve maradt, és sikerült egyszerre jámbornak és harciasnak látszania, ami elég szép teljesítmény volt.

– A Trón tekintete figyelje lépteit. És a fénye óvja.

A klasszikus duplafedelű áldás, mely részben ígéret, részben fenyegetés.

– Köszönöm – lépett az ajtóhoz Zidarov. – Biztos vagyok benne, hogy jól fog jönni.

Eliajzások. Mutánsok. Az üresség torz lényei.

A Gyűlölet Szentháromságának tagjaiként a boszorkányok és a xenók mellett, a mutánsok egyetemes félelem és utálat tárgyai voltak. Egyetlen gyermek sem nőhetett fel anélkül, hogy ne hallott volna rémtörténeteket róluk. Beléjük égett a rettegés, először a szülői házban, aztán az iskolában. Zidarov is élénken emlékezett erre a félelemre, amikor felriadt az éjszaka közepén, átizzadt takarója alatt, és kiabált, hogy valaki menjen oda hozzá.

Ha valaki megpróbálta, akkor gondolhatta azt, hogy a xenók egyáltalán nem léteznek, vagy ha igen, akkor is olyan messze vannak, hogy úgyszemint találkozik velük. Ha valaki akarta, elhitethette magával, hogy soha nem fog boszorkányokkal összefutni, hisz ritkábbak, mint a becsületes úton meggazdagodott emberek. De azt senki sem beszélhette be magának, hogy az elfajzottak nem léteznek, mert a bizonyítékok mindenhol ott voltak. Minden város orvosi létesítményében külön égetőket helyeztek el az olyan újszülöttek számára, akiknek a szeme helyén hártya volt, vagy átlátszó bőrrel, netán haj helyett tüskékkel születtek. Minden tehercsomópontban keringtek tiltott videofelvételek azokról a valamikről, amik a csillaghajók fenékkamráiban élnek, a sötétben tekergőzve, és megriadnak a lángok fényétől.

A probléma abban rejlett, hogy hol kellene meghúzni a vonalat. Az emberiség galaktikus faj, amely milliónyi világra szóródott szét. Egyes bolygók magasabb gravitációjúak, mások alacsonyabbak. Némelyik mérgező pokol-mocsár, némelyik rendezett városi terület. Ez változásokat idézett elő, kiterjesztve az eredeti emberi forma határait. Néhány mutációi olyan gyakorinak és jóindulatúnak tartottak, hogy hivatalossá tették őket, és létrehozták az abhumán osztályt. Egyes finom eltéréseket roppant nehéz volt észrevenni, még maguknak az érintetteknek is. Tehát mi az igazi mutáció, és mi pusztán környezeti alkalmazkodás? Biztos, hogy terrai tudósok seregei töltötték az egész életüket a válaszok keresésével. Egy olyan eldugott világban, mint az Alecto, nehezebb bizonyosságokra szert tenni.

Zidarov emlékezett egy ügyre, amin dolgozott, még ítésként a végrehajtó csapatok fegyveres részlegénél. Az egyik kereskedelmi kikötői csomópontban egy nagy teherszállító hajó kötött ki az Alecto ürterében, és a legénysége lejött a bolygóra egy kis pihenésre és kikapcsolódásra a következő útszakasz előtt. Ez hibának bizonyult. A bőrük egy kissé túlságosan szürke volt, a szájuk pedig egy kicsit túl széles. Elterjedt a hír, és komoly tömeg verődött össze. Mire Zidarov csapatát bevetették, már túl késő volt. A főkolompások megrohmozták az épületet, és kirángatták a legénységet az utcára. Harminc elevenen elégetett férfi és nő kürtölte világgá üvöltve az ártatlanságát, miközben a prométheummal fűtött lángok zsíros, megfeketedett húscsikkokká perzselték őket.

Senkit sem vontak felelősségre. Túl nagy lett a tömeg. Végül már több ezren voltak. És a szolgálatban lévő ítések nagy része ugyanúgy

érezte, mint ők.

– Soha nem lehet tudni – mormogta egyikük Zidarovnak, miközben mogorván bámulta a parázsló máglyákat. – Talán tényleg azok voltak.

Zidarov nem ellenkezett. *Jobb félni, mint megijedni* -, gondolta önkéntelenül is. *Engedj be egy mutáns, egyetlen egyet, és mindent elveszíthetsz. Inkább tartsd távol őket. Tartsd távol mindet!*

Mégis nehéz volt hallgatni a sikoltozást. Különösen a fiatalokét. Az még rosszabb volt.

Zidarov megdörgölte a homlokát, letörölte az izzadságot. Az Eklézsia épületegyüttesének gőge távolról is érezhető volt. Az Asparevvel való találkozás után egyenesen leereszkedett az alsó klávba, és elindult a Vostoka üzemeinek mélységeibe. A Vostoka lakókláv régi volt, Urgeyena hatalmas és változatos területének csupán egy része, roskadozó, omlatag tornyokkal a mágnessínek és viaduktok kusza rengetegében. A kaméleon-képernyők serényen villództak, de üzenetüket nem lehetett igazán látni a déli verőfényben. Mindent belepett a por. Lerakódott a járdákra, a reklámlapokhoz, a munkások arcára.

Füstöt okádó vontatók dübörögtek tova. Szervo-koponyák zümmögtek, mint a legyek, és az égbolt tele volt gázlángok fényeivel.

Remek hely egy forró délutánra. Zidarov meghúzogatta átnedvesedett ingét, és érezte pisztolytáskáját az övében. Megnézte az Asparev dossziéjából vett nevet, és felpillantott az üzleti egységre, ami előtt állt.

Vaporium volt, ipari mosoda. Homlokzata félig elveszett a gőzhálóban, mely maró anyagoktól és penésztől bűzlött. Hatalmas csövek kígyóztak az ajtók és lórésszerű ablakok körül rozsdásan, régi imacsíkokkal borítva, melyek ázottan csüggték alá a gőzben.

Zidarov felmászott a lépcsőn, és bement a nyitott fém tolóajtón. Odabent olyan sűrű volt a gőz, hogy alig kapott levegőt. Hátrébb jókora csarnokot látott, tele csillogó forralóüstökkel. Szervitorok mozogtak a homályban, szerves részeik ráncosak voltak, mint az öregek bőre. Hatalmas mennyiségű, lakótorony-forma ingatag halmokba rakott piszkos vászonnemű várta a feldolgozást. A falak, a padlók és a mennyezet mind présfém-ből voltak, melynek forró felszínén patakokban csorgott a kondenzvíz.

Egy nő vonszolta magát oda Zidarovhoz. Öreg volt, hajlott hátú. Zömök alakját olcsó szintivászon ruha fedte. Vizenyős tekintete

idegesen villant. Zidarovnak nem kellett felmutatnia a rozettáját ahhoz, hogy megkapja a kellő figyelmet.

– Segíthetek, uram? – selypegte a nő. Az arca jobb oldala mozdulatlan volt, mintha szélütés bénította volna meg.

– Gion Bachev technikus. Itt van valahol?

A nő bólintott, megfordult, intett neki, hogy kövesse, és sántikálva elindult. Felmentek egy lépcsősoron, mely szabadon állt a rettenetes hőségben. Alig volt több létránál. Egy idő után hosszú folyosóra értek, melynek mindkét oldalán munkacella-ajtók sorakoztak. Az ablakok átlátszatlanok voltak a lecsapódott párától.

A nő benyitott az egyik ajtón, ami mögött mindenféle berendezésekkel, szerszámokkal, eszközökkel telezsúfolt kis odú tárult fel. A közepén egy pókszerűen vékony, inas férfi ült, akire úgy tapadt az overall, mint a sebkötő géz.

Zidarov leguggolt elé. A nő magukra hagyta őket.

– Bachev – érdeklődött Zidarov.

A férfi szóltanul biccentett. Dolgozott valamin, de most leeresztette az ölébe. Ravasz arca alutápláltságról és enyhe nélkülözésről árulkodott, ahogy feltekintett. Az egyik szeme megrándult.

– A Bástyából jöttem. Zidarov probátor vagyok. Azt hallottam, hogy láttál valamit. Itt lent, éjszaka. Így van?

Bachev tekintete ide-oda cikázott, mintha azt mérlegelné, hogy ki tud-e szökni és el tud-e szabadulni.

– Nem én voltam – mondta, olyan halkán, hogy ennyi erővel akár suttoghatott is volna.

Zidarov felsóhajtott.

– Benne van a neved az egyházi hivatalnokok lepecsételt jelentésében.

– Nem én voltam.

– Azt akarod, hogy visszavigyelek hozzájuk?

Bachev légzése nehézkessé vált.

– Mondunk mi... bármit.

– Ezt hogy érted?

– Amikor ők kérdeznek. Azt mondjuk nekik, amit hallani...

– Világos. Ne kockáztasd az istenkáromlást. – Zidarov körülnézett. A cella sötét volt, nyirkos és forró. – De ezt nem találhatták ki ők.

Vagyis nem teljesen. Tehát okuk volt arra, hogy beszéljenek veled, igaz?

Bachev nyomorult arcot vágott.

– Vagy te láttál valamit, vagy valaki más, és szóba került a neved. Erről van szó?

– Én nem tudok semmit.

– De ismersz valakit, aki igen? Valakit, aki látott valamit?

Bachev elnémult. Az alsó ajkát kitolta, mint egy ingerült gyerek. Félt Zidarovtól, ez elég világos volt, de más dolgoktól még jobban félt. Példának okáén az Egyháztól. Attól, hogy bűntársnak nézhetik. Hogy azt hiszik, tud valami fontosat.

– Nem akarlak bevinni – mondta Zidarov fáradtan. – A dorgálók szétszednének, mielőtt egy szót is kinyögnél. Pazarlás lenne. Nekem sem öröm itt lenni. Néhány percen belül el akarom felejteni a nevedet, és azt szeretném, hogy elmondhassam a papoknak: tiszta vagy, és törölhetnek a nyilvántartásukból. Ennyit tehetek érted. De kérek valamit cserébe – kulcsolta össze a két kezét maga előtt. – Láttál valamit. Vagy ismersz valakit, aki látott valamit. Mondd el, hogy mi volt az, és hol volt. És már itt sem vagyok. Soha többé nem jövök vissza.

Bachev felnézett, szájalmas zsványképén a remény és a kétkedés elegye tükröződött. Az olyan ígéreteket, amiket a magafajta embereknek tesznek, nem szokták betartani. Számára az élet csapdák sorozata volt, amelyeket el kellett kerülni. Óvatosan kellett mozogni, és úgy beosztani a bizalmat, mint az utolsó ételadagot.

– Szükségem volt egy alkatrészre – bökte ki végül. – A silókban használt forgó pengékhez. Késő volt. Noctis műszak, hora secundus. Egyedül mentem.

Végre. Zidarov figyelmesen hallgatta, és aktiválta a transzlexert az íriszén.

– Lehet, hogy tévedek. Már nem túl jó a szemem. De volt ott egy teherszállító, egy lánc talpas, mint a bányákban. Éppen kirakodtak belőle. De nem ércet. Hanem embereket. Sápadt embereket. Sápadt, fehér embereket, fekete szemekkel. Furcsa volt. A szag is furcsa volt. Még mindig érzem azt a szagot, tudja? Nem voltak... jók. Az Angyalokra is, nem.

– Hol történt ez?

– A javítótélepen. A mágnesvasútnál, kint a klávgerinc mentén.

– Biztos vagy benne?

– Ott voltam.

Zidarov végigmérte. Nem úgy nézett ki, mint aki hazudik. Nem volt rá oka.

– Mit keresne egy teherszállító egy mágnesvasút-telepen? – tette fel a kérdést.

– Nem tudom.

Zidarov továbbra is rámeredt.

– És hová mentek ezek az... emberek? Ott a telepen belül maradtak?

– Nem láttam.

– Biztos vagyok benne, hogy nem.

Zidarov felállt.

– Akkor én is körülnézek ott. Köszönöm, hogy időt szakítottál rám, polgártárs.

Bachev nem nézett a szemébe. Csak azt akarta, hogy vége legyen.

– Kapja el őket – motyogta, és halk hangjába most rosszindulat vegyült. – A gonoszokat. Mindenképpen kapja el. És ölje meg mindet!

Zidarov meglátogatott két másik nevet is Asparev listájáról – egy lőszermanufaktúrában dolgozó munkást és egy beosztott egészségügyist egy egyházi betegségkezelő állomáson. Mindkettőnek hasonló volt a sztorija az észlelésekről, bár kevésbé egyértelmű, és nagyjából ugyanazon a területen történtek. A mondókájuk alapvetően egybevágott Bachev leírásával a lények kinézetéről, és arról, hogy le kell vadászni őket, meg kell szabadulni tőlük. A lőszerösszeszerelő szalagnál dolgozó nő harsányan, nyálát fröcskölve ecsetelte, hogy Zidarovnak mit kéne csinálnia velük, és milyen eszközökkel.

Mire végzett a vallomások begyűjtésével, a nap már csaknem véget ért. A komor égbolt zúzódásszürkébe fordult, és az éjszakai műszakot jelző szírének hangja szállt a kémények és a szerelőtelepek felett. Elment egy helyi refektórium-házba, és rendelt egy adag zsíros paradzsát. Elücsörgött egy darabig a koszlott asztalnál, és nézte, ahogy az emberek jönnek-mennek. Legtöbbjük műszakból jövő

munkás volt. Ismerős tekintetük csontig hatoló kimerültségről árulkodott az aprító- vagy a töltényhüvely-kalapáló gépek mellett töltött hosszú órák után. Görnyedten ettek, és némán lapátolták kicserepesedett szájukba a gőzölgő masszát. Az étkezőben csend volt, leszámítva a táányrok csörömpölését és a sorban állók csoszsanásait. A pult felett kifakult felirat lógott: „Áldott legyen ő, aki ételt adott!”

Zidarov várt egy kicsit, vett egy kis koffeint és valami szervesnek tűnő édességet, bár valószínűbb volt, hogy csak zsiradékkal beinjekciózott szintetikus szacharóz. A refraktórium fokozatosan kiürült, ahogy a munkások hazaindultak a lakóegységeikbe. Amikor a személyzet lekapcsolta a lumeneket, Zidarov felállt, és kiment az utcára.

Legalább egy kicsit már kevésbé volt meleg. A levegő még mindig szemcsésnek és marónak tűnt, mint a zsákvászon többnapnyi viselés után, de legalább már képes volt úgy levegőt venni, hogy nem érezte azt, mintha ki akarnák kaparni a tüdejét. Megkereste a kocsiját, kinyitotta, és elindult a Bachev által emlegetett kerület felé, a hosszú tranzitgerinc mentén, amely kettévágta a lakóklávt. A hatalmas szállítóartériát nyomvonalának nagy részén masszív sziklabeton oszlopok tartották a magasban, melyek alatt buján tenyészett a homály. Mágneses sínek futottak mellette sok mérföldön keresztül, rozsdás taszítólemezek hosszú, kanyargós soraival az oszlopok között. Lakóépületek és manufaktórumok töltöttek ki minden szabad helyet az alapok között, élő fák módjára törzseket képezve és szétágazva, felkúszva a pillérekre és energiaszlopokra. Minden szabad sziklabeton foltra szegényes hajlékok és korrodált plasztacél rétegek telepedtek rá.

Ez a kevésbé ellenőrzött üzemek világa volt, ahol apró műhelyek váltakoztak nagy szerszámgép-létesítményekkel. Nehezen lehetett megközelíteni, csak afféle patkányjáratok szötlék át a kipukkant lumenek és állott olajtócsák sötét világát. Az itteni munkák nagyobb, legális kereskedőházaktól származtak, és azért kerültek ide, hogy védve legyenek a kíváncsi tekintetektől.

A homályban eloldalgó munkások hozták a szerepüket: gyanakvóan bámultak mocskos csuklyájuk alól, a bőrük szürke volt, s silányul kivitelezett augmentikáik kidudorodtak munkaruhájuk anyagán át. Sokan nyíltan fegyvert viseltek – jelzőpisztolyt vagy rövid pengéjű kést, olyasmit, amivel egy magukfajta patkány megvédte magát.

Zidarov egy darabig követte a mágnesvasút sínjét, és olyan

messzire kiment, amennyire csak tudott, aztán már a kocsi gépszelleme sem tudott tovább navigálni a kanyargós labirintusban. Kiszállt, és magához vette két fegyverét – a Tzarina autopisztolyt és a boxert. Leállította a kocsi rendszereit, és a szokásosnál is gondosabban lezárta.

Gyalog ment tovább, egyre mélyebbre hatolva a gyári szagok és penészedő alapok sötét világába. A keskeny járdákon alig közlekedett valaki, de az utcai standok vagy paráztálak körül csapatosan ácsorogtak a munkások, alaposan megbámulták, amikor elhaladt mellettük. Távolabb, a boltozatok és áthidalások mély árnyékában csak munkálkodó szervitorokat lehetett látni, akiknek értelem nélküli teste barkács-energiatelepekre volt csatlakoztatva. Fémtraverzek összevisszasága sötétlett a fejük felett feketén az éjszakai égbolt előtt, foszladozó lobogókkal és a Ministrorum imázászlóival teleaggatva.

Minél mélyebbre hatolt, annál csendesebb lett minden. Mindvégig érezte, hogy rajta tartják a szemüket, de egyre kevesebben voltak kint az utcákon. A közforgalmú járdákat keskeny átjárók váltották fel, amelyek a hűtőkádak vagy fortyogó kohók bejáratát védő, gödörszerű udvarok között kanyarogtak.

Végül elérte azt a helyet, amiről Bachev beszélt. Néhány szerszámüzem volt ezen a környéken, olyanfajta, ahol egy kevés paláért új szerszámként lehetett csináltatni. A mágnesvasút a fejük felett futott, alig valamivel magasabban a kovácsműhelyek megerősített tetejénél. A kevéske világosság főként nyílt tüzektől származott, melyek tovább melegítették a még mindig forró levegőt.

Zidarov mindent jó alaposan megnézett. Idáig nem tud bejönni egy teherszállító. Előtte azonban ott húzódtak a reflektorfényes mágnesvonai-szerviztelepek, több sor elektromos szögesdróttal körülkerítve. Egyébként pedig elképzelhető, hogy akár egy tisztességes méretű vontatót is le lehet eresztetni a benyúló traverzek között.

Aktiválta az íriszaugmentikát és letapogatta a terepet maga előtt. A hőkijelzés megmutatta, hogy hol folyik a fő tevékenység. Lassan pillantott körbe, hogy az augmentika logikai motorja befogadhassa és kielemmezhesse a látványt.

Jobb felé, egy meredek lejtőn, talán ötven méterre onnan, ahol a teherszállítókat letehették, egy öntöde volt, félig eltemetve, de több hőt adott le, mint az összes többi együttvéve. Kívülről szinte láthatatlan volt az épületek és állványok rengetegében. Se jelzés, se

külső lumen nem volt rajta, csak egy bányalejárat-szerű, elhagyatottnak tűnő, jellegtelen nyílás.

Zidarov előhúzza az oldalfegyverét, aktiválta a boxert, és elindult lefelé a lejtőn. Addigra már egy eleven lelket sem látott a környéken, csak a működő gépek csikorgása és zümmögése hallatszott. Minél tovább ment, annál inkább úgy érezte, mintha élve eltemették volna. Felnézett, de csak fémrétegeket látott, egymáshoz fogatva és szegecselve. A falak mindkét oldalról egyre inkább összeszűkültek. Simák és jeltelenek voltak, sötétek, mint egy eretnek lelke.

A lejtő alján zárt vasajtó állta útját. Megvizsgálta, és nem észlelt hőjeleket a túloldalon. Elővett egy zártörőt, és a reteszre erősítette. Néhány kattánás után a szerkezet kinyílt. Tehát nem valamiféle rafinált műveletről van szó. Zidarov nekidőlt a panelnek, és benyomta.

A túloldalon megvilágítatlan folyosó húzódott. Veritékszagú volt, különös felhanggal, mintha valamilyen betegség sújtaná a helyet. Amikor átlépte a küszöböt, öklendezni kezdeti, és egy pillanatra meg kellett állnia, hogy kezét a szájára szorítsa.

Meglódult a szívverése. Volt valami borzalmas abban a szagban. Azon kapta magát, hogy legszívesebben kirohanna, hogy becsapja maga mögött az ajtót, és elfelejtse azt is, hogy valaha itt járt. Minden lélegzetvétel újabb és újabb adag bűzt nyomolt a torkába.

Összeszedte az akaraterejét, és nyomult tovább előre.

A folyosó egyre lejjebb vezetett. Az acélfalak érintésre hidegek voltak, és arról árulkodtak, hogy már a talajszint alatt jár. A száján át vette a levegőt, és igyekezett nem beszívni a feltétlenül szükségesnél több bűzt.

Mozgást hallott a feje fölül, más átjárókból, és föld alatti gépezetek állandó, visszhangzó dorombolását. A falak enyhén remegtek, mintha állandó, apró földrengések rázták volna őket. Az írisze képerősítője nélkül vakon tapogatózott volna.

Végül egy szélesebb folyosóhoz ért, mely keresztezte azt, amin jött. Vele szemben újabb ajtó állt, vasrácsozattal és súlyos lakatokkal. Ezek mechanikusak voltak, láncokkal felerősítve, és tudta, hogy időbe fog telni átjutni rajtuk. Rettenetes szag uralkodott. Úgy tűnt, hogy a rácson túlról jön.

Zidarov vett egy mély lélegzetet, aztán bent tartotta. Előrearszolt, és óvatosan bekukkantott a rácson.

Egy pillanatig egyáltalán nem látott semmit. Valamilyen szoba volt ott, hideg, tökéletesen sötét, melynek nehéz volt megítélni a méreteit.

Aztán valami megmozdult. Az írisze elkapta a rebbenést, és a gépszellem módosította a szűrőbeállításokat. Hatalmas lényt pillantott meg, egy tutaj-forma, csápokból álló valamit, ami a padlón hullámozott, és a széleken felgyűrődött a falakra. Aztán Zidarov pislogott, korrigált, és rájött, hogy ez több tucat test, összezsúfolódva, hosszú végtagjaiknál összegabalyodva. Sápadt arcok fordultak felé. Fehér bőr, telifekete szemek, fehér nyelv, fehér ajkak. A lények meztelenek voltak, vagyis majdnem meztelenek, gyötrőnyakörvet viseltek, és vastag vasláncokkal voltak megkötve. Zidarov még a sötétben is látta, hogy nem emberek, azaz nem egészen emberek. A hátuk túl görbe volt, az izmaik furcsán duzzadtak. Szórtelenek voltak, hatalmasak, torzak, és úgy bűzlöttek, mint a túl sokáig karámba zárt állatok. Mindegyik rettenetesen erősnek tűnt, és súlyos láncaik egymás hegyén-hátán lógtak.

Zidarov pislogva készített néhány állóképet, majd visszahúzódott. Heves undor töltötte el. Egész életében erre nevelték, amíg olyan erős ösztönné nem vált, hogy szinte érezte, ahogy a fegyvere felé csúszik a keze, készen arra, hogy bedugja a rácson, és lövöldözni kezdjen.

De aztán súlyos, csizmás léptek dobogása ütötte meg a fülét hátulról. Szinte azonnal kiáltást hallott, majd valaki zajosan futásnak eredt. Aktiválta a boxert, és elhárított az ajtótól.

A futó alakok hamarosan felbukkantak a kanyarban. Öten vagy hatan lehettek, a kezükben energiabuzogánnyal. Zidarov magasra célzott, és figyelmeztető lövést adott le a mennyezetre, de azok csak rohantak tovább feléje.

– Probátor vagytok! – üvöltötte. – Megállni!

Amazok rá se hederítettek. Zidarov túl későn észlelte a sümülált izomtömegeket, a dühgerjesztővel ellátott gallérú, lezárt noctissisakokat. Egyenesen rávetették magukat, buzogányaikat suhogtatva a sötétben.

Zidarov elhajolt egy csapás elől, nyakon lőtte a támadót, majd hátraugrott, és boxerével behúzott egy másiknak. Csont recscent a felizzó diszruptormező alatt, és Zidarov újra lőtt. Megint elterült egy izomagy. Az egyik buzogány eltalálta a combján, és izzó fájdalom hasított belé a sokkolómezőtől. Megtántorodott, de ököllel ütött egyet. Elhibázta, és már látta, hogy egy másik buzogány tart a homloka felé.

Megrezzent és gyorsan próbált elhajolni, de a várt csapás nem jött. Nem hallotta a támadást leállító parancsot, de attól még jött valahonnan, talán egy kommvonalon keresztül. A gyilkos düh elpárologott, a támadók visszahúzódlak. Kettő fekvé maradt a földön. Az egyik rángatózott.

Zidarov lihegve, pisztolyát előrszegezve féltérdre ereszkedett. Egy új jövevény, egy nő közeledett felé, és megállt felette. Fegyvertelen volt, és kovácsruhát viselt – vastag overállt hővédő panelekkel. A haja kiengedve, az arca hamufoltos. Ránézett Zidarov fegyverére, és megcsóválta a fejét.

– Azt ugye elteszi? – érdeklődött.

Zidarov feltekintett rá. Aztán végignézett a megmaradt izomkolosszusokon, akik továbbra is közel maradtak, készenlétben tartott fegyverekkel, mohón várva, hogy folytathassák a harcot.

Biztosította a pisztolyt.

– Lehet róla szó – felelte.

Beljebb vitték a létesítmény belsejébe. Lépcsőkön mentek fel, olyan termeken keresztül, ahol működtek a lumenek. A szag elviselhetőbb lett – égett fém, szintetikus vegyszerek, igazi emberi izzadság. Végül egy kicsi, ablaktalan, egyajtós kamrába vitték, melynek koszos padlóján néhány szék állt. Zidarovot belelőkték az egyikbe. A nő leült egy másikra, aztán kettejük közé húzott egy ócska asztalt.

Zidarov karba fonta a kezét, és várt.

A nő rámeredt. Az arca mosolytalan volt, húsos, már-már durván vörös. Az overallján díszelgő szolgálati jelvény tanúbizonysága szerint állomásüzemeltetői beosztásban dolgozott. Ha hinni lehetett a ráírt névnek, Alissya Gordovának hívták. Amikor megszólalt, zord körülmények közt edződött rozsdás rekedtség volt a hangjában. Láthatóan parancsoláshoz szokott.

– Szóval, mit keres idelent, probátor? – kérdezte Gordova.

– A munkámat végzem, polgártársnő. És maga mit keres itt?

A nő szíppantott.

– Nem biztonságos itt. Ez egy öntöde, tudja? Megsérülhetett volna.

– Meg is sérültem.

– Ide csak engedéllyel jöhet be.

Zidarov nevetett.

- Hogy mivel?
- Engedéllyel. Azzal jöhet be.
- Oda megyek, ahová akarok. Ezt garantálja a Lex.

Gordova benyúlt a dzsekije alá, elővett valami pergament, kisimította, és átadta.

– Látja ezeket? Ezek engedélyezési dokumentumok. Biztonsági és működési tanúsítványok. Pillantson csak bele.

Zidarov elolvasta őket. A szövegek semmitmondóak voltak. Az alattuk lévő pecsét viszont korántsem. Azonnal felismerte. Aista Fyodor Meleta vladártól származtak, az egész Vostoka lakóklávért és a kerületért felelős politikai tisztségviselőtől. Minél tovább nézte, annál rosszabbul festett a dolog. Meleta finanszírozta a létesítményt, és legalább öt ciklusra visszamenőleg érdekelt volt a működésében.

– A holopecsétje mentette meg – folytatta Gordova. – Ez másodszorra nem fog működni. Felejtse el, bármi is hozta ide. Menjen szépen haza. Keressen valami mást, amibe beleülheti az orrát.

Zidarov visszatolta a pergament.

- Szóval mik ezek a valamik? Abban a cellában?
- Én a maga helyében őket is elfelejteném.
- Nem tűntek jóváhagyott abhumánoknak.
- Sötét van odalent.
- Így is eleget láttam.

Gordova nem hatódott meg.

– Szerintem meg nem látott semmit. És ha esetleg tévedett, probátor, ahogy én gondolom, és visszajön, hogy újra megnézzze, vagy jelentést tesz, vagy bármit is csinál azon kívül, hogy elmegy innen, akkor legközelebb már nem buzogányok fogják várni. Megértette? Ez Meleta birodalma. Tudja jól, hogy ez mit jelent. Nem hiszem, hogy ennyire hülye lenne.

Zidarov egy pillanatra elgondolkodott.

– Ezek az izék többet tudnak dolgozni. Erről van szó? Őket lehet hajtani, és emelheti a kvótát, teljesen ingyen. De azért ez elég rizikós, a fenébe is.

Gordova felállt, odament az ajtóhoz, és kinyitotta neki.

– A soha viszont nem látásra – mondta.

Zidarov feltápáskodott a székből. A lába még mindig lüktetett a buzogánytalálat helyéről kiindulva.

– Ja – felelte. – Nem hiszem, hogy viszont fog látni.

Azok az átkozott slim-drogozott örök visszavitték a földszintre. Zidarov alaposan nyitva tartotta a szemét, amikor áthaladtak a gyártószinteken, ahol a kovácsológépek köpködtek és sziszegtek, és a szerszámok csörömpölve kúsztak tova a szegmentált szállítószalagon, de semmi szokatlant nem látott. Néhány szervitor, sok munkás, gürcölés és veríték. Ha a mutánsokat kényszermunkára használták, akkor nyilvánvalóan a mélyebb szinteken alkalmazták őket, vagy talán máskor, vagy talán az a cella csak egy állomáshely volt, ahonnan máshová kerültek dolgozni.

Elérték a felszínt, és a telep felszíni járműtároló udvarára léptek ki. A legtöbb parkoló kocsit egyszemélyes szállító volt, plusz néhány rozoga kinézetű teherjármű. A kapunál egy olyan ércszállító csille állt, amelyik megfelelt Bachev leírásának. Zidarov kinyújtotta a kezét a hatalmas lánctalp felé, és megpaskolta a gumírozott felületet.

– Emiatt van az egész, tudátok? – mondta halvány mosollyal a kísérlőinek.

Válaszul csak kifejezéstelen pillantásokat kapott. Két ór kinyitotta előtte a kaput. Egy szót sem szóltak.

Aztán már kint is volt a szűk utcákon, melyeket benyúló teraszok és ritkás lumenfények szegélyeztek. Eltartott egy ideig, amíg eligazodott a sötétben. Utána is időbe telt, amíg visszajutott a kocsijához. Aztán következett a fárasztó út hazafelé. Végig azt mondogatta magának, hogy kész, vége. Teljesítette a kötelességei, de innentől el van torlaszolva az útja. Aludnia kell, ennie, aztán jön a következő nap. Nem oldhat meg mindent azért a szerény illetményért, amit kap.

Valahányszor erre gondolt, lelki szemei előtt megjeleni a gödörben vonagló, a világ szeme elől elzárt, búzölgő hústenger. Újra látta maga előtt a különös, emberi, és mégsem emberi arcokat, melyek nyomorultul és félve meredtek rá.

De hát nem oldhat meg mindent. Arra csak az örület várná.

A hajnal új fájdalmat hozott. A lába úgy nézett ki, mintha lila festékkel permetezték volna be, duzzadt és érzékeny lett. Már a pulzusuhany is fájdalmas volt, és úgy bicegett szerény lakásának szobái között, mint egy rokkant.

Milija már aludt, amikor ő hazaért, de korán elindult dolgozni, mielőtt Zidarov felébredt volna. Ez már csak így volt egy jó ideje. Néha egy hét is eltelt, hogy alig néhány szó váltottak, alig néhány pillantást vetettek egymásra, hogy lássák egymáson a kor egyre szaporodó nyomait, mielőtt újra szolgálatba hívta volna őket a kötelesség, elfoglalva annak az időnek a helyét, amit valaha párként, együtt töltöttek.

Ameddig csak tudta, halogatta az üzenetek lehívását az íriszére az adathálóról. Amint megtette, az első közlemény, nem meglepő módon, Asparevtől származott.

> Bízom benne, hogy minden jól ment. Várjuk a megállapításait, és a javasolt intézkedésekről szóló jelentését. El kell pusztítani okét! A Császár védelmez, és mindent lát!

Tehát jelentkezett az első probléma. Asparev nagyhatalmú ember, egy olyan intézmény ura, amely saját, fanatikusból álló sereggel rendelkezik. Megkeserítheti az egész Bástyá életét, ha úgy érzi, hogy a panaszait nem veszik komolyan. Meleta viszont a kerület kormányzatát vezeti, és bármikor képes hasonló méretű, fizetett gengszterekből álló sereget mozgósítani, ha kell. A Bástyá ítszéinek fele valószínűleg valamilyen formában szerepel a bérlistáján, ezért ellene fordulni gyakorlatilag öngyilkosság lenne. Jó kis döntés elé kerül: vagy egy energiabuzogánnyal vagy egy lángszóró csövével nézhet farkasszemet. A végeredmény, néhány lényegtelen részlettől eltekintve, ugyanaz lenne. Csak azon múlik a választás, hogy a Birodalom melyik rögeszméjét helyezi előbbre – a kerületi tizedkvóták betartását, vagy a Szent Trón parancsainak teljesítését.

Zidarov töltött magának egy kis koffeint, készített valami ennivalót, és töprengett. A legegyszerűbb megoldás az lenne, ha tippet adna Asparevnek, kihagyva belőle saját nevét, és hagyná, hogy ő meg Meleta lejátsszák a dolgot egymás között. Ennek a megoldásnak azonban vannak hátulütői. Asparevék lángszórói könnyen elszabadulhatnak, felperzselhetik az öntödét, és akkor továbbra sem derül ki, honnan jöttek az elfajzottak. Meleta tiszta lappal kezdheti újra előlről az egészet, csak éppen körültekintőbben. Tehát semmi lényeges nem változna, kivéve, hogy az Eklézsia és az Administratum egymásnak esne, a mutánsok pedig tovább áramlanának befelé, valahonnan. Vongella kasztellánnak ez nem tetszene, a megtorlás pedig valószínűleg előbb-utóbb visszajutna hozzá.

Voltak napok, amikor Zidarov utálta a munkáját.

Evés után elküldte a választ Asparevnek az adathálón.

> *Nyomozás folyamatban. Vannak fejlemények. Hamarosan tájékoztatom.*

Ezzel nyert valamennyi időt. Nem sokat, csak egy kicsit.

Aztán elindult a lakásából. Megint beült a kocsijába, és kiment a kerület peremére. Elérte a magas gerincet az útkanyarulatban, megállt, és leállította a motort. Korán volt még, de az aszfalt máris ontotta magából a forróságot, mely úgy vibrált és kavargott, mint a füst. Már működésbe léptek a manufaktórum kéményei és szellőzői, s barnásszürke csíkokkal koszolták be a hajnali égboltot. Megfigyelőhelyéről messzire ellátott Vostoka felett nyugat felé, egészen az Urgeyena kerület aranyzónáinak területéig és a láthatár magas tornyaiig. Nyüzsgő föld- és plasztacél rengeteg tárult a szeme elé, mint egy undok rovarlabirintus.

Látta a mozgást odalent a szurdokokban – az emberi lestek apró pöttyeit, mint sejtekei a véráramban, a forgalom kanyargását, az elszakatóló mágnesvasutak szikrázó himbálózásai, a mindent átható mozgási, miközben a föld alatt, láthatatlanul, eltemetve sápadt vértagok fonódtak össze a sötétben, tudottan, de kimondatlanul, a pusztulásig agyondolgoztatva.

Ellenőrizte az íriszét. Semmi. Úgy kókadozott a nyomasztó hőségben, mint a spiafák a közösségi rekreációs zónákban, melyek már kezdtek barnulni, és tüskeiket hullatták a kavicsra. A gyomra is felkavarodott az ételtől. Vagy talán nem is az ételtől.

Végül újra beindította a motort. Folytatta a kikérdezéseket, levadászta az Asparev listájáról megmaradt neveket. Eltartott egy darabig, mire mindet felkutatta, de nem sok olyasmit hallott tőlük, amit már ne tudott volna. Egyesek féltek, mások dühöngtek. De a vége mindig ugyanaz volt. *ölje meg mindet! Gondoskodjon róla, hogy eltűnjenek!*

Mire a riasztás megérkezett, már újra alkonyodott. Zidarov számított erre. A műveletnek a sötétség leple alatt kell folynia, hogy a diurnus műszakok alatt az ércszállító a helyén legyen. Most azonban elindult. Zidarov írisze jelet fogott a nyomkövetőtől, amit a jármű láncfalpába rejtett, amikor megpaskolta, és ráhelyezte a jelzés helyét a város virtuális térképére.

A szállítójármű lassan haladt észak felé a szűk utcák labirintusában. Zidarov egy darabig nézte, és próbálta kitalálni, hol fog kimenni a nagyobb utakra. Aztán amikor már nagyjából felmérte

a pályáját, elindult utána egy kerülőúton a sötétedő főutak mellett.

Egy darabig a kerület központján keresztül haladt, lakótornyok, viaduktok, reklámokat harsogó kaméleonképemzők között, fűtőkorongokon sülő paradzsa szagában. Aztán mindez lassan eltűnedezett. Omladozó ipari területen hajtott keresztül, tető nélküli, kifosztott raktárak közt, jobbára kihalt, szemetes utcákon. Végül áthaladt Urgeyena határán, és a szomszédos Korsk kerület területére lépett. Ez elég komoly változást jelentett. Korsk maga is hatalmas városi területtel rendelkezett, saját lakóklávokkal és bástyával. Itt a Lex értelmében már igencsak korlátozott volt Zidarov hivatalos hatásköre. Újabb órányi autózás után a terep sziklabeton lapokból álló pusztaságba ment át, melyei bozótosok és üres megfigyelőtornyok tarkítottak.

Meglátta maga előtt a kátyús úton zötykölődő, erős füstöt eregető ércszállítót. Lekapcsolta a lumenjeit, és észrevétlenül, távolságot tartva a nyomába szegődött.

Egy idő után a szállító lefordult a fémútról a töredezett talajra. Előtte az éjszaka homályában kerítéssel körülvett, alacsony épületegyüttes derengett.

Zidarov áthúzódott az út túlsó oldalára, egy kicsit tovább haladt, behajtott egy mélyedésbe, és ott leállította a kocsit. Átmászott az utasülésre, lehúzta a páncélüveg ablakot, és aktiválta az íriszaugmentika szűrőit.

A titokzatos telep elég nagy volt. A kerítés több száz méter hosszúnak tűnt minden oldalon, és egy téglalap alakú területet fogott közre. Lumenek nem világítottak sehol, csak néhány apró jelzőfény pislákol a talajszinten. Mérföldes körzetben nem voltak lakóházak. Akár lehetett volna az óceánhoz vezető üres pusztaságon, vagy a Sebvidék mérgező síkságán is.

Zidarov a szállítógép felé fordította a figyelmét. Két alak kászálódott ki belőle. Mindkettő úgy nézett ki, mint azok a katonák, akikkel az öntödében találkozott – túlzottan izmosak, és lemezpáncélt viseltek dühgerjesztő gallérral. Más homályos alakok jöttek ki eléjük bentről. Az egyik egy kövér, kopasz, civil ruhás férfi volt, bő zekében és szintbőr nadrágban. Három másik kétségkívül ítéss volt, valószínűleg a K-Bástyából, lazán kézben lógatott autofegyverekkel. Zidarov rájuk közelített, és elindította az audex érzékelést. Az egyik ítéss őrmester volt, a másik kettő közlegény.

Mielőtt bármit is meghallhatott volna a beszédükből, valami

dübörögni kezdett a feje fölött, és az audex statikus recsegésbe kezdett. Zidarov kikapcsolta, aztán felnézett. Valami jött lefelé az égből, egy dobozforma, dübörgő sziluett a csillagmező háttére előtt. A nyakát nyújtogatta, hogy jobban lásson, és egy légköri leszállóegységet azonosított, mely meredek szögben ereszkedett a komplexum felé. A szemcsés por felkavarodott a léglökettől. A szabadban állók elfordultak és elfedték a szemüket.

A leszállóegység nehézsúlyú modell volt, páncélozott falpanelekkal és vaskos motorházakkal. Semmilyen kereskedőház vagy helyi kormányzat jelzése nem látszott rajta, viszont két kellemetlen kinézetű forgóágyú helyezkedett el mindkét oldalán. A repülési lumenjei mind tompított fénnel világítottak. Az Alecto védelmi erői, vagy ritkábban gyorsreagálású ítéosztagok használtak ilyen gépeket. Ahogy közeledett a földhöz, a motor hangja egyre magasabb lett, és a kerítés melletti száraz fű hullámszíni kezdett, majd lelapult a felvert por fellegebén.

Zidarov alaposan szemügyre vette. Egy ilyen gép képes volt nagy magasságokba feljutni, talán még a grav-állomásokig is, ahol az orbitális kompok dokkoltak. A hatótávolsága is jó volt, így nehéz volt megtippelni, hogy milyen messziről jöhetett. Ha valaki valamit le akar hozni egy űrhajóról, a magas orbitális pályától a talajszintig, akkor ideális választás az utolsó útszakaszra.

A gép nehézkesen lezökkent a földre, és a turbinák leálltak. Az ítések és az örök odasietettek, és az egyik zsilip felnyílt. Láthatóvá vált a tágas belső tér. Előjött a személyzet. Tucatnyian lehettek, két exo-vázba szíjazott, energiakarmos szervitorral. A párolgó gőzből hatalmas szállítóláda bukkant elő egy lengődaru-karon. A láda elég nagy volt ahhoz, hogy beleférjen egy szabványos kereskedelmi raklap, ami azt jelentette, hogy elég sok hely volt benne embereknek, akár húsznak is, attól függően, hogy mennyire számított az, hogy mind életben maradjanak.

Zidarov készített róla néhány képet, de a ládán sem volt jelzés, ami utalt volna a tartalmára. Ekkor az ércszállító odadübörgött, eltakarva Zidarov elől a kilátást. Valamit átrakodtak bele, sok kiabálással és élénk gesztikulálással. A stimmes izomkolosszusoknál már előkerültek a buzogányaik, és a három ítésház is előhúzta autofegyverét. Miután az átrakodás befejeződött, az ércszállító megint elhúzódozott, és megvárták, hogy a szervitorok visszavigyék az immár üres ládát a hajó rakterébe. Újabb ordítózás és mutogatás következett, aztán a gép felszálláshoz kezdett készülődni. Minden nagyon gyorsan történt,

mintha minden mozdulatot alaposan begyakoroltak volna.

Az ércszállító elhagyta a felszállóhelyet, és megállt a kapunál. A leszállóegység beindította hajtóműveit, lezárta a zsilipjeit, és nagy robajjal felszállt. Nehézkesen emelkedett, majd egy pillanatra megállt a levegőben, hogy elfordítsa tompa orrát, aztán gyorsan emelkedett tovább, amíg fekete foltta nem zsugorodott a fekete égen.

A kövér ember, a stimmesek és az ítések összehajoltak az ércszállító mellett. Zidarov ismét aktiválta az audexközvetítést, és rájuk közelített az íriszével. Nyugodtnak tűntek, viccelődtek, nevetgéltek.

Az ítések őrmestere elvett valamit a kövér embertől. Úgy tűnt, hogy pala-átadás történik.

– Jönnek még mostanában? – kérdezte.

A kövér megrázta a fejét.

– Mondd meg neki, hogy használja ki azokat, amik most vannak. Szólok, ha lesz valami.

– Alaposan kihasználjátok őket, nem igaz?

A kövér megint nevetett.

– Ez a munkával jár – felelte.

Az őrmester is nevetett, de most már egy kis éllel.

– Undorító vagy.

– Csak irigykedsz.

Aztán az ítések visszaindultak saját járművükhöz. A gengszterek visszamásztak az ércszállítóba, és mindkét jármű kihajtón a kapun, vissza az útra. Az ítések balra fordultak, a saját kerületük lakott területei felé. A szállító jobb felé indult, vissza Urgeyenába. Zidarov megvárta, hogy a lumenek eltűnjenek az éjszakában. Semmi más nem maradt utánuk, csak forró por.

A magára maradt kövér fickó bezárta a kaput, és visszacaplatott az egyik alacsony épület felé. Zidarov látta, hogy kinyitja az ajtót, és bemegy. Egy pillanattal később egy lumen villant meg, aztán a redőnyök leereszkedtek, és újra sötét lett.

Zidarov mozdulatlanul ült. Az ítések jelenléte nagyban bonyolította a helyzetet. Meleta valószínűleg lefizette őket. Vagy Meleta a kövér alaknak fizet, és a helyi végrehajtók pedig ebből kapnak részesedést. Akárhogy is, ez megnehezítette az ügyel.

Zidarov várt még egy kicsit, hátha visszajön valaki. Aztán kiszállt,

elővette a pisztolyát, és bekapcsolta a boxert. Odament a kerítéshez, kissé botladozva az egyenetlen talajon, amíg el nem érte a sziklabeton lapokat. A zár durva mechanikus retesz volt, melyet könnyen elintézett a boxer energiamezejével. Miután bejutott, óvatosan lopakodni kezdett az épület felé. A hely úgy festett, mintha valamikor irányítótorny lett volna, talán még akkor, amikor a telep kereskedelmi elosztóközpont volt, de mára gyakorlatilag elhagyatott lett. Úgy tűnt, hogy csak a földszinti részt használják, ahol az ablakokat lezáró spaletták széleinél kiszökött egy kis fény.

Zidarov zajtalanul araszott az ajtó felé, miközben ellenőrizte a zaj- és a hőjeleket a másik oldalon. Aztán hátralépett, és nagyot rúgott a kilincsbe. A zár kitört, az ajtó bevágódott, és Zidarov berontott.

A kövér férfi felkapta a fejét, és döbbsen meredt rá. Zidarov vállon lötte, mire a hájas alak elterült a földön. Visítva vonaglott, miközben Zidarov becsukta maga mögött az ajtót, és odalépett, a kezében egy pár bénítóbilincsel. A kövér fickó kúszni kezdeti egy másik, csukott ajtó felé, de Zidarov előbb odaért hozzá, hátrafesztette a karjait, és rácsattintolta a bilincset. A férfi görcsbe rándult, majd tehetetlenül elernyedett. Az ingén vérfolt terjengett, a teste verítékben úszon. A bénítóbilincs súlymezeje lenyomta, és megdermesztette a szájizmait. Beszédképtelenül hevert a padlóhoz szegezve, mint egy bogár.

Zidarov körülnézett. A szoba koszos és elhanyagolt volt. Néhány olcsó bútordarab állt a foltos falaknál, és mennyezetről csíklumenek lógtak dróton. Az egyik polcon jenezás üvegek sorakoztak, fagyasztva szárított élelmiszer-csomagok mellett. Volt egy vid-egység is a sarokban, repedt lencsével, a sziklabeton padlón pedig néhány rongyos szőnyeg árválkodott. Állott penészszag uralkodott.

Zidarov felemelte az autopsisziolyát. A kövér a másik ajtón akart volna kijutni. Most is arrafelé pislogott, hiába bénult meg az arca. Zidarov csendben odaosont, aztán belökte az ajtószárnyat, és hagyta kicsapódni.

Odaát még rosszabb volt a szag. Az öntödei cellára emlékeztette, csak éppen valami mással, valami maró fertőtlenítővel álcázva. A lumenek ki voltak kapcsolva, ezért az íriszén átváltott noctislátásra. A kövér ember nyökögni próbált valamit, de Zidarov figyelmeztető tekintettel ráfogta a pisztolyt. Ez elhallgattatta.

Aztán Zidarov bement. Ez a szoba még a másikinál is mocskosabb volt. Az összes redőny le volt húzva, és a lumenek sem működtek. A

falak mentén itt is jenezás üvegek álltak, többnyire üresen. A padlón néhány fejadag-csomag hevert, az egyik nyitva. Mindössze egyetlen bútordarab volt itt: egy vaságy, foltos matraccal. Egy nő feküdt rajta.

Csakhogynem nő volt – nem igazi nő. Piszkos munkaruhát viselt, de félreismerhetetlenek voltak a jellegzetességek – a gyöngyfehér bőr, a teljesen fekete szemek, fehér ajkak, túl hosszú végtagok, erőteljes izmok. Az ágykerethez volt bilincselve a csuklójánál és a bokájánál, hüvelyknyi vastag bilincsekkel. A nyakán gyötrőnyakörv sötétlett, a mennyezethez erősített energiaegységhez kapcsolva.

Földöntúli szemével Zidarovra meredt.

A férfi visszanézett rá, pisztolyát a bordáira szegezve. Érezte, hogy izzad. Érezte, hogy az ujja rángatózik a ravaszon. Nagyon szerelte volna meghúzni.

– Lőni fogsz? – kérdezte végül a nő.

A hangjától összecsikordultak Zidarov fogai. Soha nem gondolta volna, hogy ezek tudnak beszélni. Úgy képzelte, hogy csak vicsorognak, mint a ketreche zárt kutyák. A nő viszont a gótot beszélte, bár erős akcentussal és rossz hangzással, de eléggé érthetően.

– Szívesen megtenném – felelte Zidarov.

A nő bólintott.

– Igen, szívesen megtenné.

Zidarov lassan, nagy erőfeszítéssel leeresztette a pisztolyát. A béklyókra pillantott. Azok voltak a legmasszívabb dolgok ezen az egész helyen. Egy ogrint is le lehetett volna kötni velük.

Zidarov lépésenként óvakodott közelebb, mintha a nő bármelyik pillanatban rávethette volna magát, hogy fogait a torkába mélyessze. De csak nézte Zidarovot.

– Az egyik ilyen transzporttal jöttél le? – kérdezte a férfi.

– Igen.

– Mesélj róla!

A nő keserűen elmosolyodott.

– Fizetett munka lesz. Ezt mondták nekünk.

– De hát elfajzottak vagytok.

– Azok.

– Nem dolgozhattok.

– Akkor azt hiszem, hazudtak.

Zidarov kezdte nyomasztónak érezni a szagot. Nem is annyira erős volt, mint inkább... idegen. Szinte hallotta a ministorumi scolam oktatóinak hangját, ahogyan rákiabálnak, hogy ölje meg a fortéimét, végezzen vele, hallgattassa el.

– A kövér ember – mutatott Zidarov az ajtóból látszó fekvő alak felé. – Itt tartott téged. Miért?

– Sok szállítmány megy át itt. Azt hiszem, segítségre volt szüksége hozzájuk. Olyasvalakitől, aki nem tud beszélni.

– Ezek szerint akkor nem...

– Az elektrokorbácsát szokta használni. Azt hiszem, ezt szereti. Erősnek érzi magát tőle.

– Van még itt valaki?

– Itt nincs. Elmennek a szállítóval.

Zidarov nagyokat pislogott. Visszapöccintette a biztosítást a pisztolyán, eltette a fegyvert, és erőteljesen megdörgölte az arcát. Aztán leguggolt, és a könyökét a combjára támasztotta.

– Miért? – mormogta, szinte magának. – Miért... csinálják ezt az egészet?

A nő arcára ismét fanyar mosoly ült ki.

– Mert mi jobbak vagyunk. Erősebbek vagyunk. Többet tudunk dolgozni. Látunk a sötétben. Bírjuk a hőséget, bírjuk a hideget. Félnék tőlünk. Utálnak minket, szükségük van ránk, de félnék tőlünk. Vedd le rólam ezt a nyakörvet, és te is félni fogsz.

Zidarovnak eszébe jutottak azok a kígyóként összefonódó végtagok a cellában. Eszébe jutott, milyen gyorsan jöttek az örök, és milyen izmosak voltak. Igen, féltek. Ami nem veszélyes, arra nem raknak ennyi láncot.

– Nekem ez a halálos ítéletem, tudsz róla? – mondta Zidarov. – Már az is, hogy beszélek veled.

– Sajnálom, hogy gondot okozok.

– Jaj, hallgass már! – vicsorogta Zidarov, és majdnem megint a fegyveréhez nyúlt. – A pokolba is, fogd be! – A halántékához nyúlt és nyomkodni kezdte. – Utálom, hogy itt vagy. – Majd halkabban hozzátette: – Utálom, hogy itt vagyok.

A nő rezzenéstelen tekintettel meredt rá.

Zidarov felállt. Elgondolkodva járkálni kezdett fel és alá. A bűz erősen megnehezítette a dolgát. Összezavarta a gondolatait.

– Én nem vagyok bigott hívó – mondta. – Ha az lennék, már halott lennél. De van valami... Nem is tudom – pillantott a nőre Zidarov. – El van rontva ez az egész. Nem jó. Gyűlölöm.

Odalépett a falhoz, rátapasztotta a tenyerét, érezte a ragacsosságát a bőrén.

– Van egy papom, aki tudja, hogy itt vagytok, és el akar égetni mindnyájatokat. És van egy vladárom, aki fizet azért, hogy behozzon benneteket. Az egyik el fog kapni.

Visszament az ágyhoz. Nehézkesen leült a matrac szélére. Az ágy alatt üres nyugtató kapszulákat, topázadagolókat, fertőtlenítő flakonokat látott. Ránézett a nő bőrére, mely majdnem az övéhez ért, és látta a sebes csíkokat, a zúzódásokat a szeme és a szája körül, a duzzanatokat, amiket az elektrokorbács okozott.

Újra megdörzsölte az arcát, mintha el tudná törölni a kételyt.

– Tudom, hová vitték a többieket – folytatta. – Bezárva őrzik őket, a föld alatt. Nekem megvannak a zárkódok. El tudom mondani, hogyan juthatsz oda. Ha elmennél, ha elengednélek, ki tudnád hozni őket?

– Igen – felelte a nő szenvtelenül.

– Gondoltam. – Aztán Zidarov összerezsent, és felnézett a mennyezetre. Egyetlen lövés is elég lenne. *Verd ki a hangját a fejedből! Tedd a kötelességedet!* – De én nem segíthetek benne. Érted? Nem lehetek a közeledben sem. Úgy kell kinéznie, mintha egyedül szöktél volna meg. Amúgy sem bírnalak sokáig elviselni. Bekattannék. Megölnélek, vagy te ölnél meg engem. Tudod, hogy most mennyire szívesen lelőnélek?

– Igen.

– Kihozhatod a többieket, és eltűnhettek a fenébe Urgeyenából. Szerezzetek valami ruhát, vagy nem tudom, álcázatok magatokat, valahogy jussatok ki. Meg tudjátok csinálni? Nem lesz könnyű. Képesek vagytok rá?

– Igen.

– Mármost arra, hogy szerezzetek valamilyen újrjárművet? Amíg az Alectón vagytok, vadászni fognak rátok.

A nő egyetlen egyszer sem pislogott.

– Miért csinálod ezt?

Ez jó kérdés volt. Zidarov próbálta állni a tekintetét.

– Nem tudom. Ne is kérdezd meg még egyszer. Mert még a végén meggondolom magam. De ez nem... helyes. Érted? Állandóan ilyen emberekkel van dolgom. Akik érinthetetlenek. Még gyűlölni is elfelejtetted őket. Pedig gyűlölni kéne őket amiatt, amit tesznek. Ahogyan élnek. Amit velünk csinálnak, és amit hitnek vagy kötelességnek hívnak.

Zidarov a nyakörvre pillantott. Félelmetes darab volt, mely energia-impulzusokkal tudta bombázni az idegrendszert. Ha kioldaná, ha levenné a bilincseket, ez a valami egy pillanat alatt végezni tudna vele. Szörnyeteg. Elfajzás.

A nő látta, mi jár a fejében. Nem próbálta megnyugtatni.

– Az a férfi – mondta, és a tekintete arrafelé fordult, ahol a kövér test feküdt még mindig, arccal lefelé, a saját vérének és nyálának pocsolójában. A szeméből vegytiszta gyűlölet sugárzott. – Neki el kell tűnnie. Nem érdekel, mit csinálsz, vagy hogyan csinálod, de bármit is hagysz belőle, tegyél róla, hogy ne találják meg se a lőtt sebet, se a bilincset. Nekem semmi közöm nem lehet ehhez. Valahogy kijutottál a saját erődből. Megértetted?

– Te nagyon félsz – jegyezte meg a nő. – Mitől?

– Mindentől. Ezt jelenti embernek lenni.

– Nem is tudom.

Abban a pillanatban szívesen feltett volna mindenféle kérdést. Honnan jöttek, hogyan fogták el őket, milyen volt az út, hová mennének, ha lehetne. Ezt a probátor-énje súgta, de mit számított? A megismerés tilalma nagyon erős volt. Jobb nem tudni. Jobb tudatlanságban élni, mint elégni a megvilágosodásbam.

Aztán újra a nyakörvre pillantott. Egy pattintás, egy csavarás, és lent van. A mutáns kiszabadul. Képtelen volt megmozdítani a kezét, hogy megtegye. Mintha ólomból lett volna.

De aztán erőt vett magán, és egy gyors mozdulattal, nehogy meggondolhassa magát, kioldotta a pántot, ami alatt nyersre horzsolt hús vöröslött.

Megdermedt, amikor rádöbbsent, mit tett. A nő szeme egy pillanatra felvillant, hirtelen megtelt gyűlölettel és erővel. Szabad volt, és lecsaphatott, letörhette magáról a bilincseket, és elkaphatta Zidarovot, hogy megfizessen minden fájdalomért. Megtehetné volna.

Mindketten tudták ezt.

- Mi a neved, ember? – kérdezte.
- Augusto – felelte Zidarov kiszáradt torokkal.
- Akarod tudni az enyémet?
- Nem.

A nő harmadszor is elmosolyodott. Ezúttal nem keserűen, hanem gonoszul, élénken, tele nyílt rosszindulattal.

– Akkor el kell tűnnöd innen, Augusto – mondta. – De gyorsan. Elég csúnya lesz.

Zidarov engedelmeskedett. Egy szemhunyásnyit sem aludt az éjszaka hátralévő részében. A következő nap zsibbadt kábulatban és szorongásban telt. Asparevtől újabb üzenet érkezett, amit nem olvasott el, lekapcsolta az íriszt, és a bástya közelébe se ment. Az éjszaka megint nem aludt. Valahányszor lehunyta a szemét, a mutáns vigyorgó, fehér száját látta maga előtt. Végül hajnalban a kimerültség végre legyőzte, és megajándékozta néhány órányi öntudatlansággal.

Másnap keresgélni kezdett az adathálón, urgeyenai és korski rendbontások után. Kielemezte az eredményeket, és belepillantott a Ministorum és a Regio Custos nyilvántartásaiba is az elfajzott észlelésekről, de semmit nem talált.

Miután ezzel elkészült, nem halogathatta tovább. Átpislogott egy üzenetet Asparev stábjának, aztán alig egy óra múlva már úton volt a rendház felé.

Mire odaért a plüss szőnyegekkel és drága bútorokkal berendezett irodába, érezte, hogy a szeme mögött egyre erősebben lüktet a fejfájás. Ha lehet, útközben a hőség még kegyetlenebb volt, mint eddig bármikor. Nem volt kellően hidratált, és a seb, amit az energiabuzogány okozott, makacsul ellenállt a gyógyulásnak. Azt érezte, hogy kezd szétesni.

Úgy tűnt, Asparev nem igazán örül annak, hogy látja. A pap kiszámított modora ezúttal kissé ridegebb volt, de nyilvánvaló bosszúságát egy élet udvarias visszafogottsága tartotta féken.

- Végre egy jelentés – mondta, miután Zidarov helyet foglalt. – Már éppen kezdtem eltűnődni rajta, hogy mikor kapok valamit.
- A dolog komplikáltabbnak bizonyult a vártnál.

- Hát nem mindig így van?
- Nem mindig.
- Akkor meséljen!

Zidarov karba fonta a kezét, és hátradőlt ültében.

–A forrásai helytállóak voltak. Vostokában elfajzások voltak. Ellenőriztem a vallomásokat. Dolgoztam rajta egy kicsit, hogy kiderítsem, honnan jöhettek. A probléma az volt, hogy a nyomok nem csak Vostokából, hanem egész Urgeyenából is kivezettek. Urgeyenán kívül pedig nincs illetékességem. Szóval nem sok mindent tehettem. Gondoltam rá, hogy átlépési engedélyért folyamodjak, de ez időbe telik.

Asparev úgy nézett rá, mintha valami ellenszegülő papnövendék lenne, aki azt próbálja megmagyarázni, hogy miért felejtette el az alapvető katekizmusokat. Ezzel nem is volt semmi baj. Jobban örült annak, ha Asparev ostobának tartja, nem pedig bűnözőnek.

- De most úgy tűnik, hogy a dolgok túlnőttek rajtam – folytatta.

Asparev bólintott.

- Igen, valóban.
- Ennél sokkal többet nem tehetek.
- Azt hiszem, így van.
- De szerintem ez a dolog amúgy is megoldódott volna magától.

Asparev kemény pillantást vetett rá.

– Elképzelhető. Tudja, két érdekes dolgot hallottam. Gondolom, maga is tud róluk. Először is, Korskban elszabadult egy elfajzott. Ez biztos. Ott jöttek le. Úgy tűnik, a lény valahogy kiszabadult, és megölte a gondozóját. Aztán eltűnt. Nem nagyon tudtunk semmit kezdeni annak a férfinak a holttestével. Vagyis azzal, ami maradt belőle. Csak azt kapta, amit megérdemelt, de a szörnyeteg megszökött. Ravasz egy bestia, ahogy már mondtam.

- Igen, ez a hírük.

– Aztán ugyanazon az éjszakán Vostokában megsemmisült egy öntöde. Több robbanás is történt. Hatalmas az anyagi kár. Az embereim azt mondják, hogy annak a helynek volt valami köze a vladárhoz, ami eléggé megmagyarázhatatlanná teszi az egészet.

- Nagy vakmerőség – helyeselt Zidarov.
- Nem az a fajta ember, akivel érdemes tengelyt akasztani.

- Nem, nem az.
- Mi a véleménye erről az egészeztől?

Zidarov szétárt a kezét.

– Semmi. Nem kaptunk kérelmet az eset kivizsgálására. Nem tudom, miért. Amíg ez nem történik meg, addig nincs elméletem.

– Maga szerint miért nem kértek törvényi vizsgálatot? Mindent elvesztettek. A vezető is meghalt, és sok munkás is.

– Azt én nem tudhatom. Nem kényszeríthetem őket arra, hogy bejelentsék az esetet. Ahogy ön is említette, azt beszélik, hogy a vladár érdekeltisége volt. És ki vagyok én, hogy megmondjam neki, mit csináljon?

Asparev kutatóan nézett rá, valami rést keresett összehúzott szemekkel.

– Úgy látom, hogy maga szerint az ügy megnyugtatóan lezárult. Hogy nem fogunk több elfajzottat látni Vostokában.

– Ezt nem tudhatom. Nyitva fogjuk tartani a szemünket. Ez a dolgunk.

Asparev összeszorította a száját.

– Vannak embereim a Regio Custosban. Az úrkikötőkben. Én is nyitva fogom tartani a szemem. Már elküldtem néhány hívet Korskba is. Nem hagyom annyiban ezt a hazugságot.

– Ez igen dicséretes, atyám. Ha bármiben segíthetek, kérem, szóljon!

Ekkor Asparev előrehajolt, hosszú nyaka előrenyúlt. A szeme egy pillanatra felvillant. Éppen, mint az elfajzott nőé. Ugyanazzal a gonosz kéjjel.

– Csúnyán sántít, probátor. És nincs is túl jó bőrben. Látott valamit odakint, ami így felzaklatta?

Zidarov a szemébe nézett.

– Láttam néhány szörnyeteget, igen – felelte.

– De már elmentek.

– Nem. Nem igazán.

Ezzel Zidarov felállt, megfordult, és kifelé indult.

– Még nincs vége, probátor! – kiáltott utána Asparev. – Magán is rajta lesz a szemem! Az ő szeme is figyel! Maga is tudja, hogy a bűnös lélek végül elárulja magát!

– Ezt örömmel hallok – felelte Zidarov az ajtóból, de nem fordult vissza. – Mert amikor eljött az idő, nem tettem semmit. Érti? A világon semmit.

Rajta tartotta a szemét a bástya hírein. Valahányszor belepillantott, azt várta, hogy meglátja a felderítőket vagy talán az ítések jelentését elfogott elfajzottakról, elpusztított szállítójárművekről, kihallgatásokról.

De semmi ilyesmi nem jött. Egy idő után már nem is nézegette. Vagy valahogy kijutottak Urgeyenából, vagy meghaltak a cellájukban. Maga sem tudta, hogy milyen érzésekkel viseltetik a lehetséges kimenetekkel kapcsolatban. Bizonyos szempontból jobb lett volna, ha meghalnak – a galaxis megtisztult a szennyüktől. És még jobb, ha kijutottak, bizonyos önző okok miatt. Akkor nincsenek vallomások, nincsenek árulkodó holttestek. De ebben az esetben mit kellene éreznie a bűnével kapcsolatban? Hogy szemtől szemben állt egy mutánssal, és megölhette volna, mégis elengedte? Ez kárhozatos bűn? Vajon a lelke örökké égni fog miatta, ahogy a papok mondták?

Arra gondolt, ahogyan a nő viselkedett vele. Eszébe jutott a gúnyos, fájdalmas mosoly. Aztán arra gondolt, amit a kövér férfi tett, amit Gordova tett, és amit Asparev tett volna, ha egy szemernyi esélye is van rá.

Áthajtott a kitikkadt városban a magasban, a kereskedelmi gerincek mentén, ahonnan látszanak a szuborbitális korongok. Amint felért a csúcsra, lehúzódtak, letekerte az ablakot, és felnézett.

Emelőhajók fehér nyomai csíkozták az üres kék eget. Többtucatnyi fehér sáv. Minden nap ugyanez volt: áruk jönnek le, áruk mennek fel.

Figyelte őket egy darabig. Elképzelte, mi lehet a rakterekben.

– Ha sikerült – mondta halkán –, akkor sok szerencsét nektek!

KIMENETI SEB

DARIUS HINKS

Cyrus a hátsó szobában ordibált.

– Judah! Itt van! Ránk talált!

Judah hallotta, hogy vergődik és rúgkapál az ágyán, tányérokat vág a földhöz, és próbálja arrébb vonszolni magát. Odakint teherszállítók dübörögtek el a magasban, hogy beleremegtek a falak, miközben a manufaktórum zajosan okádta a füstöt az utcákra, szakadatlan, gondolattalan erejével elnyomva Cyrus jajgatását.

Judah folytatta az öltözködést, begombolta a kabátját, és rögzítette a pisztolyt a hóna alatti tokban.

– A fene egyen meg! – üvöltötte Cyrus. – Itt van!

Mühlhausen a szoba sarkából figyelte Judah-t. Összegömbölyödött a szokásos helyén, ingatagon egyensúlyozva a kanapé szélén, behúzott farka gyűrűjében.

Judah megsimogatta, mire morcos dorombolás kezdődött, aztán odament a sáskatartályhoz. Az ízeit lábú rovarok zizegő szökdécselésbe kezdtek a közeledtére, de most nem ők kaptak enni. Felemelte a fedelet, benyúlt, és kivett belőlük egy maréknyit. Vergődtek a szorításában, de aztán a szájába tette őket és rágni kezdett. Gyorsan elropogtatta a poros kitinpáncélokat és lenyelte a sáskákat. Még most, ennyi év után sem tudott hozzászokni az ízéhez. Ügyelt rá, hogy az egyik szárny a szájában maradjon, és nyelvével a szájpaddlásához nyomta.

Csak állt ott egy pillanatig, miközben elárasztották a toxinok. Melegség futott szét a gyomrából a végtagjai felé, és különös életerővel töltötte meg a testét, de volt annyi esze, hogy egyelőre még nem próbált megmozdulni. Tudta, mi következik. Néhány másodperc múlva beütött a hányinger. Kétrét görnyedt, és nagyokat nyelt. Elhatározta, hogy ezúttal nem lesz rosszul.

Aztán látványosan kitört belőle a hányás, ráfröccsent a csizmájára, és fanyar büzzel töltötte meg az aprócska szobát.

– Judah! – jajgatott Cyrus a szomszéd szobában, hisztérikusan, félig magánkívül. – Judah, Judah, Judah! Ránk talált! Az ajtó! Elárulták neki! Itt van! Ez Ravin!

Judah ott maradt az ablaknál, összegörnyedve, amíg biztos nem volt benne, hogy nem fog újra hányni. Aztán megtörölte a száját,

begombolta a kabátját, átvágott a szobán, és kinyitotta a kinti folyosóra vezető ajtót.

Mühlhausen még mindig bámulta.

– A fenébe – motyogta, kezével a kilincsen. – Tudod, hogy a katalizátor nem tart ki sokáig. És a mirigy nem működik nélküle. Nincs időm erre a baromságra.

A gyrinx állta a tekintetét, ugyanazzal a rosszallással, amit a régi életükben az eretnekeknek tartogatott.

Judah felsóhajtott, megcsóválta fejét. Visszafordult az ajtóból, és bement Cyrus szobájába.

Ahhoz képest, hogy már járni sem volt képes, Cyrus lenyűgöző rendetlenséget tudott csinálni. A priccsét, amin feküdt, romlott ételkupacok és tönkrement gépek vették körül. Judah sosem tudta biztosan, hogy mit próbál építeni az általa hozott kacatokból, de Cyrus minden éber pillanatában energiacellákkal és szikrázó kábelekkel babrált. Többször is elmondta Judah-nak, hogy fegyvert csinál, amivel majd megöli őt, de mindketten tudták, hogy ez csak üres fenyegetés. Judah nélkül Cyrus hamar a mocsárpatkányok eledelévé vált volna. Ez volt az ő átka: ahhoz az emberhez volt kötve, aki tönkretette őt.

Cyrus gerince összeroppant, de addig próbálkozott, hogy sikerült valahogy ülő helyzetbe húznia magát.

– A fene egyen meg! – üvöltött fel, egy üres falrészre mutatva, és köpött egyet. – Ne állj ott csak úgy! Itt van! Vedd elő a fegyvered!

Mühlhausen besompolygott a szobába, és tovább nézte Judah-t.

Cyrus odavágott valami szerkezetet, egy jókora transzformátort, ami bárkinek betörhette volna fejét, de Judah könnyedén kitért előle.

Cyrus úgy nézett ki, mint egy gyűlölködő hulla, ami mocskos lepedők közül támadt fel. Judah szerette volna meghagyni őt tévképzetében, de érezte, hogy a macskafajzat figyeli őt.

Átgázolt a rendetlenségen, kinyitott egy ládát a padlón, és kotorászni kezdett az üvegcsek és dobozok között, amíg meg nem találta, amire szüksége volt. Fogott egy inhalátort, odament Cyrushoz, és a szájába nyomta.

Cyrus vett egy mély lélegzetet, aztán szitkozódott, és megpróbálta megütni Judah-t, de közben leesen az ágyáról.

Judah felemelte, és visszatette.

A nyugtató azonnal hatni kezdett. A rettegés elhalványult Cyrus szemében. A vonásai elernyedtek, és lassan belesüppedt a matracba.

– Ő meghalt – mondta Judah, és letörölte az inhalátort, majd visszajuttatta a ládába. – Emlékszel? Megöltük.

– Te ölted meg – felelte Cyrus fekve, lehunytt szemmel.

Judah az alkarjára pillantott. A tetoválását eltakarta az ingujja, de úgy érezte a bőrén, mintha beégetett billog lenne, örök figyelmeztetésként arra, hogy a múlt sosem engedi el. Nem volt olyan nap, hogy ne gondolt volna a nőre; hogy ne gondolt volna arra, amit tett.

Judah kifelé indult, Cyrus fekve maradt az ágyon.

– Semmirekellő szarházi – motyogta.

Judah megtorpant. Normális esetben nem vett tudomást Cyrus epés megjegyzéseiről, de most pezsegtek benne a toxinok, és ingerlékeny volt.

Cyrus keserűen felkacagott.

– Ölj meg! Rajta! Tudom, hogy ezt akarod. Tedd meg!

Judah vett egy mély lélegzetet. Aztán felnyúlt az egyik magas polcra, és bekapcsolt egy felhúzható zenedobozt. Altatódal csendült fel a törött hengerek közül, disszonáns hangokkal.

– Rohadj meg! – üvöltötte Cyrus kivörösödött arccal, és újabb szerkezeteket dobált szét. Ahhoz volt ereje, hogy kivonszolja magát az ágyból, de a zenedobozt már nem rudta elérni. Órákig fog kínlódni tőle.

Judah pusztit dobott neki, és becsukta az ajtót.

A város nehézkesen sántikált. Sebzett volt és kiszámíthatatlan. És akkor lett a legveszélyesebb, amikor elcsendesedett. Mikor megszűnt a szmog süvítése. Amikor a részekek abbahagyták a gajdolást. Ekkor történtek az igazán rossz dolgok. Az Aratás. Mindenki tudta, mikor jön el. A Z-Bástya ítszei úgy vetődtek be Paavóba, mintha csak odatévedtek volna, feltettek néhány semmitmondó kérdést, aztán lemeszároltak bárkit, aki túl lassú volt ahhoz, hogy elkotródjon az útjukból. Paavo szabad vadászterületnek számított azoknál, akik ki akarták engedni a gőzt. És a végrehajtókban mindenkinél több gőz gyülemllett fel. Amikor Judah elhagyta a lakását, megkönnyebbülten

hallotta a sikolyokat és a káromkodásokat. Egy újabb átlagos nap Varangantuában.

A lakótömbjét egy régi kohó-manufaktórum romjaiból alakították ki. A lépcső mindig tele volt részekkel, obscurafüggőkkel és meghibásodott szervitorokkal, így szokásos útvonalán, egy régi szűrőcsövön mászott le az ötödik emeletről.

Ahogy kilépeti az utcára, az arcába csapott Paavo állandó brómos esője. Nyúlós volt, mint a ragasztó, és olyan színű, mint a vér. Rendszeresen jöttek a viharos szelek a rabulai prométheumfinomító felől, örületet és betegséget hozva mindazokra, akik nem voltak elég szerencsések ahhoz, hogy legyen egy viskójuk, ahová behúzódnának előle. Judah felcsatolta a légzőkészülékét, és átrohant a felhőszakadáson, kikerülve a löllyöt, amit egy elhaladó autó fröcskölt fel, eláztatva a csatornában kuporgó nyomorultakat.

Elindult a 12. utcán, át Zhurakba, a manufaktórumok és raktárak mellett, amíg el nem érte a Hismaelt. Az eső ellenére még az utcán is ácsorogtak a vendégek, és Judah-nak úgy kellett befurakodnia az ivóba.

Vulchalo odabent várt, fenségesen trónolva az egész posvány felett. A Hismaelben mindenki más szürke volt. Csupa szürke arc. Szürke fogak. Szürke ruhák. A fénygömbök inkább elhalványították a színeket, mintsem felélénkítették volna őket. Vulchalo viszont savsárga zekét és egy háromszögletű kalapot viselt. Egészen abszurdan festett, egyik kesztyűs kezével a botjára támaszkodva, a másikban pedig könyvet szorongatva. Felszegett állal, félig hunyt szemmel próbált úgy tenni, mintha valami fennkölt dolgon töprengene. Vulchalo egy élet szívós munkájával építette fel külön személyiségét, aminek jó hasznát is vette. Amióta neki dolgozott, Judah még senkivel nem találkozott, aki sejtette volna, hogy ez a furcsa piperkóc az egyik legbefolyásosabb játékos egész Paavóban.

Vulchalo látszólag meglepetten pillantott fel a közeledtére.

– Judah Mazlov, teljes életnagyságban! – A hangja folyékony gurgulázás volt, mert a feje egy üvegből készült, folyadékkal teli gömbben volt. A folyadék a fiatalítószeres és antitoxinok belelegezhető koktélja volt, amely Vulchalo arcát furcsán, porcelánbaba-szerűen simává tette.

A könyvével nagyvonalúan intett Judah-nak, hogy foglaljon helyet a széken, melyet botjával kocogtatott meg.

– Úgy nézel ki, mint akire ráfér egy ital – mosolygott, és kivillantak

tökéletes fogai.

Vulchalo volt az egyik legmagasabb férfi, akivel Judah valaha is találkozott, és szálas természetével, fura ruhájával és fejfedőjével olyan hatást keltett, mint egy cirkuszi mutatványos.

Judah megrázta a fejét. A sáskatoxin hatása még erősödőben volt, sarkával idegesen dobolt a padlón. Remélte, hogy még lesz ideje akklimatizálódni a munka előtt.

Óvatosan körülnézett, nehogy valaki hallgatózzon, majd áthajolt az asztalon, és halkán beszélni kezdett.

– Ki és hol?

Vulchalo rosszallóan legyintett az ujjával.

– Ennyi kemény munka, Judah, és soha nem szakítasz időt arra, hogy élvezd a gyümölcsét. Az élet el fog szaladni melletted, ha hagyod.

Judah rámeredt.

– Pontosan mire költöd ezt a rengeteg pénzt? – vigyorgott Vulchalo. – Egy kisebb vagyont fizettünk ki neked az évek során – nevetett, mire a gömb megtelt buborékokkal.

– Nem is egy kisebb vagyont. Hanem egy nagyobbat, Judah. Biztosan drága hobbijaid vannak. Vajon mik lennének? Mondd csak el! Miben leled örömet? Úgy tudom, valami roppantul illegális dologba keveredtél. Miről van szó? Áruold el nekem a titkot! Talán én többet is tudok adni belőle. Vannak ismerőseim olyan helyeken, amelyekre nem is gondolnál. – Hirtelen elkerekedett a szeme. – A legezotikusabb nyalánkságokat is be tudom szerezni.

Judah hallgatott. Vulchalo csalódottnak tűnt. Becsukta a koncét, és letette az asztalra.

– Van ma egy beiktatási ünnepség.

Judah bólintott, és már sejtette, mi következik, de hagyta, hogy a másik folytassa.

– A Storax-palotában történt sajnálatos tüzeset óta Paavónak égető szüksége van egy új vladárra. – Vulchalo tekintete elkalandozott valahová, szeme megvillant a fiatalító oldatban. – Égető szüksége. A város elfeledkezett a gyermekeiről. A népet elárulták. Ezúttal más vezetőre lesz szükségünk. Olyanra, akiben megvan a civil büszkeség érzése. Olyanra, aki le tudja csillapítani a kedélyeket. Ugye te is egyetértesz ezzel?

Imádtá a saját hangját. Ha Judah válaszolt volna, akkor még órákig beszél. De Judah csak nézett rá.

– Nyilvánvalóan egyetértesz ezzel – folytatta Vulchalo.

– Egy jobb vladárra van szükségünk – tartotta fel a mutatoujját homlok ráncolva. – De van egy kis gond, drága Judah, ugyebár. Skaalinger nem igazán a mi emberünk. Egyáltalán nem. Sőt, tulajdonképpen nagyon nem. Pontosan az a fajta aljas gazember, aki mostanáig a sárba nyomta Paavót. Vesztegetéssel, fenyegetéssel és megfélemlítéssel jutott el a beiktatásig. És most senki nem mer szólni, hogy egy pszichopátát készülünk megválasztani vladárunknak.

Judah majdnem megtört. Majdnem hagyta magát belerángatni a beszélgetésbe. Az a gondolat, hogy Vulchalo az erkölcsi fensőbbiség talaján áll, még nevetségesebb volt, mint a ruhája.

Vulchalo észrevette a gúnyos villanást Judah tekintetében, és az arkifejezése megkeményedett.

– Nagyon fontos, hogy ezt a Skaalingert ma ne iktassák be. De ugyanilyen fontos az is, hogy az emberek lássák, mi történik, ha megpróbálnak elvenni valami olyasmit, ami nem az övék. Könnyű lett volna már korábban véget vetni a karrierjének, de a megbízóim jobban szerették volna, ha Skaalinger kampánya a teljes nyilvánosság előtt ér véget. Azt szeretnék, ha a lehető leglátványosabb módon bannának el vele.

Vulchalo kénytelen volt elhallgatni, amikor egy abhumán csörtetett el mellette, egy toronymagas, tömbnyi fajankó, az auxilia ezredek egyenruhájában. Túl részeg volt ahhoz, hogy észrevegye, hogy egy fél asztalt húz maga mögött.

– Szóval kényes helyzetben vagyunk – folytatta Vulchalo, miután az ogrin visszatántorgott az utcára. – Szükségünk van valakire, aki Skaalinger közelébe tud jutni, közvetlenül a beiktatás előtt. És csak egy olyan emberre tudunk gondolni, aki rendelkezik a szükséges képességekkel.

– Mondd el a részleteket!

Vulchalo elmosolyodott, és egy vox-gyöngyöt tett az asztalra.

– A mikor és hogyan, Judah. A mikor és hogyan.

Judah zsebre vágta a gyöngyöt, és felállt, hogy induljon.

– Itt találkozunk – mondta Vulchalo, és megint a távolba meredt.
– Amikor már megtörtént az igazságszolgáltatás.

Az Astragalus egyike volt Paavo kevés ép önkormányzati épületének. Az évszázadok során számos funkciói töltött be. Volt itt Militarum laktanya, egy pénzember magánjátészóháza, újabban pedig az Adeptus Administraium számolóházainak és archívumainak labirintusaként szolgált. Hajlott hátú írnokok seregei népesítették be, és hatalmas logikai gépezetek mormolása hatotta át. Miközben Judah utat tört magának a tömegben az épület előtt, az ítészek megpróbálták helyet csinálni a kapu körül, sokkolóval ütlegették az embereket, és hangosbemondókon keresztül osztogatták a parancsokat.

Judah átment az épület előtti téren, átverekedte magát az esőáztatta tömegben, amíg el nem érte a díszkertek roskatag, rozsdás kapuját.

A kertek általában tele voltak koldusokkal és obscura-függőkkel, de a beiktatásra az ítészek igyekeztek megtisztítani a területet. Judah gyorsan átcusszant a burjánzó acéltövisék között. A távoli múltban a genetorok biológiai tech-mágiával módosították a növényeket, immúnissá téve őket az esőre, de gondozás híján az évek során hatalmas, ijesztő monstrumokká növekedtek. Judah úgy érezte, mintha rémálomba csöppent volna a torz óriások között. Tövisék és tüskék kaptak bele, miközben átverekedte magát rajtuk.

Az izmai bizseregtek a toxinok melegétől, de tudta, hogy a hatás csak nagyjából egy óráig tart. Sietnie kell. Percek alatt átvágott a kerteken, felszökkent a túloldali széles kőlépcsőre, és az Astragalus épületének hátába került.

Ahogy előre sejtette, teherkocsik parkoltak ott. Hatalmas jószágok voltak, roskadozó, mocskos leviatánok, kipufogókémények egész erdejével, és rozsdás, görbe sasszárnyakkal. Szolgák rohángáltak ide-oda, rekeszeket és ládákat pakoltak ki, és az eső előtt gyorsan a csarnokba cipelték őket.

Judah egy sérült szobor talapzatának közelében lapult az árnyékban, és várta a megfelelő pillanatot. A szobor egy birodalmi szentet ábrázolt. Valaha lenyűgöző alkotás lehetett – egy lándzsás alak páncélban, ragyogó glóriával. De az évek nem voltak kegyesek hozzá. Az évszázadok rárakodott mocskával úgy nézett ki, mint egy bomló hulla. Az arcot tönkretette a toxikus eső, a lándzsát pedig salakféreg rágta lyukacsosra.

Judah-nak nem kellett sokáig várnia. Az egyik szolga hamarosan elosont a többiektől, elrejtőzött egy tornácon, és rágyújtott egy lhopálcára.

Judah várt egy kicsit, hátha valaki utána megy, aztán közelebb lopakodott.

Volt idő, amikor lelkiismeret-furdalás és habozás nélkül gyilkolt volna, halálos naivitással, azzal a meggyőződéssel, hogy az Istencsászárt szolgálja. De azóta már több ilyen gyermeki elképzelésen is túltette magát. Most már jobban átgondolta, hogy kit öl meg. Skaalinger egy szörnyeteg. A lakomáját előkészítő emberek viszont nem azok.

Zajtalanul a szolga mögé lopózott, és megszorította a nyaka tövét.

A férfi eszméletlenül esett össze, de Judah elkapta és behúzta az ajtóhoz, ülő helyzetbe támasztotta, majd újra megnézte, hogy nem jön-e valaki.

A többi szolga még mindig a ládák kipakolásával foglalatoskodott, ezért Judah visszafordult az elkábított alakhoz.

A légzése gyenge volt, de egyenletes. Csak egy kis fejfájása lesz majd. Judah annak idején alapos kiképzést kapott. Ugyanolyan hatékonyan tudta hatástalanítani a célszemélyeket, mint megölni.

Levette a jobb kesztyűjét, és egy kis, kerek lyuk vált láthatóvá a tenyerén. Nem sok emléket őrzött egykori szakmájából, de a lacrymol-mirigy felbecsülhetetlen értékű volt. Egy másik világban született lénytől származott. Ocsmány, nememberi szövetdarabka. És ennek köszönhette, hogy még életben van.

Tenyerét a szolga arcához szorította, és hagyta, hogy a férfi lehelete behatoljon a lyukba.

Beleborzongott, amikor az idegen gondolatok végigsúrolták a sajátjait. Aztán érezte, hogy a teste megfeszül és megnyílik, átrendeződik, reakcióba lép a sáska-katalizátorral. A folyamat fájdalmas volt, és meglehetősen felkavaró. Megtanulta, hogy a munkája során a lehető legritkábban kelljen használnia a mirigyet. De voltak olyan pillanatok, mint a mai is, amikor csak ennek a segítségével valósíthatta meg a lehetetlent.

Levette a kabátját, a maszkját, és belebújt a szolga egyenruhájába. Paavóban soha nem volt hideg, és a fickó esővédett helyen volt, Judah mégis ráterítette a kabátját.

– Behatolok – mondta bele halkan a voxgyöngybe. A fegyverét a

lopott kabát alá dugta, és lesimította magán az egyenruhát.

A szájába nyúlt, kiszedte a sáskaszámyat, amit eddig tartalékol, és letette a földre a szolgál mellé. Aztán otthagya a tornácot, felkapott egy láda élelmiszert, és a többi szolgálával együtt a konyha felé indult.

Talitha a hosszú galérián találta Skaalingert, aki épp Paavo korábbi vladárjainak és vikomtjainak arcképeiben gyönyörködött. Zömök arénaharcos testalkatán ugyanaz a zsinóros egyenruha feszült, mint a képeken látható alakokon, de rajta inkább nevetségesnek hatott. Egy szervitor buzgólkodott körülötte, aki az utolsó simításokat végezte. A szervitor egy vaskoponya volt, olajos, ízeit karokkal, amelyek kattogtak, miközben kitüntetések fényesített és zsinórokat igazított. Fölösleges erőfeszítés volt. Skaalinger így is ugyanolyan barbárnak tűnt. Államférfinak álcázott bunyósnak. Ha az emberek nem féltek volna annyira tőle, az arcába neveitek volna.

– Van egy kis gond – mondta Talitha, miközben elrohant a gyülekező méltóságok mellett, és egy intéssel elküldte a szervitort.

A férfi diadalittasan mosolygott. Talitha évekig dolgozott azért, hogy Skaalinger eljusson idáig, és nem tudta volna elviselni a gondolatot, hogy megfosszák a győzelemtől.

A férfi felsóhajtott, és vállon veregette.

– Senki sem juthat be ezeken az ajtókon. Csak olyan, akit te személyesen ellenőriztél. És én teljes mértékben megbízom benned. Te is bízz magadban!

– Van egy kis gond.

Néhány vendégnek feltűnt a hangszíne. Abbahagyták a beszélgetést, és odapillantottak.

Skaalinger arcára ráfagyott a mosoly. Bólintott, és intett a nőnek, hogy menjenek be az egyik oldalsó szobába.

Hosszú, téglalap alakú, könyvespolcokkal teli helyiség volt, a túlsó végén egy széles, papírokkal megrakott íróasztallal. Egy szervitor görnyedt az íróasztal fölé, egy fej nélküli monodrón, amely csupán rozsdás plasztacél dobozra erősített aszott karokból állt. A drón őriült tempóban, nyikorogva és zihálva másolt valami szöveget az egyik dokumentumból a másikba.

Talitha az ajtóra mutatott, mire a szervitor rendbe tette az iratokat,

és kiment.

Skaalinger vigyorogva nézte a papírokat.

– Micsoda száraz kormányzási módszerek, Talitha. Hogy jutottunk idáig? Mostantól már nem lehet mindent egy-két gépfegyversorozattal megoldani.

– Van valaki az épületben – szólalt meg a nő.

A férfi megcsóválta a fejét.

– Elég sok ember van az épületben. Azért vannak itt, hogy nézzék, ahogy átveszem a hatalmat. – Lehunyta a szemét. – A törvényes, közigazgatásilag rám ruházott hatalmat.

– Olyasvalaki van az épületben, aki nem nekünk dolgozik – folytatta Talitha. – Valaki olyan, akinek nem lenne szabad itt lennie.

– Az lehetetlen. Miről beszélsz? Ezek az ajtók nem nyílnak ki olyanok előtt, akik nem estek át engedélyezésen és bioszkennelésen. Megesküdte rá, hogy így van. Azt akarod mondani, hogy az alkalmazottaiddban nem lehet megbízni? Azt akarod mondani, hogy...

Talitha feléje nyújtotta a sáskaszárny-darabkát.

Skaalinger hunyorogva nézte.

– Ez egy darab var? Vagy micsoda? Mit mutogatsz? Egy csomóan várnak rám, Talitha. Mi ez?

– Emlékszel, mit találtunk Keros halála után?

A férfi homlokát ráncolva töprengett.

– Emlékszem, hogy a rovarokról mondtál valamit.

– És amikor megölték Monimust?

Skaalinger dühösen meredt rá.

– Igen, igen. Rovarok. Egy szárny. Emlékszem. Erre akartál kilyukadni? Ugyanazok a rovarok vannak itt is? Emiatt pánikolsz ennyire? Holmi rovarok miatt? Hogy megtámadnak a gyilkos rovarok, mielőtt letenném az eskümet?

– Ez egy speciális sáskafajta – felelte a nő halkán. – Mind ugyanolyanok, és ugyanazt a toxint hordozzák. Amikor megtaláltuk a szárnyat Keroson, azt hittem, hogy talán megmérgezték.

– Nem sok értelme van megmérgezni egy olyan embert, akit már szemem lőttek.

– Pontosan. De aztán ugyanennek a mérregnek a nyomait találtuk Monimuson is. Nassuk testét is helyreállítottam, és...

– Helyreállítottad? – húzta el a száját Skaalinger. – Mennyi maradt belőle?

– Épp elég. Elég ahhoz, hogy megtaláljam ugyanannak a méregnek a nyomait.

– Tehát megmérgezték? Mire akarsz kilyukadni? Mit számít ez az egész? Nekem készülnöm kell a ceremóniára. Egész Varangantuából utaztak ide emberek, hogy lássák. És miközben ők arra várnak, hogy kezet szoríthassanak velem, én mindenféle rovarokról társalgok itt veled.

Még mindig mosolygott, de már feszült volt a hangja. Érezni leheteti rajta az idegességet. Nem tudta követni a nő gondolatmenetét, de érezte a hangjából, hogy valami komoly dologról van szó. Elég jól ismerte ahhoz, hogy tudja: Talitha nem ijed meg egykönnyen.

– Nézd! – mondta végül. – Nem vagy felelős Keros és a többiek haláláért. Ha az lennél... Nos, ebbe ne is menjünk bele. Mondjuk úgy, hogy nem lettem volna ilyen megértő. Különben is – rázta meg a fejét – nagyon világosan megmondtad, mi fog történni azzal, aki ma keresztbe tesz nekünk – fintorodon el, és a nő körme alatt sötétlő alvadttal pillantott.

– Öt perccel ezelőtt – mondta Talitha –, eszméletlen állapotban találtak egy élelmiszerszállítót a hátsó bejáratnál. Mérgezés nyomai voltak az arcán, a szája közelében. – Végigsimított a nyakán lefutó etetkón. – A méreg összetétele megegyezett azzal, amit Keros halálának helyszínén rögzítettem, ezért tovább kutattam. A közelben találtam ezt a szárnyat a földön.

Várta, hogy Skaalinger válaszoljon, de a férfi csak bámult rá. Talitha legszívesebben ráordított volna. Ha Skaalinger meghal, akkor neki annyi. Skaalinger pedig mintha egyenesen a vesztébe akarna rohanni.

– Egyiküket sem mérgezték meg – folytatta Talitha. – Nem gyilkos rovarokról beszélek. Azt akartam mondani, hogy bárki is végezte ki Monimust, Kerost és Nassukot, itt van, és épp most tett ártalmatlanná egy embert az Astragalus hátsó bejáratánál.

Skaalinger járkálni kezdett fel-alá.

– Szóval itt van Nassuk gyilkosa. De ettől még nem tud bejutni az épületbe. És biztosíthatlak, Talitha, hogy ez a ceremónia le fog zajlani. Mit akarsz tenni?

A nő a szárnydarabot nézegette, morzsolgatta az ujjai közt, és próbált rájönni az ismeretlen összefüggésre.

– Nem arra használja ezt a mérget, hogy embereket öljön vele, de attól még használja.

Skaalinger átvette a szárnytöredéket, és megszagolta. Aztán vállat vont, és visszaadta.

– Ezek szerint függő. Ez Varangantua. Ki nem függő itt? Próbáltad már elszívni?

Talitha megrázta a fejét.

– Beszéltem egy magos biologisszal a Scorab Mechanicus körzetből... Nem olcsó, de megbízom benne. Ez egy lassan ható mérég, de nem ez ölte meg az embereinket. Rövid távon nem halálos. De függőséget okozhat, és néhány év használat után a szervek sorvadni kezdenek. Korábban soha nem találkoztam vele. Ezek a rovarok a bolygón kívülről származnak. Valaki kintről hozta be őket Paavóba. Több időre lenne szükségem, hogy pontosan megértsem, miről is van szó.

Skaalinger most már kissé nagyobb érdeklődéssel pillantott rá.

– Függőség? Akkor talán még pénzt is kereshetünk vele – csóválta a fejét. – De erre most nincs időm. Percekre vagyok attól, hogy Paavo a markomban legyen. Ne rontsd el a pillanatot azzal, hogy pánikba esel egy tébolyodott drogostól, aki szolgákat terrorizál.

De még nem indult el kifelé.

Talitha megrázta a fejét.

– Nem csak egy tébolyodott drogosról van szó. Valami történik itt. Az nem lehet, hogy véletlenül hagyta el a szárnyat. Minden egyes alkalommal. Ez üzenet. Figyelmeztetés.

Skaalinger felnevetett.

– Micsoda?

Talitha összeráncolta a homlokát.

– Az ősi terrai vallások szerint a sáskák az istenek eszközei, akiket azért küldenek ki, hogy megtisztítsák a világot a bűnösöktől. A változás előhírnökei. Figyelmeztető jelek azok számára, akik tévútra tértek.

Skaalinger arca elsötétült.

– Jól szolgáltál engem, Talitha. Sokkal tovább, mint bármelyik elődöd. De kezdesz hisztérikus lenni. Figyelmeztetés a bűnösöknek?

Ugyan ki nem bűnös az Alectón? Különben is, még ha ez a sáskaevő tényleg figyelmeztetést is hagyott, mit kellene lennem? Egy vagyont fizettem azért, hogy minden ilyen szépen összeálljon. Nem lesz több ilyen lehetőségünk.

Skaalinger kinyitotta, majd összezárta az öklét, és Talitha hátrébb lépett. Veszélyes pillanat volt. Láta már Skaalingert nyakakat törni, amikor ilyen a hangulata. Pedig már éppen azon volt, hogy elmondja a többi dolgot is, amit megtudott. A szóbeszédet egy Orthoptera Kimeneti seb nevű gyilkosról, aki csak azokra vadászik, akik szerinte megérdemlik a halált. De úgy döntött, hogy ez nem a megfelelő pillanat.

– Értem – felelte, hátát az ajtónak vetve.

A férfi összehúzott, villogó szemmel tornyosult fölé, mint egy lecsapni készülő ragadozó.

– Ha ma nem sikerül bebiztosítanunk a pozíciómat, akkor minden megvesztegetés és fenyegetés hiába történt. A vladárok és a hivatalnokaik nem néznek félre a végtelenségig, bármennyit is fizetek nekik. A ceremónia a tervek szerint fog lezajlani.

Talitha az övén hordott törre tette a kezét. Olyan gyorsan végezni tudott volna Skaalingerrel, hogy a fickónak pislogni sem lett volna ideje. És a szúrás helye olyan kicsi lenne, hogy alig vérezne. Egy pillanatra elgondolkodott ezen. Jólesett elképzelnie, ahogy a férfi a padlóra rogy, de tudta, hogy erről szó sem lehet. Minden, amije volt, Skaalinger életbenmaradásától függött. A tápláléklánc alja körül foglal helyet. Ha Skaalinger meghal, neki is vége.

– Még több őrt állítok az épület hátsó részébe – mondta. – Bármit is tervez ez a sáskaevő, nem fog bejutni.

– Valami mozog odabent – mondta Judah, és az egyik raktár belsejébe bámult.

– Te meg miről beszélsz? – kérdezte a számvevő, és odacsoszogott, hogy megnézzé.

A ceremónia percek múlva kezdődik, és még nincs kikészítve az étel. Az épületben mindenkinek pattanásig feszültek az idegei, és motyogott valamit az orra alatt, amikor Judah-hoz ért. Vastag, poros köntöst viselt, és egy erdőnyi pergament hozott, tele kézzel írt szövegekkel és viaszpecsétekkel. Az arcát szinte teljesen elfedte a

zúgó, koszos augmentika, és egy köteg megsárgult csontból készült rováspálca volt a kezében, amelyekbe számoszlopokat karcoltak.

– Csak bor van idebent – jelentette ki halk, zümmögő hangon, mely a szájröstélya mögül szűrődött ki.

– Háromszázhetven üveg miléz vörös, ötven üveg Tundis és kilencven üveg Marano. Magam ellenőriztem őket, ma reggel kétszer, tegnap pedig egyszer. Fogalmam sincs, honnan veszed, hogy...

– Talán mocsárpatkányok – mondta Judah, és mindent elkövetett, hogy kellőképpen feldúltnak tűnjön.

A számvevő még nála is jobban megrémült. Berontott a raktárba, és felkapcsolódtak a lumencsíkok, ahogy belépett.

Judah követte, és csendben becsukta maga mögött az ajtót.

– Nem látok semmit – motyogta a férfi, miközben ládák mögé kukucskált és ponyvákat emelgetett. – Biztos vagy benne? Úgy látom, minden pontosan úgy van, ahogy hagytam. Hadd nézzem meg még egyszer. – Néhány láda fölé hajolt, és számolni kezdett, aggodalmasan pillantgatva a rováspálcákra.

Judah szemügyre vette a férfi koponyaalapjánál lévő óramű-implantátumokat, majd előrehajolt, és kirántott egy köteg vezetéket.

A számvevő lerogyott egy kupac zsákra, és meglepetten felnyögött.

Emberek járkáltak odakint, tányérokkal csörömpölve és utasításokat kiáltozva, így Judah gyorsan lépett. Az egyik láda mögé vonszolta a számvevőt, és ellenőrizte a pulzusát. Bólintott, aztán a férfi szájához tartotta a tenyerét és a lacrymol-mirigyét.

Az arca eltorzult, amikor a sáskaméreg reagálni kezdett, és átjárta a testét, de nem állt meg. Gyorsan belebújt a férfi piszkos ruháiba. Aztán a testet betakarta a zsákokkal, és az ajtó felé indult. Csak annyi időre állt meg, hogy rendbe szedje az öltözékét, mielőtt visszament volna az ebédlőbe.

A hatalmas asztal már tele volt rakva tálakkal és serlegekkel, de a teremben még mindig nagy volt a nyüzsgés, a szolgálak ide-oda rohanguáltak. Néhányan kandeláberekkel gyújtottak meg, és antigrav tálcákra helyezték őket, mielőtt feldobták volna őket a ködös, füstös levegőbe; mások felmásztak a falakba épített magas öloművegablakokhoz, és törölgetni kezdték a szenteket, sárkánykígyókat és a hipotérbe gabalyodott hajókat.

Judah igyekezett gondterheltnak mutatkozni, ahogy elvonult mellettük. Kurtán biccentett mindenkinek, aki feléje pillantott, de

figyelmét a rováspálcákra összpontosította, miközben az épület frontjához vezető duplaszárnyú ajtó felé tartott.

Őrök álltak mindkét oldalon. A kinézetükből ítélve magas rangúak, fényes kitüntetésekkel, és elegáns pisztolyokkal, nem pedig közönséges energiabuzogányokkal.

Egyikük gúnyos mosollyal az arcán biccentett a közeledő Judah felé.

– Mit mondott a nő?

Judah-t néha furcsa emlékek rohanták meg, amikor új személyiséget vett fel, de ezek csak mulékony illúziók voltak. Soha nem voltak elegendőek ahhoz, tudja, ki lett belőle. Fogalma sem volt róla, hogy miről beszél az őr.

Kockáztatott.

– Igent mondott.

A katonák döbbenten néztek rá.

Judah-ban felötlött, hogy talán rosszat mondott. Közelebb húzta a kezét a hónalja alatt rejtgetett pisztolyhoz.

Az őrök nevetésben törtek ki. Az, amelyik kérdezett, most fejcsóválva megveregette Judah hátát.

– Jól hazudsz, Sirven, a rossebb beléd. Már majdnem bevettem.

Judah belement a játékba, és vele nevetett, de aztán elkomolyodott.

– Fontos kimutatásokat kell átadnom, mielőtt a szertartás elkezdődik. A folyamatos változók és korrelációk részletes lebontását – mutatta fel a pálcákat. – Részletesen el tudom magyarázni, ha szeretnéd, hogy végig...

Az őr elhűlve emelte fel a kezét.

– Nem kellene részletek, Sirven – mondta gyorsan. – Könyörgöm.

Judah tisztelgett, amikor az őr intett neki, hogy menjen be.

Hosszú, szőnyeggel borított folyosóra jutott, amelyet ezüst evőeszközökkel és dísztárgyakkal teli vitrinek szegélyeztek. Több szolga rohant ki-be a folyosóról nyíló termekbe, de mindegyik félrehúzódott, amikor egy nő indult el Judah felé. Magas és erőteljes testalkatú volt, és olyan, testre simuló fekete testkesztyűt viselt, ami többet ért a varangantuaiak zömének egy évnyi kereseténél is. Kopaszra volt borotválva a feje, egy hosszú, szókített középső taréjtól eltekintve, és az egyik szemét augmentika helyettesítette. Valami

hüllőszerű hűvösség sugárzott belőle, és Judah azonnal felismerte. Talitha. Skaalinger testőre. Észrevétlen letapogatást végzett rajta, és kiszúrta a tört az övéen. Azt már tudta, hogy a nő lenyűgöző ügyességgel bánik vele. Ő volt az egyetlen ember az Astragalusban, akitől óvakodnia kellett.

– Te ott! – csattant fel. Rámutatott Judah-ra, és odaviharzott hozzá.

Judah keze a fegyvere felé indult. Aztán megállt, és átgondolta a helyzetet. Talitha övéen egy autopsisztoly volt, de nem mutatta semmi jelét, hogy használni akarná. Ezek szerint nem tudja, hogy ki ő. Judah leeresztette a kezét.

– Igenis, asszonyom – felelte, amikor odaért hozzá.

Közelebbről nézve látta, hogy a nő nem olyan közönyös, mint amilyennek látszani szeretne. A homlokán gyöngyözött a veríték, és az arkifejezése megmerevedett.

– Mi a neved? – kérdezte.

– Sirven, asszonyom – felelte, mert emlékezett arra névre, amelyen az őr szólította.

A nő visszamutatott arra, amerről jött.

– Vigyél el egy üzenetet Holtnak! Mondd meg neki, hogy elmentem ellenőrizni az épület hátulját, és ne hagyja, hogy a ceremónia az engedélyem nélkül elkezdődjön!

– Asszonyom! – vágia rá Judah, és meghajolt.

A nő a homlokát ráncolta, közelebb hajolt, belenézett az augmenükus maszkba, és olyan arcot vágott, mintha le akarná tépni Judah fejét.

– Kissé részegnek tűnsz. Ismételd el, amit mondtam!

– *Vigyél el egy üzenetet Holtnak. Mondd meg neki, hogy elmentem ellenőrizni az épület hátulját, és ne hagyja, hogy a ceremónia az engedélyem nélkül elkezdődjön!*

A nő vetett rá még egy utolsó, undorodó pillantást, azzal bevonult az ebédlőbe.

– Most rögtön! – kiáltotta, mielőtt az ajtók becsapódtak.

A szolgák némán meredtek Judah-ra.

– Hé, te! – förmedt rá egy tágra nyílt szemű, Administratum-köpenyes ifjúra. – Vigyél Holthoz!

Nyilvánvalóan alacsonyabb rangú hivatalnok volt, mint Sirven, de csak elvörösödött, és megrázta a fejét.

– Uram, át kell írnom még három archívumi másolatot a vendéglistáról, mielőtt...

– Archívumi másolatokat? – mondta Judah halk, ám annál inkább vészjósló hangon.

A fickó még mélyebben elvörösödött. Aztán bólintott, elindult előre, és intett Judah-nak, hogy kövesse.

– Holt biztosan még a Mártírok Csarnokában lesz a többi vendéggel együtt. Erre!

A fiatalember olyan páni izgalommal vezette végig Judah-t a palotán, hogy a tömeg szétvált előtte, senki sem akart részese lenni ennek az egyszemélyes pokolnak. Könyvtárakon és szalonokon, szolgálati helyiségeken, majd a számolósobák zavarba ejtő labirintusán haladtak át. Judah-nak esze ágában sem volt megtalálni ezt a Holtot, bárki legyen, de gyanította, hogy Skaalinger összes tanácsadója egy helyre gyűlve várja, hogy tanúja legyen a beiktatásnak, így a fiú valójában az áldozatához vezet. Újabb személyiséget is magára kellett öltenie, ha továbbra is egy lépéssel Talitha előtt akart járni.

Öt perccel később olyan folyosóra jutottak, ahol sem tisztviselők, sem szolgák nem voltak, és Judah elhatározta, hogy a tettek mezejére lép.

– Várj! – mondta Judah. Megállt, és odanyújtotta az egyik számolópálcát a fiatalembernek. – Szerinted helyes ez a sorrend?

Az ifjú hivatalnok megállt, aztán fejcsóválva fogta a csontdarabot, és megnézte.

– Sorrend?

Judah a férfi vállára letette a kezét, és kieresztett egy monoszálás tűt az egyik körme alól. Átszúrta a fickó köpenyét, és kieresztette az idegmérges töltetet.

A hivatalnok zavartan felpillantott, aztán fennakadt a szeme, és hátraesett.

Judah elkapta, berángatta egy szobába, és működésbe hozta a lacrymol-mirigyet.

Összeszorította a fogait, miközben a teste új alakot öltött. Ez a sok átalakulás ilyen rövid idő alatt már a teste tűréképességének

határárait feszegette. A csontjai nyikorogva nyúltak más formájúra, és a szíve hevesen vert.

Le kellett ülnie egy pillanatra, amíg bírhatóvá nem vált a fájdalom. Aztán fogta a hivatalnok köntösét, és a függöny mögé rejtette a testet.

Amikor kiment a folyosóra, majdnem belefutott egy csapat ítésszobába.

– Az erkélyen kell lennem, mielőtt a ceremónia elkezdődik – mondta, zavart színélve. – Maguk is arrafelé tartanak?

A legtöbb ítésszobában nem figyelt rá, de egyikük tétován bólintott, így Judah beállt mögéjük a sorba.

– Sirven? – csóválta a fejét Talitha. – Ez lehetetlen!

Az egyik raktárban állt, körülötte borosüvegek, és a Skaalinger által fizetett ítésszobák egy csapata. Mind a számvevőt bámulták, akit Judah egy halom zsák alatt hagyott.

– Nemrég beszéltem egy Sirven nevű számvevővel. Elküldtem, hogy keresse meg Holtot. Ez biztosan valaki más. – Elment a végrehajtók mellett, és leguggolt a test mellé, aztán maga felé fordította az arcát. Végigsimított a nyakán lévő e-tetováláson, annak bőr alatti áramköreit használva egy pontos emlék felidézésére. – De ez tényleg hasonlít rá. – Bámulta az elernyedtt vonásokat, és nagyon nem akarta elfogadni a fejében formálódó különös gondolatot. – Van Sirvennek ikertestvére?

Az ajtónál álló tisztviselő megrázta a fejét.

– Semmiféle testvéréről nem tudok, asszonyom.

Talitha felállt, és húzott egyet a copfján.

– Az nem lehet, hogy visszafordult. – Talitha behatóan ismerte az Astragalus alaprajzát, miután számtalanszor tanulmányozta, hogy felkészüljön erre a napra. A számvevő nem indulhatott el az egyik irányba, hogy aztán itt kössön ki, eszméletlenül. – Mikor találta rá? – kérdezte az ajtónál álló férfitől.

– Öt perccel ezelőtt, asszonyom.

– Az lehetetlen! Öt perccel ezelőtt beszéltem vele, amikor a főbejárat felé tartottam. – Az ítésszobákra pillantott. – Találtak rovarokat? Sáskákat?

Az örök értetlenül néztek rá, majd egymásra, és megrázták a fejüket.

– Sáskákat, asszonyom? – morogta az egyik.

A nő elkáromkodta magát, és elküldte őket. Aztán még közelebb hajolt a mozdulatlan testhez, és szimatolni kezdett az arca körül. Meg is érezte. Ugyanazt a vegyi, enyhén édeskés aromát, ami Keros és a többiek testén is jelen volt.

– Ez meg mi? – mormolta, miközben a fejében lejátszotta az eseményeket. A sáskaevő megölt néhányat Skaalinger leghasznosabb szövetségesei és alkalmazottai közül. Ugyanő az Astragalus mellett harcképtelenné tett egy szolgát. Aztán bejutott az épületbe. Ez Skaalinger személyzetén vagy biztonsági őrein kívül más számára lehetetlen volt, de az előtte heverő férfialak bizonyítékot jelentett arra, hogy a sáskás mégis megtette.

– Ő az – mondta magában.

– Asszonyom? – kérdezte az egyik ítésh.

Talitha nem törődött vele. Két napja nem aludt, és úgy érezte, mintha a fáradság lassan felemésztené a józan eszt. Ez ugyanannak a gyilkosnak a műve. Aki igen sajátos erkölcsi mércével rendelkezik. Az, aki Orthopterának nevezi magát. Csak így lehet. Valahogyan képes ellopni mások kinézetét. Semmi értelme nem volt az egésznek, de hirtelen egészen biztos volt benne, hogy ez a magyarázat. Így tud mindig egy lépéssel előttük járni, így ölte meg a többieket.

– Ébreszd fel ezt az embert! – csattant fel, és elindult kifelé a raktárból. – Nem érdekel, hogyan, csak beszéljen! Tudd meg, mi történt!

Talitha átvágott a zsúfolt ebédlőn, és az ajtónál álló két őrt felé indult.

– Tudjátok, ki az a Sirven? – kérdezte tőlük.

– Igen, asszonyom – vágta rá egyszerre.

– Mikor láttátok őt utoljára?

– Néhány perccel ezelőtt – felelte egyikük. – Épp most engedték be az ajtón, mielőtt te jöttél.

– Tudom, hogy így történt – ráncolta a homlokát Talitha. – Miért?

– Asszonyom?

– Miért engedték át? Ide majdnem mindenkinek tilos a belépés. Mi dolga volt ezen az ajtón túl?

Az örök tétován összenéztek.

Talitha felemelte az autopisztolyát, és nyugodtan a beszélő őrszem

homlokához nyomta.

– Gyerünk!

A férfi elsápadt.

– Sirvennek át kellett adnia egy üzenetet, asszonyom. Valamilyen jelentést.

A nő pulzusa felgyorsult.

– Kinek?

A férfi megnyalta az ajkát.

– Azt nem mondta, asszonyom.

Talitha bólított, vére szinte dübörgött az ereiben.

– Nem mondta. – Azon tűnődött, hogy mekkora felfordulás támadna, ha most meghúzná a ravaszt. Leengedte a fegyvert, és az őrmegkönnyebbülten kifújta a levegőt.

Talitha belépett az ajtón. Aztán megállt a küszöbön, és visszanézett.

– Ne hagyjátok el a helyeteket! Amikor a ceremónia véget ér, visszajövek, hogy folytassuk ezt a beszélgetést.

Továbbindult, és bekapcsolta a gallérjában lévő voxgyöngyöt, miközben haladt előre a folyosón.

– Egy Sirven nevű számvevő Skaalinger felé tart. Nem érheti el az erkélyt. Ismétlem, nem érheti el az erkélyt vagy Skaalingert. Ha látjátok őt, tartóztassátok le, és azonnal szóljatok!

Egy egész kórus nyugtázta a parancsot.

Kifaggatta a döbrent, tátott szájú szolgákat, és megtudta, hogy Sirven egy másik Administratum-hivatalnokkal ment tovább. Úgy tűnt, hogy Sirven viselkedése elég feltűnő volt ahhoz, hogy nyomot hagyjon az emberekben, így könnyű volt követni az útját.

– *Asszonyom!* – szólalt meg egy hang a voxgyöngyben. – *Skaalinger nem vár tovább. Mindjárt kimegy.*

Talitha hallotta az épület homlokzatára szerelt hangszórók diadalmas harsogását.

– A Trónra! – csattant fel. – Mondd meg neki, hogy már majdnem elkaptam a sáskaevőt! Mondd meg neki, hogy még nem mehet ki!

– *Asszonyom!*

Futásnak eredt, és rohanás közben parancsokat kiabálva, egészen addig, amíg ismerős jelenethez nem ért: emberek álltak körbe egy

fekvő alakot.

Félrelökte őket.

– A hivatalnok – lihegte, amikor észrevette a fiatalember sápadt, vézna mellkasára tetovált Administratum szimbólumot. – Lesz belőle még egy – mormogta, és tudta, milyen zavarosan hangozhat ez az egész, az összegyűlt szolgák furcsálkodó pillantásaiból. – Egy ugyanolyan, mint ő. Itt van, ezen az emeleten, valahol elől, és Skaalinger felé tart.

– Asszonyom? – szólt vissza az egyik szolga értetlenül.

Megtapogatta az e-tetoválást a nyakán, felidézte az Astragalus tervrajzait, hogy megkeresse a lehető leggyorsabb utat az épület frontjához, az erkély felé.

– A régi szolgálati felvonó – mondta, és egy másik folyosó felé biccentett. – Az működik még?

A szolga tanácsolannak tűnt, de bólintott.

Végigrohant a folyosón, és még gyorsabban száguldón, amikor meglátta a liftet a túlsó végén.

– Fogjatok el minden hivatalnokot! – kiáltotta bele a voxgyöngybe.
– Ne engedjete senkit az erkély közelébe! Megértettétek?

Zavart válaszok özöne zúdult rá.

Elérte a szervizliftet, feltépte az ajtót, beugrott, és felfelé indult.

– Ha megláttok egy hivatalnokot a karzaton, öljétek meg!

A válaszok ezúttal már magabiztosabbak voltak.

A lift csörömpölve megállt, és Talitha kirohant az erkélyre nyíló terembe. Épp időben érkezett, hogy lássa Skaalingert, egy csapat talpnyalóval körülvéve, amint éppen kilépni készül a fényre.

Áttört a termen, félrelökte a lassan mozdulókat, majd megállt, aztán egyszercsak megtorpant. Ugyanaz a szag csapta meg az orrát, mint a testek mellett.

Megérintette az e-tetoválást és rájött, hogy a szag nem az erkélyről jön, hanem egy másik előcsarnokból, közvetlenül az erkélyes terem mellett.

– Odabent van – morogta. – Menjete ki az erkélyre! – kiáltott dühös intéssel az öröknek, miközben az előcsarnok felé tartott. – Vegyétek körül Skaalingert! Öljétek meg minden hivatalnokot, aki megpróbál a közelébe férkőzni!

Talitha berontott az előcsarnokba. Az ablakok nyitva voltak, az erkély függőyei szabadon lobogtak. Ez az erkély szomszédos volt azzal, ahova Skaalinger ki akart állni.

Óvatosan közeledett az erkélyhez, fegyverét felemelve, másik kezében a törével.

Amikor a kifelé nyíló ajtóhoz ért, szitkozódott egyet. Nem volt ott senki.

– Csak te tudsz a közvetlen közelébe kerülni – suttogetta egy hang a fülébe.

Talitha megpróbált hátrafordulni, de erős fájdalom hasított a nyakába, és minden elsötétedett körülötte. Eldőlt, mint egy zsák.

Judah kiment az erkélyre. Körülbelül ötven ember sereglett össze Skaalinger körül, és bármelyikük méltó lett volna Orthoptera figyelmére. Korrupt politikusok, világias papok és a becsületes kereskedőnek álcázott gengszterfőnökök visszataszító gyülekezete.

Fegyveres örök tucatjai kapták fel a fejüket, amikor Judah elindult Skaalinger felé. Aztán felismerték, meghajoltak, és utat nyitottak.

– Asszonyom!

Judah elérte az erkély túlsó korlátját. Úgy tett, mintha ellenőrizné az örök helyzetét, majd leejtett valamit a földre, aztán a lábával a helyére igazította.

A hangszórókból harsogó zene fülsiketítő crescendóba csapott, a lenti tömeg pedig ujjongott és éljenzett, nyilván Skaalinger nehézfűúinak hatására.

Miközben mindenki másra figyelt, Judah egy kis tartályt helyezett a korlát rácsai közé, megnyomott rajta egy gombot, és hátrahúzódott.

Skaalinger megpillantotta, és kérdő pillantást vetett rá. Judah megnyugtatóan elmosolyodott, a férfi pedig győzedelmesen vigyorgott vissza rá.

– Paavo polgárai! – üvöltötte Skaalinger, kilépve az erkély korlátjához, és kiélvezte a tapsvihart.

Judah átvágott az erkélyen, megállt néhány méterrel Skaalinger mellett, aztán előszedte a pisztolyát, és alacsonyan tartva célzott vele a tömeg takarásában.

Talitha felordított a fájdalomtól, és egy rándulással felült. Érezte,

ahogy az ellenméreg kiárad az e-tetoválásából, és birokra kel azzal a valamivel, amit a gyilkos a véráramába fecskendezett. Szédelgett a kintől és a hányingertől, de a kinti tömeg hangjaiból meg tudta állapítani, hogy még nem késett el. Skaalinger még életben van. A ruháit elvették, ezért felkapott néhány mocskos göncöt a padlóról, és magára húzta, aztán felkapta az autopsztolyát, és bizonytalanul feltápáskodott, majd visszatámolgott az erkély felé, ahol Skaalinger üdvözölte a tömeget.

– Állítsátok meg! – próbált kiáltani, de a hangja csak erőtlen hörgés volt.

– Paavóval túl sokáig nem törődtek! – dörögte Skaalinger, és a tömeg egyre inkább megvadult.

Talitha éppen csak ki tudta venni az erkélyt körülvevő páncélüveg buborékot. Elég kemény volt ahhoz, hogy szinte bármit kibírjon, de a veszély nem kintről, a hallgatóság felől fenyegetett.

– Ott van! – zihálta, amikor megpillantotta saját maga pontos hasonmását, alig néhány méterre Skaalingertől. Úgy érezte magát, mintha álomban lenne, és önmagát látná, ahogy egyre közelebb kerül az erkélyhez.

– Állítsátok meg! – kiáltotta, de senki sem hallotta. A nép egyre hangosabban ordított, a harsogó zene pedig mintha elakadt volna, állandóan egy rövid taktust ismételtetett.

Talitha felemelte a fegyverét, és célba vette a hasonmását.

– Ott van! – kiáltotta az egyik űr, és feléje nézett. – Az írrok! Ott van! Kapjátok el!

Talitha hátrálni kezdett, amikor hallótávolságon belül az összes űr felemelte a fegyverét.

Judah éppen akkor nézett hátra, amikor Talitha megrándult, és véres felhőben összerogyott. Biccenett az öröknek, zordan elismerő pillantást vetett rájuk, aztán visszafordult Skaalingerhez.

A leendő vladár éppen egy lélegzetvételnyi szünetet tartott, amikor az erkély fénybe borult a robbanástól, amit az a szerkezet okozott, amelyet Judah helyezett el. Az erkélyen tanózkodók zöme elvakult tőle néhány pillanatra, de Judah retinaimplantátumai letompították a villanást, így látta, hogy a detonáció sokakat hátralökött. Vér fröccsent a páncélüveg kupolára, az emberek tántorogtak és jajgatlak.

Judah lőtt. A nyíllövedék belefúródott Skaalinger nyakába, de olyan érzéstelenítővel volt bevonva, hogy az áldozat észre sem vette.

Továbbra is parancsokat üvöltve gázolt a vérfürdőben.

Judah nem várta meg, hogy a lövedék hatni kezdjen.

Mire Skaalinger nyaka szétduzzant, Judah már elhagyta a nagytermet, és némán imádkozott mindazok lelkéért, akik mellett elhaladt.

– Hadd menjek veled! – gurgulázta Vulchalo, és kéjes vigyorral hajolt át az asztal fölött. – Megmutathatnám, hogyan lehet igazán élvezni ezt a rengeteg palát. – A szemét felnagyította az üveggömbben kavargó fiatalítófolyadék, és különös tekintettel meredt Judah-ra.

Megint a Hismaelben voltak, de a kocsmá mostanra félig kiürült. Skaalinger halálának híre gyorsan terjedt, és az emberek fedezékbe vonultak, felkészülve a küszöbön álló hatalmi harcra.

Judah megrázta a fejét, és zsebre vágta a fizetséget. Ez egy különösen jövedelmező megbízatás volt. Vulchalo mindig állta a szavát. Judah tudta, hogy túl hasznos ahhoz, hogy átverjék.

Vulchalo vigyorgott.

– Úgy gondolod, hogy a kis kedvteléseid még rám is túl veszélyesek? Az a hír járja, hogy olyasmire költöd a pénzed, ami *teljesen* tiltott.

Judah felállt, hogy elmenjen, és Vulchalo csalódottnak tűnt. Aztán megvonta a vállát.

– Gratulálok a hatékony munkához. Az ügyfelem nagyon elégedett. Hűséges szolga vagy, Judah. Hűséges szolga.

Hűséges szolga. A szavak úgy kopogtak Judah-n, mint a kövek. Elhúzta a száját. Már majdnem mondott valamit, de aztán eszébe jutott, hogy Vulchalo mennyit tud beszélni, ezért csak bólintott, és kiment a kocsmából.

Még zuhogott az eső, amikor kilépett az utcára. Vulchalo szavai rengeteg kellemetlen emléket idéztek fel, és megtapogatta az alkarját, ahol a rejtett tetoválás lapult.

– Gondolj a palára! – motyogta magában, miközben átment az utcán, és a kocsikat kerülgetve a szemközti utca felé indult.

Paavóban az utcai lámpák a legjobb esetben is csak időszakosan világítottak, és néhány háztömb után Judah szinte teljes sötétségbe

került. Az egyetlen fény az a vérszínű izzás volt, amely folyamatosan áradt a fenti szmogfelhőkből, pokoli derengésbe vonva a lakóblokkokat és kéjházakat.

Minél tovább ment, annál keskenyebbek lettek az utcák, és annál lepusztultabbak az épületek. Többször is megállt, hogy megbizonyosodjon róla, hogy Vulchalo nem követi. Igaza volt annak a különcknek. Valóban ezek voltak Paavo legsötétebb bugyrai. Senkinek sem kell megtudnia, hogy mire használja fel a paláját.

Végül egy régi raktárépülethez ért, amelynek ajtajára egy meztelen, mosolygós lány ijesztő képét festették, azzal az állítással együtt, hogy ez a legolcsóbb bordélyház Paavóban.

Judah halkan nevetett, és arra gondolt, milyen csalódott lenne Vulchalo, ha látná, hogy egy ilyen szánalmas helyre hoz ennyi pénzt.

Az ajtón lévő rácshoz lépett, megnyomott egy rúnát, és halkan megszólalt.

– Imádkozz értem.

Halk kuncogás jelezte bentről, hogy felismerték, aztán néhány percnyi ácsorgás és ázás után Judah lépéseket hallott közeledni az ajtó túloldaláról.

Rubeus már akkor is öreg volt, amikor Judah először találkozott vele, sok évvel ezelőtt. Most úgy nézett ki, mintha sóban tartósították volna. Az arca májfoltok és szürke szőrszálak rengetege volt, és annyira meg volt görnyedve, hogy csak oldalra csavart nyakkal tudott felnézni Judah-ra. De ugyanolyan elegánsan volt felöltözve, mint mindig, gondosan vasalt öltönyben.

– Rég találkoztunk – mondta Rubeus, és kinézett az utcára, mielőtt bevezette volna Judah-t.

Az ajtó mögött egyetlen hatalmas, nyitott tér tátongott. A raktárai már évek óta nem használták, és a régi szép idők egyetlen jele a túlsó végen felhalmozott néhány üres láda volt, amelyeket vörös fény világított meg a törött mennyezeti gerendákról.

Judah vállat vont.

– Akkor jövök, amikor küldenek.

Rubeus bólintott. Még ennyi év után sem kérdőjelezte meg soha Judah állítását, miszerint ő csak egyszerű küldönc.

– Nos – krákogott, és intett Judah-nak, hogy menjen hátra. – Jó látni téged.

Rubeus a ládákhoz vezette Judah-t, és miután újra körülnézett, félretolta az egyiket, felfedve egy bereteszelt ajtót.

Judah segített, mert nem akarta végignézni, ahogy az öregember a plasztacél lemezzel küzd. Felrántotta a zsilipet, és egy keskeny lépcsősoron leereszkedtek a sötétségbe.

A kivilágítatlan alagútban dohos, nedves szag uralkodott, aztán az egyik kanyar után Judah fényt pillantott meg.

Egy körülbelül húsz négyzetméteres szobába jutottak, amelyben egyetlen lumencsík világított meg többtucatnyi mocsos matracot.

Több mint harminc ember zsúfolódott össze a nyirkos, nyomasztó helyiségben, és mindannyian iszonyúan soványak voltak. Némelyikük még kisgyerek volt, mások pedig majdnem olyan vének és aszottak, mint Rubeus. Néhányan Judah-ra vigyorogtak, és köszönetet sustogtak, de ő csak mogorván rázta a fejét.

– Én csak a küldönc vagyok – morogta.

A szoba közepén egy asztal állt, arra tette le a Vulchalótól kapott palát.

Rubeus a pénzre meredt.

– Ez rengeteg – motyogta. – Meg kell mondanod, hogy kitől van.

Judah megrázta a fejét.

– Nem mondhatok neveket. Ha esetleg rátok bukkannak idelent, kínzással kiszedhetik belőletek.

Rubeus bólintott.

– Hál,persze – Az öreg továbbra is meredten nézte a pénzt. – Ebből nem csak ennivalót lehet venni. Ha továbbra is ekkora összegeket hozol, akkor a menekülést is megvehejjük rajta. El a városból, egy biztonságosabb helyre.

Az öreg persze tévedett, amikor azt hitte, hogy bárhol is biztonságban vannak, de Judah csak bólintott, és végignézett az embereken. Korábbi látogatásai alkalmával igyekezett elkerülni, hogy túl jól szemügyre vegye őket, de most más volt a helyzet. Talán az bosszantotta fel, hogy hűséges szolgának nevezték. Bármilyen is volt az, hagyta, hogy a tekintete végigvándoroljon az összeverődött csoporton. Még ilyen gyenge fényviszonyok között is nyilvánvalóak voltak a mutációik. A fejük tetejétől a nyakszirtjükig halvány, tekervényes taréj húzódott. Mintha áttetsző férgek vonaglottak volna csontos vállukon. Brómpestis. Paavo szennyezett vízhálózatának

egyik következménye. Egy ilyen látható mutáció elegendő volt a halálos ítélethez, de Judah megtanulta, hogy nem minden olyan fekete-fehér, mint ahogy azt az emberek hiszik. Ezek a nyomorultak abnormálisak ugyan, de nem ők a szörnyetegek. A szörnyetegek azok a vladárok, a kereskedők és a vikomtok, akik ilyenné tették őket, és addig facsarták a várost, amíg méreg nem fakadt belőle.

Megfordult, hogy elmenjen.

– Legalább a köszönetünket add át – mondta Rubeus, amikor visszaindultak a raktárcsarnokba.

Judah bólintott.

Amikor visszaértek az utcára, Judah-t megint elfogta a késztetés, hogy mondjon valamit. Rubeus annyira rozoga. Miféle reménye lehet arra, hogy megmentse azokat a szerencsétleneket? Ő, Judah talán többet is tehetne értük annál, mint hogy egyszerűen odaadja nekik a palát? Aztán a karján lévő rejtett tetoválás jutott eszébe, és megrázta a lejét. Az idealizmus napjai elmúltak. Végzett velük.

– Sok szerencsét! – mondta, és elindult az esőben, miután becsapódott mögötte az ajtó.

Cyrus aludt, amikor Judah visszabotorkált a lakásukba. Hallotta a horkolását. Bement a szobájába, és felkacagott, amikor meglátta a földön az összetört zenedobozt.

– Szép dobás volt – mondta, amikor észrevette a roncsdarabot, amit Cyrus elhajított.

Mühlhausen is aludt, látványosan kiterülve Cyrus mellkasán. Ahogy Judah felszedte a takarókat a padlóról, és betakarta Cyrust, a macskaféle egy pillanatra megmozdult, és rosszalló pillantást vetett rá.

Judah megsimogatta, aztán bement a szobájába, és nehézkesen lerogyott az ágyára. A méreg hatása elmúlt hazafelé jövet, és a gyomra fájdalmasan görcsölni kezdett.

Amikor kinézett a szakadatlan esőbe, Judah mégsem a hasára gondolt. Hanem a karján lévő tetoválásra. A szégyen jelére. A kimeneti sebre. Feltúrta az ingujját, hogy szemügyre vegye. A szimbólum már annyira elhalványult, hogy mások talán fel sem ismerték volna, de ő még mindig ki tudta venni a mintát: a thoriánus rozettát, amely egykor a legodaadóbb hűséget jelképezte valaki iránt,

akit megölt. Ravin inkvizítor iránt.

KILÁTÁS AZ OLÜMPOSZRÓL

GARETH HANRAHAN

Egy szervitor elvette a golyóálló kabátomat az ajtónál; egy másik átvezetett a torony alsó szintjein, az üres, visszhangzó báltermek és néma galériák végtelen labirintusán. A fényes koponyájában rejtőző doktrína-ostyákba beégetett útvonalat követte. Üvegfalú folyosón mentünk végig. Az ablakok felülről néztek le a felhőkre, és Varangantuának csak a legmagasabb tornyai szúrták át a rózsaszín-szürke ködfátylat. Egy tűzvörös csillanás arról árulkodott, hogy a hajnal már valahol alatta rejtőzik. Vagy talán csak egy távoli öntöde volt. Még soha nem láttam a várost ebből a szemszögből.

A palota a Mons családé volt.

Megengedhették maguknak ezt a kilátást.

Bármit megengedhettek maguknak.

A kasztellán hajnal előtti voxhívásos ébresztője világossá tette számomra, hogy ez a nyomozás nem nyomozás. Nem lesz alapos vizsgálat, nem lesznek kellemetlen kérdések. Az egész csak pusztá formáság. Udvariassági látogatás.

A szervitor egy váróterembe vezetett, majd belépett egy fali fülkébe, magára húzta a függönyöket, és lekapcsolt.

Csend volt, leszámítva a torony légszűrő rendszereinek szakadatlan, lassú légzését, és a gépek távoli zúgását.

Ha már egyszer várószobában voltam, akkor vártam.

Furcsa érzés volt úgy gondolni egy Monsra, mint áldozatra, nem pedig bűnjelre. Az évek során több gyilkossági ügyet is vizsgáltam, és ezek jó részében az elkövető Mons gyártmányú fegyvert használt.

Kézbe vettem egy vázát, rajta a családi pecséttel. A porcelánon sokkal jobban nézett ki, mint fegyverek acélján.

– Vorzhen próbátor?

Felnéztem, és majdnem összetévesztettem az öreget egy újabb szervitorral. A hullaházban is láttam már ennél egészségesebb kinézetű arcokat. Mons nagyúr faktótumaként mutatkozott be. Megkérdeztem a nevét, és egy pillanatra el kellett gondolkodnia rajta.

– Talin – mondta végül.

– A kasztellán azt mondta, hogy baleset történt – kezdtem.

– Borzalmas baleset. Erre legyen szíves.

Halkan beszélt menet közben. Egy férfi és egy nő hangos veszekedése hallatszott a családi étkező díszes ajtaja mögül, de Talin magával húzott, mielőtt bármit is mondhattam volna.

– Mons nagyúr a privát dolgozószobájában volt. Egy lézerpisztolyt vizsgálgatott, és a fegyver, khm, véletlenül elsült.

– Volt vele valaki? Láttá valaki azt, ami történt?

– Ez a magánszobája volt. Az ajtó be volt zárva. Nincsenek odabent se megfigyelő, se letapogató eszközök.

– Látnom kell.

Talin nyelt egyet.

– Mons nagyúr... A maradványok még odabent vannak.

– Azokat is látnom kell.

– A dolgozószoba ajtaja – mesélte Talin – arról a csillaghajóról származik, amellyel a Mons család idejött, az első hajóról, amely telepeseket hozott az Alectóra, nagyon-nagyon régen.

Hatalmas és légmentesen csukódó alkotmány volt, belülről nyitható védőzárral felszerelve.

– Ha az ajtó belülről volt bezárva, hogy jutottak be? Van valamilyen megkerülő mechanizmus?

Talin megrázta a fejét.

– Nincs. Artorius logis nyitotta ki a... szakértelmével. De addigra már túl késő volt.

– Ki az az Artorius logis?

Ez a szippantás helytelenítés akart lenni?

– Artorius logis Mons nagyúr fiának, Jeriknek a tanácsadója. A Lunai Sanctum papja.

Szóval technopap. Ennyit már tudtam. Fogalmam sem volt, mi az a logis, vagy hogy miért kellene bárkinek is tanácsokkal ellátnia Jerik Monst.

De azt tudtam, ki az a Jerik Mons. Mindenki tudta. Mons nagyúr elsőszülött fia és örököse. Majdnem olyan híres, mint a húga, Cecilia Mons, az alsóváros angyala.

Átléptem a robbanásálló ajtó küszöbén, és láttam, hogy valaki szó szerint szétrobbant itt.

Lord Pelorus Mons földi maradványai leginkább a gigantikus xehagóni íróasztal mögött terültek el. A többi a mennyezetről

csöpögött le, valamint barnászörös foltokkal és csontszilánkokkal fröcskölte be az asztalt és mindazt, ami rajta volt. Először a véres íróasztalra pillantottam. Egy lezárt kógitátor terminál. Mellette egy auto-toll fémkeze, és egy halom friss iromány, nemrég még, érintetlen ropogós pergamenen. A vérfoltokon keresztül láttam a PELORUS MONS VÉGA KARATA feliratot a papír első oldalán.

Az én munkámban ezt hívjuk nyomnak. Elnézést, ha túlságosan szakmai vagyok.

A holttest kezében egy Mons gyártmányú lézerpisztoly volt. Egy antik darab. Felhúztam a kesztyűmet, és egy verikvárium-dobozba tettem a fegyvert. A doboz sziszegve záródott be, megőrizve minden fizikai bizonyítékot.

Felpillantottam Talinra, aki az ajtónál várakozott. Láthatóan nem akart betörni ebbe a szentélybe.

– Ki járt még itt, mióta maga megtalálta a holttestet?

– A szűkebb család. Artorius logis. Jómagam. Más nem.

Előkészítettem egy másik tárolót a végrendelet számára.

Átlapoztam, és a szemimplantátumommal rögzítettem egy képet minden egyes lapról. Halkan fütyentettem egyet.

– Maga olvasta ezt?

Talin bólinton.

– És a család tudja, hogy mi áll benne?

Az öreg megint bólintott. Ez mindenesetre megmagyarázza az emelt hangú vitát.

Megálltam az utolsó oldalon, ahol a dokumentumot aláírták, lepecsételték és hitelesítették.

– Ki az a Doria Beshombe?

– Az egyik levéltáros. – Talin néhai munkaadója maradványaira meredt. – Tegnap este sokáig dolgozott.

– Beszélnem kell vele. És hívjon egy ítézőtagot, hogy vigyék ezt a bástyába bevizsgálni – emeltem fel a lézerpisztolyt tartalmazó dobozt.

– És a másik? – A végakarát. Az egész világot megváltoztató végakarát.

– Azt egyelőre magamnál tartom.

Visszanéztem a testre. Igazság szerint nagyobb verikváriumot

kellene kérnem a holttesthez, de azt a parancsot kaptam, hogy egyelőre tartsam titokban ezt az ügyet, és egy hullazsák igénylése szükségtelen feltűnést keltene. – El tudja intézni, hogy a maradványokat egy kápolnába szállítsák?

– Természetesen – ereszkedett meg az öreg arca, talán a megkönnyebbülés jeleként.

Felületesen megvizsgáltam a testet.

– A lézer – mondtam Talinnak – a húst azonnal átégethette Mons nagyúr arcán, de a csont sűrűbb. Ellenállóbb. Villámgyorsan gőzzé hevíthette az agyvizet, ezért van ez... – intettem kesztyűs kezemmel a ragacsos plafon felé.

– Szörnyű baleset – mondta az öreg. Fogta a verikváriumot, és elment. A zsigereimben éreztem, hogy a verispex semmit sem fog találni azon a fegyveren.

Kesztyűben, egy ujjal óvatosan felhúztam Mons nagyúr állkapcsának maradványait, felfedve a nyakán a fojtogatás nyomait.

– Ha baleset volt – motyogtam magamban akkor post-mortem történt.

Majdnem eljutottam a családi ebédlőbe.

Először Artorius logis tartóztatott fel.

Ha Talin úgy nézett ki, mint egy szervitor, akit megfosztottak az augmentációktól, és semmi mást nem hagytak belőle, csak kémiailag tartósított húst és csontot, akkor a technopap csupa kibernetika volt. Kevés felismerhetően emberi testrészt tudtam kivenni a vörös köpönyeg alatt.

– Probátor! Elfogadhatatlan, hogy Ön végezze ezt a vizsgálatot! – A hangja a törzsén lévő hangszóróból jött, nem a szájából. Nem voltam benne biztos, hogy van még egyáltalán szája a csövek alatt. – Az ügy rendkívül fontos.

– Varangantua egyik legbefolyásosabb nemese, a Mons öntödék ura, megkérdőjelezhető körülmények között lelte halálát – válaszoltam. – A nyomozás tökéletesen indokolt. Tulajdonképpen önhöz is lennének kérdéseim, logis. Úgy hallottam, hogy ön nyitotta ki Mons nagyúr irodájának zárt ajtaját.

Valami szervó bosszúsan kattogni kezdett a csuklya alatt.

– Probátor! Elfogadhatatlan, hogy faggat engem. Ezt az ügyet át kell adni az Adeptus Arbitesnek.

Pontosan ez volt az, aminek az elkerülését a kasztellán várta tőlem. Hogy titokban maradjon a dolog. Hogy a Mons családot ne kelljen indokolatlan zaklatásnak kitenni.

– Milyen alapon?

– A Mons család tulajdonában lévő gyártólétesítmények létfontosságúak az ágazat biztonsága szempontjából. Nem lehet fennakadás a termelésben. Csak megfelelően akkreditált és elkötelezett lord vállalhat fel bizonyos jogi és hatósági feladatokat. Egy jogi vizsgálat elfogadhatatlan késedelmet jelentene az örökös beiktatásában – izzottak fel zölden a szemlencsői. – Az Adeptus Arbitres hatékonyan és diszkréten intézné a dolgot, ellentétben a helyi bűnüldözéssel.

A hipertérbe az egésszel! Ez már most egy bezárt szobás gyilkosság, és az előttem álló kiborg nyilvánvalóan képes volt kinyitni azt a zárt ajtót. Nem hagyhattam, hogy egy fő gyanúsított megfélemlítsen.

Felmutattam a végrendeletet tartalmazó dobozt.

– Ez itt Mons nagyúr végrendelete. Ha idehívja az Arbitest – mondtam –, gondoskodom róla, hogy ez a leglassabb, legidegesítőbb bíró elé kerüljön, aki csak él a városban. Évtizedekig eltartanak majd a tárgyalások – vettem elő a legtenyérbemászóbb vigyormat. – Szeretné elkerülni a késedelmet? Akkor válaszoljon a kérdéseimre!

– Ez a végrendelet egyértelműen érvénytelen! Mons nagyúr nyilvánvalóan nem volt józan ítélőképessége birtokában, amikor megírta! – csattant fel a kiborg, egy villanásnyi nagyon is emberi dühvel. Nem tudtam eldönteni, hogy tényleg elhitte-e, hogy Mons megölte magát, vagy pontosan tudta, hogy megfojtották, majd lelőtték.

A szervo ismét kattant egyet.

– Kérdezzen!

– Mi az ön szerepköre itt?

– Jerik Mons tanácsadója vagyok.

– Miért van szüksége Jerik Monsnak egy technopap tanácsadóra?

Erre nem felelt azonnal.

– A Mons manufaktúra igen jelentős. Patinás. Az itteni sablonkonstruktorokat több mint tizenötezer évvel ezelőtt alakították ki, és az ilyen ősi technológia rejtélyes lehet... – kattant megint a szervo a csuklya alatt. – Akár még veszélyes is, ha nem kapja meg a

kellő tiszteletet, ha nem kerül sor a megfelelő szertartásokra. A történelem sajnálatos fintora, hogy egy család ilyen terhet örökölt. Az Adeptus Mechanicus segíteni akar nekik. Jerik pedig hajlandó elfogadni a segítségünket.

Ezt én a következőképpen fordítottam le magamnak: „a gyárak feletti irányítási akarjuk, és ehhez Jerik a mi belépőjegyünk”. Azon tűnődtem, hogy vajon Jerik tényleg akarta-e a segítségüket, vagy valamilyen más erő munkálkodik a háttérben.

– Maga feltörte a zárat, és kinyitotta az ajtót Mons nagyúr dolgozószobájához. Hogyan?

– Kommunikáltam az ajtó gépszellemével.

– És mit látott odabent?

Válaszul a szemimplantátumom felé nyújtotta a kezét. Az ujján lévő szintetikus hús lehámlott, és tekergő drótok bukkant elő alóla, amely úgy vonaglottak, mint a giliszták. Az egyik drót rákapcsolódott az implantátumomra, a szememre, és mélyen belefűrődött. Szédítő gyorsasággal láttam azt, amit ő látott – vagyis, emlékeztettem magam, azt, amit láttatni akart velem.

A helyszín nagyjából ugyanúgy festett, csak még kicsit gőzölgött a holttest. A mennyezetről még csöpögött a lé.

– Megvizsgálta Mons nagyúr maradványait?

– Nem.

– Meg tudta állapítani, hogy az ajtót korábban kinyitották-e aznap este?

– Megerősíthetem, hogy utoljára Beshombe levéltáros távozásakor nyitották ki. Az éjszaka hátralévő részében lezárva maradt, amíg ma reggel nem kértem a belépést.

– És az ajtót csak belülről lehet működtetni, ugye?

– *Igen.*

– Maga mégis meg tudta kerülni ezt.

– *Igen.*

– Maga találta meg a végrendeletet? – kérdeztem.

– *Igen.*

– Tudja, mi áll benne?

– *Igen.*

– Később majd még felteszek néhány kérdést.

A szervó kétszer kattant, élesen, és a kiborg elsuhogott a folyosón. A fejemben lévő idegek, amelyek a szemimplantátumomhoz kapcsolódnak, fájdalmasan lüktetni kezdtek, mintha forró ólom lenne az arcüregeimben. *Az adatátvitel utóhatása* –, gondoltam magamban.

Az biztos, hogy átjött az üzenete.

A családi étkezőben harminc-negyven ember is elfért volna, de a mostani reggelen csak hárman ültek ott, mind a hosszú, sötét asztal túlsó végénél. A fal fülkéiben libériás szervitorok álltak, mechanikus szemeik a titáni kristálycsillárra meredtek, és némán várták a parancsot.

Az ajtóhoz legközelebb állótól rendeltem egy csésze koffot, feketét, mint az úr. Aztán nekivágtam a hosszú útnak az üres székek mellett oda, ahol az elhunyt családjá várt rám.

Az asztalfőn Jerik Mons ült. Ismertem őt a hírekből, a holoportrékről, a róla készült szobrokról, amelyek városszerte ékesítették a Mons-épületeket. Általában, ha valakit élőben látsz, az kisebbnek tűnik, mint ahogy elképzelted, de Jerik Mons-szal nem ez volt a helyzet. Akár egy kicirkalmazott régi kódexből is előléphetett volna, ami a nemesség erényeiről szól. Jóképű, kulturált külsejű férfi, a koponya a vállán pedig az alázatra és az áldozatra emlékeztetett.

Jerik mellett a húga, Cecila ült. Őt is azonnal felismertem. Ő is megfelelt a köztudatban róla élő képnek, de másképp. Róla árvaházakban, kórházakban, menhelyeken láttam képeket. Ezeken a képeken éteri jelenség volt: nagylelkű és irgalmas, földreszállt angyal. Élőben viszont zavarba ejtően... hús-vér ember. Főleg abban a mélyen kívágott, áttetsző ruhában.

A szeme vörös volt a sírástól.

A harmadik jelenlévőt egyáltalán nem ismertem. Fiatalabb volt, mint a másik kettő, férfi, arcvonásai alapján egyértelműen közeli rokon. Egyszerű utcai ruhát viselt, piszkos arcán meglátszottak a lecsorgó könnyek csíkjai. Cecila mellett ült, összeroskadva, s kezében egy szövetszalvétát gyűrögetett.

Jerik felugrott.

– Probátor, elfogadhatatlan, hogy ön vezeti ezt a vizsgálatot. Az ügy rendkívül fontos, és...

Pontosan ugyanazt mondta, amit a barátja, Artorius logis az imént. Felemeltem a kezem, hogy félbeszakítsam.

– Bocsásson meg, uram, de szeretném tisztázni, hogy ez nem hivatalos vizsgálat. A kasztellán puszta udvariasságból küldött ide, hogy biztosítsam önöket, az incidenst a nyilvánvalóan szükséges gondossággal és diszkrécióval kezelték.

– Az Adeptus...

Megint félbeszakítottam.

– Szükség esetén természetesen hivatalos bejelentés is lehet belőle, és van néhány aggasztó dolog, amelyet lehetőség szerint nemhivatalosan szeretnék megoldani. A bűnüldöző szervek vagy más nyomozók bevonása nélkül.

– Hívjanak egy ördögűzőt – motyogta a fiatalabbik férfi. – Ez a család el van átkozva. Kárhozott.

– Elnézést, uram. Kit tisztelhetek Önben?

Cecila felállt, karcsú kezét a fiatalember vállára tette.

– Ő a testvérünk, Teratus.

– Értem – ültem le, és kivettem a verikváriumot az asztalra. – Ez az édesapjuk végrendelete, mely tegnap éjjel lett lepecsételve és hitelesítve. Ismerik a tartalmát?

Jerik valami olyan hangot hallatott, ami a fuldoklás és a nevetés közé esett.

– Úgy érti, tudom-e, hogy az apám hirtelen úgy döntött, hogy teljesen mellőz engem, és a családi vállalkozás teljes irányítását Cecilának adja át? Igen. Észrevettem ezt a kis záradékot.

– Beszél az apjuk bármelyikükkel az örökségről?

– Azt feltételeztük – szólalt meg Cecila –, hogy Jerik fog örökölni. Teljesen megdöbbenett a végrendelet.

– És mi a helyzet a halálesettel? Volt valaha bármilyen jele annak, hogy az apjuk esetleg véget akarna vetni az életének?

Jerik azonnal rávágta, hogy „nem”.

Cecila szájáról igent lehetett leolvasni, de hangosan nem mondott semmit.

Teratus csak az asztalt bámulta.

Hosszan, lassan belekortyoltam a koffba, hagytam, hogy a csend átjárja a levegőt, hogy lássam, ki akarja először megtörni.

Cecila volt az.

– A családukban már régóta fordulnak elő szörnyű balesetek. Egyikünk sem számított rá, hogy ez fog történni, de nem is meglepő.

Halk köhintés hallatszott az ajtóból. Talin volt az. Kimentem hozzá a folyosóra.

– Áadtam a bizonyítékdobozt, ahogyan meghagyta – mondta, és tekintete a kezemben tartott másik ládikára szegeződött. – Megpróbáltam megkeresni Doria Beshombe-ot is, a levéltárost, aki tanúskodott a végrendelet aláírásánál. Tegnap este elhagyta a szolgák szárnyát, és mag-lifttel lement az alsóvárosba. Ma reggel nem jött vissza. Vettem a bátorságot, és felvettem a kapcsolatot a családjával, ők sem tudják, hol lehet.

Az utolsó ember, aki élve látta Mons nagyurat, eltűnt, mint szürke számár a ködben. Egy újabb árulkodó „nyom”. Vagy legalábbis nagyon különös egybeesés.

Visszadugtam a fejem az ajtón át az ebédlőbe.

– Mindegyikőjükkel külön-külön kell beszélnem – mondtam. – Persze ez csak formaság. Azonnal jövök.

Beszóltam a bátyába, hogy egy végrehajtói osztag kezdje el keresni az eltűnt levéltárost. Kis szerencséivel elég könnyű lesz megtalálni a nőt. A felsővárosi hivatalnokok nem nagyon szoktak leereszkedni az alsóvárosba. De milliárdnyi ember van a városban, és minden múltó pillanat újabb esély arra, hogy eltűnjön, vagy éppen halálát lelje egy sikkátorban. Közveüenül a kasztellán titkos voxvonalára kapcsoltak.

– Asszonyom, van egy kis probléma. – Elmeséltem a megváltoztatott végrendeletet. És a fojtogatási nyomokat.

– *A szentek csontjaira!* – szitkozódott. – *Vorzhén, én azt akartam, hogy ne legyen semmi feltűnés. Gyorsan lemenjen az egész. Csak egy pecsétet kellett volna nyomnia a halotti tekercsre, és visszajönnie.*

– Nem változtathatok a tényeken, asszonyom. És úgyis ki fogják vizsgálni a dolgot, bármit is csinállok. Vagy megváltoztatta a végrendeletet, majd fejbe lőtte magát, ami azt jelenti, hogy a végrendelet megtámadható a beszámíthatóság hiánya miatt. Vagy valaki megölte, és öngyilkosságnak állította be. Tehát a kérdés úgy hangzik, hogy inkább én legyek az ügyön, vagy a Gunlysk Erőd?

– *Maga. Legalábbis egyelőre.*

Első interjúalany: Jerik Mons.

És úgy tűnik, Artorius logis. A technopap a szalon sötét sarkában állt, csak izzó szeme világított. Hallottam a légzőkészüléke sziszegését, a mehadendritjei mozgását. Követelhettem volna, hogy csak Jerik legyen jelen, de itt eléggé ingatag talajon jártam, és amúgy is látszott, hogy már összebeszéltek egymással. Egyelőre nem vitatkoztam.

– Hol volt tegnap este? – kérdeztem Jeriktől.

– A logisszal tanácskoztam.

– Dátumbélyegzős emlékeket tudok biztosítani a beszélgetéseinkről – tette hozzá Artorius.

– A logis említette, hogy, hm... felmerült az Adeptus Mechanicus segítségével az ősi Mons családi öntödékkel kapcsolatban – folytattam, és Jerik bólintott. – Beszélt valamikor ezekről a tervekről az apjával?

– Gyakran vitatkoztunk erről. Neki nem tetszett az ötlet.

– Annyira nem, hogy kitagadja magát?

A sarokból ingerült kattanás hallatszott. Jerik vállat vont.

– Egész életemben arra készültem, hogy átvegyem ennek a nagyszerű vállalkozásnak az irányítását. Egy Monsnak kell vezetnie. És egyik testvérem sem áll készen erre a feladatra, bár nagyon szeretem őket.

– Az apja alkalmas volt a feladatra?

A férfi egy pillanatra elgondolkozott.

– Nem. Nem igazán. És azt hiszem, ezt ő is tudta.

– Mit tud mondani Doria Beshombe-ról?

Jerik vállat vont, és a technopapra pillantott.

– Doria Beshombe. Hivatalnok, kettes osztály. Szakirány: levéltáros – mondta a logis, egyértelműen azt a személyi aktát idézve, amelyet a Mons cég nyilvántartásaiból vett.

– Tudja, miért volt az apja irodájában tegnap este?

– Nem.

Második interjúalany: Cecilia Mons.

– Jöjjön be, probátor. Éppen átöltözöm.

Átléptem a hálószoza padlóján heverő áttetsző köntösön. Fekete gyásruha volt az ágytakaróra terítve, de Cecilia még nem vette fel. Meztelenül ült az ágyon, és egy székre mutatott.

– Hölgem, ez...

– Azt mondta, hogy ez egy informális beszélgetés. Essünk túl rajta.

– Rendben. – Leültem a székre, és keresztbe tettem a lábam. – Hol volt ön...

– Maga a legjobb probátoruk?

– Nem. De én vagyok az a fajta, aki tudja, mikor kell abbahagyni a kérdezősködést. Nos, hol is...

– A probátor dolga nem az, hogy kérdezzen? Miért jó, ha van valaki, aki nem tesz fel minden kérdést?

Kényelmetlenül feszengeni kezdtem ültömben. Volt egy hatalmas olajfestmény az egyik falon, amit eddig a pillanatig nem is vettem észre, és arrafelé biccentettem. A kép egy keménykötésű, fiatal birodalmi gárdistát ábrázolt, aki mezítelen felsőtesttel, izzadtan és hősiesen lövöldözött egy Mons-féle gépágyúval valami láthatatlan ellenségre egy távoli csatamezőn.

– Nézze azt a fickót ott – mutattam a festett hősre. – Ha a gépágyúja elakad, hív egy technikust. Néha géplátóra van szüksége, aki szét tudja szedni a fegyvert, tényleg mindenre odafigyel, ki tudja deríteni, hogy mi romlott el, és meg tudja javítani. Kicseréli a rossz alkatrészt. Néha csak egy egyszerű szerelő kell, aki nem használ el annyi időt, amennyi a teljes javításhoz szükséges. Csak az elakadást szünteti meg, és a fegyverrel megint lehet lőni. Elég egy rúgás meg egy ima, ami a csata végéig kitart.

– És maga ilyen probátor, ugye?

– Maguknak jelenleg ilyen probátorra van szüksége.

– A bátyám úgy gondolja, hogy túl sok van a második fajtából – jegyezte meg a nő. – Már nem tudjuk megjavítani vagy akár csak megérteni a saját gépeinket. Ezért hívta ide a technopapokat – ásította. – Tegye fel a kérdéseit!

– Hol volt tegnap este?

– Alamizsnaosztáson, lent Alsó-Fumarole-ban. Azt hiszem, hogy

üzemi balesetekben megnyomorodott árváknál. Több ezer ember volt ott.

- Egész éjjel tartott az esemény?
- Utána volt egy parti.
- Az apja beszélt önnel valaha a végrendeletéről? Tudta, hogy ki akarja zárni Jeriket, és önt kívánja az örökösévé tenni?

A nő átfordult az ágyon, és elővett egy lho-pálcát az éjjeliszekrény fiókjából.

– Nem, és nem. – Ezzel visszafordult. A diszkréció érdekében a szememhez nyúltam, hogy lekapcsoljam az okuláris implantátumomat.

Cecila felkacagott.

– Probátor, valamit meg kell értenie a családommal kapcsolatban. Több száz generáció óta nagyon-nagyon gazdagok vagyunk, és ez unalmat szül. Az ember... szórakozást keres. Új és ismeretlen örömöket, kiutat a végtelen luxus egyhangúságából – harapta be az ajkát. – Miért is ne? A pénzzel ugyanannyi jót is tudok tenni. Miért kellene szégyenkeznem?

- Nem tart a botránytól?
- Hát nem erre vannak az olyanok, mint maga? Egy rúgás és egy ima, ezt mondta az előbb. Különben sem vagyok sem Mons nagyúr, sem az elsőszámú örököse. Engem nem tartanak szemmel annyira. Nem várnak sokat tőlem.

– De most már ön Lady Mons. Feltéve, hogy a végrendelet érvényes.

– Tudom. – A nő újra átfordult, a feje lelógott az ágy széléről, platinaszőke haja hullámszórt a selyem ágynemű előtt. Felcsillant a szeme. – Szörnyű, nem igaz?

- Van ötlete, hogy az apja miért önt tette az örökösévé?
- Kegyetlenségből? Sírtam, hogy elvesztem a szabadságom. – Cecila felült, és elkezdte felhúzni a fekete ruhát. – Vagy csak megint összeveszett Jerikkel a technopap miatt?
- Van ötlete, hogy miért ölhetette meg magát?

A nő megvonta a vállát.

– Unalomból? Szerintem ő is unatkozott, de ő nem tudta úgy elszórakoztatni magát, mint én. Megpróbálta, de... Láttam rajta, hogy nem elégedett. Nagyon-nagyon régóta várok erre a napra.

Szervitorok, öltöztessetek fel!

Felkelt, és három szervitor lépett elő egy rejtett ajtó mögül. Köréje sereglettek, és szorgalmasan eligazították rajta a fekete ruhát, és elrendezték a haját.

– Mit tud Doria Beshombe-ról?

– Kiról? – csettintett az ujjával. – Ó, arról a szürke kis egérről az archívumból? Azt hiszem, apa dugott vele.

A szolgálak fekete fátylat húztak az arca elé, és ezüstkoponyákból álló láncsal ékesítették fel a nyakát.

Cecila úgy állt előttem, mint a lesújtott gyászoló mintaképe. Gúnyos imára kulcsolta kezét.

– Szent Thor őrizze meg a lelkét! El kell kezdenem a temetés megszervezését. Gondolom, hogy most Teratus következik.

– Igen, ez a tervem.

– Aranyos fiú. Legyen vele kíméletes – mosolygott rám pajkosan a fátyol mögül. – Velem viszont lehetett volna keményebb.

Megvártam, amíg a hálósoba ajtajához ér, mielőtt megszólaltam.

– Mi lenne, ha azt mondanám, hogy emberölés ügyében nyomozok?

Megfordult, megingott, és meg kellett támaszkodnia egy márványszobron.

– Micsoda? Ki... de hisz öngyilkosság volt, azt mondta Jerik. Azt mondta... azt mondta, hogy apa lelőtte magát.

A meglepetése valódinak tűni, de mire átmentem a díszes hálósobában, a sebezhetőség pillanata elmúlt, a páncél visszakerült a helyére. Megfogta a kezem, és megint ördögi mosolyt villantott rám.

– Szóval gyilkosnak tart! Milyen izgalmas!

Harmadik interjúalany: Teratus Mons.

Megkértem mindhárom utódot, hogy a kastély sokszobájának valamelyikében várjanak rám. Teratus a rengeteg szoba közül egy magánkápolnát választott.

Átvágtam a visszhangos hajón, és felpillantottam a boltíves mennyezetre több száz méterrel a fejem felett. Fentről, egy láthatatlan karzatról egy kórus énekét hallottam. Azon tűnődtem,

hogy ez vajon hozzátartozik-e a temetési szertartáshoz, vagy a Mons család folyamatosan alkalmaz itt egy kórust. Talán valamelyik Mons tíz generációval ezelőtt kért egy himnusz, aztán elfelejtett szólni, hogy hagyják abba, és évszázadokon vették fel az új meg új kóristákat, amikor a régiek kihaltak. Vagy talán nem is emberi torkok adták ki azt a gyönyörű hangot, hanem megszentelt tartályokban növesztett kerubok, mennyei hangszórókkal felerősítve.

Teratus nem nézett rám, amikor hosszú zarándokutam végeztével odaértem a padjához. Úgy tűnt, ez a család örömét leli abban, hogy kényelmetlenül érezzem magam tőlük.

– Apánkat meggyilkolták, ugye? – kérdezte, miközben leültem.

– Miből gondolja ezt? – érdeklődtem. Egyenesen Cecila budoárjából jöttem ide, de attól még lehetett idejük összebeszélni.

– Csak egy megérzés. El vagyunk átkozva. Ez a család el van átkozva. – végre rám nézett, lázasan csillogott a tekintete. – Jerik is tudja ezt. Cecila is. Ezért akar Jerik mindent átadni a géppapoknak. Ezért olyan jótékony Cecila, ezért ad annyi alamizsnát és áldást, mert azt reméli, hogy a tömegek hite megvédi őt. Tudják, hogy el vagyunk átkozva.

– Ki átkozta el magukat?

– Azok dolgok, amiket készítettünk. Förtelmes dolgok – suttogta, mintha félne, hogy valaki hallgatózik, pedig mi voltunk az egyetlen élő lelkek ennek a hatalmas katedrálisnak a közepén.

– A Mons-típusú fegyverek? A család gyárai?

Gúnyosan felhorkant, de nem válaszolt.

– Hol volt tegnap este?

– Kint.

– Kint?

– Lent.

– Hol lent?

– A városban. Én... Szeretek sétálni. Vannak barátaim odalent, a Kotróban. Az öntödékben.

– Kaphatnék egy nevet? Valakiét, aki igazolja tegnap esti hollétet?

Teratus felnevetett.

– Nem szeretnek végrehajtókkal beszélgetni.

– És mi a helyzet önnel? Ez még nem hivatalos kihallgatás. Nem

köteles beszélni velem. Egyszerűen elmehet.

– Nem számítana – mormogta Teratus. – Ördögűzót kellett volna küldeniük, nem próbátort.

Eszembe jutott valami.

– Megkértem Talint, hogy vigye az apja testét egy kápolnába. Miért nincs itt?

– Ó – mondta Teratus tétován. – Valószínűleg a nagy kápolnába vitték.

Visszamentem Mons nagyúr dolgozószobájába. A test eltűnt, de egyébként a szoba változatlan maradt.

Megnyomkodtam a kogitátor terminált. Még mindig le volt zárva. Volt rajta egy díszes foglalat, gyönyörűen faragott, halvány jelekkel. Végighúztam rajta az ujjamat; a Mons család címerének inverze volt. Arra tippeltem, hogy Mons nagyúr birtokában volt valamilyen pecsétgyűrű vagy talizmán, amivel be tudott lépni. Éreztem egy tűt is, ami be volt húzva. Genetikai zár. A terminál eléréséhez vérre és pecsétgyűrűre egyaránt szükség van.

Felálltam, odamentem az ajtóhoz, és megvizsgáltam a zárszerkezetet. Volt egy nagy, nehéz kapcsoló, és felette egy kis képernyő. Megnyomtam a kapcsolót, mire az ajtó becsukódott, és lezárult. A képernyő életre kelt, és a kinti folyosót mutatta. Csak olyan valaki tudja kinyitni az ajtót, aki már a szobában van.

Hacsak egy másik valaki nem tud kapcsolatba lépni a géppel, és nem tudja felnyitni valamilyen rítussal. Artorius logis volt a természetesen adódó elsőszámú gyanúsított. Neki megvoltak az eszközei, hogy hozzáférjen a lezárt szobához. Megpróbálta leállítani a nyomozásomat, átadni az ügyet az Adeplus Arbitesnek. És ha ők kapják meg az ügyet, akkor az kikerül messze Varangantuán túlra. A logis és társai az Adeptus Mechanicusnál erősen érdekeltek a Mons vállalat öntödéinek ellenőrzésében, a hatalmas fegyvergyárakkal lent az alsóvárosban. Amikor a Birodalom két nagy intézménye, a Mechanicus és az Arbites bekerül a képbe, egy ember sorsa, legyen még oly elképesztően gazdag és befolyásos nemes is, mint Mons nagyúr, teljesen jelentéktelenné zsugorodik. Olyasmivé, ami felett el lehet siklani.

De ott van a végrendelet. A végrendelet pontosan olyasmi, amit

Artorius nem akart. Megkerülte Jeriket, és Cecilál tette meg főnöknek. Ha Artorius nem akarta volna, hogy a végrendelet napvilágra kerüljön, megsemmisíthette volna az egyetlen példányt, amikor benyitott a szobába.

Talán megzavarták. Végigpergettem magamban az események láncolatát.

Tegyük fel, hogy Artorius bűnös.

Jerik és Mons nagyúr vitatkoznak.

– *Nem fogod átadni a családi gyárainkat azoknak a technopapoknak! Csak a holttestemen keresztül! De előbb kizárlak a végrendeletből!*

TivolMons nagyúr felmegy a dolgozószobájába, és új végrendeletet ír.

Doria Beshombe letanúzza. Lepecsételi.

Beshombe távozik, és ismeretlen okokból az alsó városba megy. Mons becsukja az ajtót. Artorius valahogyan kinyitja, megfojtja Monst, majd lelövi. Megtalálja a végrendeletet, de mielőtt megsemmisíthetné, valaki bejön. Gyorsan visszateszi, és...

Várjunk csak. Menjünk egy kicsit vissza. Miért *fojtaná* meg Mons nagyurait, ha van fegyvere? A lézer miatt öngyilkosságnak tűnik az eset. Miért nem lőtte le, és tette a pisztolyt a kezébe? Felálltam, körbejártam az irodáit, és megnéztem a fiókokat. Először is itt volt a fegyver? Nem lehet tudni. Volt valami bizarr az egész ügyben. A gyilkos egyszerre volt zseniális és hanyag.

A szemimplantátumommal vissza akartam nézni a képekei, amiket Artorius küldött át, de azon kaptam magam, hogy véletlenül Cecilia képeit nézegetem. Ha Artoriusnak voltak eszközei, akkor Cecilának viszont volt indítéka. Az apja végrendelete Lady Mons-szá tette. Lehel, hogy azt állítja, ő nem akarja azt a figyelmet és felelősséget, ami a címmel jár, de nem voltam benne biztos, hogy hiszek neki. Nem zárhattam ki a gyanúsítottak közül, de hogyan juthatott be az ajtón?

Abszurd gondolat: Cecilia az ágyban a technopappal, Artorius vörös köpenyével meztelen testén. Lehet, hogy összeszűrték a leveit. Persze nem testi értelemben. Kételkedtem benne, hogy a logisnak szüksége lehel alvásra, vagy bármi másra, amit Cecilia ágyában megkaphat. Inkább valamilyen üzleti megállapodásról lehetett szó közöltük. Mondjuk, hogy Jerik privátban nem volt eléggé együttműködő

Artoriusszal, és a technopapok átálltak a második örökösre. Cecilia öröklí a céget, de a felelősségei nem, mivel a technopapok irányítanak mindent. Mindenki nyer, kivéve Jerikei. És Mons nagyurai, nyilván.

Eljátszottam a gondolattal, de nem éreztem helytállónak. Elképzelhető, hogy mindenben tévedtem.

Nehéz volt gondolkodni ebben a levegőtlen szobában. Tulságosan csendes volt – a vaslag falak kizártak minden zajt. Soha nem voliam még ilyen néma helyen: a város más részein mindig, de mindig hallani lehel mások jelenlétét. Távoli hangokat, lépéseket, köhögést vagy hasonlókat. A Mons-kúria is elég kietlen volt, ilyen kevés emberrel egy ilyen hatalmas helyen, egy sereg néma szervitorral, de a dolgozószoba még sokkal rosszabbnak tűnt. Olyan volt, mintha a torony teteje levált volna a kastélyról, és kirepült volna a mély úrbe, eltávolodva az emberiség többi részétől, elveszve az ürességben.

Itt teljesen egyedül éreztem magam.

Leültem az íróasztalhoz, és átnéztem a Mons nagyúr holttestéről készült saját felvételeimet. Nem voltam gyakorlott halottkém, de azért felismertem a kötelnyomokat, ha láttam őket. Valaki határozottan megfojtotta Mons nagyurat. Teljes boncolás nélkül azonban nem lehettem biztos abban, hogy fojtogatás áldozata lett.

Egy másik foratókönyv; ahogy Cecilia sugallta, Mons nagyúrnak viszonya volt Beshombe tikárral, aki fojtogatta őt szeretkezés közben. És ez előtt vagy után, vagy akár közben, Mons nagyúr megváltoztatja a végrendeletét. Beshombe lelép. A Lord lelövi magát. És aztán jön a probátor a maga örült gyilkossági elméletével. Mindent elront, hatalmas botrányt csinál a semmiből. Tönkreteszi a saját karrierjét, tönkreteszi a Mons öntödéket, a bolygó nem teljesíti a lőszertizedet, és a Ministorum fennhatósága alá kerül. Az alsóvárosban zavargások törnek ki, az Adeptus Arbites száz éven keresztül nyomoz. Minden elszaródik.

Hiányzott néhány kulcsfontosságú darab a képből. Meg kellett találnom Doria Beshombe-ot.

Megkönnyebbülés volt kilépni a dolgozószobából. Megtaláltam Talint, és utasítottam, hogy halasszon el bármilyen rituális fürdetést vagy előkészítést Mons nagyúr testét illetőleg. Amúgy is zárt koporsós temetés lesz. Ellenkezett, de amikor megfenyegettem, hogy

inkább egy bizonyítéklárolót hozatok a testnek, végül beadta a derekát. A factotum éppúgy el akarta kerülni a botrányt, mint bárki más.

– Mons nagyúr lézerpisztolyát, azt, ami, a... a szörnyű balesetet okozta. Hol tárolták?

– Egy széfben a dolgozósobában – felelte Talin. – Ereklýe. Az egyik első ilyen fegyver, amelyet a családi sablonkonstruktorral készítettek. – Az arca elárulta a rémületét a pusztá gondolatától is annak, hogy egy ilyen antik tárgyat törvényszéki vizsgálatnak vessenek alá.

Az a tény, hogy a fegyver kéznél volt, de nem volt közvetlenül elérhető, alátámasztotta azt, hogy az eredeti gyilkosság elhamarkodott vagy spontán cselekedet volt, amelyet egy lézerrel végrehajtott fedőcselekmény követett. És akárki is tette, annak szüksége volt a széf kombinációjára. Átnéztem a szobáról készült képeimet. Mechanikus széf volt, élettelen gépezet. Artorius logis nem tudott volna úgy kapcsolatot létesíteni vele, mint az ajtóval.

– Kinél van a széf kombinációja?

– Nem tudom. Talán Jerik úrnál. Vagy Cecila úrnőnél.

Ránéztem az öregre, és megpróbáltam felmérni, mennyi erő maradhatott aszott kezében. Elég sok ahhoz, hogy megfojtsa a gazdáját? Talán Talin évekig melengette magában a haragot. Beosonhatott, amikor Doria Beshombe elment, és megtámadhatta Mons nagyurat.

– Maga évek óta szolgálja a családot. Ismeri a kombinációt? – kérdenem.

– Dehogysis, uram! – felelte undorral, mintha a pusztá feltevés is elképzelhetetlen lenne. – Ritkán szolgáltam ki Mons nagyurat, amikor a dolgozósobájában volt. Előnyben részesítette a... Nos, ez...

– Igen, ez egy privát dolgozósoba. Már mondta. És mire használta Mons nagyúr ezt a privát szobát? Mondjuk Doria Beshombe-ra?

Néztem a ráncokat az arcán, az ujjlenyomat-bonyolultságú mintázatot, és vártam valamilyen reakcióra. Rándulásra, homlokráncolásra, bármilyen válaszra csípős kérdésemre.

–Tényleg nem tudom megmondani, uram – felelte végül. Az arca nem árult el semmit, de az volt a megérzésem, hogy éppen annyira eltökéli és odaadó, mint egy szervitor, és annyira hűséges, hogy eszébe sem jutott soha Mons nagyúr ellen fordulni. Az volt a tippem,

hogy a filléres holo-regényekkel ellentétben itt nem az inas a gyilkos.

Hagytam, hogy Talin elcsoszogjon, és gondjaiba vegye a holttestet, aztán hívtam a bástyát. Nem vártam sokat a fegyver vizsgálatától, és meg is erősítették, hogy nem találtak rajta semmit, csak Mons nagyúr ujjlenyomatait.

De valamijük azért mégis volt a számomra: látták Doria Beshombe-ot.

Mikor leértem az alsóvárosba, mintha különös álomból ébredtem volna. Ismerős volt a tömeg, amely körülöttem hömpölygött. Mocskos, nyüzsgő és nyugtalan. Annyira emberi. Ehhez képest a Mons-torony üres csarnokai és kápolnáai bizarr absztrakciónak tűntek, üregesnek és hidegnek. Egy pillanatra elképzeltem, ahogy ezek a tömegek bezúdulnak a kastély báltermeibe és kibermasztiFFként vetik rá magukat a gazdagon megrakott büféasztalokra.

El tudtam képzelni, hogy Cecilát ez szórakoztatná. És talán Teratust is, ha már olyan szívesen vegyül a pórnéppel.

Teratus nem fért a fejembe. Különcnek tűnt, de hát egy Mons bármennyi különcséget megengedhet magának. Nem is. Inkább félt. Félt valamitől, amit nem tudott megnevezni.

Vajon mi ijeszthet meg így egy Mons-örököst? Milyen fenyegetés hatolhat át a gazdagság és a hatalom pajzsán, ami Teratust és a testvéreit védi?

A mágnesvasút fülkéje zörögve lassított, majd megállt. Csatlakoztam a hatemeletes kocsiból az állomásra kiáramló tömeghez.

– Probátor! – Egy végrehajtó látott meg, amint az emberek közt lökdösődtem, és odaintett nekem. Erre azonnal szétvált előtte a tömeg. A civilruhás probátorok nem ébresztenek akkora félelmet, mint a páncélos ítészek.

– Jelentést kérek – mondtam neki.

– A magvasút személyzete látott egy nőt, akire illik a leírás. Kora reggel érkezett. – A reggel csak elméleti absztrakció volt az alsóvárosban. A napfény ritkán hatolt át a szmogrétegen, és az öntödék fényívei soha nem halványultak el, de a hagyomány azt követelte, hogy tartsuk magunkat a régi kifejezésekhez. – Kérdezősködtünk egy kicsit – Értsd: jól elagyabugyáltak néhány

embert.

– És?

– Az egyik jegyellenőr emlékszik, hogy a nő fizetett neki, hogy elárulja a legközelebbi zálogház helyét, ahol fegyverhez juthat, uram. Megvan a cím. – A sisak alatt láthatatlan volt az ítész arckifejezése. – Tudom, hogy ez kényes ügy, uram. Úgyhogy csinálja csak maga.

A zálogház Felső-Fumarole-ban volt, egy olyan környéken, ahol már évek óta nem jártam. És amikor legutóbb lejöttem ide, egy végrehajtó orvosi mentőcsapat vitt ki. Megdörgöltem a mellkasomat a régi seb helyénél. Az orvosoktól tudom, hogy már nem az eredeti szívem és tüdőm dolgozik odabent. Nagy részemet már tartályokban növesztették. Ezek után óvatosabb voltam azokkal az ügyekkel, amelyeket probátorként kaptam, és inkább olyanokra specializálódtam, amelyeknél kisebb volt a valószínűsége, hogy szitává lő egy utcai banda.

A zálogház tulajdonosa csúnya pillantást vetett rám, amikor beléptem, majd egyik másik csúnya nézést vett elő, amikor megmutattam neki a probátori rozettámat.

– Hé, hé, itt minden legális. Csak múlt héten csőtörés volt, és akkor egy csomó papír...

– Ismeri ezt a nőt? – mutattam neki egy képet Doria Beshombe-ről.

– Járt itt korábban. Kint várt, amikor kinyitottunk.

– Mit adott el neki?

– Egy Mons-rendszerű lézerpisztolyt. Egy 402-es modellt.

– Hogyan fizetett?

A férfi válaszul egy lezárt tokban pihenő drágaköves nyakékre mutatott.

– Ezt adta be, a fegyverért és egy marék paláért. – A Mons családi címer csillogott az aranyláncon függő drágaköves medálon.

– Aztán hová ment?

A zálogos a hüvelykujjával az ajtóra, aztán jobbra bökött.

– Arra. Mi vagyok én, tarotvető?

Végigsétáltam a folyosón, és próbáltam Beshombe helyébe

képzelné magam. Épp most menekültem el a Mons-kúriából az éjszaka közepén. Megvesztegettem egy jegyellenőrt. Vettem egy pisztolyt. Tudom, hogy hova megyek? Dühös vagyok? Félek? Menekülök? A folyosó egy több tucat szinten végignyúló aknára nyílt. Alattam a fumarole-i kohók és öntödék tüze izzott. Fölöttem a Kotró fényei.

Tegnap egész nap dolgoztam, és a fél éjszakái Mons nagyúrral töltöttem. Az biztos, hogy kimerült vagyok.

És ott, az akna túloldalán, egy szinttel lejjebb, egy neontábla hirdeti, hogy OLCSÓ HOTEL.

Öt perccel később már a 305-ös szoba előtt álltam. A recepció szerint itt lakik Beshombe. Bekopogtam a silány kis ajtón.

– Beshombe kisasszony? Vorzhen probátor vagyok. Bemehetek?

Nem válaszolt, de hallottam a lézerpisztoly bekapcsolásának jellegzetes hangját. Oldalra léptem, hátha ki akar lőni az ajtón, de ehelyett kinyitotta a kukucskálót, és rám meredt.

– Van magánál... fegyver?

Felmutattam a fegyverem.

– Van. De most leteszem ide, látja? – Óvatosan letettem az ajtó elé. A bizalom jeleként. – Csak beszélgetni akarok.

Kinyitotta az ajtót, de végig rám szegezte a pisztolyt. Remegett a keze, és nem vette észre, hogy a biztosítás nincs kioldva. Mégis hagytam, hogy azt higgye, sakkban tart, és engedelmeskedtem, amikor azt mondta, hogy üljek le az ágyra. Becsukta mögöttem az ajtót, aztán leült a szemközti székre.

– Mons nagyúr küldte magát? – kérdezte.

– Mons nagyúr meghalt.

– Ó! Jaj, ne! Ne!

– Ön látta őt utoljára élve.

A fegyver a földre hanyatlott, és a nő a kezébe temepte az arcát. Adtam neki egy percet, aztán elkezdtem kiszedni belőle az igazságot. Elmondta, hogy Mons nagyúr a segítségét kérte, hogy átnézzen bizonyos régi feljegyzéseket. Nagyon régieket. Családfákat, évszázadokkal ezelőtti aláírt egyezségeket és szerződéseket. De nem mondta meg, hogy mit keres. Tegnap este behívta őt a

dolgozószobájába.

– Olyan volt, mint aki öngyilkosságra készül?
– Csak... aggódott. A család miatt. És még... valami más miatt is. Nem is tudom. Mintha átok ült volna rajta. – Mintha Teratust hallottam volna. Az ő szájából azonban másképp hangzott. – És dühös volt. Tudtam, hogy ő és a fia, Jerik nemrégén beszéltek. Mindig mérges volt ezek után a beszélgetések után. A... géppapok miatt.

Bólintottam.

– Írt egy új végrendeletet, és rávett, hogy letanúzzam. Azt mondta, hogy ez biztosíték. Fogalmam sem volt róla, hogy miről beszél. Miután hitelesítettem az iratot tanúként, folytatta a régi feljegyzések nézegetését. Nagyon régiek voltak, az öntödék legkorábbi éveiből. Csak annyit mondott, hogy menjek el. Visszamentem a szobámba.

– Ezek szerint...

A nő beszélt tovább, mintha nem tudná abbahagyni, mintha az egészet egyetlen lendülettel akarná kiadni magából.

– Éppen lefekvéshez készülődtem, amikor valaki hátulról rám támadt. Egy köntösös alak. Emlékszem... – kapott a torkához. – Fémes ujjak szorítottak meg. Fojtogattak. De kiszabadultam, elfutottam, és futottam, futottam... Szerintem ő volt az. A technopap.

– Egész biztos benne, hogy a logis volt? – kérdeztem.

Beshombe a kezét tördelte.

– Nem láttam, de... ki más lehetett?

– Miért jött le ide?

– Tudtam, hogy Lady Cecila lent van a Fumarole-ban. Azt reméltem, hogy megvéd majd a bátyjától... a logistól.

– A nyaklánc, amit zálogba adott. Az honnan volt?

– Mons nagyúr adta nekem.

Felvontam a szemöldökömet, ő pedig elpirult és megborzongott, egyszerre.

– Nem! Tudok a pletykákról, de én soha... Nem, azért adta, mert annyi pluszmunkát végeztem neki az archívumban. Nekem kellett feltalicskáznom az aktákat a lenti tárolóból. Azt mondta, ne álljak szóba senkivel. Még azt sem engedte, hogy egy szerv...

Kopogtak az ajtón.

Ránéztem. Rémülten rázta a fejét.

– Felfegyverzett probátor vagyok! – kiabáltam ki. – Távozzon!

– Nincs nála fegyver – morogta valaki odakint a folyosón. – Most találtam meg a béna pisztolyát a lábtörlőn.

Hát igen. Legközelebb, ha el akarom nyerni valakinek a bizalmát, inkább egy doboz bonbont hozok.

Vagy még egy pisztolyt. Egy második pisztoly határozottan jól jött volna.

– Öljük meg mind a kettőt – mondta egy másik hang odakint.

És két fegyveres rontott be a hotelszoba ajtaján.

Ami ezután történt, az zavaros és kusza volt.

Beshombe felé vetődtem, próbáltam kilökní a tűzvonalból. Ő felkapta a lézerpisztolyt, és lőtt. Aztán észrevette, hogy a fegyver biztosítva van. Átkapcsolta, és újra próbálkozott. A lézersugár megperzselte az egyik támadót, aki nagydarab, utcai ruhás fickó volt plaszték védőkötényben, mint amelyet az olvasztárok hordanak. Összerogyott az ajtóban. Ja, és engem is találat ért, de csak golyó, nem lézer. Repeszálló páncél van a kabátom bélésében, de attól még fáj.

Az eltalált támadó ordított, Beshombe sikoltozott, biztos vagyok benne, hogy én is ordítottam, az eszelős tekintetű második támadó pedig vadul lövöldözött. Kicsavartam a lézerpisztolyt Beshombe kezéből, közben újra eltaláltak, aztán visszalöttem.

Van egy trükkje a lézerpisztoly használatának. Ha helyesen célzóí, ártalmatlaná leheted a célpontot, anélkül, hogy megölnéd. A sugár hője a sebzéssel egyidejűleg kauterizálja a sebet, így végső soron lehet, hogy az illetőnek mondjuk elszenesedik a bokája, viszont nem vérzik el. Le lehet fogni, ki lehet hallgatni. Fel lehet neki tenni olyan kérdéseket, mint például *ki vagy?*, vagy *ki bérelt fel arra, hogy megöld Doria Beshombe-ot? Egy technopap?*

Ha viszont rossz helyen találod el a célpontot, akkor csúnya robbanás lesz a vége, lásd Mons nagyúr fejét.

Mentségemre szóljon, hogy akkor már kétszer is meglőnek, így nem volt időm rendesen célózni.

Mindent összevetve azonban nem sérültem meg komolyan.

Átélttem már rosszabbat is. Mégis kiesett néhány óra. Ez idő alatt az ítészek úgy reagáltak a lövöldözésről érkező hírre, hogy megrohamozták az Olcsó Hotelt, és megverték egy csomó bámészkodót. Doria Beshombe-ot őrizetbe vették, engem pedig elvittek a bástyába, ahol a fájdalomcsillapítóktól Ceciláról álmodtam.

Amikor nagy nehezen magamhoz tértem, a kasztellán figyelmeztetett, hogy Thayis probátor vette át az Olcsó Hotel elleni támadás kivizsgálását. Általában egy tűzharc Felső-Fumarole-ban nem indokolja a vizsgálatot, de itt meglőtték egy probátort. Annak ellenére, hogy mindkét támadó meghalt, a végrehajtók megtorlásra szomjaztak.

– De hát ez az én ügyem – erősködtem.

– Magának nincs semmiféle ügye – emlékeztetett a kasztellán. – Van egy nemhivatalos vizsgálata, amelyet szívességből végzett a Mons családnak. Beszéljen Thayisszal. Talált valamit, amit magának is látnia kell. De most látogatója van.

Cecila. Belibbent a betegszobámba, és olyan gyönyörű volt, mint egy szentkép. Ezúttal nem volt semmilyen színjáték. Vagy ha volt is, sokkal finomabb. Az arca őszinte aggodalmat sugárzott.

– Úgy hallottam, megsebesült miközben Doria Beshombe-ot védte.

– A szoba előtt hagytam a fegyveremet, hogy esélyt adjak nekik – mormogtam.

– Ideküldetek valakit a család orvosai közül, hogy megszabadítsa ezektől a hentesektől. A legjobb ellátásban lesz része. – Hívös kezét a homlokomra tette, hosszú ujjával végigsimított a kötéseken, és az orvosi piócacsövön, amely némi enyhülést juttatott a véráramomba. – Még csak nem is jó gyógyszereket adtak magának – morogta. – Próbálja meg ezt.

Előhúzott egy kis ezüst tubákos szelencét, és négy fehér tablettát rázott ki belőle az éjjeliszekrényre. Az egyiket ő maga vette be, a másik hármat pedig meghagyta nekem.

Akármi is volt, elűzte a fájdalmat. De megnehezítette a gondolkodást. Próbáltam egy ravasz, burkolt kérdést feltenni, de ez lett belőle:

– Az öccse, Teratus mindenféle átkokról és szellemekről fecsegett. Elment az esze?

Cecila nevetett.

– Ártalmatlan. Meggyőződése, hogy a kastélyban kísértet jár. És a gyárakban is. Egy családi szellem, vagy talán több szellem, csapatban. A legendák szerint mindet Mons-fegyverrel ölték meg. Teratus azt mondta, hogy éjjelente beszélnek hozzá. Ez nagyon feldühítette apát – dörzsölte meg a szemét egy zsebkendővel Cecilia. – Egy ideig úgy tettem, mintha én is hallottam volna a szellemeket, csak hogy bosszantsam apát.

– Magának nem otthon kéne lennie, A házban?

– Ó, Talin intézi a formalitásokat apa temetésével kapcsolatban. Jerik és a logis pedig puccsot terveznek ellenem, azt hiszem.

– Besh... Besh... – Nehezemre esett kimondani a levéltáros nevét. A gyógyszerektől elszibbadt a szám. – Beshombe úgy gondolja, hogy a logis támadta őt meg múlt éjszaka. Vagyis a múlt előtti éjszaka. – Pár órára elvesztettem az eszméletemet. – Megfenyegette magát valaha a technopap?

– Soha. – Bár úgy tűnt, kissé ideges lett a gondolattól.

Ásítottam. Hirtelen elfáradtam.

– Elnézést. – A szoba örvényleni kezdett, és elsötétült.

Azt hiszem, Cecilia jóéjt-pusztit adott, de nem vagyok biztos benne. A szám érzéketlen volt, és a szívem amúgy sem az enyém.

Egy órával később ébredtem, és sokkal jobban éreztem magam. Szolgálatra alkalmasnak nyilvánítottam magam, vételeztem egy új fegyvert a fegyvertárból, meg a biztonság kedvéért egy tartalékot is, és elindultam. A kasztellán azt mondta, beszéljek Thayis próbátorral, ezért lementem Alsó-Fumarole-ba. Miközben a mágnescső leereszkedett, elgondolkodtam azon, amit Beshombe mondott. Mons nagyúr régi aktákkal dolgozott az archívumból. Évszázados, talán még régebbi feljegyzésekkel. A gazdagok és a hatalmasok más perspektívákat is megengedhetnek maguknak. Lent a Kotróban eléggé szűkös a horizont. Legjobb esetben sem látsz messzebb a következő saroknál, a következő étkezésnél. A rossz napokon pedig még inkább rád záródik a világ, és csak szívdobbanásokban tudsz gondolkodni, megteendő lépésekben.

De fent a tornyokban, a templomokban az ottaniaknak megvan az a luxusuk, hogy előre nézzenek, hogy visszatekintsenek.

Évszázadokban, évezredekben gondolkodhatnak. És volt valami azokban a régi aktákban, ami megijesztette Mons nagyurat. Csak egy olyasvalaki rémülhet meg évezredekkel ezelőtti dolgoktól, aki gazdag, akit nem nyomasztanak hétköznapi gondok.

Én? Valahol félúton álltam. Felküzdöttem magam az alsóvárosból, megtanultam egy kicsit nagyobb távlatokban látni, de még mindig nem voltam fent a tornyokban, a nagyok és bölcsék között. Négy-öt lépéssel előre tudtam gondolkodni, láttam, hogy ennek az ügynek milyen kihatásai lehetnek a városon túlra is, de nem voltam elég távol a dologtól ahhoz, hogy úgy gondoljak Mons nagyúrra, mint egy rejtélyre, egy lábjegyzetre a történelemben. Megöltek egy embert a városomban, és tudni akartam, ki tette.

Alsó-Fumarole-ban a levegő olyan sűrű a füsttől és a mérgektől, hogy alig látni néhány méternél messzebbre. Olyan olajos és szemcsés, hogy járás közben érezheted, hogyan rakódik rá a bőrödre a mocsok. És veszélyes, nagyon veszélyes. Bandák, késelők, örültek, mutánsok, fegyveresek. Még xenók is akadnak, állítólag.

Volt idő, fiatalabb koromban, mielőtt még meglőttek, amikor szívesen vállaltam olyan ügyeket, amelyek ide hoztak le, az akció sűrűjébe, de most már nem ez a helyzet.

Thayisnek viszont még nem ment el a kedve tőle. Az ítéskíséret végigvezetett a mérgező folyosókon, amíg egy hatalmas ipari létesítmény szélére nem értünk. Átmentem egy átjárón egy sötét szakadék felett, és azon tűnődtem, mennyit zuhannék, ha rosszul lépnék. A város nagyon mélyre nyúlik ezeken a részeken.

Átvezettek egy Mons-címeres kapun, és egy hatalmas vasbeton szerkezetre mutattak az udvar másik végében.

– Arra.

Beléptem az épületbe. Odabent sötét volt, de a váll-lumenem megvilágította az ősrégi gépeket, pontosabban a gépek egyes részeit, mert a katedrális méretű épület csak a szerkezet egy töredékének adott otthont. Megint felmerüli a perspektíva kérdése. Miféle elme foghat át egy ilyen hatalmas és összetett rendszert? Vajon a logis átlátja ezeknek az ősi berendezéseknek a teljes sémáját? Vagy feldarabolná a problémát, és hozna egy egész sereg vörös köpenyes papot, akik közül mindegyik más-más alkatrészt vizsgálna, és beleásná magát minden egyes fogaskerékbe, szelepbe és áramkörbe?

Láttam egy másik fénysugarat a távolban, és elindultam a vasbeton padlón.

Lőtt sebeim biztosították, hogy minden lépését átérezzem a hosszas gyaloglásnak; a véremben keringő drogok pedig tettek róla, hogy ne törődjek vele.

Menet közben a lumenem váratlan dolgokat mutatott. Törött kristály borospoharakat. Egy kecskelábú asztalt. Egy eldobott cipót.

A fejem még mindig zavaros volt a fájdalomcsillapítóktól, és nem raktam össze gyorsan a képet. Ehelyett csak átléptem a cipón, és elindultam a fény felé.

– Thayis probátor! – kiáltottam.

– Vorzhen! Te még élsz?

– Az ilyen briliáns következtetések miatt csináltak belőled probátort.

– Azt hallottam, hogy te meg amiatt vagy még mindig az, mert nem foglalkozol a nyomokkal. – A nő lámpája úgy villant az arcomba, mint a vallatófény. – Ez igaz? Az a hír járja, hogy te vagy a kasztellán takarítója, és ahelyett, hogy megoldanád a problémás ügyeket, eltünteted őket.

Eleresztettem a fülem mellett a szurkálódást.

– Mit találtál?

Az egyik falra világított a lámpájával. Furcsa emblémák voltak ráfestve, olyan jelek, amelyeket nem ismertem fel. A fény végigsöpört a padlón, és további szimbólumokat világított meg, és egy gyertyakört.

– Egy szekta?

– Én is erre tippelek. Okkult jeleknek tűnnek. Láttál már ehhez hasonlót?

– Meglehet... – tartottam drámai szünetet –, hogy ezek valamiféle okkult jelek.

Az arcomba világított.

– Ez a hely egy Mons családi létesítmény. Itt dolgozott az a két nyomorult, akik megpróbáltak megölni téged és a levéltárost. Miért akarná valaki holtan látni a levéltárost? – Éreztem rajta a mohóságot, a vágyat, hogy megoldja ezt a rejtélyt. Még mindig úgy gondolta, hogy ha eléggé igyekszik, megváltoztathatja, jobbá teheti ezt a várost. Még nem tanulta meg, hogy a dolgok ellenállnak.

– A kasztellán azt mondta, találtál valamit, amit látnom kell – mondtam neki. – Bár nem látom, hogy ennek hogyan lehetne köze bármihez, amiben esetleg nyomozhatok.

A nő a homlokát ráncolta.

– Utánanéztem a két fegyveresnek. Megvan a nevük. Fik és Gnell. Lehet, hogy rájöttem, ki bérelte fel őket. Volt itt egy alamizsnaosztás. A Mons család áldást önt a szegényekre.

Alamizsnaosztó rendezvény, lent az Alsó-Fumarole kerületben. Cecilia is erről beszélt. Üzemi balesetben megnyomorodott árváknak, azt hiszem. Több ezer ember volt ott.

– Pénzt adtak a munkásoknak. A legtöbben talán ötszáz palát kaptak. A te támadóid fejenként ötvenezret kaptak Cecilia Mons-tól.

– Mint már mondtam, nem látom, hogy ennek bármi köze lenne bármihez, amiben nyomozhatok. – Nem szívesen hazudtam neki, de a kasztellán rám bízta a Mons-ügyet. Így hát próbáltam kezdeni vele valamit.

– Nem hagyom annyiban – mondta Thayis – Ezt megmondhatod a kasztellánnak is. Meg a justiciusnak is. Meg a Mons családnak.

Felmentem mágnescsővön a felső szintekre, és kifelé bámultam az ablakon az elsuhanó városra. A gyorsulás az ülésbe nyomott. Valamién a szökési sebesség jutott eszembe. Ha nincs antigrav technológiád, akkor elég keményen ki kell lőnöd ahhoz, hogy feljuss orbitális pályára. Ha nincs elég tolóerőd, lehet, magasra emelkedsz, magasabbra, mint a város tornyai, de végül visszahullasz.

Most én is úgy éreztem, mintha visszahullanék.

Úgy éreztem, mintha valami elkerülte volna a figyelmem.

A kastély átriuma tele volt fekete ruhás gyászolókkal. Mons nagyúr temetése csak néhány nap múlva volt esedékes, de sokan már most eljöttek, hogy leróják részvétüket a családnak, és bevágódjanak az új Mons nagyúrnál. Jerik köszöntötte őket, mellette Artorius logis.

Az új végrendelet tartalmát szemlátomást még nem közölték.

Cecilával az ebédlőben találkoztam, húsz szinttel az átrium felett. Az erkélyen várt. A csillagok felettünk hunyorogtak az éjszakai égbolton, a város fényei pedig alattunk.

– Odalent mindenki azt hiszi, hogy még mindig Jerik az apja

örököse – jegyeztem meg.

– Magánál van a végrendelet egyetlen példánya – emlékeztetett. – Nem vesztette el, ugye?

– Beküldtem a bástya pánccéltermébe, mielőtt lementem az alsóvárosba. Ott biztonságban van.

– Kár. Talán egyszerűbb lett volna, ha elvész. – Hirtelen megfordult, és felült az erkély korlátjára, mit sem törődve az alatta tátongó, szédítő mélységgel. – Folyton az jár a fejemben, amit mondott. Hogy a logis megtámadta Beshombe-ot. Gondolja, hogy apát is ő ölte meg?

– Még nyomozok. Az alibije szerint a logis a maga bátyjával volt, amikor Beshombe-ra rátámadtak. Maga pedig lent Alsó-Fumaroleban, igaz?

– Igen.

– Az alamizsnaosztáson, vagy az azt követő partin?

– Fogalmam sincs. Valamelyiken.

– Hol volt a parti?

– Valami színházban vagy felcicatoriában. Nem igazán figyeltem oda. Kérdezze Teratust.

– Ő is ott volt? – kérdeztem meglepetten.

– Azt hiszem – ráncolta tökéletes szemöldökét elgondolkodva. – Nem. Csak a gálán volt. Az ő ötlete volt, tudja. Én vagyok a család jótékonyági nagykövete, de ő segít megszervezni az eseményeket. Áruházban járkál az emberek között, hogy lássa, hol tudna a legtöbbet segíteni pénzzel.

– Teratus nem ment a partira?

– Maga is találkozott már vele. A bulizás nem igazán az ő terepe. Ott maradt az öntödében, vagy a raktárban, vagy bármi is volt az a hely.

– Maga osztotta ki a pénzt?

– Alamizsnát a szegényeknek? Igen. Maga kihallgat engem. Miért?

– Kiknek adott pénzt?

– Szegény árváknak. Megnyomorodott munkásoknak. Olyan embereknek, akiknek szükségük volt rá. Olyan embereknek, akik kértek.

– Mond önnek valamit a Fik vagy a Gnell név?

– Nem. – A nő még mindig az erkélykorláton ült, hátradőlve. A felsőteste kilógott a mélység fölé. Ha megcsúszott volna a keze a nyirkos felületen, lezuhan. Közelebb léptem, a biztonság kedvéért.

– Adott nekik pénzt?

– Nem tudom, kik ők, probátor! De igen. Nem. Talán! Nem érdekel. Valaki odaad nekem egy palával teli erszényt, én pedig belenyomom a szutykos kezekbe, és mosolygok. Aztán jöhet a következő.

– Megpróbálták megölni Doria Beshombe-ot. Ők lőttek rám is tegnap.

Leszökkent a korlátról, és üres tekintettel meredt rám.

– Nem utasítottam senkit, hogy ölje meg magát, ha ezt kérdezi. És ha azt hiszi, hogy igen, akkor téved – borzongott meg. – Kezdek fájni. Nem inna valamit?

– Szolgálatban vagyok.

– Ahogy gondolja. – Elsuhant mellettem, és bement, én pedig magamra maradtam az erkélyen.

Elképzeltem Thayis probátort, aki valahol a városban követi éppen a pénz útját. Előbb-utóbb kifogy a nyomokból. Előbb-utóbb kopogtatni fog a kastély ajtaján. Én tudom, hogy diplomatikusnak kell lennem, körültekintőnek. Én látom, ha jön a baj, és vissza kell húzódnom. Én tisztában vagyok vele, hogy melyik ajtón ne kopogtassak be, milyen kérdéseket ne tegyek fel.

De Thayis bátrabb, mint én. Ő nem fog félni.

Elmentem megkeresni Teratust, de nem találtam. Egy ideig üres folyosókon kóboroltam, és nem találtam senkit. Egy szervitor haladt el mellettem, egy köteg fekete függönyt cipelve az ablakokhoz. Több száz mérföldnyi fekete függönyre lehet szükségük a Mons-torony összes ablakához.

– Probátor!

A logis közeledett felém. A mehadendritjei zúgtak és zizeglek. Páncélozott ujjai úgy kulcsolódtak össze, mintha imádkozni készülne.

– Logis! – Van nálam fegyver, emlékeztettem magam, a biztonság kedvéért. Sőt, kettő is.

– Foglalkoztam egy kicsit a Mons cég tanulmányozásával. Most,

hogy Mons nagyúr már nem akadályozza a hozzáférést, meg tudtam vizsgálni bizonyos, korábban elzárt főkönyveket. – A zöld szemek visszatükröződtek az ablakok sötét üvegéről, mintha valami kívülről figyelne minket.

– És?

– Jelentős pénzügyi szabálytalanságokat találtam a nyilvántartásokban. Sok pénzt nem megfelelően költöttek el.

Tovább jött felém.

– Még nem tudtam kideríteni, hogy mire. Speciális projektekre. Titkosított számlákra.

– Alamizsnaoszlásra? – kérdeztem merészen.

– Teljesebb vizsgálat szükséges. – Sarokba szorított.

– Mikor kezdődött mindez? – Cecila volt az? Vagy az apja?

– Ez a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg. Legalább kétezer évvel ezelőtt kezdődött. Talán még régebben is. – Megállt, és megfordult. – Talán még sokkal régebben. Különös, ismétlődő mintázat.

Rájöttem, hogy fel-alá járkal. Gondolkodik.

– Ennek nagy jelentősége van – ismételte. – Nagy jelentősége. Kapcsolatba kell lépnem a feletteseimmel, hogy a szabálytalanságot ki lehessen vizsgálni.

– Majd én utánanézek – mondtam. Zöld lencsési egyenesen átnéztek rajiam. Hallottam, hogy a koponyájában lévő kognitív-áramkörök nagy sebességgel kattognak.

– Láttá Teratus Monst?

Nincs válasz.

– Megtámadta Doria Beshombe-ot?

Nincs válasz.

– Mutassa azokat az aktákat!

Nincs válasz.

A logis számára még csak lábjegyzet sem voltam. Az elméje a gondolatok oly hatalmas terében járt, több ezer év machinációit átfogva, ahová én nem tudtam követni. Mechanicus, Ministorum, Eklézsia, Arbites, mind hatalmas fogaskerek a galaxis gépezetében. Egyetlen halandó sem gondolkodik ilyen léptékekben.

A gondolataim újra nekilódultak. Az agyam a sebesülés után végre újra megfelelően működött. A kastély üres csarnokaiban sétáltam, nem keresve többé Teratust. Csak gondolkodtam.

Újra a dolgozószobánál találtam magam. A test eltűnt, az íróasztalt tisztára sikálták. Ahogy a falakat is. A fogaskerekerek csikorogva forogtak tovább. A régi Mons nagyúr nincs többé. A kieső alkatrészt ki cserélni egy új Mons nagyúrra vagy úrnőre. A rendszernek mindegy. Szórakozottan játszadoztam a falon lévő zárvezérlővel.

Elzárkóztam a világtól. Visszaengedtem a világot.

Megint elzárkóztam.

Aztán vissza.

És aztán eszembe jutott valami.

Kirohantam a folyosóra, és kiabálni kezdtem a voxomba.

– Kapcsolják a fogdát! – Hamarosan ott volt a vonalban Doria Beshombe. – Doria! Idefigyeljen! Mondja el pontosan, mi történt, amikor elhagyta Mons nagyúr irodáját.

– *Tanúskodtam, és aláírtam a végrendeletet. Azt mondta, hogy ez egy biztosíték. Visszatette az automata íróálcára. Aztán elmentem. Semmi mást nem mondott.*

– Doria! Hogyan nyitotta ki Mons nagyúr a zárat az íróasztalától? A vezérlő a falon van, a szoba túloldalán. Hogyan zárta be az ajtót?

– Ó – mondta bizonytalanul –, *volt ott egy szervitor.*

Amikor először jártam a tetthelyen, nem volt ott semmiféle szervitor. És a logis felvételén sem láttam szervitort. A kiborg szervitorok járkáló bútorok voltak; senki sem vette észre őket, senki sem figyelt rájuk. A háztartási szervitorokat nem erőszakra programozták, de ha valamilyen erő képes maga alá gyűrni egy szervitort, talán a gépszelleme megrontásával, az ugyanúgy átveheti az irányítást az ajtó felett is. Beshombe támadója lehetett egy szervitor is. Mons gyilkosa szervitor volt.

Visszarohantam a galériára, ahol korábban Artorius logisszal csevegtem. Még mindig ott volt, ide-oda járkált, mint egy inga az órában.

– Logis! – kiáltottam. – Mi kell ahhoz, hogy valaki átvegye az

irányítást egy szervitor felett? És hogy megváltoztassa a torony adatfelvételeit?

A zöld lencse-szemek tágra nyíltak.

– Ah – mondta Artorius logis. – A fertelem.

Minden nyomozásban elérkezik az a pillanat, amikor abba kell hagyni a kérdezősködést. Néha ez azt jelenti, hogy bele kell nyugodnod, hogy az univerzum szörnyű és kegyetlen, és az emberek egyszerűen gonoszak, kapzsiak vagy ostobák. Néha ez azt jelenti, hogy hagyod magad visszanyomni olyan erőktől, amelyekeken nem kerekedhetsz felül. Néha az öffenntartás ösztöne diktálja azt, hogy ne szerezzünk tudomást olyasmiről, amit később már nem tudunk meg nem tudottá tenni.

Mint mondtam, általában jó vagyok abban, hogy tudjam, mikor kell befogni a számat. És tudtam, hogy épp most léptük át ezt a határvonalat.

Egy szürke alak rontott elő a szoba egyik sarkából, hihetetlen sebességgel.

A világ darabokra hullott, és valami az arcomba csapódott. És ezután már csak szél volt, sötétség és sikoltozás.

Ezután még a justiciusok sem tudták visszatartani az Adeptus Arbitest. Egy magas rangú logis halála mindenképpen nyomozást követel.

Nem, uram, nem igaz a pletyka, hogy a logis megtámadott volna engem. Beshombe leváltárost vagy Mons nagyurat.

Nem... uram... nem igaz a szóbeszéd, hogy Mons nagyurat meggyilkolták. Nem végeztek hivatalos boncolást, és egyébként is egy bezárt szobában volt a halála időponljában. Ami azokat a pletykákat illeti, hogy megakadályozta a nagyobbik fia szövetségét az Adeptus Mechanicusszal, hogy a kisebbik fia ellen ne folytassanak nyomozást... nos, erről nem tudok nyilatkozni, uram.

Nem, uram, nem kívánom próbátorként folytatni a munkámat. Nem hiszem, hogy helyénvaló lenne.

Újra és újra kihallgattak, amíg a saját emlékeimet is simára nem koptatta az ismétlés. Egészen addig, amíg már nem emlékeztem arra, hogy mi is történt valójában, és csak az esetről szóló beszámoló

jutott eszembe: hogyan vetette magát egy hibásan működő, eltévelyedett szervitor a logisra, hogyan estek ki a lökéstől mindketten az ablakon, hogy a pusztulásba zuhanjanak.

Az Adeptus Mechanicus többé már nem érdeklődött a Mons öntödék iránt. Azt hiszem, túl költséges lett nekik, mivel a logis meghalt, Jerik pedig kiszorult az örökségből. Úgy hallottam, hogy elhagyta a bolygót, és egyesek szerint egy szabad kereskedőhöz állt be.

Thayis probátor befejezte a nyomozást. Bizonyítékot talált egy Alsó-Fumarole-ban működő anarchista szektára. A két fegyveres, akik megpróbálták megölni Doria Beshombe-ot, ennek a szektának a tagjai voltak. Nyomozása több tucat gyilkossággal hozta összefüggésbe a szektát, többnyire megoldatlan ügyekkel. Úgy tűnik, a szektát Teratus Mons pénzelte. Tagadta, de a bizonyíték megcáfolhatatlan volt. A szekta többi tagját letartóztatták; Teratusnak, a rangjához méltóan, megengedték, hogy csendben csatlakozzon az Eklézsiához. Nincs több kérdés. Minden olyan szépen megoldódott. Az Arbites megkapta a határozatot, hogy baleset történt, Thayis megkapta a szektáját, a zárt szobás gyilkosságot pedig öngyilkosságnak minősítették.

És Cecila? Élt és virult. Lady Cecila Mons, aki átveszi az apja helyét. A gép forgott tovább, az új cserealkatrésszel. Az öntödék tovább izzottak, a gyárak tovább zakatoltak. Cecila tökéletesen illett a Mons vezetőségébe, tökéletes kirakatfigura volt.

Nem tettem fel több kérdést. Nem beszéltem senkivel. Jó vagyok abban, hogy befogjam a számat. Még az én korlátozott nézőpontomból is érzékelhető volt bizonyos erők mozgása körülöttem, melyek egymás után illesztették a helyükre a darabkákat. Amíg befogom a számat, amíg nem mondom ki, hogy Monst meggyilkolták, a rendszer működhet tovább. Mindenki továbbléphet.

Kivéve engem.

Folyton gondolkodtam. Olvastam. Főleg történeteket. Új nézőpontot kerestem. Vallási szövegeket böngésztem, jó régieket. Elmentem a város mélyének feketepiacaira, hogy az Adeptus Mechanicustól lopott, tiltott tekercseket vásároljak. Csak egy töredéküket értettem meg, de találtam bennük egy nevet arra a valamire, amire most már gyanakodtam.

Megátalkodott intelligencia. Silica Animus.

Néhány hónappal később ismét hívtak a Mons kastélyba. Egy fiatal arcú szolga engedett be. A hely csupa fény és kacagás volt. Mindenhol vidám fiatalok nyüzsögtek. Nem meglepő, hogy Mons úrnő felhagyott a szervitorok alkalmazásával az incidens után.

Egy másik szolga vitt fel az irodájába. Az ősrégi robbanásálló ajtó eltűnt, a helyére hatalmas kristályablak került, mely a felhőkbe nyúló tornyokra nézett. Cecila ott várt rám, alakja körül a tűző nap dicsfényével.

- Most nincs probátori igazolvány? – kérdezte.
- Nincs, Mons úrnő.
- De látom, megengedték, hogy megtartsa az augmentikus szemét.
- Így van.

A nő sokatmondóan elmosolyodott.

– Van egy állásajánlatom a maga számára, Vorzhen. Úgy alakult, hogy biztonsági főnökre van szükségem. A korábbi testőröm egy kicsit túlzásba vitte a védelmet. Tudom, hogy nem a legjobb körülmények közt váltunk el, de...

- Vállalom.
- Remek. Jó lesz, ha magam mellett tudhatok valakit, akiben megbízhatok.

Néhányan azt mondhatják, első ránézésre, az életem arról szól, hogy újra és újra kiárusítom az erkölceimet. Eladtam az irgalmamat, hogy probátor lehessen. Eladtam az igazságérzetemet, hogy a kasztellán takarítója legyek. És most még a becsületemet is eladom, hogy bér-zsoldos legyek. A szervitorokat Jobotómiával és kibernetikával irányítják, a hozzám hasonló embereket pedig pénzzel.

Ez mind igaz. Az alsóváros barlangjaiból jutottam fel ebbe a” csillogó toronyba, és nem a mágnesesóvasúttal. Hullák halmain kúsztam fel.

Nem árulok zsákbamacskát.

Jobbára.

Százezer szem figyel a Mons családi kúriában. Mennyezetbe, falakba rejtett szemek. A kogitátor terminálokból és a szervokoponyákból. És még több szem van lent az öntödékben, ahol az ősi gépek valamilyen, az emberiség által elfelejtett célért dolgoznak. És van egy elme, ami mindezekben a szemeken keresztül

lát, figyel és tervez.

Nem én vagyok az első, aki rájött erre. Mons nagyúr, Artorius logis, de még Teratus is az útjába állt – és előttük ki tudja, még hányan voltak még az évszázadok során? A Mons család hány tagja halt meg idő előtt? Hány tudós és mérnök botlott bele a soha fel nem fedhető titokba? És a pokolba is, hány probátor?

Mindannyian rájöttek ennek a megátalkodott intelligenciának a jelenlétére. Ezért az kiiktatta őket. Megvédte magát.

Majdnem kiiktatta Doria Beshombe-ot is, de én megmentettem, és elég ideig tartottam életben ahhoz, hogy kiderüljön, valójában nem is jelent fenyegetést. Nem engedhetem, hogy bennem fenyegetést lásson.

Most még nem.

Nem tudom, mit akar. Talán mélyen beásta magát a városba, mint egy élősködő féreg. Talán épít valamit odalent. Nem tudom, hogy rosszindulatú-e, vagy csak reflexszerűen védekezik. Azt sem tudom, hogy egyáltalán gondol-e velünk, vagy olyan hatalmas és összetett, hogy a mi kis életünknek nincs jelentősége a számára.

Ha valaha is beszélek, ha valaha is elkottyintom, hogy kiszúrtam, akkor nekem végem. Ezért inkább hallgatok. Nem erőltetem.

Legalábbis most.

Azt hiszem, a maga módján Cecilát is szereti. Hasznosnak találja. Eltereli róla a figyelmet, egyszerre szolgáltat botrányt és szentséget. Alamizsnát kapnak az árvák, az üzemi balesetek áldozatai. Megakadályozza, hogy az emberek túl sokat kérdezősködjének.

Azt hiszem, Cecila is gyanakszik, ahogy Teratus is gyanakodott. De ki tudja, hol van egy rejtőző voxtolvaj, egy leskelődő szervitor? Bensőséges, rémült pillantásokat váltunk, de soha nem beszélünk. De eljön majd az idő, amikor Cecila többé már nem lesz hasznos, és az a valami a maga otromba, briliáns, embertelen módján őt is megpróbálja majd eltüntetni. Talán egy újabb szörnyű balesettel.

De amikor ez megtörténik, én ott leszek.

Mint az a fajta probátor, akire szüksége lesz.

TISZTÁTALAN DOLGOK

GRAHAM MCNEILL

Az óceáni szűrőtartályokból és a rakparti állattetem-feldolgozókból párolgó zsíros dögszag átjárta az egész síkátort. Szemétkupacok torlódtak fel a sólerkódásos, okkersárga téglából épült raktárak falainál, melyek alig kivehető banda-graffitivel voltak telefestve.

Túl sok lefedendő be- és kijárat. Túl sok nyitott ablak ahhoz, hogy biztonságos legyen.

Hajóharangok zengtek a víz felett, és egy világítótorony fénysugara söpört végig a tetőkön rendszeres időközönként.

Hülye helyszín a váltságdíj átadásához, de hát mi mást lehet várni az amatőröktől?

Jovian Colbrand első benyomása Ambershadow-ról az volt, hogy egy veszélyes idióta. Az a fajta ember, aki belenéz egy pisztoly csövébe, hogy lássa, meg van-e töltve, aztán lelövi a saját barátját. Az a fajta hülye, aki sértetlenül elsétál egy olyan rajtaütésből, amiben mindenki más otthagyja a fogát.

Oletha pszichológiai profilja szerint Ambershadow-t meg lehet győzni észérvekkel, de a fátyolos narkós csillogás a szemében, ahogy lemászott egy rozsdás Teher-8-as szállító vezetőfülkéjéből, erős kétségeket ébresztett Colbrandban.

Ahogyan a sóssziklai bandák tagjainak általában, neki is halálfejekkel volt kivarrva a bőre: vigyorgó koponyákkal, gyilkos pengékkel és felsőgót szöveggel, ami nem is azt jelentette, amit ő gondolt. Piercingjei és testmódosításai is voltak, egy rosszul beültetett szemimplantátuma és ezüstözött fogai. Meg egy rozsdás keze, ami lomizott augmentika is lehetett, vagy csupán páncélozott kesztyű.

– Te vagy Colbrand? – kérdezte.

– Személyesen. Te meg Ambershadow lehetsz.

– Igen – mondta a suhanc, és a fémöklével a Teher-8-as oldalára csapott.

Négy kikötőpatkány punk mászott ki az álló jármű hátuljából. Arcuk tetovált volt és megviselt a koszos óceán felől érkező forró, enyhén savas permettől. Foltozott köpenyt, vászonsapkát és széles övet viseltek, amelyekről karabinerek és bórhurkok lógtak. Valamint kések és rövid csövű pisztolyok. A sofőr a volánnál maradt.

Ambershadow fel volt pörögve attól a valamitől, amit szedett, és az ujjaival dobolt az aranyozott géppisztoly markolatán, ami a derekáról lógott.

Fogadni mernék, hogy nevet is adott neki.

Colbrand egy pislantással letapogatta őket rejtett fegyvereket keresve. Az ő szemimplantátuma orvosi minőségű volt, melyet inkább megrepedt artériák, testbe ékelődött golyószilánkok vagy repeszek feltérképezéséhez használtak, mintsem fegyverek észlelésére, de ugyanolyan könnyen kiszúrta a pengét vagy a pisztolyt, mint a fém csontszövetet vagy a szintetikus szervet.

De nem igazán látott semmi olyat, amit szabad szemmel ne lehetett volna észrevenni. Néhány kés, és hátul az egyik srác köpenye alatt valami puskának látszó dolog. Nem tudta leolvasni, hogy meg van-e töltve vagy sem.

– Hoztad a pénzt? – kérdezte Ambershadow.

Colbrand megveregette a vállán lógó tarsolyt.

– Az egészet?

Colbrand vállat vont, és megrázta a fejét.

– Bocs, a nagyját elvesztettem zanabán Menem-Bánál, idefelé jövet. Rossz volt a lapjárás. Ez van.

– Ez komoly?

– Nem, te agyhalott – csattant fel Colbrand. – Az egész itt van.

Ambershadow mögött összerezzenetek a csatornapatkányok. Nyilvánvalóan nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy valaki így beszéljen a vezérükkel. Colbrand úgy sejtette, hogy új fiúk, és mindenre el vannak szánva. Ambershadow valószínűleg az utolsó régi emberét is elvesztette valami hülye bandaharcban, vagy valami apróság megbosszulása miatt.

A Colbrand füle mögött lévő csontvezetési voxgyöngy megrándult, és a fejében Oletha hangja szólalt meg. Úgy recsegett az interferenciától, mintha egy orbitális pályán keringő hajóról beszélne. Akár tényleg beszélhetett onnan is.

– Azt mondtam, hogy érvekké meg tudod győzni Ambershadowt. De ha feldühíted, akkor nehezebb tesz.

– Oké – felelte Colbrand.

– Mutasd! – követelte Ambershadow, mert azt hitte, hogy Colbrand hozzá beszél.

– Előbb hozd ide a lányt.

Ambershadow elővette a gépfegyverét, és célba vette vele Colbrand fejét.

– Mutasd meg a pénzt, vagy az Orákulum egyből megmutatja a jövődet. És nem lesz szép.

– Orákulum? – kérdezte Colbrand. – így hívod a fegyvered?

– Igen, és a jóslata mindig... halálos.

Colbrand felkacagott, hangosan, és előregörnyedve a térdére támaszkodott.

– Orákulum? Ez jó. Valami ijesztőbbre számítottam, mint Halálhozó, Vérvihar vagy ilyesmi. De Orákulum? Lefogadom, hogy fejedben jobban hangzott, nem igaz?

– Meg akarsz halni, haver?

– Nem, bocs – kapott észbe Colbrand. – Sajnálom, csak... Orákulum?

Megcsóválta a fejét, és végigsimított a feje borotvált jobb felén. Koponyájának bal felső kvadránsa egy ívelt bronzlemez volt, amiben az augmentikus szeme is helyet foglalt. A nyakát összefonódó, tetovált tüskék és villámok szögletes mintázata díszítette.

– Oke, rendben. Vágjunk belel – mondta Colbrand.

– Itt van nálam a pénzed. Az összes. Most pedig essünk túl rajta, hogy gyorsan leléphessünk innen. Gondolom, neked is van jobb dolgod, nem?

– Persze – felelte Ambershadow, és visszament a Teher-8-hoz. – Igazad van.

– *Ez túl könnyen ment* – jegyezte meg a távolból Oletha.

– *Valami hülyeségei fog csinálni.*

– Nem mondod... – suttogta Colbrand.

– Szerintem légy óvatos. Csak egy tested van.

Colbrand felmordult.

– Talán inkább neked kellett volna jönnöd.

– *Nana. Jovian! Tudod, hogy nem szeretem bepiszkolni a kezem.*

Ambershadow ököllel a sofőr ajtajára csapott.

– Hozd ki a lányt! – kiáltotta.

A vezető kiszállt, és a kocsi hátuljához ment. Aztán egy fiatal nővel

jött elő, aki drága holmikat viselt, és látszott rajta, hogy soha nem ismerte az éhezést, vagy nem volt olyan kívánsága, amelyet ne teljesítettek volna azonnal. A keze bálázózsineggel volt összekötve, ami véres barázdákat vágott a csuklójába, és arckifejezése inkább feldobottságról, mint félelemről árulkodott.

Hello. Moonrae-ska Faylona Nokanen.

Zanja Nokanennek, a Sósszikla kerület félelmetes vikomtjának legidősebb lánya.

– Nokanen kisasszony, a nevem Jovian Colbrand – mondta Colbrand. – Csak tartson ki, és hamarosan vége lesz ennek az egésznek, rendben?

A lány bólintott, és úgy nézett körül, mint egy felfedező, aki egy lenyűgöző új bolygóra bukkant. Colbrand sejtette, hogy Sósszikla teljesen idegennek tűnhet annak, aki hermetikus elszigeteltségben nevelkedett Varangantua nyugati Palotatorony részében.

A lány gyakorlatilag idegen volt a saját városában.

Ambershadow elkapta a karját, és előrelökte.

– A tiéd, Colbrand.

Nem kéri el előbb a pénzt? A Trónra, ez tényleg idióta.

– Nekem így is jó – folytatta Colbrand, és levette a tarsolyt a válláról.

Moonrae-ska Faylona Nokanen tétován indult felé, hátrahátránézegetve, mintha hirtelen attól félne, hogy hátba lövik. Nem is alyptalanul.

– Halló, kisasszony! – nézett Colbrand a lány szemébe. – Csak engem nézzen! Jöjjön ide hozzám, és egy órán belül otthon lesz. Hajrá, ez az.

A lány bólintott, és lassan lépdelt tovább.

Félúton járt, amikor Colbrand meghallotta az élesített géppisztoly jellegzetes kattánását.

– Te idióta barom... – suttopta.

Felnézett, és látta, hogy Ambershadow az aranyozott gépfegyverrel egyenesen Moonrae-ska Faylona Nokanen tarkójára céloz.

– Hé, Colbrand, változott a terv. Megtartjuk a lányt is meg a pénzt is. Aztán lelőlek téged.

Colbrand egy pillanatig várt, aztán megvakarta a bőrt a szeme

alatt. Felpillantott a nyitott ablakokra, és tekintete a sikátor egyik oldaláról a másikra kalandozott. Kíváncsi volt, hogy Ambershadow-nak vannak-e emberei odafent. Végül úgy döntött, hogy nincsenek, és lassan, megfontoltan bólintott.

– Ja, simán megteheted – felelte. – Csak aztán Nokanen vikomt mesterlövésze szétduzzasztja azt az elcseszett fejedet.

– Mesterlövész? Milyen mesterlövész?

– Az, akinek célkeresztjében most éppen az augmentikus szemed van.

A suhanc végignézett a sikátor felső részén.

– Nem látok senkit.

– Azt hiszed, hogy egy puskacső fog kilógni az ablakból? A mesterlövészek nem így működnek. Nem tudod, hogy ott vannak, amíg egy lövedék bele nem fúródik a szemgödörbe, fel nem forralja az agyadat, és a gőz ki nem robbantja a koponyád hátulját.

– Hazudsz! – vigyorgott Ambershadow, kivillantva véres ínyét.

– Lehel, hogy igen, de vállalod a kockázatot? – kérdezte Colbrand.

– Legyél ésnél! Te átadod a lányt, én pedig a pénzt. Így mindketen megkapjuk a bérünket, és senkinek sem kell meghalnia. Ez elég jól hangzik?

Ambershadow lazított a fogásán, de nem eresztette le a fegyven.

Colbrand megcsóválta a fejét.

– Az első lövés a te fejedbe megy, aztán a többi idióta is kap egyet a nyakába. Hármat számolok visszafelé.

Ambershadow felröhögött, de Colbrand érezte benne a nyugtalanságot.

Közvetlenül Moonrae-ska Faylona Nokanenhez fordult.

– Kisasszony? Minden számolásnál lépjen közelebb hozzám. Megértette?

A lány az alsó ajkát harapdálva bólintott.

– Minden rendben lesz, ígérem. Ne feledje, minden számolásnál lépnie kell!

Ambershadow végigpásztázta tekintetével az ablakokat, miközben annak az esélyét latolgatta, hogy a feje egy mesterlövész célkeresztjében van.

– Három – mondta Colbrand.

Moonrae-ska Faylona Nokanen eggyel közelebb lépett.

– Kamuzol, senki sincs odafent – mondta Ambershadow.

– Kettő.

Újabb lépés.

Ambershadow szeme összeszűkült, és félig elfordult. A sikátor homályos felső ablakait fürkészte.

– Egy – mondta Colbrand. Felemelte a kezét, és összeérintette a hüvelyk- és a középső ujjá hegyét, mintha csettinteni akarna. A másik kezét Moonrae-ska Faylona Nokanen felé nyújtotta.

Ambershadow leeresztette a fegyverét, és felnevetett, mintha végig így tervezte volna.

– Jó, jó – mondta. – Csak szórakoztam veled. A tiéd a csaj, és most dobd ide a pénzt.

Colbrand megfogta a lány kezét, és maga mögé húzta. Leejtette a tarsolyt a földre.

– Vedd el!

Colbrand Moonrae-ska Faylona Nokanennel együtt behátrált a sikátoron túli utcába, ahol a makrancos Dymaxion Corvair parkolt.

Hányavetin tisztelgett.

– Öröm volt önnel üzletelni, fiatalember.

– Ha még egyszer meglátlak, egyszerűen csak meghúzom a ravaszt-mondta Ambershadow, miközben elfordult, és az egyik ujjával kört írt le a feje fölött. A csatornapatkányok felkapaszkodtak a Teher-8-ra, Colbrand pedig megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor a teherkocsi kitolatott a sikátorból.

– *Mesterlövész?* - kérdezte Oletha. - *Ez komoly?*

– Hirtelen csak ezt tudtam kitalálni – felelte Colbrand.

Oletha nevetése visszhangot vetett a fejében.

– *Benned aztán van kurácsi, azt meg kell hagyni.*

A Corvairt a Palotatorony nyugati bejáratánál állította le. A magas falú kapusház zömök, monolitikus tömb volt, ami ránézésre akár egy egész ezred Tempestus Ivadék támadását is képes lett volna visszaverni. Mögötte ott magasodott maga a torony, Sósszikla nyugati kikötőnegyede fölött – bazaltfekete obeliszk a csíkokkal szabdalt

égbolt előtt. Nem volt olyan hatalmas, mint a központi bolytornyok, ahonnan a bolygó kormányzója uralkodott Varangantua felett, de így is lenyűgöző.

Colbrand csak egyszer látta a központi tornyokat.

Hat évvel ezelőtt. Azon a napon, amikor megérkezett az Alectóra.

A fájdalomcsillapító balzsamok ködén és a Militarum transz-orbitális hajójának esőáztatta páncélüveg ablakán keresztül a magasba törő mesterséges hegyek fokozatosan bontakoztak ki a város örökös esőjéből és szmogjából. A zúgó generátorok pulzáló felvillanásainak és a hegyek lábánál húzódó gyártelepi hátország ködfelhóinek derengésében mindegyik egy-egy hatalmas hangyabolynak tűnt, amely parancsolóan magasodott a kusza acél- és kódszungen felé.

Ilyen messze nyugatról csak tiszta időben lehetett volna látni a központi tornyokat, de mivel Varangantuában nem voltak tiszta napok, így erre soha nem kerülhetett sor.

Soha többé nem látta őket, és nem is törekedett rá.

Neki így is jó volt.

A hatalmas, egész kontinensen átívelő megapolisz központja bürokráciát, hivatalnokokat, papírmunkát és olyan figyelmet jelentett, amelyet öröme tudott nélkülözni.

Colbrand és a megmentett leány egy tucatnyi erősen felfegyverzett, csúcskategóriás kibernetikával felszerelt ór figyelő tekintete alatt mászott ki a Corvairból. A kapuépület tetején lévő két védőtorny a kocsí felé fordult. Külön-külön is képesek lettek volna atomjaira robbantani.

Vigyázva, hogy a kezét jól lássák az örök, ő és Moonraeska Faylona Nokanen elindultak egy ijesztő kinézetű, fémmel bevont koponyájú alak felé, aki félelmetes közelharc-augmentikákkal is rendelkezett, és úgy meredt Colbrandre, mintha ő személyesen rabolta volna el a lányt.

– Eddig elég lesz – mondta a rém.

– Helló, Chroma-66 – mondta Moonrae-ska Faylona Nokanen, és úgy ment el a kiméra-forma harcos mellett, mintha az, hogy gyilkos bandák karmai közül szabadul ki, mindennapos dolog lenne. A harcosnak arcizma se rezdült, de Colbrand érezte rajta az ingerültséget.

– Aranyos kislány – jegyezte meg. – Van lélekjelenléte.

A harcos visszafordult, hogy szembenézzen vele, és alaposan szemügyre vette melegfényű veszélyérzékelőjével. Colbrand a szövelei mélyéig érezte a vizsgálódást.

- Sok íém van benned – jegyezte meg Chroma-66.
- Sok sérülésem volt az idők során.
- Orvosi acél. Steril.
- Jó szemed van.
- Nokanen vikomt emberei mindenből a legjobbal kapják.
- Biztos vagy benne? – kérdezett vissza Coldbrand.
- Ezt hogy érted?
- Én a helyedben kérnék tőle egy tuningolást – felelte Colbrand. – Akkor talán nem fogod újra elveszíteni a lányát.

A kiméra izmos karjain kidagadtak az erek, és a légzése ritmusa is megváltozott az agresszor-stimek felszabadulásával és az adrenalinszint megugrásával.

– Talán egyszerűen csak megöllek – mondta Chroma-66. Megspórolom a vikomtnak a fizetésedet.

– Ma már te vagy a második, aki ezzel próbálkozik – közölte Colbrand. – De persze, ahogy akarod. Akkor ki fogja megtalálni ezt a lányt, amikor legközelebb átsurran a biztonsági hálódon, hogy Sósszikla nyomortelegeit járja? *Te?*

Chroma-66 felmordult.

– Ideje menned. A palát reggelre átutaljuk.

Colbrand bólintott, és visszament a Corvairhez.

– Mondd meg a vikomtnak, hogy nagyon szívesen.

Nem kételkedett benne, hogy a lány meg fogja találni a módját, hogy újra kiszökjön. Idefelé jövet Colbrand már odacsúsztatott neki egy névjegykártyát. Az apja elég jól megfizette, hogy visszakapja, és nem árthat, ha az öregnek eszébe jut, ha a lánya megint kioson a kikötői kocsmák mocskába és izgalmába.

A lövegtornyok addig követték, amíg ki nem került a látóterükből. Colbrand lement a Corvairrel a dombról, lassan, hogy megcsodálhassa Sósszikla hátborzongató szépségét.

A kerület mérhetetlen nagysága elképesztő volt, szinte felfoghatatlan.

Colbrand legalább kilenc bolygó fővárosában járt, de még soha,

sehol nem látott ekkora és ilyen ősi nagyszerűséget. Az előbbi a gyors növekedés eredménye volt, amelyet az évszázados háborúk és a kereskedelem egyidejű bővülése váltott ki, de mindkettő már közei egy évszázada hanyatlásnak indult. Az ősi eredet annak volt köszönhető, hogy Alecto olyan világ, amelyről urai azt állították, hogy a Régi Földről kiinduló egyik első terjeszkedési hullám során népesült be, de nem lehetett tudni, hogy ez igaz-e.

A legkevésbé pontatlan térképen, amit eddig látott, Varangantua a déli, halott gleccserbolyok romjainál kezdődött, ahol a jég alatti prométeum-lelőhelyeket sínen közlekedő tartálycsillék konvojai kötötték össze, és egészen az északi és keleti, sugárperzselte hegyekig tartott. Több éghajlati szélességi kört és több időzónát is magában foglalt, és megszámlálhatatlanul sok millió embernek adott otthont: az egymás nyakában összezsúfolódó emberi kultúrák roppant változatos halmazának.

Megdöbrentő volt, hogy az emberi erőfeszítés ilyen emberen túli léptékű alkotást hozhat létre, sőt, működtet, viszont in akárci eltévedhetett vagy eltűnhetett, teljesen észrevétlenül.

Ez Colbrandnak teljesen jó is volt így.

Letért a dombról lefelé tartó útról, és visszafordult Sósszikla központja felé.

Lent az óceánnál az eső sötét volt, és észrevétlenül áztatta el az embert. Visszatükröződött a kátyús utak koszos tócsából és olajos szívárványként csillant meg az üveg- és plaszticél kirakatokon.

Még ilyen későn is pezsgett az élet a lenti utcákon. Látt a Vízperemnél a kábítószert áruló sarki csöveseket, a testüket kínáló utcalányokat és az emberfeletti képességeket ígérő, illegálisan nyomtatott, hamis implantátumokkal seftelő drogosokat.

Az út fölött lumenek függtek cikkcakkos sorban, lágyan ringatózva a forró levegőben, amely a város testét érhálózatként átszövő, elrothadt csővezetékekből áramlott felfelé. Egy rongyos prédikátor az utcasarkon csengőt rázogatót, és himnuszokat zengett a mellkasába ültetett hangszóróból, miközben tanítványai a végítéletről szóló intelmekkel zaklatták a járókelőket.

Néhány lebegő koponya indult utána, aztán megelőzték, hogy röviden bevilágítsanak a szélvédőn. Colbrand megvillantotta a Corvair távolsági fényszóróit, mire a koponyák sivítva elrepültek.

Vajon kihez tanoztak? Zavadan végrehajtóihoz, vagy csak néhány suhanc, akik rácsatlakoztak valami Mechanicum-adásra?

Vagy talán Nokanenhez, aki így akarta ellenőrizni, hogy titokban nem paktált-e le Ambershadow-val.

Mindegy is. Fáradt volt, és nem is igazán érdekelte.

Lekanyarodott a főútról, majd a roskatag lakótömbök és megroggyant bérházak között kacskaringózó úton a Bad Cardinal-híd alatti két összehegesztett konténer felé vette útját, mely otthonaként és olykor irodájaként is szolgált. Az eső összegyűlt az utcákon, a csatornák szokás szerint eldugultak, és mindenén áthatolt az óceáni szenny bűze, még a Corvair szűrőin is.

Egy kimerült munkásokat szállító szerelvény zakatolt el a feje feletti síneken, szikrákat köpködve és elektrosztatikus szellemeket húzva maga után a kipufogógázokkal. Egy másik az ellenkező irányba dübörgött el, bár a repedezett ablakok mögötti elgyötört arcokat nézve nehéz volt megmondani, melyik vonat tart a gyár lakótelepei felé, és melyik jön onnan.

Épphogy csak behúzódott a kapszulák alatti vasredőnyös beállóba, amikor meghallotta az adást jelző halk kattanást a koponyájában.

– Mára végeztem, Oletha – mondta. – Fáradt vagyok, és rám fér egy szépítő alvás.

– *Szerintem ez érdekelni fog* - felelte a nő.

Colbrand ásított.

– Azt erősen kétlem.

– *A kúria-anya jeletkezett, amíg a Palotatoronyban voltál.*

Colbrandnek felmeredt minden szál szőr a tarkóján.

– Marika? Mit akart?

– *Lyza nővérről van szó.*

– Mi van vele?

– *Attól tartok, meghalt. Jovian.*

Az Obszidián Rend missziós hospice háza az esőáztatta úttól távolabb állt, egy szárazdokk és egy sor, halolajból kinyert kenőanyagokat tároló siló közé ékelődve.

Forró napokon nem volt jó ott, ahová innen fújt a szél.

A hospice Sósszikla egyik legrégebbi épülete volt, legalábbis az alapító gyermekszent szobra alatti rozsdás emléktábla szerint. A

bronzalak az udvar közepén, megemelt talapzaton állt, de a sós korrózió és a savas eső annyira megrongálta, hogy arcvonásait lehetetlen volt kivenni.

Valaha a hospice fényűző elszigeteltségben állt, nagyszerű épületét a varangantuai előretolt helyőrség gyermekei számára hozták létre, hogy enyhítsen szenvedésükön, de mostanra szinte elveszett a köré épült, leromlott ipari létesítmények között. Fekete márványfalain fehér sócsíkok futottak le halvány könnypatakokként, a tetején pedig vastagon állt a sóssziklai sirályok guanója és a gyárak hamuja.

A központi oszlopcsarnok fölött kocka alakú óratorony hivalkodott, mely minden oldalán más és más időt mutatott. Ennek köszönhetette kissé szentségtörő nevét: a Négyarcú Hazug.

Belül a hospice sivár és szürke volt: csempés padló és kopottra fertőtlenített kerámia falak, sötét faburkolatú szobák, és egy széles szentély, a Császár, mint gyógyító és védelmező szoboralakjával. Az épület központjában volt a kezelőterem, a szenvedés égre törő katedrálisa.

A magas ablakoknak a természetes fényt kellett volna beengedniük, már amennyi Varangantuában akadt ebből, de a több évszázados petrokkémiai kipárolgás és a sólerakódás gondoskodott arról, hogy a megvilágítás éppen olyan gyenge és sápadt legyen, mint azok, akiket a missziós házban kezeltek. A túlsó falat a Császárt ábrázoló arany mozaik díszítette, amely több tízezer színes üvegdarabból állt. A maga idejében látványos lehetett, de mostanra sok helyen foghíjas lett, és elhalványította az idő.

Colbrand gyorsan átvágott a termen, és igyekezett nem öklendezni a gyógykenőcsök és füstök bűzétől, amelyet a terem felső részében zörgő, túlterhelt újrahasznosító egységek fújtak ki.

Ezer vagy még annál is több ágy töltötte meg a körtermet, olyan szorosan, hogy majdnem összeértek. Mindegyiken egy-egy beteg vagy haldokló gyermek feküdt. Varangantua szakadatlanul ontotta őket magából.

Még egy felületes pillantás is elárulta Colbrandnak, hogy a legtöbbjük nem lehet több tízévesnél.

Anyák és apák kapaszkodtak egymásba tehetetlenül ezzel az embertelen szenvedéssel szemben, amit soha egyetlen szülőnek sem lett volna szabad átélnie. Szagató köhögés és görcsös öklendezés visszhangzott az egész körteremben, amit csendes sírás, halk beszéd és az ősrégi gépek zúgása kísért.

Az emberek felnéztek, ahogy elhaladt mellettük. Kétségbeesetten vágytak akár egy szikrányi reményre is, amit azonban ő nem tudott megadni nekik. Neki is alig volt belőle, nemhogy jutott volna még másnak is.

Az Obszidián Rend Ispotályos Nővérei nem rendelkeztek megfelelő felszereléssel a jellegzetes varangantuai betegségek, a tengermocsárláz, a só-tüdő, a sugártorok, az Uhlren visszhang, a szemláng és számtalan egyéb kórság kezeléséhez. Ekkora betegszámra sem voltak felkészülve. Colbrand több mint egy éve nem tette be ide a lábát, de azonnal látta, hogy a dolgok sokkal rosszabbul állnak, mint az utolsó látogatásakor.

Próbált ellenállni annak, hogy a betegek nyomorúsága megérintse, mert tudta, hogy akkor képtelen lenne megfelelően működni. Korábbi életében száz létre elegendő vért és halált látott, és jól ismerte a világegyetem végtelenül változatos módszereit arra, hogy fájdalmat okozzon a benne élőknek. Sokkal könnyebb, ha egyszerűen kizárja magából, ha nem törődik vele. Nem önzőség, ha valaki kevésre korlátozza azoknak az életeknek a számát, amelyekkel törődik, mert ez az egyetlen módja a túlélésnek egy olyan galaxisban, ahol egy-egy kis élet mit sem ér.

Colbrand tekintetét egy kicsi, hosszú csontfehér hajú alak vonta magára, aki a kórterem egyik ágyának végénél ült. Először azt hitte, hogy egy fiatal lány virraszt a kisöccse mellett, de hamar rájött, hogy tévedett.

Nem fiatal lány volt, hanem patkányszerzet, az emberi genom egy kistermetű oldalhajtása.

Colbrand korábban már szolgált együtt patkányszerzetekkel, és bár néhány katona kinevette okét, eleget látott a ténykedésükből ahhoz, hogy tudja, nem szabad alábecsülni őket.

A szerzet megérezte Colbrand tekintetét, és felpillantott, mielőtt Colbrand elfordult volna. Aggódó, puffadt szemei körül sötét karikák húzódtak. Colbrand jól ismerte ezt az arckifejezést. Jobban megnézte az ágyat, és rájött, hogy a kicsi nem a nő kisöccse, hanem a kislánya. A fiú aludt vagy nem volt eszméleténél, sápadt bőrén veríték fénylett. Egy sor ziháló, pumpáló gép lélegeztette gurgulázva.

A nő a falnak vetette a hátát, és úgy festett, aki bármelyik pillanatban támadásra számít. Colbrand jól ismerte ezt a beidegzetten agresszív testtartást.

A nő pillantása végigsöpört rajta, és egy villanással felmérte.

– Militarum? – kérdezte rekedt suttogással, nehézkesen.

Colbrand megrázta a fejét.

– De igen. Ismerem ezt a járást – mondta a nő.

– Mesterlövész?

A nő bólintott.

– Roza Kovshova, a Nagant Vadászok lézer távlövész bajnoka. Legalábbis az voltam, amíg egy gáztámadás ki nem csinálta a tudómat hatvan százalékát. Téged hogy hívnak, fiú?

– Colbrand.

– Kinél szolgáltál? – kérdezte, a régi katonák könnyedségével akik a múlt háborúinak visszhangjait látják egymás szemében.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte Colbrand, figyelmen kívül hagyva a nő kérdését. – Az Alectót évtizedek óta elkerülték a Militarum szokásos háborús útvonalai.

A nő elkínzott arcára csüggedt mosoly ült ki.

– Mióta képes a Haditengerészet vagy a Munitorum bármit is jól csinálni?

– Igaz – helyeselt Colbrand. – Egyszerűen csak... itt maradtál?

– Nem így terveztem – bökött fejével az ágy felé Roza. – Nem tudtam, hogy terhes vagyok vele, amikor megsebesültem. Mire úgy döntött, hogy előbújik, az ezred már fél galaxisra volt innen, és így volt ürügyem, hogy ne menjek utánuk. Csak ne mondd el a prefektusnak, jó?

– Lakat van a számon – mondta Colbrand, és lenézett a kis alakra az ágyban. Lélegeztetőmaszk fedte a fiú arcát, ami túl nagy volt a fejéhez képest, és csak sebészeti ragasztószalag és a gumikötések tartották a helyén. – Hogy bírják?

– Nanosh. Ő is elkapta a betegséget, mint a többi srác itt.

A nő hangjának fájdalma mintha kést forgatott volna meg Colbrand szívében, és félő volt, hogy régi sebeket tép fel, régen beidegzett ösztönöket ébreszt fel.

– Akkor a legjobb helyen van – szólt Colbrand. – Az Obszidián Rend érti a dolgot.

– Érti bizony, Colbrand – felelte Roza. – De látom, hogy sietsz valahová, szóval nem tartalak fel. De ha lenne egy kis időd imádkozni egyet a Császárhoz, azt nagyra értékelném.

– Megteszem – mondta Colbrand, és meglepetten tapasztalta, hogy teljesen komolyan is gondolja.

Megfordult és elindult, tekintetét a Császár mozaikjára szegezve a túlsó falon. Az Emberiség Ura aranyszínű páncélba volt öltöztetve, sárga üvegből készült napsugarak vonták glóriába a fejét. Az idő múlása és a szennyezett levegő megkoptatta a csillogásukat, és a hely tökéletes metaforájává tette őket.

És a freskó alatt szoborszerű mozdulatlanságban, ujjait imádságra kulcsolva ott állt az Obszidián Rend kúria-anyája.

Marika nővér a kifogyhatatlan türelem és elszántság mintaképe volt, aki ártatlanok elképzelhetetlen szenvedésével nézett szembe, és ez mégsem tette tönkre. Koromfekete apácaruhát viselt, és hálós fátylat apró obszidián kristályszilánkokkal teleaggatva, amitől úgy nézett ki, mintha csillogó fekete könnyeket sírna. Csiszolt ametisztó lógott aranyláncon a nyakában, és az arcába mély vonalakat vésett az igyekezet, amellyel a nyomasztó bánatot próbálta távol tartani magától.

A szokásos nyers modorában üdvözölte Colbrandot.

– Már két órája szoltam az asszisztensének.

– Oletha nem az asszisztensem, Marika nővér – javította ki Colbrand. – Csak néha együtt dolgozunk.

– Két órája! – ismételte Marika, aztán sarkon fordult, és elindult az épület belseje felé.

Colbrand akkor érte utol, amint befordult a halottasház felé vezető zezugos folyosókra. A csempés folyosón végig faajtók voltak, mint egy cellasoron, de Colbrand léptei elbizonytalanodtak, amikor meglátta, hogy az utolsó ajtó fényes acélból készült. Mostanáig abban reménykedett, hogy valami tévedés történt, valami szörnyű félreértés, amin egy év múlva már nevetni fognak.

A steril acélajtó azonban azt sugallta, hogy mégsem erről van szó.

– Akkor hát igaz – mondta Colbrand, és összeszorult a szíve szomorúságában. – Meghalt?

Az együttérzés szikrája enyhítette a Marika szeme körüli szigorú ráncokat. A nővér jól tudta, hogy Lyza mennyit segített neki az Alectóra érkezésének első napjaiban, és szemet hunyt a múltja felett, amikor mások talán hátat fordítottak volna neki.

Lyza megmentette Colbrand életét, és Marika tudta ezt.

– Sajnálom, Colbrand uram, de igen, Efreem Lyza nővér meghalt.

Sóssziklában sokféle módon meg lehetett halni, Varangantuában pedig még inkább, különösen, ha az illető ilyen közel dolgozott a betegekhez. Colbrand úgy érezte, hogy nem sokat számít, hogyan végi valaki. Mindenkiből egyformán hamu lesz a szélben a tenger fölött.

De azért szerette volna tudni.

– Hogy történt...?

Marika válasza felért egy jókora gyomrossal.

– Meggyilkolták, Jovian – felelte, és kinyitotta a halottasház ajtaját. – És magának el kell kapnia a gyilkosát!

Colbrand lehelete fehéren párállott a hideg levegőben.

Csillogó acélasztalok, sebészeti eszközökkel teli kerek kocsik, antiszeptikumok maró illata. Ez a látvány és szag egy pillanatig sem hiányzott neki, az biztos.

Éjfekete műtősköpenybe burkolózva Marikával együtt figyelték, ahogy egy nyikorgó ízületű egészségügyi szervitor az előttük álló boncasztalra helyezi a vastag vászonból készült hideg hullazsákot. A hűtőraktárból frissen érkezve megmerevedett felülete ködösen párolgott, miközben két fiatal novícia elkezdte kibontani a zsákot.

Colbrand csikorgó fogakkal, visszafojtott lélegzettel figyelte a munkájukat, és a szobában uralkodó sarkvidéki hőmérséklet ellenére is izzadt. A novíciák kihúzták a zsinórokat az utolsó fűzőlyukakból is, és óvatosan szétbontották a zsák redőit. Hátra léptek, és Colbrand érezte, hogy remegni kezd a lába.

Annyi barátot és testvért látott meghalni az évek során.

Tudta, hogyan kell kezelni a halál látványát.

Már az a kevés is felkészíthette volna a látványra, amit Marika mondott neki.

Mégis meglepetésként érte.

A testet nem egy dühöngő pszichopata csonkította meg vagy tépte szét. Nem volt rajta semmilyen szörnyű seb, ami olyan súlyos lett volna, hogy végzetesnek bizonyul.

Nem. A nővér olyan volt, mintha aludna.

Fiatalkorú és csinos volt, kedves arccal és búzavirágkék szemekkel a lecsukott szemhéjak alatt. A haja rövid volt, ahogy azt az Obszidián Rend előírta, és sápadt, sima bőrét csak a bal arcán lévő fekete,

golyóütötte lyukak csúfították el, ahol a két szilárd lövedék behatolt.

Colbrand hirtelen túl színesnek érzékelt mindent, a szagok is túl erősek lettek. Úgy érezte, mintha a kemény fények tűként szurkálnák a szemét. A szíve a mellkasában lüktetett, mintha ki akarna tágnluni, hogy kitöltse a bordakosarát, és összenyomja a tüdejét.

Nem tudott lélegezni. Nem volt elég levegő a szobában.

A boncasztal szelébe kapaszkodott, és a lábából induló gyengeség végigfutott az egész gerincén.

– Nem – suttofta. – Nem, nem, nem...

Szorosan lehunyta a szemét, és megpróbálta lassan venni a levegőt, egyik kortyot a másik után.

– Meggyilkolták? – kérdezte. Még mindig nem tudta felfogni. – Hogy ölheték meg Efreent?

– Ezt kell magának kiderítenie – felelte Marika.

Colbrand megrázta a fejét, de még mindig nem nézett oda.

– Ez lehetetlen. Az Obszidián Rend nővérek csak ellátmányért merészkednek a hospice falain kívülre, és senki sem mer hozzájuk nyúlui.

– Valaki láthatóan nem így gondolta.

Colbrand remegve lélegzetet vett, és kinyitotta a szemét. Ahogy máskor is, amikor az univerzum kegyetlensége lesújtón rá, most is elvonatkoztatott a fájó érzésektől, hogy arra koncennáljon, ami itt és most számít.

– Mondjon el mindent, amit tud. Hol történt? Ki talált rá? Mondjon el mindent!

Marika felismerte benne az eltökéltséget, a könyörtelen összpontosítást, és mindenről beszámolt.

Amikor végzett, a nővér kivezette a novíciákat a szobából, és magára hagyta Colbrandot Lyzával. A férfi megpróbálta leválasztani magáról az érzelmeit, miközben Marika beszélt, de nehéz volt tárgyilagosnak maradnia, amikor az alany olyasvalaki volt, aki megmentette az életét, és soha nem mondott le róla, még akkor sem, amikor ő maga már igen.

Ha nem lett volna Lyza nővér, akkor most ő feküdne egy ilyen asztalon.

De utána senki sem sírna.

Az egészségügyi szervitor a sarokban megrándult, szemei zúgva fókuszáltak újra.

Az ormótlan kiborg az asztalhoz bicegett, és durva, kérges kezét Colbrand vállára tette. Ajkai hangtalanul mozogtak, és fogai közötti sípólva süvített a nyirkos levegő.

– *Részütem* - mondta a szervitor.

– Köszönöm, Oletha – felelte Colbrand, amikor az eltérített szervitor átment a boncasztal másik oldalára, és végigfuttatta szemimplantátuma pillantását Lyza testén. Oletha az évek során számtalan kibernetikus lénybe helyezte már át a tudatát, de még mindig furcsa volt hallani, ahogy kulturált hangja egy ilyen brutális és ronda dologból szólal meg.

– *Kezdhetjük?* – kérdezte Oletha a szervitor hangján.

– Minél előbb végzünk itt, annál jobb – mondta Colbrand.

– *Rendben. Először is, hol találtak rá?*

– Marika azt mondta, hogy néhány lomizó utcagyerek találta meg a Vízperem egyik sikátorának bejáratánál.

– *A Peremnél? Elégge valószínűtlen hely az Obszidián Rend egyik nővére számára* – mondta Oletha, miközben körbejárta Lyza testét, és sorban megvizsgálta minden egyes végtagját. – *Nyugat-Sósszikkán kevés kellemes hely létezik. Minden csupa elhagyatott gyár, illegális tech-nyomda, nyomornegyed és véres bandaháború.*

– Igen, én is erre gondoltam – felelte Colbrand. – Talán valahol máshol ölték meg, csak ott dobták ki a testét?

– *Lehetséges* - felelte Oletha. – *De miért bajlódtak volna ezzel?*

– Hogy véletlenszerű banda-áldozatnak tűnjön.

A szervitor felpillantott, és bár üveges, élettelen szeme nem Oletháé volt, Colbrand ezen keresztül is érezte a jelenlétét. Nem mintha tudta volna, hogy milyen Oletha igazi szeme.

– *Ez tiszta munka volt. Nem véletlen baleset.*

– Valóban – helyeselt Colbrand, és az asztal fölé hajolt. – Kivégzés volt. Professzionális.

A szervitor elfordította Lyza fejét, és szemimplantátuma kattogott és zörgött, miközben a csonton áthatoló auspexe a halott koponyájának belsejét fürkészte.

– *A bemeneti sebek szöge alapján a gyilkos fölötte állt. Valószínűleg jobbkezes. Az áldozat a földön feküdt. A gyilkos*

megállt fölötte, és gyors egymásutánban kétszer lőtt.

– Nincsenek kimeneti sebek – jegyezte meg Colbrand, és lehajolt.

– *Kis kaliberű lövedékek voltak. A szilánkjai még mindig az agyában vannak.*

– Van bármi használható, amii ki tudsz szedni?

A szervitor megrázta a fejet.

– *Nincs. Szabványos lövedékek. Nem maradt belőlük elég a fegywr egyedi jellemzőinek azonosításához.*

– Kár – sajnálkozott Colbrand – Gyere, nézzük meg, van-e még valami.

A szervitor átfordította Lyzát, és Colbrand próbált nem úgy gondolni rá, mint egy hajdani ismerősre, hanem mint egy újabb porhüvelyre, amelyet a háború húsdarálója vetett ele. Egy névtelen testre, egy számra, amelyet fel kell dolgozni, mielőtt továbblép a következőre.

Nem gondolhatott rá emberként. Esetként kellett felfognia.

Ez fáj, de segített.

Kellő alapossggal vizsgálta át a testet, és csak két további gyanús sérülést talált. Néhány horzsolást a nő alkarjának alsó részén, amelyek védekezésből származhattak, és két szúrásnyomot a hátán, haragosvörös elszíneződéssel körülvéve.

– *Mit gondolsz, mik ezek?* - kérdezte Olelha, és a szúrásokra mutatott.

– Túl nagy ahhoz, hogy orvosi tú legyen – vélte Colbrand. – És körülötte megperzselődött a bőr...

Felegyenesedett, amikor rádöbbsent, hogy mi az, amit lát.

– Basszus, ez egy elektro-sokkoló nyoma. A rohadék lesokkolta, aztán arcon lőtte.

Elöntötte a düh, de viasszorította, hogy majd akkor eressze ki, amikor szüksége van rá.

Vett még egy nagy levegőt, miközben folytatták a vizsgálatot, de semmi másra nem derült fény, ami arra utalt volna, hogy Lyza hogyan került holtan a sikátorba, égési sérülésekkel a hátán és két golyóval az agyában.

Végül Colbrand felemelte az áldozat karját. Síkos volt a lecsapódó nedvességtől.

Az áldozatos munka megkeményítette Lyza tenyerét. Emlékezett rá, hogy a nő hogyan fogta a kezét, amikor elvonási tünetek közt vergődött. Soha egy pillanatra sem engedte el őt, bárhogya is ordibált, bárhogya is könyörgött, hogya adja oda neki az ágy mellett tartott autopisztolyt.

Colbrand átfordította Lyza kézfejét. A tenyere felhorzsolódott, a körmei behasadoztak.

Az alkarján lévő horzsolásokkal együtt mindez arra mutatott, hogya az utolsó pillanatig kétségbeesetten küzdött.

– *Ez meg mi?* - kérdezte Oletha. - *A körme alatt.*

Colbrand elvett egy tűhegyű szikét és egy Petri-csészéi egy fémtálcáról a műtőskocsin.

Óvatosan megkapargatta az áldozat körme alját a szikével, és a fellazult maradványokat az edénybe gyűjtötte.

A szemimplantátuma elé emelte a pengét.

– *Tégla- és malterdarabok, ahogy elnézem* - mondta Oletha.

– Meg még valami más is – mondta Colbrand, és megkeverte az edény tartalmát. Apró neonsárga részecskék voltak a szemcsék közt. – Vegyszermaradványok?

– *Meglehet. Gyanítom, hogya festékpelyhek. Talán egy bandaemblémáról?*

– Igen, elképzelhető.

Kék derengés csillant a szervitor szemében, és a Petri-csésze auspex fénybe borult.

– *Lefuttatom az összetételét a nyugati körzetekben vett vegyi mintáim adatbázisán* - mondta Oletha. - *Talán találunk egyezést, és pontosabban meg tudom határozni, honnan származik ez a maradvány.*

– Jó ötlet – felelte Colbrand, és óvatosan visszaeresztette Lyza kezét.

– *Miből gondolod, hogya egyáltalán ott volt?*

– Marika nővér azt mondta, hogya utána akart nézni, miért betegszik meg egyre több ember. Azt mondta, Lyza a vladárral is beszélni akart.

– *A vladárral?* – kérdezte Oletha. - *Miért akarna az Obszidián Rend nővére Sósszikla illusztris vezetőjével beszélni?*

Colbrand vállat vont.

– Talán talált valamit. Azt hitte, segíthet.

– *És összejött a megbeszélés?*

– Marika nem tudia megmondani.

– *És most mit fogsz csinálni?* – érdeklődött Oletha.

Colbrand felsóhajtott.

– Reggel beszelek Zavadannal. Marika azt mondta, hogy az ő őrséről jöttek az ítések, akik visszahozták a testet a hospicc-ba.

– *Zavadannal? Bölcs dolog ez?* – vetette fel Oletha. – *Ítésezjelvényt hord, de nem sokkal több közönséges, felbérelt gengszternél. És nem igazán kedvel téged.*

– Elhiheted nekem, az érzés kölcsönös – nyugtatta meg Colbrand.

– Én azt mondom, Colbrand, hogy ebben nincs semmi nagy rejtély – mondta Emil Zavadan, a Sósszikla Széloldali Bástyá Házának vezető végrehajtója, miközben egy aranselyembe öltözött pincérnő olyan amasecet töltött nekik, ami mintha valamikor motorolaj lett volna egy Samaritanban. – A nővér csak rosszkor volt rossz helyen. Ennyi az egész.

– Rajta volt a fekete fátyol – vetette fel Colbrand. – Ennek jelentenie kellene valamit.

– A hangsúly azon van, hogy „kellene” – hajtotta fel az italát Zavadan, és Colbrand koffeinjére mutatott. – Úgy énem, itt a parton nem mindenki áll olyan erkölcsi magaslatokon, mint te.

– Rám úgyse hatna az az alkohol – jegyezte meg Colbrand, és megérintette a halvány heget közvetlenül az ádámcsutkája alatt, ahová Lyza öt évvel ezelőtt beültetett egy toxifágot, ami semlegesített mindent, ami erősebb a koffeinnél.

Zavadan megforgatta poharában a gyanús amasecet.

– Kár.

Menem-Bánál találkoztak, Sósszikla lehető legsemlegesebb helyén.

A szerencsejáték-termet egy névtelen, félig megépített rozsdás hadihajóból alakították ki, Sósszikla egyik dokkjában. A szerkezet nagyjából egy évszázaddal ezelőtt omlott össze, a helyiek által még most is emlegetett Nagy Hasadás idején. Senki sem tudta, hogy

honnan ered az elnevezés, de ekkor keletkezett az elhagyott hadihajó hiányos csontváza.

A jobb sorsa érdemes maradványok, melyek soha nem juthattak fel a csillagok közé, sok urat szolgáltak ki az évek során, de most Menem-Ba, SósszikJa sötét legendája üzemeltette, és egy egész sereg játékasztalnak adott helyet, hogy a balekoket – magas és alacsony származásúakat egyaránt – kiforgassa nehezen megkeresett pénzükből.

Itt minden nap nagy összegek cseréltek gazdát, a felső szintek nagybani tétjeitől egészen a vízvonal alatti filléres asztalokig. Mindaddig, amíg ezeknek az összegeknek egy százaléka Emil Zavadan zsebébe került, a végrehajtói szemet hunytak Menem-Ba többi, erkölcsileg kétes tevékenysége felett.

Ezekből is járt a százalék a végrehajtó jóindulatáért.

A reggeli tömeg már javában nyüzsgött, az asztalok tele voltak noctis-műszakosokkal, akik a fizetésük kockáztatásával lazítottak az éjszaka fáradalmi után. Colbrand értett a szerencsejátékokhoz és a kártyajátékokhoz, de ezeknél az asztaloknál egy rézpetákot sem tett volna fel.

– Nézd – mondta Colbrand. – Lyza nem volt hülye. Ismerte Sóssziklát. Nem ment volna le a Peremre, ha nem lett volna jó oka rá.

– És szerinted mi volt az?

– Még nem vagyok biztos benne – mondta Colbrand. Még nem akarta felfedni a lapjait. – De volt valami oka, ami miatt úgy gondolta, hogy megéri a kockázatot, hogy odamenjen.

Régebbi ügyeknél Zavadan és Colbrand útjai már többször keresztezték egymást, és ezek után egyikük sem bízott meg teljesen a másikban. A Sósszikla vladári hivatalához fűződő kapcsolatai miatt a fő végrehajtó megbízhatatlan szövetséges volt, ellenségnek pedig még rosszabb.

– Nézd, tudom, hogy ti ketten közel állatok egymáshoz – jegyezte meg Zavadan, és ezt sikerült úgy mondania, hogy sértésnek hangozzon. – De semmi többről nincs szó, csak valami betépett, elborult agyú fegyveres hülyegyerekről.

– Biztos vagy benne, hogy nincs semmi más, amit elmondhatnál? – kérdezte Colbrand. – Átfésültétek a környéket? Találtak szemtanúkat?

Zavadan felkacagott.

– Szemtanúkat? A Peremen? Tudod, odalent mindenki csukott szemmel és részleges amnéziával járkal. Egy zöldbőrű szétlőhetne mindent egy lézerágyúval, és a járókelők mégis Sebastian Thor prédikációira esküdöznenek, hogy „Nem láttam semmit, uram”, vagy „Soha nem láttam ezt a fickót”.

Ez legalább igaz volt. A Vízperem lakói talán nem rendelkeztek sok mindennel, a hatalom gyűlölete azonban mindannyiukban megvolt.

– Mi van azzal, amit a helyszínen összeszedtetek?

– Nem volt mit összeszedni. Már megmondtam – mondta Zavadan, és intett a kisujjával egy újabb amasecért. – Összeszedtük a testet, és visszavittük az Obszidián Rendnek. A nővérnek nem volt szerencséje. Úgy értem, ha a Peremen mászkálsz, a baj megtalál, fekete fátyol ide vagy oda.

Zavadan lehajolt, és előhúzott egy mappát. Átcúsztatta az asztalon Colbrand felé.

– Ez a legtöbb, amit tehetek, haver.

– Mi ez?

– Képek a helyszínről.

Colbrand felcsapta a mappát, a tekintete végigpásztázta a képeket.

Fekete téglafalak, bandafirkák, nedves permabeton, vas lefolyócső...

Lyza nővér arccal lefelé fekvé az esőben...

Érezte, hogy Zavadan figyel, és becsukta a mappát. A végrehajtó valóságos érzélem-vámpír volt, és Colbrand nem akarta megadni neki azt az örömet, hogy lássa a bánatát.

– Nálam maradhat?

– Persze, de mondom, nincs itt mit keresni.

– Bizios vagyok benne, hogy igazad van, de... tudod, tartozom neki annyival, hogy alapos munkát végezzek.

A selyembe öltözött pincérnő meghozta Zavadan italát. A végrehajtó koccintott Colbrand koffeines csészéjével, aztán azt mondta:

– Nem bánom, ha a banditák egymást gyilkolják, megkönnyíti a munkámat, de a rendes emberek más lapra tartoznak, úgyhogy szólj, ha találasz valamit.

– Mindenképp – ígérte Colbrand.

Colbrand Vízperem felé indult, olyan utcákon, amelyek már most is zsúfolásig voltak emberekkel, teherszállítókkal és villamoskocsikkal, amelyek szikrázó síneken dübörögtek. A műszakban dolgozó melósok ide-oda ingáztak a Sóssziklát a keleti öntödékkel és bányákkal összekötő tranzitsomópontokon keresztül.

A Corvairt a lakókapszulái alatti zsalus garázsban hagyta bezárva. Órülség lett volna lemenni vele a Peremre. Egy szempillantás alatt ellopták és alkatrészeire szedték volna.

Így hát gyalog indult el, és nagy meglepetésére azon kapta magát, hogy élvezi a sétát.

Elhagyta Menem-Bát, amint kulturáltan el tudott szabadulni Zavadantól. A végrehajtó segítségének mindig ára volt, ami legtöbbször azt jelentette, hogy az elviselhetőnél hosszabb ideig kellett kibírni hatalmas egóját. Zavadan minden titkot, amit csak hallott, azonnal elkotyogott, csak hogy kihangsúlyozza saját fontosságát, és bármilyen kellemetlen is volt ez, néha megérte végighallgatni egy-egy értékes információmorzsáért.

Zavadan legújabb pletykája egy titkos művelet volt, amelyet a végrehajtói nemrégiben a Gunlysk erőd Adeptus Arbites erőivel közösen hajtottak végre. Colbrand Oletha révén hallott már suttogni erről: egy eretnek prédikátorról és egy szektáról beszéltek, amely elutasítja az orvosi kezelés minden formáját, mivel az ellentétes a világegyetem természetes rendjével.

Zavadan közelebb hajolt, miután összeesküvő titokzatossággal körülnézett, és vidoran mesélni kezdett Colbrandnak az Arbites által felfedezett istenkáromlásokról. Roppantul élvezte az égetésre elhurcolt könyvek vagy a himlős szektások minden egyes említését.

Mindent egybevetve. Sósszikla végrehajtói alig csináltak többet a tömeg kordában tartásánál és tisztogatásnál, de Zavadan úgy adta elő, hogy az embereit egyenesen az Iszonyat Szeméből érkező fanatikusok ellen vezette, elkeseredett küzdelemben.

Colbrand elhessegette a végrehajtót a gondolatai közül, miközben elhaladt az öreg, ég felé tekintő admirális szobra mellett, ami köztudottan a Perem határát jelezte. Amint elment mellette, szinte azonnal változást érzett a levegőben.

Azok, akiket érdekeltek az ilyen dolgok, azt állították, hogy

Vízperem volt az a hely, ahol az első telepések, akik elérték az Alectót, híd főállást hoztak létre ezen az új világon. Ez akár igaz is lehetett, ám Colbrand legalább egy tucat másik helyet is ismert a part mentén, amelyek ugyanezt hirdették magukról. Az itteni épületek régebbiek voltak, és sötét kőből épültek, amelyet az évezredek során felrakódott só világosított ki. Egyetlen építmény sem állt egyenesen, mindegyiket nyikorgó, rozsdás vasárványok és feszes kábelhorgonyok támasztották vagy tartották.

Colbrand átment az épületek között húzódó lánchidak alatt, amelyeken bandák jeleivel és érthetetlen helyi szlengszavakkal díszített zászlók lógtak. Az úttestbe és a magasban futó csövekbe ágyazott vasrácsok undok gőzt eregettek, ami dohánysárgára színezte a levegőt. Az épületek oldalához szegezett vasak felett húzódó villanyvezetékek zúgásától viszketni kezdett a koponyájába ültetett fémlemez, és felállt a hátán a szőr.

Számos épület oromfalát élénk, csíkokban felvitt festés díszítette, furcsán absztrakt mintázatok, képek, melyek valaha akár arcok is lehettek, de elhomályosultak a savas ködben, valamint nyelvtanilag helytelen alsógót feliratok: sértések, szerelmi vallomások.

Sturmas a xenókat szereti! A Császár halott! Angyalok vagy Démonok? Futhamutter!

Cserzett arcok meredtek rá kivörösödött szemekkel, gyanakvoán.

Az emberek ismerték őt idelent, de nem volt helybéli.

Követte a fejében lévő mentális térképet, remélve, hogy nem sok minden változott a legutóbbi látogatása óta. Az időnkénti házomlások és az állandó, ötletszerű építkezések hetente változtatták meg a környék képét, így csak remélhette, hogy komolyabb tévelygés nélkül célhoz ér.

Átvágott a nyüzsgő piacon, amely egy öreg tartály-bárka rozsdás gyomrában foglalt helyet. Az ittenieknek valahogy sikerült idevonatniuk a partról, és omladozó tégladúcokra állítottak. Vagy talán a viharos évszak egyik áradása sodorta ide, és az Perem lakói egyszerűen csak használatba vették. A bódékban mindenféle összekotort fémhulladékot, jellegzetesen perembéli utcai ételeket és természetesen fegyvereket árultak. A piruló óceáni természetett gomba illata, az egymáshoz préselődő mosdatlan testek bűze és az a mindenütt jelen lévő só csípős szaga éhessé és szomjassá tette, de tudta, hogy jobban jár, ha nem vásárol sem az itteni ételekből, sem a szutykos árusok által kínálgatott zavaros vízből.

Néhány kocsi zötyögött el mellette, amelyek többsége évszázadokkal hosszabb idő óta működött, mint ahogyan azt a készítőik valaha is képzeltek, és amelyeket a hit és az összekukázott alkatrészek együttese tartott össze. Kátrányfekete füst szállt fel az óceán felszínéről leföldről petrokémiai maradványok elégetésére átalakított üzemanyagcellákból.

– *Ha a Mechanicum valaha is leereszkedne ide, elképednének ettől a rengeteg innovációtól* – mondta Oletha a voxgyöngyből.

– Úgy érted, elborzadnának.

– *Úgy is. De a Mars papjai mindig is túlságosan maradiak voltak ahhoz, hogy meglássák a lehetőséget abban, ami az orruk előtt van, inkább igyekeznek eltaposni.*

Colbrand válaszra nyitotta a száját, de aztán becsukta, mert az emberek furcsán kezdtek rá nézni.

Az, hogy valaki magában beszél, nem volt nagy szám a Peremen, ahol az idegösszeomlás és a mentális zavar mindennaposnak számított, de attól még nagy ívben kikerülték az illetőt, összerezzent, amikor látta, hogy egy sötét cserzett arcú, tetovált koponyájú férfi lép ki az egyik bódéból, bronzsín géppisztolyt tartva maga előtt. Colbrand hosszú viharkabátja alá csúsztatta a kezét a pisztolya, egy mattfekete Sulymann Kármin felé.

– Hé má, more! – szólalt meg a férfi, és megfordította a fegyvert. – Akarol látni vami ütősebbet a te szar játékpuskádnál odabe?

– Honnan tudod, hogy mi van nálam? – kérdezte Colbrand, amikor eljutott az agyáig a szleng.

A fickó nevetett, és megkocogtatta a szemét.

– Én gyilokszállító, more. Tudhatni, mi kell tiknek. Te puskádban sok a töltény, de ha kell jobb, akkor kell ilyen durva cucc.

– Jól vagyok, köszönöm – mondta Colbrand, és továbbment.

A férfi nevetett.

– Hé, ez itt Perem, ember. Ne felejsed... ha akarsz élni, legyen tuti cuccod!

– Észben fogom tartani – mondta Colbrand, átfurakodva a tömegben, és ügyelt arra, hogy erősen magához szorítsa a dolgait. Kilépett a piac árnyékából, a szagok kavalkádjából, és megállt egy veszélyesen az utca fölé dőlő ház sarkánál. Az épületet összefonódó gerendák rögzítették a szomszédjához, a szivárgó ereszcatornából

víz csöpögött.

A két ház között kanyargós sikátor futott, és a felgyülemlett szemét úgy búzlótt, mint egy halálvilági mocsár.

– *Az a szó, amit a fegyveráros mondott. More? Tudod, hogy mit jelent?*

– Igen, tudom. De nem érdekes – mondta Colbrand, és végignézett a sikátoron. – Ez lenne az?

– *Igen, a Lyza nővér körme alatti anyag kémiai összetétele leszűkítette a helyszínt egy kétszáz négyzetméteres területre. És mivel ez a sikátor az egyetlen nyílt terület ezeken a paramétereken belül, logikus azt feltételezni, hogy ez az a sikátor, ahonnan a végrehajtók begyűjtötték a testét.*

Colbrand gyenge fényviszonyokra állította a szemimplantátumát, és bement a szűk kis utcába.

A macskakövek lazán inogtak a léptei alatt, a falakon pedig nyálkásan izzadt a habarcs. A levegőnek rothadó növény íze volt, és az egyetlen megvilágítást egy keskeny, sárgásszürke fénysugár jelentette, amely az épületek között sodródó füstködön keresztül szűrődött le. Hangos kiabálás és sírás hallatszott a festett téglafal rései közül, melyeket korhadt keretre szögezett plasztiklapokkal fedtek el. Egy nagy szemű, beesett arcú kölyök figyelte őt egy ilyen nyílásból, és úgy nézett rá, mintha valami ismeretlen, idegen lény lenne.

– *Mi a fenéért jönne ide az Obszidián Rend nővére?* – kérdezte Olclha, a hangja harsányan zengett a koponyájában és a sikátor szűk terében.

– Bármi is az, fontosnak kellett lennie – felelte Colbrand. – Talán valaki bajban volt? Vagy valami olyasmiről volt szó, amit csak a Peremen kaphatott meg?

Colbrand szeme letapogatta a falakat és a földet, és eltartott egy pillanatig, amíg rájött, hogy mi más ebben a sikátorbejáratban.

– Várj, látod ezt? – kérdezte.

– *Nem, hacsak meg nem engeded, hogy rákapcsolódjak a szemed adására, emlékszel? Ebben egyeztünk meg azután az éjszaka után, amikor Menem-Bánál azzal a táncosnővel...*

– Igen, igen. Emlékszem – szakította félbe Colbrand. – Persze, rákapcsolódhatsz.

Azt nem érezte, ahogy Oletha rákapcsolódik a szemére, de a lány kísérteties jelenlétét a koponyájában igen, mintha finom nyomás nehezedne a gondolataira.

– Ezt bármikor meg tudnád csinálni, amikor csak akarod, ugye? – kérdezte.

– *Igen - ismerte el Oletha de megígértem, hogy soha többé nem csinálok ilyet az engedélyed nélkül. Nos... mit akartál, mit néztek meg?*

– Azt.

A föld egy része a fal aljánál, illetve maga a fal derékmagasságig teljesen sómentes volt. A határvonal fölött szürkésfehér kristályok pötytyözlék a téglákat, de lent, nagyjából ötméteres sugárban kétoldalt nem volt semmi.

– *Érdekes. Megtisztították.*

Colbrand letérdelt a sikátor fala mellé, és odahajolt, hogy megszagolja a téglákat.

– Na, ezt már régóta nem éreztem.

– *Mi az?* – kérdezte Oletha.

– Munitorumi steril mosópermet – mondta Colbrand. – Ezt használják akkor is, amikor például egy harcéri mentőjármű, mondjuk egy Szamaritánus hátuljában lévő szállítórekeszekből kitisztítják a vért. Valaki alaposan kipucolta ezt a részt.

– *Ez szabványos eljárás egy zárt bűnügyi helyszínen* – vélekedett Oletha.

– De miért bajlódna ezekkel? A golyók még Lyza fejében vannak, így nem sok vért kellett feltisztítani. És egyébként is, kit érdekel egy kis vér egy sikátorban idelent?

– *Van még valami* – mondta Oletha.

– Micsoda?

– *Ez a terület nincs benne abban a kétszáz négyzetméteres körzetben, ahonnan a Lyza körmei alatt lévő vegyszerek származnak.*

Colbrand egy pillanatra elgondolkodott ezen, körbefordult, és mélyebbre nézett a sikátorba. Tett egy lépést, mutatóujjával dobolni kezdett az állán, és felidézte Lyza nővér testének vizsgálatát, a szemcséket és a festékpelyheket a körme alatt.

A horzsolásokat a tenyerén és az alkarján.

– Kúszott idáig – guggolt le a földre. – Akárki is lőtte le, egy kicsit arrébb csinálta. Azt hitte, hogy meghalt, és otthagyta. De még élt...

– *Aztán megpróbált kimászni, hogy segítséget kérjen...*

Colbrand ökölbe szorította a kezét.

Felállt, és elindult a sikátorban, elnyomva magában a dühöt, mert tudta, hogy az csak elhomályosítja az ítélőképességét. A romlott étel és a rothadás szaga egyre erősödött, ahogy beljebb került. A régi ösztönök működésbe léptek, és fényes vonalakból álló hálót rajzolt ki az augmentikus retinája hátuljára.

Elkezdte átvizsgálni a talajt, hátha talál valamit, ami nyomra vezetheti.

És igen, ott volt. Egy kezdetleges falfestmény, amely neonsárga páncélzatú úrgárdistát ábrázolt, de olyan durván aránytalanul, hogy az már-már komikus hatást keltett. A harcos festett épületek fölé tornyosult, és a lila villámokkal körülvett hatalmas kalapácsával szétzúzta őket.

– *Nem is tudtam, hogy egy astartes ilyen nagy* – jegyezte meg Oletha.

– Hála a Császárnak, hogy nem – nyúlt le Colbrand, hogy kihúzzon egy vékony kést a csizmájából. A pengét az úrgárdista élénksárga lába elé emelte, és lekapart egy maroknyi festett téglaport. A tenyerébe gyűjtötte, és a szeméhez tartotta. – Mibe fogadunk, hogy egyezik a Lyza körme alatti festékpelyhekkkel?

– *Nem vagyok az a szerencsejátékos fajta, de ha az lennék, tartanám a fogadást.*

A fal tövénél térdelve Colbrand keresni kezdett valamit, amiről tudta, hogy meg fogja találni.

A földtől egy karnyújtásnyira, az úrgárdista csizmájának közepén halvány karcolások voltak a téglafalon, mintha...

...kétségbeesett körmök kaparászása lenne.

Colbrand lekuporodott, majdnem lefeküdt a földre. Ilyen közel a ragacos talajhoz a habarcsnak olyan állaga volt, mint a kiszáradt gittnek. Egy részét kikaparták a falból. Belenyomta a kése hegyét a téglák közötti résbe.

– Van itt valami – mondta. Óvatosan megmozgatta a pengét, és egy elrejtett tárgyat feszített ki.

A tenyerébe esett, kicsi volt és fémes.

Egy személyi adattár.

– Okos kislány – mondta Colbrand.

Colbrand konténerlakásának belseje tiszta és takaros volt. Nehéz függöny választotta el a munkaterületet a lakótértől, ahová egy egyszerű hálófülkét, egy főzősarkot és egy rejtett tisztálkodófülkét telepített, amelyet a falba lehetett forgatni. Egyszerű, praktikus és hatékony otthon.

Éppen olyan, mint ő, viccelődött régebben Oletha, amíg meg nem látta a tekintetét.

A munkaterülete egy nem túl praktikusnak tűnő íróasztal volt, amelyet egy ingatlanárverésen vásárolt, amikor egy közeli bérház tulajdonosát Zavadan emberei letartóztatták, és soha többé nem tért vissza. Az íróasztal mellett egy kognitorterminal állt, ami valaha egy csillaghajó hídjához tartozott, és amit Oletha egyik távirányított szervitora újított fel. Vaskos doboza, mechanikus billentyűzete és repedezett kijelzője régi relikviák voltak, amelyek valószínűleg a galaxis másik oldaláról származtak.

Colbrand szerette elképzelni, hogy valaha űrsatákat koordináltak vele.

Oletha behatolt a fent húzódó híd alján futó adatvonalakba, ami lehetővé tette számára, hogy hozzáférjen a város információs rendszerének egyes részeihez, feltéve, hogy nem kutatott túl érzékeny helyeken. Varangantua nyilvántartásainak és infrastruktúrájának nagy részét még mindig tollal, pergamenre írták és archiválták, de ez akkora helyet foglalt, hogy a fő rendszerek működtetéséhez a Mechanicum arkánumaira is szükség volt, és az ilyen adatokat olyan módon továbbították, amelyet a lakosság többsége csodával határosnak tartott volna.

Colbrand leült a terminalhoz, válla mellett ébenfekete szervokoponya lebegett. Az egyik szemgödre bronzszínű lemezzel volt lefedve, a másik egy zölden fénylő térérzékelő lencse volt.

Oletha már nem volt rákapcsolódva Colbrand szemére, mert Vízperemről visszafelé jövet a koponyára csatlakozott rá. A fekete zománc azt jelezte, hogy a koponya adatmegjelenítő eszköz, és egy tekercselt kábellel csatlakozott Colbrand kognitátorának hátuljához.

– Készen állsz, hogy megnézd, mi van rajta?

A koponya a levegőben billegett, zománcozott állkapcsa kissé szétnyílt.

Colbrand a helyére illesztette az adattárat, és a kogitátor kijelzőjén szöveg és fájlkönyvtárak villantak fel. Mielőtt a férfi elolvashatta volna, a képernyő megtelt összevissza szimbólumok és betűk keverékével, amelyek egy folyamatosan forgó sorozatban fedték el a képet.

– *Titkosítva van* – jegyezte meg Oletha a fejében. – *Ahhoz képest, hogy Lyza az Obszidián Rend egyik nővére volt, eléggé különleges tudással rendelkezett.*

– Nem volt mindig a rend tagja – felelte Colbrand. – Volt egy másik élete is, mielőtt felöltötte a fekete fátylat, de erről ne kérdezz! Nem beszélek róla.

– *Rendben.*

– Fel tudod törni?

– *Igen, fel.*

– Meddig tart?

– *Nem sokáig, mert én csinálom.*

Colbrand bólintott, tudta, hogy csak hátráltatná, ha még többet kérdezősködné. Inkább hagyta Olethát dolgozni, és visszament a nappaliba, hogy csináljon magának egy bögre koffeint. Miközben várta, hogy felforrjon a víz, visszanézett az irodába. A koponya a levegőben himbálózott, miközben Oletha kinyerte az információkat Lyza adataiból. Nem ez volt az első alkalom, hogy Colbrand azon tűnődött, hogy nézhet ki Oletha, és hol lakhat.

Varangantuában van? Vagy egyáltalán az Alectón, ha már itt tartunk?

Körülbelül egy évvel azután kerültek kapcsolatba, hogy ő megérkezett az Alectóra, amikor megmentett egy lányt néhány gyilkos tech-lomizótól, akik az augmentikáit akarták. A mai napig nem volt benne biztos, hogy miért avatkozott közbe.

Valószínűleg a régi szokások nem egykönnyen múlnak el.

A következő néhány napban egy sor névtelen futárizenetet kapott Sösszikla voxgráf hálózatán, vagy furcsán *artikuláló szervitorokon keresztül*, és bár *először azt hitte, hogy az a lány volt Oletha, az üzenetek gyorsan eloszlatták ezt a tévhitét, és figyelmeztettek, hogy ne kutakodjon. Különböző proxijain keresztül Oletha nyomozói*

megbízásokat adott neki, és viszonzta a segítséget, amikor olyan technológiákkal kapcsolatban volt szüksége segítségre, amelyeket a Mechanicum egyetlen adeptsusa sem nézett volna jó szemmel.

Ez az évek során kényelmesnek bizonyult, és a kapcsolatuk olyan valóságossá vált, mint bármely plátói vonzalom az igazi világban. Colbrand már rég feladta a reményt, hogy valaha is személyesen találkozhat vele, de gyakran felmerült benne, hogy a találkozás talán már meg is történt.

Sejtette, hogy soha nem fogja megtudni, és ez nem is zavarta.

A kemény fémfalakból diadalmas bináris hangzavar tört elő, és a koponya megrázkódott a levegőben.

– *Megvan* - mondta Oletha, és úgy hangzott, mintha közvetlenül mögötte állna.

– A fenébe is, ez gyors volt – mondta Colbrand, miközben kiöntötte a kávé, és visszaült a helyére a kógitátor elé.

– *Egészen ügyesen csinálta, én viszont az adatbányászat nagymestere vagyok.*

– Oké, elég a hencegésből, mi a helyzet? – kérdezte Colbrand, miközben szöveg elárasztotta a képernyőt. Most már minden fájlkönyvtár tiszta és olvasható volt.

Egyre nagyobb nyugtalansággal futott végig a nevükön.

Vízbázisú petrolkémiai anyagok katonai toxikológiája.

Mutagén vegyületek hiperkoncentrációja Sósszikla ivóvízében.

Hospice Vitae Kutatási Eredmények/Összefüggések.

– Szentséges Trón... – morogta Colbrand.

Három órával később Colbrand már mindent elolvasott Lyza adatrögzítőjéről.

Ujjhegyeivel ismét a nyakán húzódó halvány heget simogatta. A toxifágot azért ültették be neki, hogy útját állják a függősége miatti önpusztításnak, de az üres rekofoz bögrét nézve eltűnődött azon, hogy vajon még mi mindentől mentette meg.

– Szentséges Trón – ismételte, miközben bezárta az utolsó fájlt.

– *Ezt már mondtad* - szólt Oletha a szervokoponyán keresztül, ami a kógitátor felett körözött, továbbra is rákapcsolva a hálózatra. Zöld szeme Colbrandéval egy ritmusban pislogott.

– Tudom... – felelte Colbrand, miközben próbálta feldolgozni, amit

az imént olvasott.

Mellette az asztalon színes térkép feküdt kiterítve, melyet antikvárius barátjától, Baerandtól vásárolt, aki a Waverly Hillen, a írkok negyedében tartott fenn ócskásboltot műszaki roncsokkal és penészes könyvekkel. A térkép egyik szélét az üres bögrével súlyozta le, a másikat pedig a Sulymann Kármin pistollyal.

A térkép gyönyörű volt, de figyelmeztették, legalább egy évszázada elavult már, és reménytelen pontatlansággal ábrázolta az olyan változékony helyeket, mint Vízperem, Hamudokk és a Sugárgázló.

De Colbrandnak most nem pontosságra volt szüksége. Piros X-szel jelölte meg azt a negyvenhárom helyet, ahonnan Lyza vízmintát vett.

Nagyjából egy kört alkottak Sósszikla elvi területén belül.

– A Császár irtalmára, a környéken mindenki szennyezett vizet iszik – állapította meg. – Nem csoda, hogy olyan sokan betegszenek meg. Lyza észrevette a mintázatot, és megpróbálta kideríteni, mi áll a dolog hátterében.

– Gondolod, hogy ezért volt lent Vízperemen?

– Szerintem igen – felelte Colbrand, és próbált úrrá lenni a dühén.
– Biztosan valami nyomot követett, vagy volt egy kontaktja, vagy valami más, ami magyarázatot adott arra, hogy miért lesznek betegek az emberek.

– A vizsgálati eredmények alapján nemcsak a megbetegedések, hanem a mutációk száma is megugrott.

– Nem értem, hogy lehetséges ez – morfondírozott Colbrand. – Azi hitlem. Sósszikla ivóvízellátása a kontinentális talapzat alatti édesvízi víztartó rétegből származik.

– Onnan - felelte Oletha. - *Egy milliárd köbkilométer alacsony sótartalmú vízből, amelyet a Mechanicum hidroprocesszorai ivóvízzé alakítanak, hogy ellássák a Sóssziklán élő tízezreket. A tartalékok akkor keletkeztek, amikor az óceánok szintje alacsonyabb volt, és az esővíz behatolt a talajba azokon a szárazföldi területeken, amelyek nem kerültek víz alá, amíg az itteni jégkorszak véget nem ért, mintegy ötvenezer évvel ezelőtt.*

– Akkor most miért mérgező? Mi változott, hogy ennyire szennyezett lett?

– *Erre nem tudok válaszolni, de a leglogikusabb válasz az, hogy Sósszikla vize már nem a víztartó rétegből jön.*

- Akkor honnan?
- *Ahhoz, hogy erre válaszolhassunk, egy kicsit mélyebbre kell ásunk.*
- Ez meg mit akar jelenteni?
- *Azt, hogy rá kell csatlakozni a vladár és a Mechanicum hálózataira.*
- Az nem veszélyes?
- *De, nagyon is* – mondta a szervó-koponya, és Colbrand megesküdtött volna rá, hogy egy kicsit szélesebben vigyorg.
- Mikor kezded?
- *Már csinálom* – mondta Oletha, miközben a koponya okulárja élénkszőrdőn villogni kezdett, a kognitív kijelzőjét pedig statikus zizegés árasztotta el, ami lassan egy koponya-emblémás fogaskerék képévé rendeződött.

A város hatalmas infrastruktúráinak mindegyike roppant bonyolult volt; adatok, vezérlőprotokollok és a hosszú idők óta elraktározott információs rétegek összetett halmazai. Ezek között voltak olyanok, amelyek elszigetelten, védett bunkerekben működtek, különválasztva a többiektől, mint például a bolygó orbitális védelmi hálózata, míg mások összeköttetésben álltak egymással, vagy ellenőrzött módon osztották meg egymással a szükséges információkat.

Ennek az információnak csak töredéke haladt át biztonságos nooszférikus hálózatokon. Az adatcsomagok túlnyomó többsége fizikai vezetékeken át közlekedett, melyek úgy szőtték át a várost, mint egy ősi, hanyatló leviatán lehetetlenül bonyolult idegrendszere.

Egy bináris kód futott át a kijelzőn, túl gyorsan ahhoz, hogy követni lehessen, még ha Colbrand értette is volna a Lingua-technist. Ikonok és kurzorok jelentek meg és enyésztek el, ahogy Oletha a varangantuai infoszféra zavarba ejtően bonyolult világában keresgált. Figyelmeztető ikonok villantak fel, de a lány félelmetes könnyedséggel lépett át a biztonsági rendszereken.

– Hogy csinálod ezt? – kérdezte a koponyát, bár nem volt biztos benne, hogy tudni akarja a választ.

A koponya szemének villódzása iszonyúan erős lett, és Colbrand érezte, hogy elektromos hő sugárzik a koponya felszínéről, és a zománc olvadni kezd. Az állkapocs forgója mögül füst gomolygott elő, és égett hús kellemetlen szaga csapott Colbrand orrába.

Addigra a koponya imbolygását rángatózás váltotta fel, mintha kezdődő rohama lenne. A szervokoponyák kaphatnak a túlterheléstől rohamot? Soha nem hallott róla, de tudta, hogy vannak szerves anyagok a csontüregben, így elvben ez is elképzelhetőnek tűnt.

A koponya hirtelen megdermedt, és a képernyő nyelvezete a Lingua-technis zűrzavaráról sima alsó-gótra váltott. Colbrand felkacagott, becsusszant a terminál mögé, és elkezdett olvasni.

– *Siess!* – sürgette Oletha a koponyából, de mintha valahonnan nagyon messziről beszélt volna. – *Egyre erősebb a védelem, és nem tudom, meddig tudom még kordában tartani őket.*

– Sietek, ahogy csak tudok – felelte Colbrand, és végigkattintgatta a megrendeléseket, szerződéseket és pénzügyi nyilvántartásokat. Egyesek közvetlen másolatok voltak, mások homályos felvételek főkönyvekből, míg mások egyszerűen csak kézzel írt jegyzetek. Elolvasta a sóssziklai vladár irodája és a szomszédos Skarun-átjáró fabricatus primusa közötti közvetlen kommunikációt, a tervezett találkozókat és a beosztottjaiknak adott utasításokat.

Minél löbbet olvasott, annál inkább összeállt a kép.

Rájött, hogy Sósszikla lakói mitől betegedlek meg.

Tudta, hogy Lyza miért ment Vízperemre.

És nagyjából biztosan tudta, hogy ki ölte meg.

– Oké, most már kijöhetsz – mondta Colbrand, anélkül, hogy körülnézett volna. – Megvan.

Oletha nem válaszolt, és a terminál oldalából hangos csikorgás hallatszott.

A plazstek kijelzőt egy villogó Birodalmi Sas képe töltötte be.

– A Trónra! – kiáltott fel Colbrand, és ellökte magát az asztaltól. Elfordult a kognitátorhoz. – A szentek golyóira, Leth, mi a fene folyik itt?

A szervokoponya oldalra billent, és a padlóra meredt. A kábel, ami eddig a kognitátorhoz kötötte, most ernyedten csüngött belőle.

– Oletha? – szólalt meg a lány Colbrand felé.

Semmi válasz.

A mutatóujjával megkocogtatta a koponyát, ami ettől hátrébb lendült.

Aztán felfelé fordult, eddig zöld szeme most vörösen izzott, mint a parázs.

– *Securius violatus!* – sipította.

Colbrand hátravetette magát, amikor a koponya nekirent.

A fogakkal teli állkapocs centiméterekre csattant az arcától. A férfi a hátsó felén landolt. Túlságosan meglepődött ahhoz, hogy használja a pisztolyát.

– *Securius violatus!* – süvítette újra a koponya, fülsiketítőén közelről.

Colbrand arrébb gurult a padlón, amikor az őrző koponya újra támadásba lendült. A kábele úgy csapkodott, mint egy csillogó acél gerinccsatorna. Colbrand nyaka köré tekeredett, és erősen a bőrébe mélyedt, mint egy fojtóhurok.

– *Securius violatus!*

A kábel visszahúzódott a koponyába, és megfeszült Colbrand torkán.

Colbrand a földön vergődve küzdöli, próbálta befedni az ujjait a hurok alá. A drót már így is túl szoros volt, nem tudta meglazítani. Colbrand hápogva kapkodott levegőért.

Érezte a koponya péppé olvadt belsejének főtthús-bűzét. A szerkezet ide-oda dobálta magát. Sipítozott.

Vér csordult le a nyakán, ahogy a fojtódrót lassan kiszorította belőle az életet.

Érezte, hogy a periférikus látása elhomályosul miközben kezével a csizmája után kapkodott.

A lábai görcsbe rándultak. Éppen akkor nem kapott oxigént az agya, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá.

Colbrand kitapintotta a csizmája felső peremét, a kése kerek markolatgombját, és a textúráit markolatot. Megragadta és megpróbálta átfordítani a tört, de jobb kezének ujjai görcsbe rándultak a fájdalomtól, és a penge a földre zuhant.

A látása egy fénypontra szűkült egy hihetetlenül hosszú és keskeny alagútban.

De a kés ott volt. Pontosan előtte, bár ezzel az erővel akár az Arkhonán is lehetett volna.

Ott, ahol el kellett volna pusztulnia Paskow komisszár kezétől.

Ujjbegyével érezte a kés életét.

Nem megy...

Érezte, hogy a tudata egyre távolodik, és becsúszik a legsötétebb emlékek közé.

...térdig vérben, a bajtársai holttesteik közt.

...egy pisztoly csövébe néz.

...egy izzó villanás és égető, perzselő fájdalom.

Mínta az a villanás hirtelen felszította volna a dühét, előretolta a kezét, és megmarkolta a kést. A gondolat, hogy azok, akik ezt az egészet elindították, büntetlenül megúszhatják, tovább izzította a haragját, és átlendült azon a ponton, ahol bármely normális ember már feladná és meghalna.

Colbrand elbődült, és döfött egyet felfelé, hátra.

A penge áthatolt az üres szemeödröt fedő kék szövetfolton.

Tisztán átvágta az olvadt, szerves anyagot, ami a szervokoponya lobotomizált agyából megmaradt. Colbrand jó alaposan megforgatta a pengét, hogy minél nagyobb kárt okozzon.

Az acél fojtódrót meglazult, amikor a koponyái irányító biomechanikus szerkezeti végül megadta magái. Colbrand a kést szorongatva a szabad kezével felnyúlt, és letépte a torkáról a hurkol. Kibontotta, és hagyta leesni, aztán nehézkesen, fájdalmas és reszkető lélegzetvételekkel feltérdele. Mintha tüzei szívott volna be a tüdejébe, de legalább lélegzett.

Ez sokkal több volt, mint amire pár perccel ezelőtt számított.

Szeméi a lebegő koponyán tartva, remegve lábra állt, és magához vette a Kármint.

– Oletha? Még mindig odabent vagy? – kérdezte érdesen zihálva.

Nem kapott választ, de nem is számított rá.

Bármilyen biztonsági protokoll is volt az, ami végül lebuktatta Olethát, biztosan kiégette a kapcsolatot a gazdaszerkezetből. Bárhol is volt, Colbrand remélte, hogy nem éppen egy egész rozsdaszedő klád készül rátörni az ajtót.

Óvatosan a koponya lefittyedő állkapcsához nyúlt. Megfogta Lyza bedugott adattárát, és félig-meddig azt várta, hogy a fogak össze fognak csattanni, de a koponya mozdulatlan maradt, és ő egy sima kattintással ki tudta húzni az adattárolót.

A fegyverkereskedő ugyan erősködött, hogy valami nagyobbra lenne szüksége, a Sulymann Kármin teljesen megfelelt a célnak.

Az első lövéstől, amitől szilánkokra robbant a koponya felső

negyede, az iroda szűk terében majdnem megsüketült. A második lövedék átütötte a szemimplantátumot, hogy tönkretegye a repulzort.

Koponyaszilánkok és a belső, szottyadt massa darabkái hulltak Colbrand lába elé. Ez nem volt teljesen igazságos, és kicsit sem kárpótolta Lyza nővér haláláért.

Letette a fegyvert, és sóhajtva hátradőlt a terminál előtt.

Minden egyes lélegzetvétel fáj. Zihálva dörgölte meg a nyakát, és már érezte a duzzadó sebeket és zúzódásokat.

Riadtan pillantott fel, amikor az elaggott kognitátor egy kattanással újra életre kelt, és szavak íródtak ki a képernyőre.

– > Colbrand, Oletha vagyok. Jól vagy?

Colbrand elcsigázottan gépelte be: *Jól vagyok. Az az átkozott koponya meg akart ölni.*

– > Elnézést, a vladár palotájának biztonsági rendszerei agresszívebben reagáltak, mint vártam. De kérlek, mondd, hogy megszerezted, amiért mentünk.

Colbrand megint írni kezdett: *Igen.*

– > Remek! Akkor mi a következő lépés?

Colbrandnak nem kellett egy ezredmásodpercnél többet gondolkodnia.

Meglátogatom a vladárt.

Még valamit begépel, mielőtt felállt, és kiment a házból.

A kurzor ott maradt villogva az utolsó szó végén.

De először el kell mennem az Obszidián Rend hospice kórházába.

Két nappal később, amikor Sósszikla felett megszólalt az első esti harangszó, Colbrand megállította a Corvairt a Menem-Ba előkelő bejáratánál álló, libériás autó-szervitorok mellett.

Kiszállt, elvette a jegyét, és kifizette a felárat azért, hogy a járműve az elkerített védett zónában parkolhasson, ahol fegyveres szervitorok óvták a mohó tekintetektől.

– *Jót nézel ki* – mondta Oletha, aki a szeme mögül figyelte, ahogy meglátja magát a játéktér bejáratának króm-üvegén.

– Csak különleges alkalmakra öltözöm ki így – mondta Colbrand –, de még mindig úgy érzem, mintha valaki más bőrében lennék.

Palatinus-selyem, méretre szabott öltönyt viselt fekete inggel és rombuszmintás nyakkendővel, és szokatlanul elegáns megjelenésének köszönhetően sokan meg is fordultak utána. Nem volt sehol a megszokott vászonnadrág és a lening. Sehol a hosszú, beépített fegyvertokos kabát.

A Kármin a Corvair vezetőülése alatt lapult a tartójában. Még a kése sem volt nála.

Az egyetlen fegyver, amit magával hozott, az információ és az elszántság volt.

Így estefelé hemzsegték mindenhol az emberek; jött az új műszak Skarun-átjáró gyárnegyedéből. Az acélgyárak, tankgyárak és ipari komplexumok szakmunkásai elvegyültek a Palota Toronyból és az azon túlról érkező felsőbolybéli Újoncokkal. A gondosan megválogatott biztonsági személyzet és a szűrőkoriátok távol tartották egymástól a gazdagokat és a szegényeket, bár a Sósszíkla fenti és lenti szintjei el voltak különítve, egy dolog közös volt bennük.

Mindannyiuknak akadt elköltendő pénze, Menem-Ba dílerei pedig készségesen álltak a rendelkezésükre.

- *Biztos, hogy így akarod lejátsszani?* – kérdezte Oletha.
- Biztos – felelte Colbrand.
- *Ennek következményei lesznek.*
- Tudom. Legyenek is.
- *Gondolod, hogy eljön?*
- Nagyjából ez az egyetlen dolog, amiben biztos vagyok a mai estével kapcsolatban.

A bejáraton belépve Colbrand magas, üvegboltozatos előcsarnokba jutott, amely egykor a hadihajó központi folyosója lehetett. Ennél nagyobb hajókon is utazott már éleiben, mégis lenyűgöző volt látni, hogy ez itt milyen lehetett volna, ha valaha elkészül.

A mozgó szűrőfények színes fénnel árasztották el a csillaghajó csupasz belső szerkezetének lemezeit acélját és köveit, és Colbrand egy pillanatra megszánta a szerencsétlen járművei. Valaki megbízást adott az építésére, egész csapatok dolgoztak a megtervezésével, mégsem lett belőle semmi. Egy hadihajó a pusztítás eszköze, amely pillanatok alatt képes félelmeles rombolást végezni, grandiózus szépsége mégis tagadhatatlan.

Bármi is volt ez a gép, bármilyen célt is szántak neki, az mostanra

feledésbe merült.

Bánatos mosollyal rázta meg a fejét.

– *Mi az?*

– Semmi, csak egy pillanatra úgy éreztem, mintha lenne valami közös bennem és ebben az elhagyatott csillaghajóban.

– *Nem lettél fatalista, ugye?*

– De, nagyon is – felelte Colbrand, miközben tekintetével végigpásztázta a maszkos vendégek sokaságát. A hajó mélyén az elit ügyfélkör nyilvánvaló gazdagsága és különcsége még szembetűnőbb volt. Aranyozott augmentikák, aranylóan csillogó folyadékkal teli légzőtartályok, elektromos szikrákkal kisülő sétabotok, egzotikus génmanipulált háziállatok... Holografikus kerubok röpködtek a fejünk felett, és verdeső szárnyú koponyák hozták-vitték az üzeneteket és titkokat.

Selyembe öltözött fiatalok igyekeztek a játékosokat az asztalokhoz csalogatni, de miután egy pillantást vetettek Colbrandra, a kevésbé kifinomultak visszahúzódtak, hogy átadják helyüket Menem-Ba válogatott csábítóinak, egy férfinak és egy nőnek, akik a gondos génmanipulációs beavatkozásoknak és a beültetett augmentikáknak köszönhetően a lehető legvonzóbb külsővel rendelkeztek. Hízelegtek neki és dicsérték, rámenősen és ravaszul próbálták elemezni a preferenciáit és a kockázatkerülési szintjét. Amikor Colbrand szexuális irányultsága néhány pillanatnyi beszélgetés és retina-követés után nyilvánvalóvá vált, a férfi diszkréten odébbállt, és a nő belekarolt Colbrandba.

Olyan őszintén mondta, hogy Kassandrának hívják, hogy Colbrand hajlamos volt hinni neki, és valóban lenyűgöző teremtmény volt: éjfékete haj, világoslila csíkokkal, amelyek történetesen éppen passzoltak Colbrand öltönyének színéhez, ízléses arcékszerek és a természetesnél csak egy kicsit nagyobb szemek. A hangja rekedtes volt, de nem mesterkélte, és játékosnak hangzott anélkül, hogy őszintétlennek tűnt volna.

– Nézd, Kassaridra, fantasztikus vagy – mondta Colbrand. – Nagyon jól csinálod, és bármennyit is fizetnek neked itt, az is kevés. De nem azért vagyok itt, hogy eltapsoljam a pénzem.

– Nem szeretted azt a borzongató izgalmat, amikor várod, hogy a kocka melyik oldalára fog esni?

– Ó, pontosan tudom, hogy melyik oldalára fog esni – felelte

Colbrand.

A lány tévesen a profi szerencsejátékosokra jellemző pökhendi magabiztosság jeleként értelmezte ezt a megjegyzést, és megszorította Colbrand karját.

– Ebben biztos vagyok – felelte. – Melyik asztalhoz kísérjelek?

– Ahhoz – mondta Colbrand, és egy olyan asztalra mutatott, ahol egy mézszóke hajú fiatal nő ült, és valami italt kortyolgatott, ami olyan színű volt, mint a felhőtlen égbolt. Hosszú és mesésen drága ruhát viselt, melynek szabása finoman felfedte a combjain és a vállán csillogó e-tetkókat, miközben változatos testhő-mintázatok fodrozódtak rajta.

A fiatal nő felpillantott, amikor Cassandra odakísérte Colbrandot, és egy mosollyal üdvözölte. Bármilyen profi is volt a hosztesz, Colbrand észrevette rajta az elbizonytalanodást, amikor rájött, hogy ki is ez a nő.

– Nokanen kisasszony – pirult el Cassandra, egy pillanatra kiesve a szerepéből. – Micsoda megtiszteltetés... A vikomt nem tájékoztatt minket arról, hogy ma este körünkben üdvözölhetjük.

– Hirtelen elhatározás volt – felelte Moonrae-ska Faylona Nokanen, és újabb káprázatos mosolyt villantott Colbrandra.

– Jó önt újra látni, Colbrand úr.

– Részemről a szerencse, Nokanen kisasszony – válaszolta Colbrand. – Remélem, nem jelentett problémát, hogy ma este elhagyja a Palota Tornyyot.

– Az apám megerősítette a biztonsági intézkedéseket, de semmi komoly – mondta a lány. Letette a poharát, és átvette Cassandra helyét Colbrand mellett.

– Remélem, nem lesz baja belőle – szólt Colbrand.

– Chroma-66 egy darabig mérges lesz, de majd túlteszi magát rajta.

– Nem voltam benne biztos, hogy eljön.

– Ugyan. Ez a meghívás túl érdekes volt ahhoz, hogy visszautasítsam – felelte a lány. – Különben is, a barátnője, Oletha nagyon meggyőző, ő is itt van ma este?

Colbrand elvigyorodott.

– Bizonyos értelemben igen.

Kassandra küszködve próbálta értelmezni a kettejük közötti

kapcsolatot. Colbrand nem irigyelte, ő maga sem volt biztos a dolgában. A hosztesz jobb híján a szokásos kérdéshez folyamodott.

– Szóval elkísérhetlek valamelyik asztalhoz?

Moonrae-ska Faylona Nokanen válaszolt, és gondosan ápolt kezével királynői mozdulattal mutatott arrafelé, ahol arany-üveg liftajtó vezetett fel a hadihajó hídjára és a VIP-asztalokhoz.

– Azért jöttünk, hogy a vladárral vacsorázzunk – jelentette ki.

Az út fel a hídig kevesebb, mint egy percig tartott, de éveknek tűnt.

Colbrand megpróbálta elhitetni magával, hogy a szoros gallér, a szokatlan öltönyviselet vagy az előkelő társaság teszi, de a lelke mélyén tudta, hogy nem így van. Már sokszor nézett szembe a halállal, de mindig a csatatéren, mindig ismert ellenséggel szemben.

Vagyis majdnem mindig.

A lift csilingelt, és az arany ajtók hangtalanul nyíltak ki azon a helyen, amely valaha egy bolygók elpusztítására képes hadigépezet irányítóközpontja volt. Colbrand eddig csak egyszer járt csillaghajó hídján, a csendes professzionalizmus eme rideg szentélyében.

De ez a hely egészen más volt.

A parancsnoki híd eredeti célját teljesen elnyelte a sok arany, ezüst, üveg és króm. A fényűző, mintás elefántcsontszín szőnyegen fényes keményfa asztalok sorakoztak stratégiailag elrendezve a boltívek alatt, némelyik játékhöz, némelyik étkezéshez, körülöttük pedig Varangantua nemesi házainak, klánjainak és dinasztáiának tagjai ácsorogtak aranybőrű testrabszolgáikkal, jókötésű testőreikkel és beteges kinézetű pszi-blokkolóikkal.

Itt-ott Colbrand magas rangú Astra Militarum tisztek díszegyenruháit is látta. Ezen a bolygón elvileg nem voltak állandó csapatok, és elakadt a lélegzete, amikor meglátta őket.

– Erre – mondta Cassandra, és egy hosszú asztal felé indult, amely a híd túlsó végében, egy üvegkupola alatt álló, csillogó fekete odolitemelvényen állt.

–Jön? – kérdezte Moonrae-ska, amikor Colbrand nem indult el azonnal.

– Persze – lépett ki a liftből Colbrand.

– *Be az ambull barlangjába* – jegyezte meg Oletha a

koponyacsontján keresztül.

– *Azzal* még elbírnék – suttogta Colbrand az orra alatt. – Ebben itt viszont nem vagyok olyan biztos.

Drága evőeszközök csilingelése, jókedvű nevetgélés és háttérként kórusmuzsika töltötte be a parancsnoki fedélzetet. Finom ételek illata szállt, amitől összefutott a nyál Colbrand szájában, valamint félszektornyi távolságból imponált szivarok füstje, és olyan ismeretlen akcentusok ütötték meg a fülét, amelyek biztosan nem alectóiak voltak.

Az emberek utánuk fordultak, hogy megnézzék őket, ahogy elhaladnak mellettük. A Palota Torony urának első lánya, egy ismeretlen férfival. Bárhogy is alakuljon a dolog, a városi pletykafészeknek lesz min csámcsogniuk.

Moonrae-ska Faylona Nokanen nyugtázta az ismerősök üdvözlését, olyan könnyedséggel, amire Colbrand soha nem lett volna képes. Eszébe jutott, hogy első találkozásuk alkalmával a lány mennyire olyan volt, mint egy ismeretlen helyre vetődött idegen.

Itt vizsoni elemében volt, miközben róla dőlt a víz az új öltönyében.

Most a lány világában mozogtak.

Colbrand felsőhajtott, amikor az univerzumra és a világ melodráma iránti rajongására gondolt.

Meredten bámult a terem túlsó végébe. A szűrőfények a páncélüveg tompításával szűrődtek át a kupolán. A belső felületein halvány csillagpermet derengett, és az emelvény hátuljából elkeskenyedő erkély nyúlt ki az éjszakába, mint egy vitorlás orrárbóca.

Colbrand el tudta képzelni a felső asztaloknál vacsorázókat, amint amasecet kortyolgatnak és szivaroznak, miközben a fényes fakorlát mögül lenéznek azokra az emberekre, akiket képviselniük és védeniük kellene. Ezeknek az alakoknak egy része foglalt most helyet a kupola alatt felállított hosszú asztalnál.

Az asztalfőn maga a vladár, Aedar Cullen ült. Figyelemre méltó külsejű férfi volt, hosszú, bíborvörös, aranszegélyű frakkban, amelyen Sósszikla címere díszelgett: egy felágaskodó ló, homlokán csavart szarvval. A vladár sötét haja alatt épphogy kivehetőek voltak a diszkrét augmentikák, előkelő vonásait pedig mintha gránitból faragták volna ki.

Colbrand egy olyan embert látott maga előtt, aki hozzászózott

ahhoz, hogy akár tisztességes, akár tisztességtelen eszközökkel, de elérje, amit akar.

A vladár jobbán egy kiméra nő állt, arccsontjától lefelé finommívű ezüst félmaszkban. Öltözéke valahol a Mechanicum-kultusz viselete és az elegáns báli ruha között volt, és Colbrand feltételezte, hogy ez teljesen tudatos hatáskeltés. Egy pislogással rákattintott a képére Olethának.

A lány válasza hamarosan meg is érkezett.

– *Alix Baroda, fabricatus primus a Skarun-átjárókerületben.*

– Stimmel – felelte Colbrand.

A vladár balján maga Menem-Ba ült, akinek az arca meghitt ismeretségről árulkodott mindenféle bűnnel és vétékkel. Meghatározatlan korú férfi volt, aki úgy festett, mint aki megnézte a világot, és úgy döntött, hogy nem nagyon tetszik neki, de a hasznát azért kiveszi belőle.

Ruhája drága volt, de meglehetősen viseltes, testalkata robosztus és félelmetes, az igazi fenyegetés azonban a szemében rejlött. Colbrand jól ismerte ezt a típust: olyan fickó, aki egyetlen pillantással felméri a gyenge pontjaidat, hogy aztán a megfelelő pillanatban a megfelelő helyre döfjön.

Sok pletyka keringett arról, hogy honnan jött és mi a története.

Colbrand hallott már mindenfélét: hogy Sóssziklán született és nevelkedett, hogy külvilági, terrai, klón, szervitor, aki levette magáról gép-béklyóit, és megölte a gazdáját, és még egy tucatnyi más eredettörténetet. Némelyik ezek közül egyértelműen nevetséges volt, mások aránylag valószínűek és hihetőek, és a saját színes múltját figyelembe véve Colbrand meglehetősen biztos volt benne, hogy Menem-Ba maga terjeszti ezeknek a meséknek a nagy részét.

Soha nem árt, ha hamis nyomokat hagysz magad után, hogy tévútra vezesd a vadászokat.

Az asztal túlsó végén Emil Zavadan védte a kiváló minőségű alkoholt. A fővégrehajtó feléjük pillantott, de láthatóan nem ismerte fel Colbrandot. Ebben a ruhában és ezen a helyen maga Colbrand is alig ismert önmagára.

Zavadan láttán heves érzelmek kavaroedtak fel benne.

Küzdött, hogy elnyomja őket.

El kellett vonatkoztatnia zsigeri, ösztönös reakcióitól, különben

nem érhetett célt.

De a Trónra is, nem volt könnyű...

A vendégsereg többi részét más kisebb méltóságok, talpnyalók és a vladár kegyeltjeinek ismerősei tették ki, de Colbrand azonnal tudta, hogy kinek van hatalma, és ki veszélyes.

Kassandra megállt az odolitplatformhoz vezető lépcsőnél, amikor egy pár génmanipulált izomzatú harci szervitor állta útját. A fegyvereik diszkréten el voltak rejtve, de aki tudta, hova nézzen, láthatta a nehézpisztolyaikat. Abszurdan túlméretezett ruhájukba préselt alakjukból ítélve valószínűleg Hecuterek voltak, és kétségkívül közelharc-augmentikákkal is rendelkeztek.

– Vendégeket hoztam a vladár asztalához – mondta nekik Kassandra.

– Nincsenek rajta a listán – mondta az első – Minden meghívott vendéget számon tartunk.

– Ő itt Moonrae-ska Faylona Nokanen, Zanja Nokanen vikomt első leánya.

Ez a név már megpendített valamit. Még a szervitor korlátozott protokolljainak is ismerniük kellett a Nokanen nevet.

Ettől függetlenül úgy tűnt, hogy ez nem tesz rájuk különösebb benyomást.

Erre Colbrand előlépett:

– Mondd meg a vladárnak, hogy beszélni akarok vele.

– Ő nem akar beszélni veled.

– Honnan tudod? – kérdezte Colbrand. – Azt sem tudod, ki vagyok.

– Azonosítsd magad.

Colbrand felemelte a hangját. Nem kiabált, de éppen elég hangosan beszélt ahhoz, hogy az örök mögötti asztalnál ülők is meghallják. A hangjára Kassandra hátralépett, majd beleolvadt a tömegbe, mert azonnal látta, hogy ebből baj lesz.

– A nevem Jovian Colbrand – kezdte. – Sósszikla ivóvizének szennyezéséről és az Obszidián Rend-béli Efreem Lyza nővér meggyilkolásáról szeretnék beszélni.

– Ez a név ismeretlen számomra.

Colbrand elmosolyodott, és azt mondta:

– A mai este után már nem lesz az, ezt megígérhetem.

Zavadan felkapta a fejét, amikor Colbrand bemutatkozott. Most már felismerte. Felcihelődött az asztaltól, és lement a lépcsőn.

– Aedar Cullen – mondta Colbrand. – Négy hónappal ezelőtt Sósszikla ivóvizét a természetes föld alatti víztározóból a szomszédos Skarun-átjáró kerületbe irányította. A tiszta ivóvíz helyett Sósszikla lakói közvetlenül az óceánból kinyert vizet isszák, és ugye nem kell senkit sem emlékeztetnem arra, hogy az mennyire veszélyes és mérgező?

Zavadan addigra már odaért hozzá, és keményen elkapta a vállát.

– Azonnal tűnj el innen! – vicsorogta.

– Nem fog – mondta Moonrae-ska, és kezét a végrehajtó könyökére tette.

Zavadan úgy meredt a lány kezére, mintha mérgeskígyó lenne. Egy pillanatig Colbrand arra gondolt, hogy a fickó talán meghozza azt a monumentálisan ostoba döntést, hogy megpróbálja a kezével illetni a lányt.

Moonrae-ska egyik magasra húzott szemöldöke azonban emlékeztette őt a kedves papa rettenetes hatalmára.

A végrehajtó az asztalfő felé pillantott útmutatásért.

Aedar Cullen azonnal átlátta a helyzet politikailag kényes mivoltát, és türelmetlen csettintéssel intett.

Zavadan visszahúzódott, vigyázva, hogy ne érjen hozzá Moonrae-skához.

– Kutassátok át őket fegyverek után! – ripakodott rá a szervitorokra.

– Fegyvertelenek – mondták a szervitor örök. – Ha nem így lenne, nem jutottak volna el ideig.

– Azért kutassátok csak át őket újra – mondta Zavadan, és Colbrand felé intett. – Ez itt nagyon okosnak hiszi magát.

A szervitorok nem túl gyengéden megmotozták Colbrandot, de Moonrae-ska-nál beérték egy auspex-ellenőrzéssel.

– Fegyvertelenek – ismételte meg az ör.

A testőrök és Zavadan összezártak Colbrand és Moonraeska körül, úgy vezették őket a vladár asztalához.

Aedar Cullen felpillantott:

– Próbálom megérteni, mi készíti arra, hogy ilyen jelenetet rendezzen, Colbrand úr.

– Majd szóljon, ha sikerült – felelte Colbrand. – De a hülyeséget sem lehet kizárni.

Cullen megcsóválta a fejét, és elvigyorodott.

– Nem, nem erről van szó. Ha magára nézek, nem egy ostoba embert látok, hanem olyat, akii a heves igazságérzet vezérel. A fekete-fehér erkölcs, a jókkal és rosszakkal. Ha van valami, ami ma este ide hozta, akkor az ez.

– Ezt bóknak veszem – válaszolta Colbrand.

– Nem kellene. Ez eléggé gyerekes meggyőződés.

– Mindenki, aki most éppen haldoklik Sóssziklán, maga miatt haldoklik.

– Valóban? Hogyhogy?

Colbrand az asztal mögötti ólomüveg ajtóra mutatott, ami kifelé vezetett, az elkeskenyedő balkonra.

– Egyszerűbb, ha megmutatom – mondta.

Cullen szeme összeszűkül.

– Azt hiszi, hogy van valami, ugye? Mondja csak, mi az, amiről azt hiszi, hogy valami?

– Hadd mutassam meg.

– Komolyan, Colbrand úr. Eltűrtém, hogy betört ide, eltűrtém az alaptalan vádaskodásait, de most már kezd untatni.

– Megéri a fáradságot, ígérem.

Cullen felsóhajtott, és színpadias mozdulattal hátralökte a székét.

– Rendben – felelte. – Alixa, Zavadan, gyertek velem.

A testőrök végigvezették Colbrandot az asztal mellett, miközben Cullen kinyitotta az ajtót.

A fabricatus primus és a fővégrehajtó Aedar Cullen után sietett, miközben a két szervitor kikísérte Colbrandot és Moonrae-skát.

Az éjszakai város halk morajlása felerősödött, amikor kiléptek a Varangantuára néző hosszú erkélyre. Meleg szél keveredett az alectói déli gleccserek bolytornyainak égettölaj-szagával. A hadihajó újjáépített váza körüli lakóblokkok pislogó fényei észak és dél felé a látóhatáron túl húzódtak, míg a nyugati óceán sötétségét a horizonton a fűrotornyok fáklyaoszlopai törték meg. Tüzek égtek az

északi öntödékben, és a hátsországi ipari üzemek kalapácsütései távoli szívverésként visszhangoztak.

Cullen nekidőlt az erkély fényes fakorlátjának.

– Elég szép innen fentről, nem gondolja? – kérdezte.

Colbrand bólintott, és végignézett a városon.

– Innen fentről? Igen – felelte, aztán előrehajolt és lenti sötéti utcákra mutatott. – Odalent viszont más a helyzet. Emberek halnak meg a maga döntései miatt.

– Sósszikla vladárja vagyok, és nap mint nap rengeteg döntést kell meghoznom – jelentette ki Cullen. – És közülük némelyik nagy valószínűséggel emberéleteket követel. Legyen egy kicsit konkrétabb.

– A vízről van szó – mondta Colbrand. – Négy hónappal ezelőtt átkapcsolta Sósszikla vízellátását. A víztározóból származó tiszta vizet a Skarun-átjáró körzetbe irányította. Dekódoltuk a maga hivatala és a fabricatus primus közötti levelezést. Butaság volt, hogy nem szabadult meg tőle, de nyilván eszébe sem jutott, hogy valaki utánanézhethet. Tudom, hogy a tanküzem és a fegyvergyárak vízellátása túl szennyezett volt. A klórszint olyan magas volt, hogy korrodálta a gépalkatrészeket, így a fabricatus primus arra kérte önt, hogy jó pénzért oldja meg a gyártás vízszükségletét. Tudom, hogy épp eleget osztott már szét a kerület magas rangú polgárai között, de mi, többiek... nekünk annyit adott, hogy ihatjuk a part menti feldolgozókon keresztül beszűrődő szart.

Cullennek egy arcizma se rándult, a fabricatus primus és a fővégrehajtó viszont nem voltak politikusok, és Baroda Alixa hatalmasra tárguló szeme elárulta Colbrandnek, hogy helyesen tippelt.

– De Lyza nővér az Obszidián Rendből észrevette, hogy az emberek megbetegszenek, és tudta, hogy valami nagyon nincs rendben. Mintát vett a vízből több helyen is a kerületben, és rájött, hogy mi folyik itt.

– Lyza nővér? Nem ismerem ezt a nevet – mondta Cullen.

Colbrand érezte, hogy felhorgad benne a düh, és küzdött, hogy kordában tartsa.

– Dehogynem ismeri – felelte. – Kapcsolatba lépeti magával, és elmondta, mit talált. Meghallgatást akart kérni, mert azt hitte, hogy az egész csak szörnyű tévedés, hogy valami észrevétlen baleset vagy szivárgás szennyezte be a vízkészletet. A maga segítségét kérte, mert nem tudta, hogy maga csinálja, szándékosan.

– Igaz ez, Aedar? – kérdezte Moonrae-ska. – Azt hiszem, apámnak nagyon nem tetszene az ilyesmi. Higgye el, hogy minden erejével megvédi azt, amit a tulajdonának tekint.

Cullen nem válaszolt neki. Most értette meg, miért hozta magával a lányt Colbrand.

– Lyza nővér folyamatosan kereste magát – mondta Colbrand. – Addig könyörgött meghallgatásért, amíg magának elege nem lett az állandó leveleiből és a palotájában tett látogatásaiból.

Colbrand haragos arccal fordult Zavadan felé.

– Akkor gondolom, az ölebe azért van itt, hogy úgy tegyen, mintha ő lenne a felszólaló, az informátor a maga csapatában. Megbeszélte a nővérrel egy találkozót Vízperemen, azzal, hogy bizonyítéka van arra, ami itt zajlik. Amikor pedig a nővér odament, hátulról letámadta egy elektrosokkolóval, mert hát ennyire bátor. Aztán, amikor a nő térden állva könyörgött a népe életéért, mert Efreen Lyza soha nem könyörgött volna saját magáért, kétszer fejbe lőtte, és otthagytá meghalni.

– De még ezt sem tudta rendesen megcsinálni, igaz?

– Miről beszélés? – kérdezte Zavadan, Colbrand sötét pillantása alatt feszengve.

– Arról, hogy nem halt meg azonnal – csattant fel Colbrand, és könnyek szöktek a szemébe. – Elrejtette, amit addig talált, aztán kúszva elindult segítségért. A sikátor bejáratáig jutott, ott halt meg.

Colbrand az erkély korlátjához fordult, a szemközti épületre nézett, egy omladozó lakótömbre, melyben a törött ablakok mögött itt-ott fények pislákolnak.

– Na és mit talált a nővér? – kérdezte Cullen. – Gondolom, hogy az egész magánál van, és azok után, amit mondott, azt kell feltételeznem, hogy van egy adatbányásza, aki betört a palotám hálózataiba.

A vladár az erkély túlsó végéhez lépett, és széttárta a karjait.

– Minden, amit az imént mondott, igaz, Colbrand úr, de nézzon körül – mondta. – A Birodalom áldozatokra épül. A végtelen háborúkkal és a növekvő sötétséggel szemben még egymillió halál is méltányos ár. A Császár seregének tankok kellenek. A katonáinak fegyverekre van szükségük. Mit vár tőlem, mondjam meg a birodalmi kormányzónak, hogy Alecto nem fogja teljesíteni a kvótát, mert néhány munkás megbetegszik? Kivégeztetne, és jóságosan tenné.

– Ez itt az ön népe – mondta Colbrand.

– Ők a Császár népe! – csattant fel Cullen. – Életükkel és halálukkal az ő dicsőségei szolgálják. Ha néhány száz embernek meg kell halnia azért, hogy mi is kivegyük a részünket fajunk megmentéséből a velünk szemben álló milliányi ellenséggel szemben, akkor legyen úgy. És ha a halál olyan ár, amit nem akarnak önként megfizetni, akkor én fizetem meg helyettük.

– Valóban? A halált? – kérdezte Colbrand. – Ez olyan ár, amit maga hajlandó megfizetni?

Cullen szeme összeszűkül, és a csapdát keresett Colbrand arcán.

– Természetesen – bólintott a szervitor örök felé. – Mindannyiunknak így kell tennünk.

– Örülök, hogy ezt mondta – válaszolta Colbrand, és felemelte a kezét, mintha aki csettinteni akar.

– Maga meg mii művel? – kérdezte Cullen.

– Megfizetem az adósságát – felelte Colbrand, és csettintett egyet.

A hozzá legközelebb álló szervitor őt összeesett, amikor a tarkójából zajtalanul kirobbant a vér és agyszövet. Egy második lövés a másik őt szemébe talált. Neki is elpárolgott a koponyája tartalma.

A vladár és Alixa Baroda döbbsen hasaltak le a földre.

Zavaden letapogatta az omladozó háztömböt, inkább dühösen, mint rémulten.

– Mesterlövész! – kiáltotta, és lekuporodott.

– Ő Roza Kovshova – mondta Colbrand. – A Nagant Vadászok lézerlövész bajnoka. A fia beteg lett a mérgezett vizétől, és nem akarja feláldozni őt a maga kapzsiságáért. Mert igazából erről szól ez az egész, nem igaz? Nem valami nemes szolgálatról a Császárnak.

Egy újabb lövés a korlátot találta el a vladár mellett, szétforgácsolva a fát és a tartóoszlopokat. Cullen elhúzódtott a peremtől, de a következő lövés az erkély fempadlóját ütötte át.

– Én a maga helyében nem mozdulnék-jegyezte meg Colbrand. – Még egy mozdulat, és Roza kilyukasztja a fülét.

– A Trónra, Colbrand! Én a vladár vagyok, ezt nem teheti!

– Van egy mesterlövészem, aki szívesen kiloccsantja a maga agyát – felelte Colbrand. – Szóval azt hiszem, hogy megtehetem.

– Mi az ördögöt akar?

- Azt, hogy állítsa vissza a vízellátást – felelte Colbrand.
- Nem tehetem... – felelte Cullen, amikor egy újabb lövés csapódott a fémbe, egy ujjnyira az ágyékától.
- Biztos, hogy nem?
- Jól van, jól van! – kiáltotta Cullen, és kétségbeesetten pillantott a hadihajó hídjára vezető ajtó felé.

Colbrand elvigyorodott.

– Én nem várnék segítséget onnan – mondta. – Van egy másik barátom is, akiről már tudja, hogy nagyon ügyes, ha olyan dolgokról van szó, mint amilyen az adatbányászat. Nagyon jó a voxkommunikáció blokkolásában is. Bent mindenki úgy tudja, hogy mi most egy kellemes, civilizált beszélgetést folytatunk idekint.

– Alixa, csináld! – kiáltotta Cullen. – Adj ki parancsot, hogy Sösszikla megint a tározóból kapja a vizet.

A fabricatus primus tekintete elhomályosult, és Colbrand elektromos kattanások sorozatát hallotta a koponyájából. Rándult egyet a feje, aztán újra életre kelt a tekintete.

- Megtörtént – mondta.
- Visszaállt a víz? – kérdezte Colbrand.
- Nagyjából egy napba telik, amíg a szolgáltatás teljesen átáll, de igen.

Colbrand bólintott.

- Remek.
- Halott ember vagy, Colbrand – mondta Zavadan. – Azt hiszed, csak úgy elsétálhatsz, miután megfenyegetted a vladárt és a fővégrehajtóját?

Colbrand Zavadan fölé állt, és azt mondta:

- Nem, nem hiszem ezt.

Talpra rántotta Zavadant, és elég közel tartotta magához ahhoz, hogy a férfi érezze a belőle sugárzó dühöt.

– Megölted a barátomat, a nőt, aki megmentette az életemet, és soha nem mondott le rólam – vicsorogta. – Azt hiszed, hogy csak úgy megúszhatod?

Colbrand megpördült, és belevágta Zavadant az erkély szélőlött részébe. Az elferdült fém engedett, és a végrehajtó kizuhant a mélységbe. Rémulten ordítva, kapálózva zuhant a halálba.

Colbrand nézte, és megvárta, amíg a test messze lent belecsapódik a földbe.

– Te nem akartad volna ezt – suttogta Lyza szellemének –, de nekem szükségem volt rá.

Moonrae-ska Colbrand hátára tette a kezét:

– Volt egy olyan érzésem, hogy ez az este érdekes lesz...

Colbrand bólintott, de nem válaszolt, mert túlságosan felkavarodtak benne az érzelmek.

Megfordult, és elindultak a befelé vezető ajtó felé.

– Vége van? – kiáltotta Aedar Cullen. – Vege?

Colbrand megállt, és hátranézett.

– A férfi, aki megölte a barátomat, halott, és Sóssziklán senki másnak sem kell meghalnia – mondta, azzal visszanézett a romos lakóházra, és ismét felemelte a kezét. – Szóval annak a résznek vége, igen, de tudja... Nem bízom benne, hogy egyikőjük sem fogja visszakapcsolni a vízellátást, ha már nem leszünk itt. És még valami. Roza fia majdnem meghall, és nem hiszem, hogy ő ugyanolyan elnéző, mini én.

– Micsoda? Nem, ezt nem te...

Colbrand csettintett, és két tökéletesen célzott lövés dörrent.

– Tűnjünk el innen – mondta Moonrae-skának, miközben a holttestek a földre zuhantak.

Colbrand az Obszidián Rend templomának első padjában ült, még mindig az új öltönyében, bár már három nap telt el a Menem-Ba-i események óta. Azóta a lakókocsijában várta a megtorlást, de semmi nem történt.

Elzárkózott minden külső kommunikációtól, beletörődve abba, hogy bármelyik percben rátörheti az ajtót egy csapat ítész. Mindig maga mellett tartotta a Kármint, kitérítve, de készen arra, hogy ráfogja az első emberre, aki belép az ajtón, hogy kénytelenek legyenek megölni.

Inkább, mint hogy elhurcolják a legközelebbi bástyába, és felfedjék a valódi személyazonosságát.

De a hidraulikus faltörő kos csattanása elmaradt, és a harmadik

nap után megkockáztatta, hogy kimerészkedjen a szabadba, noha még mindig arra számított, hogy a végrehajtók bármelyik pillanatban betuszkolhatják egy fekete Kiméra hátsó ülésére, és agyonverhetik.

Csak akkor távozott belőle a felgyülemlett szorongás, amikor egy szervitor, akinek jobban csillogott a szeme, mint ahogyan egy szervitornak lehetett volna, odalépett hozzá, amikor épp egy bögre koffeint vett egy biciklisbódéból.

– *Marika nővér üzeni, hogy menj be a hospice-ba* – mondta a szervitor.

Megfordult, hogy megköszönje Olethának, mert nem lehetett más, de a szervitor rándult egyet, és eltűnt. Ezért üldögélt most itt egyedül a hideg fapadon a letakart oltár előtt, amelyen Efreen Lyza nővér egyszerű pozdorjakoporsója pihent.

Felette a Császár daliás szobra magasodott, fényes rózsaszínű márványból.

Colbrand felnézett az ő szemébe.

– Mindig a jókat viszed el először, és hagyod, hogy a többiek szenvedjenek, ugye?

– Nem túl szép dolog ilyet mondani – válaszolta egy hang mellette.

Colbrand meglepődött, amikor Roza leült mellé.

– Honnan jöttél? – kérdezte, és körülnézett az üres templomban. – Nem is hallottalak.

– Mesterlövész vagyok, vagy mi a szösz. Csendben és halálosan mozgok – kacsintott rá a nő, és beült a padba, karjában bepólyált kisfiával. Colbrand elmosolyodott, és a kicsire pillantott. A patkányszerzet-baba feje nem volt nagyobb, mint egy alma, és ráncos volt, mint az aszalt szilva.

– Most kapott enni – mondta Roza. – Már órák óta aludnia kellene. A nővérek szerint javul, és pár nap múlva hazavihetem.

– Örülök, Roza – mondta Colbrand, és érezte, hogy egy szelíd jelenlét morog a szemimplantátumában.

– Oletha?

– *Itt vagyok* – felelte a lány. – *Sajnálom, hogy nem tudtam tovább maradni a múltkor. Éppen azon dolgoztam, hogy eltöröljem minden nyomát annak, hogy te és Moonrae-ska a Menem-Ba-ban voltatok három nappal ezelőtt. Mélytisztítást végeztem a helyi adattárolókon, de valószínűleg az lesz a legjobb, ha nem mutatkozol*

on a közeljövőben. A képeket, a voxfelvételeket és az auto-szervitorokat ki tudom törölni, de az emberek memóriáját nehezebb.

– Ha más nem is, Menem-Ba biztosan emlékezni fog ránk – vélekedett Colbrand.

– *De legyen ez egy másik nap gondja...*

– Jól hangzik.

– Megint a szellem hölgygel beszélsz? – kérdezte Roza.

– Igen.

– Köszönd meg neki a nevemben. Tudom, hogy ha ő nem segített volna, most nem lenne itt az én kis Nanoshom.

Colbrand meleg izzásként érezte Oletha reakcióját a tarkójánál.

– Hallotta – mondta Colbrand, amikor Marika nővér a sekrestyéből belépett a templomba, szokásos öltözkében, fekete apácaruhában és obszidiángyöngyös fátyolban. Egy fekete fátyolos menyasszony, úton a vőlegénye temetésére.

– Látom, az asszisztense átadta az üzenetemet – mondta.

Dühös forróság támadt a koponyája hátulján, és Colbrand bólintott.

– Igen, át. Köszönöm.

– Remek – mondta Marika. – Mindjárt kezdünk.

– Miért nem most? – kérdezte Colbrand, és körülnézett az üres templomban. – Már mindenki itt van.

– Nem maguk az egyetlenek, akik le akarják róni a kegyeletüket – felelte Marika.

Ekkor szélesre tárult a templom hátsó ajtaja, és beözönlöttek Sósszikla lakói. Százával jöttek: könnyes szemű férfiak, anyák, akiknek gyermekei nemrég nyerték vissza egészségüket, öregasszonyok, akik újult erővel lépdeltek, és gyerekek, akik nevettek, ahelyett, hogy véres gézbe köhögték volna a tüdejüket.

Énekelve árasztották el a főhajót, és minden padot megtöltöttek, sehol sem maradt üres ülőhely. Sokan a folyosókon és a főbejárat mellett álltak. Megtöltötték a hospice kórtermeit és folyosóit, hogy elbúcsúzzanak, mert tudták, hogy ki állt ki értük, amikor senki más nem.

A sokaság láttán könnyek csordultak végig Colbrand arcán.

– Szerették őt – jegyezte meg.

Roza megfogta a kezét.

– Mindannyian szerettük, fiú – mondta. – Mindannyian.

SEMMI SZÜKSÉG JÓ EMBEREKRE

GUY HALEY

DEKÓDOLÁS

»»Bejövő voxleiratos üzenet

»»Küldő Probátor (Első Osztály) Fyedor Blovast, azonosító: 032567A Z# – Princus, Szűkacél Lex kerület (Belső/Külső gyűrű alterület)

»»Szándékolt címzett Maskell Resk Főbíró, Szűkacél Lex kerület (nagyobb kijelölés)

»»Üzenet kezdete

Resk bíró úr. Örömmel közlöm, hogy végre egy kis jó hírrel szolgálhatok. Ennek az üzenetnek a mellékleteként küldöm a Symeon Dymaxion-Noctis probátor naplójának első bejegyzését, amelyet sikerült dekódolnunk. Sajnos az átírat rejtjelezése továbbra is kifog a legjobb lexátorainkon is. Továbbra is kérem az Adeptus Mechanicus hivatalos segítségét a dokumentumok dekódolásához, de nem túl készségesek. Persze nem adom fel. Bocsásson meg, nem mentséget akarok keresni, csak arra törekszem, hogy tájékoztassam önt minden olyan új információról, ami ezzel a sajnálatos üggyel kapcsolatos, legyen bármilyen apróska is.

Addig is van némi érdekesség Dymaxion-Noctis beszámolójában azt illetően, hogy milyen lelkiállapot jellemezte néhány hónappal az incidens előtt. Figyelemre méltó, hogy a napló mintha egy konkrét olvasónak szólna, akit azonban eddig még nem sikerült beazonosítanom. Maga Dymaxion-Noctis nem árulja el. Ebben a tekintetben továbbra is különösen makacs. Amióta a kerületi nyilvántartásokat, szinte biztosan az ő jóvoltából, kipurgálták, nehéz bármit is kideríteni a múltjáról. A családja szándékosan akadályoz, nem hajlandóak kiadni nekem az archív iratokat. Olyan befolyásuk van, amely túlmegy mindenben, amit én személyesen fel tudok mutatni, és az Adeptus Arbites világossá tette számomra, hogy ennél jobban nem óhajtanak belekeveredni a dologba. Ha lehetek olyan arcátlan, hogy megemlítsem, Ön talán több sikert érhetne el akár a felsőbb hatóságoknál, akár a családnál. Ön jóval magasabb rangú, mint én; lehet, hogy önre hallgatnának.

Azt hiszem, Dymaxion-Noctis örömét leli a bosszantásomban. A szívverése felgyorsult, amikor elmondtam neki, hogy feltörtük a

naplója egy részét, és bár percekben belül visszatért a szokásos, gőgös stílusához, bevallom, hogy ezután vegyült némi diadalérzet a viselkedésembe, mert úgy éreztem, talán elindultunk valamerre. Ezért a kis bűnért az ön és a Császár bocsánatát is kérem, uram. Biztosíthatom, hogy a lelkesedésem nem befolyásolta az ítélőképességemet.

Az általunk dekódolt bejegyzések audex, vid, állókép és szöveg keverékéből álltak (a dokumentumhoz tartozó összes anyagot csatoltuk ehhez az üzenethez [ref Omicron-7, csak betekintésre]). Úgy tűnik azonban, hogy Dymaxion-Noctis az írást részesíti előnyben önkifejezési módként. Van némi irodalmi érzéke, ezért a könnyebb emészthetőség érdekében vettem a bátorságot, hogy az eredetit ebbe a szövegváltozatba sűrítsem, saját szavaimmal kiegészítve azt a szükséges helyeken, a többi anyag alapján [a további elemek megtalálhatók a mellékelt tartalomjegyzékben].

*Az Ön engedelmes szolgája,
Fyedor Blovast, probátor, első osztály*

*»voxleirat vége
» dekódolt bejegyzés kezdete*

Bip-bip, bip-bip.

A voxébresztő hangja nekem egy kicsit túlságosan is olyan, mint a homokrágóké. Arra emlékeztet, ami azelőtt volt, mielőtt magam mögött hagytam volna az életemet. *Bip-bip, bip-bip.* Búg tovább, mint a homokrágók. A közelgő ébredés tudata színesíti álmaimat, és olyan utakra téved az emlékezetem, amelyeket nem szívesen járok be, vissza a magas birtokok sivatagaiba, és abba a néhány örömteli pillanatba, amelyet apámmal tölthettem.

Utálom, mégsem tudom rávenni magam, hogy változtassak rajta.

Az augmentikus karom nehezen irányítható alvás után. Időbe telik, amíg normálisan ráhangolódik az idegrendszeremre. Többel kell gyakorolnom, hogy jobb szinkronizálási arányokat érjek el. Erre ritkán van időm. Ennek eredményeként több voxegységet törtem össze a vasöklömmel, mint hogy számon tudnám tartani. Álmaimban a jobb kezem még mindig igazi. Amikor felébredek, soha nem jut eszembe, hogy már nem így van.

Ezúttal megtaláltam a gombot, és lenyomtam, megnyílt a voxcsatorna. Jellegzetes kattogása segít lehorgonyozni az itt és mostban. Emlékeztet arra, hogy ki és mi vagyok.

– Noctis – mondtam. Nem tudtam megállni, hogy ne ásítsak. Hosszú volt a tegnapi este. Nem a munka volt az oka, csak Shebeena, én meg egy üveg amasec.

– *Probátor, elnézést kérek a korai időpontért, de ön kérte, hogy tájékoztassam.*

Felültem, és megdörgöltem az arcomat. Az augmentika jó, de nem valódi. A szintibór-párnák közül kikandikáló plasztacél súrlódó hangot ad a borostámon. Reggel mindig hideg van.

– Tizennégy riasztásom van a Bástya parancsnokságától, Borostin. Melyik az?

Száraznak éreztem a számat. Egy bögre hideg koffein volt az ágyam mellett. Belekortyoltam és megborzongtam, de nem tettem le, és kikeltem az ágyból.

– *Elnézést, uram* – felelte Borostin. Értette a dolgát, de néha szüksége volt egy kis ösztönzésre. Most már halott. Az én hibámból. Újabb ólomsúlyú, szégyenteljes teher, amit hordoznom kell. - *A Yerzy Demedoi-ügy. Az eltűnt személy ügye.*

– Marchenstka – mondtam.

Az eltűnt személy ügye – enyhe kifejezés egy ilyen karriergyilkos esetre, gondoltam magamban. Volt egyszer egy Lord Marchenstka, egy ronda fráter, de rá majd máskor térek ki. A lánya, Xuliana idealista volt, kicsit olyan, mint én, csak ostobább. Mivel idealista volt, és még nálam is ostobább, eltűnt. Szinte biztos, hogy elrabolták. Valószínűleg már halott. A gazdag emberek gyermekeit állandóan elrabolják a pala miatt, de vannak rosszabb emberrablások is, amelyekkel le akarják rántani a mélybe azokat, akik magasban vannak. Úgy gondoltam, hogy ez is ilyen ügy, mert nem tudtam a lány nyomára bukkanni. Ez problémát jelentett. Egyre fokozódott a nyomás. Bosszanton is, bár nem annyira, mint Illois kasztellánt.

– Hol van a fickó?

– *A Láncgyűrű ben.*

– Értem. Tud valami közelebbit is?

– *Igen. Megvan a pontos tartózkodási helye, három órával ezelőttről.*

– Megyek, megnézem.

A vonalban csend támadt.

– *A Láncgyűrű alsó részéit éppen zajlik egy ítésh-művelet.*

– Éhséglázadás van? – Volt egy kis gond Varangantua egyes részeinek ellátásával. Az Alectón sosem volt elég ennivaló, de ez szinte már normálisnak számított. Sokan haltak éhen.

– *Hát igen. Már megint. Kerület-szerte.*

– Az ítések adták meg Demedol helyzetét?

– *Nem, uram* - felelte Borostin. - *Egy informátor.*

– Ők annyira megbízhatóak, nem igaz? – mondtam gúnyosan.

– *Ha szerencséje van, akkor még mindig ott tartózkodik.*

– Ha szerencsém van – ismételtem.

Szokatlanul tiszta volt a fejem, és arra gondoltam, hogy az axnasec ezegyszer igazi lehelen. Varangantuában ritkaság minden, ami valódi. Apám egyszer azzal dicsekedett, hogy valószínűleg csak néhány ezer palack akad az egész bolygón, de az ember onnan ludja, hogy igazi, hogy nem lesz tőle másnapos. Ezek szerint ezzel szerencsém volt.

– Szóljon nekik oda, hogy megyek. Mondja meg nekik, hogy ez kiemelt fontosságú ügy. Illois kasztellán utasítására. Nem akarok bajt, az ítések a legjobb esetben is forrófejűek.

– *Rajta vagytok, uram.*

– Borosrin!

– *Uram?*

– Szép munka volt – mondtam kelletlenül, mert tényleg szép munka volt, és senkit nem lehet eleget dicsérni.

– *Köszönöm, uram* – felelte, és eltűnt a vonalból.

Odamentem az ablakhoz, és megittam a kofeint. Magasan lakom, ez az egyetlen engedmény, amit a régi önmagamnak teszek. Nem engedek be senkit a lakásomba. Nem akarom, hogy lássák, hogyan élek, talán azért, mert büntudatom van miatta, még most is, még akkor is, ha ez a lakhely egyáltalán nem hasonlít ahhoz, amiben felnőttem. Döntennem kellett. Tagadjak meg mindent, ami voltam, és éljek a mocsokban, vagy vásároljak magamnak egy kis kényelmet?

Gondoltam arra, hogy szegénységben élek. Meg is próbáltam, egy ideig. Sokat ittam. Olyan helyeken lógtam, ahová probátori holopecséttel rendelkező emberek nem járnak. Azt hiszem, hogy

talán el akartam pusztítani magam, olyan szándékosan nemtörődöm voltam. De ez csak egy korszak volt, elmúlt. Végül arra jutottam, hogy ha olyan jól végzem a munkámat, ahogy megfogadtam, amikor kísértálm királyhoz illő életemből, akkor esetleg feldobódhatok egy kicsit. Nem kell a mocsokban fetrengened csak azért, hogy megmentsd tőle az embereket. Ha besározkod a kezed, akkor szert teszel egy másik nézőpontra, és ez nekem éppen elég. Így hát jól élek.

Soha nem mondtam, hogy tökéletes vagyok.

A kabátom, a nadrágom és az ingem a padlón hevert, porral borítva. Csak ledobtam őket, nem törődtem a piszokkal. Van egy szolgám. Majd ő elintézi. Mint mondtam, nem vagyok tökéletes.

Shebeena nagy barna szemekkel nézett rám, mielőtt elmentem. A pillantásommal néma nemet mondtam neki. Hason csúszott a padlón, és sírt. Ki akart mozdulni a nyávgó kis bestia.

– Nem mehetsz ki – mondtam neki. – Soha nem mehetsz ki – ismételtetem neki nap mint nap. – Ha kiengedlek, valaki ellop és elad, vagy megesz – simogattam meg a fejét. Megbocsátott nekem, mint mindig. Amit soha nem mondok el neki, az az, hogy vad és szabad mutáns macskafélék is élnek az alsóvárosban, amik akkorák, mint a maliwani tigrisek. Még ötleteket kapna.

Megettettem. Keményen nézett rám, de úgy tűnt, megelégszik a reggelivel.

Van egy lift közvetlenül a lakásomtól a parkolóig. Sok gazdag ember lakik az itteni klávokban, sok a magánkocsi a lenti szinteken. Pillanatok alatt a sajátomban ültem.

Nem tudom, emlékszel-e arra, hogy milyen a Szűkacél az évnek ebben az szakában, régen voltál itt, de mielőtt beáll a téli hideg, forróság van. A Napnyugati-óceán felől jön a nedvességgel teli szél, eléri a pusztaságot, majd a Varan-hegységet, és kiadja magából az első havat és esőt a túloldalon, majd forró, maró porral csap le ránk. Valamilyen időjárási hatás melegíti fel így; különös, de természetes jelenség. Azt mondják, meg lehet jósolni, milyen hideg lesz a tél, abból, hogy milyen meleg a szél. Nem tart sokáig, de ez épp egyike volt a forró napoknak.

A szél pedig olyan, mint az elemi düh, amikor így fúj, és úgy forralja fel Szűkacéll, mint tűz a fazekat. Az a fajta nap volt, amikor bízvást lehet számítani erőszakos cselekményekre. Érezni lehetett a levegőben, mely nehéz, fémes ízű volt, mint a vér. A hétköznapi emberek ezen a bolygón állandóan kapnak egyet-egyet az arcukba, és

az ilyen napokon még extrán is. Dicsértessék a Császár!

A Lánegyűrí Szűkacél egyik alkörzete, közvetlenül az Acéldomb lábánál. A első lejtőkről a Lánegyűrí útján indultam lefelé. Szűkacél felkúszik a hegyekre, próbál menekülni a mocsok elől. A ritkán előforduló tiszta napokon a lakásomból is látni lehet a havat a hegycsúcsokon. Arrafelé nagyon régi a város. Mély szintek töltik ki az ősi völgyeket. Apámnak volt egy térképe a dolgozószobájában, órákig tudtam nézegetni. Bátorított is erre, és ez azon ritka alkalmak egyike volt, amikor a vén gazember valami kedveset mondott nekem. Volt itt egy völgy. A völgyet nem látni, de a hegyek alakját kétoldalt igen, a lakóklávok tornyainak emelkedő sorai alá temetve, mint egy acélfogakkal teli száját. Csak a Császár tudja, mi van alatta. Mi, végrehajtók, soha nem merészkedünk benne túlságosan messzire. A Lánegyűrűnél mélyebbre nem megyünk.

Az acéldombi Adeptus Mechanicus enklávé a legnagyobb agyar, mely eltökélten tör az ég felé. Igazi torony. A teteje egy penge, mely a felhőkbe hasít, magasabban, mint amilyenek a hegyek valaha is voltak. Az oldalán van egy kinyúló úrkikötő, fele magasságnál, de már közelebb az úrhöz. Gyakran úgy gondolok rá, mint arra gombára, ami a fémen él az alsóvárosban. Néha olyannak látom, mint egy kaptár, a rengeteg hajóval, melyek úgy röpdösnek a kikötőből ki-be, mint a rovarok. Láttam már úrhajókat is lejönni ide, de úrkikötőnek kicsi, legalábbis azt mondják.

Általában látom az Acéldombot a lakásomból. Van egy hely, ahonnan átlátok a lejtőkön összezsúfolódó épülettömbökön keresztül a tiltott zónára és az alja körüli Vörössávra. Azon a reggelen nem láttam semmit. A szél olyan finom porfelhőt hozott, mint amilyen egy vladár sminkje. Az a fajta, aminek mindig érezni lehet az ízét a szájunkban, bármilyen jó is a szűrés: szemcsés és száraz. Szomjat csinál. Állott, elhasznált. Az Alecto íze. Egy ismerősöm, akit Hon Jinnek hívnak, egyszer azt mondta nekem, hogy szerencsések vagyunk, hogy Szűkacélban megtapasztalhatjuk a bolygó valóját. Azt mondja, Varangantuában a legtöbb ember nem jut ilyen közel a természethez. De a természetnek nem ilyen az íze. Ismerek ennél jobb helyeket. Az Alecto mumifikálódott. Varangantua pedig a rothadás virága mellette.

Az utcák üresek voltak. Figyelmeztetések jöttek, hogy az idő még

rosszabbra fordul, hamuviharok és gyilkos szemcsenagyságú fúvások közelednek, és a forróság nyomában a hideg is érkezik. Minden hegyvidéki körzetben leállították a közlekedést. A kocsim egyedül suhant végig az úton. Por szállt fel a nyomában, amit a szél elragadott, hogy újra visszadobja a hegyek fölött lefelé szálló áramlatokba, amivel ötven méter alá csökkentette a látótávolságot. A tél közeledtével az éjszakák kezdtek erőre kapni. A reggel gyenge volt, és nem is lett sokkal világosabb. Az épületek feketén rajzolódtak ki a narancssárga égbolton. A kocsi magától tájékozódott, tehát nem kellett arra számítanom, hogy nekimegyek valaminek, de a technika sem tudta feledtetni a por által keltett bezártság-érzést.

Az út elérte a mélypontját. Látnom kellett volna, ahogy az Acéldomb az égre magasodik, de nem láttam semmit. Épp csak sejteni lehetett a szabad teret, ahol a Vörössáv húzódott, az üres kört, ami elválasztja őket tőlünk.

Te talán nem is tudod ezt. Talán ezt nem tanítják. Elmondom, miről van szó. Nem csak egy Birodalom van, mint ahogyan mi gondoljuk. Ott van a Terra és a Mars is. Mindegyik az emberiség birodalmának egy-egy részét működteti. Bonyolult a viszonyuk. Ezt mi is tudjuk itt, ahol olyan közel élünk az Adeptus Mechanicushoz, hogy kénytelenek vagyunk az ő tech-boszorkányságuk bűzével átítatott, használt levegőt szívní. A kaptáruk árnyékában élünk.

Lekanyarodtam egy bejárati alagútba, amely az Alecto szikláira nehezedő épületek súlya alatt nyögött, és Láncgyűrűhöz vezetett.

A hegyvidéki övezetekben a város alatti összes fontosabb bejáraton környezeti szigetelés van. Olcsóbb távol tartani a port, és hagyni, hogy az emberek ugyanazt a levegőt lélegezzék be újra meg újra, amikor jönnek a viharok, mint megpróbálni megszűrni a légkört. Kétszárnyú kapu állt az út túloldalán. Három másik kocsi várt a belépésre, egy magánjármű és két hivatali. A kapun negyven kocsi tudott volna bemenni egyszerre, ami jól érzékelteti, hogy milyen csendes volt minden, de aztán kinyílt, és a másik oldalon egészen más volt a helyzet. Mindenhol emberek és mivel közel voltunk a felszínhez, további kocsik. Be kellett kapcsolnom a szirénámat, hogy rá tudjak hajtani a főútra. A többiek elég gyorsan félrehúzódtak az útból. Ettől nagyhatalmúnak érzem magam, és ez nem tetszett. Az egyetlen dolog, amitől jobban érzem magam, az, hogy emlékeztetem magam arra az igazi hatalomra, amit ezért az életért adtam fel, és arra a munkára, amit el kell végeznom. Ez egészen más perspektívába helyezi a rémült arcokat és fejvesztett sietséget, ahogy a közlekedők

eliszkolnak előlem. Emiatt nem érzem olyannak magam, mint bármely másik toronyban született disznó, aki uralkodik az alsóbbrendűek felett.

De attól még rossz szájízt hagy.

– Nem mehetsz tovább, Symeon. A kocsiddal biztosan nem.

– Miért? – kérdeztem. Letekertem az ablakot, hogy beszéljek Balthuisszal. Ismertem valamennyire. Elég rendes ember volt ahhoz képest, hogy ítésk. – Borostin nem hívott fel?

Balthuis nem válaszolt a kérdéseimre, de visszanézett az utat lezáró akadályokra.

– Éhséglázadás. Közeledik. Ott vagyunk, hogy kiemeljük a főkolomposokat, mielőtt elszabadulna a pokol, de nemsokára el fog kezdődni. Nem állíthatjuk meg.

Bólintottam.

– Még ha nem is tudnám, akkor is érezném. Benne van a levegőben. – Én is éreztem a por szagát, még odalent is. Ott csikorgott a fogam között. Kiszáradt tőle a szemem.

– Ez a forró szél nem hoz semmi jót – felelte.

– A háború az oka.

– Micsoda? Annak, hogy nem jut ennivaló az éhes szájakba? – horkant fel Balthuis. – Mindig is puhány voltál. Mikor nincs háború valahol?

Ez igaz, de ami éppen odakint történt a rendszeren túl, az semmi eddigéhez nem volt fogható.

– Ez csak ürügy a zavargásra – folytatta Balthuis. – Meg kell őket büntetni.

A kocsi kormányán doboltam a kezemmel.

– Ez a háború minden eddiginél nagyobb, úgy hallottam.

– Túl sok szóbeszédet hallgatsz.

– Ezért végzek olyan jó munkát.

Balthuis fején nem volt sisak. Ez mindig kellemetlen látvány. Teljes felszerelésben az ítések arctalanok, ők a vladár-kormányzat végtagjai, az Alecto főparancsnoki hatalmának kiterjesztései, és így végső soron minden ítésk a Birodalmat képviseli a maga kis

porszemnyi módján, ők jelentik a Császár látható akaratát. Mi, probátorok bárkik lehetünk. Mi nem viselünk egyenruhát. Az ítések kellőképpen félelmetesen néznek ki a páncéljukkal, a jelvényeikkel és a fegyvereikkel: fekete és még feketébb, a hatalom színe, a halál színe.

Ha viszont leveszik a sisakjukat, olyan, mintha csak szerepet játszanának.

– Tudod, hogy nem engedhetnék át, hacsak nem hivatalos az ügy.

– De hivatalos. – Borostin megmondta. – Biztos voltam benne, hogy szóltak neked.

– Látnom kell a papírokat – jelentette ki Balthuis.

Hát persze. Egy ítésk sosem mondana le a lehetőségről, hogy fitogtassa a hatalmát egy probátor előtt. Áthajoltam az utasülésen, és elővettem egy adattáblát a tárolóból. Micsoda káosz van benne. Szeretem tisztán tartani a járművemet, elvégre én fizettem érte. De a tároló nagyon rendetlen. Kajásdobozokat, büntetécédulákat, mindenfélét beletömöködök, amíg meg nem telik, aztán kiürítem és kezdem előlről. Balthuis felvonta a szemöldökét, látva az ellentmondást a kis tároló kosza és a kocsí belsejének ragyogó tisztasága között.

– Mit is mondhatnék? – tettem fel a kérdést. – Szeretem, ha van egy kis kontraszt az élelemben.

Balthuis megcsóválta a fejét. Egy földhözragadt ember gesztusa, aki elutasítja a felsőbb osztályok fellengzősségét. Mind utálnak azért, ami valaha voltam. Azt hiszik, megjátszom magam. Balthuis elvette a táblát. Hivatali készülék volt, ami a csuklójába ültetett azonosító gyöngy közelségétől aktiválódott.

– Letartóztatási parancs? – Elolvasta a nevet az aktában.

– Yerzy Demedoi.

– Ahogy Borostin mondta.

– Tegyük fel, hogy a beosztottad nem értett meg engem. Ez egy parancs – ismételte meg.

– Csak akkor az, ha arra van szükségem – mondtam.

– Beszélnem kell azzal az emberrel. Lehet, hogy tud valamit az egyik ügyemmel kapcsolatban, de nem akarom bevinni, ha nem muszáj – legyintettem lazán a valódi kezemmel. – Túl sok hullámot verne, a rossz fajtából.

– Nem érdekel, mit csinálsz – felelte Balthuis. – De eszerint továbbbmehetsz. – Megint összehúzta a szemöldökét. – Ha nem kell letartóztatnod, akkor miért van nálad letartóztatási parancs?

– Megéreztem, hogy mi jön – mondtam, és a levegőbe mutattam, mintha még mindig érezném a szél szagát, és még mindig érezném a por ízét is. Gyanakvó tekintettel követte a mozdulatot. Kesztyűt viselek, hogy eltakarjam az augmentikát, de az emberek azért tudnak róla. Az augmentika sokféle érzelmet kavar fel, leginkább rosszakat. – Szeretem rendesen csinálni a dolgokat.

– Akkor kénytelen leszek beengedni téged – ráncolta a homlokát Balthuis. – Hagyd ott a kocsit! – mutatott egy méternyi széles, olajos járdaszakaszra az úttest mellett.

– Ez komoly?

– Majd én ügyelek rá. Nem viszed be a Láncgyűrű mélyére. Minden ki- és bemenetről mi döntünk.

Élesen fütytyentett, és intett az egyik emberének. Feldübörgött egy nehéz motor. Sűrű kék kipufogógáz kezdett áradni egy páncélozott járműből.

Felvette a nyakában lógó voxgyöngyöt.

– Omnicast – parancsolta neki. Az eszköz csipogott egyet. – Minden egységnek, Symeon Noctis probátor érkezik a műveleti zónába. Ne akadályozzák! – Elengedte a gyöngyöt, és hagyta megint lógni. – Azt a parancsot kaptam, hogy tartsam ezt a határterületet, és ne engedjem át a forgalmat. Ezen túl semmi közöm semmihez. Ha bármilyen akciót látsz, maradj ki belőle. Az emberek fel vannak pörögve, és azt a parancsot kapták, hogy először üssenek, és csak később kérdezzenek.

– Nem mindig ez a parancsuk? – érdeklődtem. Megkeményedett a tekintete. Sok rosszlat lehet mondani az ítésekre, de a lojalitás hiánya nem tartozik ezek közé.

– Az egyik emberem majd bevisz – mondta lassan –, aztán egyedül leszel. Én is szeretem rendesen csinálni a dolgokat.

Balthuis sofőrje mogorva alak volt, aki nem volt hajlandó elárulni a nevét. Miután kétszer is megkérdeztem, de nem kaptam választ, bementem a Barbakán hátsó részébe, és leültem. Nem épp a legkényelmesebb járművek. A hatalmas kerekek tűrhetően simává

teszik az utazást, de a hasa közel van a talajhoz, hogy az emberek ne kerüljenek alá, és ha ez bárminek nekiütődik az úton, úgy kong, mint egy nyavalyás harang. Ha a Barbakán elkap valamit, addig csikorog, amíg le nem tarolja. Nincs említésre méltó felfüggesztés, és alig valami, ami elnyelné a hangot. Az elülső részen lévő védőszárny akadályozza a kilátást az első ablakból, akár fel van hajtva, akár le. Meleg van benne, zaj, és a szokásos utazóközönség jellege miatt eléggé bűdös is. Nem tudtam gondolkodni így, ezért inkább megnéztem a sokkolómat, ellenőriztem a töltést, aztán újra eltettem. Előhúztam a pisztolyomat is, gondoskodtam róla, hogy legyen egy golyó a csőben, majd lazán a hónom alatti pisztolytáskámba tettem.

A Barbakán egy rándulással megállt.

– Itt vagyunk, probátor.

– Az Ő Keze – mondtam a szokásos professzionális udvariassággal. A sofőr nem nézett hátra. A tarkójának vágtam a pofákat. Az oldalsó ajtók nyikorogva kinyíltak, és kiszálltam. Balthuis embere már fordult is a járművel, mire kint voltam, és gyorsan elhúzódtam az útból.

A Barbakán tolatott, befejezte a kanyart és elrobogott, én pedig ott maradtam az egysávos alagútban. Szűk és alacsony volt, olyan, amilyenben szervitorkocsik szoktak közlekedni. Láncgyűrű koldusszegény, és csak a legnagyobb főutakon van jelentősebb forgalom.

Az alagút kanyarodni kezdett. A narancssárga fények sora izzó gerincvonalat alkotott a mennyezeten. Fojtogató forróság uralkodott, alig mozdult a levegő. Néha, ha a lakosság lázadozik, kikapcsolják a levegőt az ilyen helyeken, amíg a lárma elül, de most nem kaptam értesítést a levegő leállításáról, ami persze nem jelentette azt, hogy nem is kerülhet rá sor.

– Egy újabb nyavalyás dolog, amit bemondásra el kell hinnem – morogtam.

Feltúrtem a kabátujjamat, és aktiváltam a kógitáton, amit az augmentikus karomon hordok. Nem szeretem a közvetlen vizuális adatfogadást. A sisak-kijelzők pedig még rosszabbak. Mindkettő elvonja a figyelmet. Ott tanom az információimat, ahol a helyük van, ahol könnyen hozzájuk férhetek, de csak akkor, amikor akarom. Egy probátornak másra kell a szeme. Túl sok olyan ember akad, aki csak a retinájára beérkező információval törődik. Lemaradnak egy csomó dologról. Ha minden idődet azzal töltöd, hogy adatfolyamokat

nézegetsz, akkor könnyen kárát láthatja a munkád.

Az én kar-egységem beépített adattáblával rendelkezik, tisztességes képernyővel, és nagyfelbontású kristályegységgel, hololit-vetítéshez. Ez is olyasmi, amit a családom fizetett. A hozzám hasonló beosztású embereknek nem jár ilyen technológia. Mint ahogy ilyen kar és ilyen autó sem. A gazdagság fitogtatásából nem származik semmilyen előnyöm, de azt hiszem, hogy nem is érdekel, különben nem csinálnám. Ahogy én látom, a pénz segít a munkában. Senki sem érti meg, hogy nálam minden a munkáról szól.

Előhívtam egy kartolitot, hogy mulassa az utat. Fűtőrészve indultam el az alagútban.

Néhány perc múlva már a belső körgyűrűn voltam, Lángyűrű főútvonalán, amely megkerüli az Acéldombot. Elég magas több tucat emeletes épületekhez képest is, és helyenként viszonylag széles. A kerületben nyomasztó légkör uralkodott. Minden kihaltnak tűnt. Láttam néhány árnyat visszahúzódni a magas bérházak ablakaiból, de ennyi. Azok, akik nem az ítésekkel készülő összecsapásra gyülekeztek, menedékbe húzódtak. Az ilyen helyeken az emberek mindig előbb tudják, hogy mi fog történni, mint mi.

Teljesen a föld alatt voltam. Valahol odafent volt egy plafon, ami egy szerencsésebb kerület alját képezte. A Lángyűrű egyike azoknak a nyomorúságos helyeknek, amelyek soha nem látják a napot. Az út egyik oldalát bérházak töltötték ki, a másik oldalt pedig viskók, sufnik, műhelyek és kis manufaktórumok zavarba ejtő kusza összevisszasága uralta. Varangantuában jelentős az ipar, de a szegények többsége, és ez nagyjából mindenkit jelent, nem engedheti meg magának azt, amit a hivatalos manufaktórumokban készítenek. Ha szükséged van egy kanálra, egy ingre vagy egy fegyverre, és szegény vagy, akkor ez ilyen helyekre kell jönnöd.

Én is jártam már itt, nem egyszer. A Lángyűrűben általában nagy a nyüzsgés. A levegő most szokatlanul tiszta volt; ez nem jó jel. Azt jelentette, hogy senki sem fűtötte be a kemencéjét vagy a tűzhelyét, tehát bármi is folyik odalent, már legalább egy napja készülődik. Gyors cselekvésre volt szükség. Szerencsére nem kellett messzire mennem. Bemerészkedtem a műhelyek közé, az utcákat alkotó laza fémlemezek csattogtak a lábam alatt, amíg el nem értem a peremet.

Ezért hívják Lángyűrűnek. Az Acéldomb a réteges alsóvároson

keresztül egészen a völgy aljáig nyúlik le, majd onnan még tovább, a földkéregbe. Egyesek szerint egészen addig hatol le, ahol a sziklák már puhák, és elég forróak ahhoz, hogy megsüssék az embert. A névleges felszínen a Vörössáv választja el az Alecto fennhatósága alatti területet az Adeptus Mechanicusétól. A föld alatt nem ilyen egyértelmű a helyzet.

Itt lecsüngő aranyláncból álló függöny jelzi a határt, követve azt a piros vonalat a felszínen, amely elválasztja a mi senkiföldjénket az övékétől. Az első körülbelül százméteres függőleges szakaszon az elhatárolódás nyilvánvaló és szigorú. Megálltam a függöny közelében, és felnéztem. Egészen a Vörössáv aljáig felláttam. Fent kétszáz méternyi üres tér van, száz-száz a függöny mindkét oldalán, de alul kezd zavarossá válni, szűkülni, ahogy az AdMech-torony talapzata egyre szélesedik az alja felé, és Láncgyűrű népe egyre több helyet foglal el a peremen, közelebb és közelebb kerülve a láncokhoz. Mint maga a Birodalom, azt hiszem. Az Adeptus Mechanicus és a többi ember közötti megosztottság csak a felszínen létezik. Száz méter mélységen túl az emberek egészen a peremig építik kunyhóikat és műhelyeiket, a túloldalon pedig a Mechanikusok gépei burjánzanak. Helyenként szinte összeérnek, és csak egy vékony, fényes fémszemekből álló függöny választja el az egyik világot a másiktól. Más helyeken egymás hegyén-hátán állnak a viskók. A tudósok gúnyosan csak varangantuai népi építészetnek nevezik az ilyesfajta építkezést, mely hirtelen abbamarad egy mély szakadék peremén.

Maga a lánc mindig makulátlanul csillogó. Vékony olajbevonat fénylik rajta. Bár nem ez a legfurcsább dolog, amit életemben láttam, azért épp elég furcsa. A határvonal gyengécskének tűnik, de nagyon is valóságos. Ha átdugod a kezéd a függönyön, akkor elveszíted a kezéd. Ha átmész rajta, meghalsz. Acéldombon megtehetik ezt. Megölhetnek, bárki is vagy, és senki nem tehet ez ellen semmit. Sem én, sem bármelyik végrehajtó, arbitrátor, arisztokrata vagy bárki más ezen a hanyatló világon.

A műhelyek hátsó része és a láncok között volt egy keskeny út, alig több, mint egy síkátor. Halmokban álltak az újrafelhasználásra váró kacsatok és fémhulladékok, és nehéz volt nem megbotlani bennük. A fegyveremet a bal kezemben vittem. Most már így lövök. Már nem szeretek jobb kézzel célozni. Készen álltam. Ellenőriztem a tartózkodási helyemet a térképen. A kartolit az egyetlen biztos navigációs módszer az ilyen helyeken. Folyamatos vörös fény világított a térképen, jelezve a kunyhót, amelyben Yerzy rejtőzik.

Megálltam egy pillanatra. A lélegzetvételem hangosan dübörgött a fülemben. Fájdalmasan tudatában voltam a lábamnál heverő szemétnek. Egy rossz lépés is azonnal jelezné a jelenlétemet az Acéldomb kiborg mestereinek a fejem fölött három mérfölddel, nem is beszélve arról a söpredékről, akit száz méterre innen kell majd begyűjtenem.

És ekkor meghallottam a kántálást. Sokan csinálták, több százan. A lázadás. Egy kicsit magamba szálltam, átgondoltam a helyzetemet.

Végignéztam a makulátlan aranyfüggöny mentén összezsúfolódtott viskók hátoldalán. Remek hely egy rajtaütéshez.

Úgy döntöttem, hogy elől megyek be.

Kimentem egy síkatoron, ami távolodott a láncoktól, vissza a főút felé. A helyet csak félig ábrázolta pontosan a kognitátorom. A Láncgyűrűben mindig változnak a dolgok. Valaki kiegyenesítette az utat, elválasztotta az épületeket, rendbe tette a dolgokat. Arra gondoltam, hogy ez valami feltörekvő tolvaj-polgármester műve lehet, aki még felelősségteljesen halad azon az úton, ami az önzetlen emberbarátságtól a maffiózáshoz vezet. Ezerszer láttam már ilyet. A jószándék nem feltétlenül függ össze a makulátlan erkölccsel.

Ítészek állták el az utat, két sorban, negyven méter hosszan, mert az út itt jelentősen kiszélesedett. A régi korokban az utakat mindig szélesre építették, ezt lehet látni, ha valaki jobban megnézi. A viskók és rozoga gyarak úgy burjánzanak fel mellettük, mint a gyomok, mielőtt lenyírják őket. Ez az élet körforgása az alsóvárosban. Ebben a pillanatban a főút szinte lenyűgözőnek tűnt.

A rendfenntartók egyszerre lépve, összehangoltan hátráltak, és egyidőben csapták le maguk elé rohampajzsukat. A csattanást visszaverte a fém égbolt.

A tömeg azonban nem volt hajlandó hallgatni rá. Ordítottak, és összevissza énekeltek rövid foszlányokat mindenféle dalból, amelyek az igazságtalanságról és az elnyomásról szólnak. Csapnivaló dalok voltak, és az emberek nem tudták a szövegüket sem.

Egy voxerősített hang harsant ki az ítészek soraiból.

– Térjete vissza a lakóhelyetekre! Térjete vissza a munkátokhoz! Megsértítek a Lex-Alectót. Oszoljatok, vagy viseljétek a következményeket!

Nem mondta, hogy a törvény mely cikkelyeire hivatkozik, és honnan. Nem lett volna értelme. Valószínűleg az egészet abban a

pillanatban találta ki. Legalábbis a lázadók ezt gyanították.

A tömeg zúgolódott és huhogott. Furcsa hang ez, amikor olyan sok ember van együtt. Az egyes emberek belevesznek a tömegbe. Egyetlen hatalmas vadállat lesz belőlük, egyetlen, sokszínű hanggal, amely úgy zúg, mint a tenger. És azt kiáltja: ennivalót! Éhezünk! Igazságtalanság! Dobpergés hallatszott. Fém csattant fémhez.

– Térjetek vissza az otthonaitokba! – kiáltotta a parancsnok. Nem ismertem fel a hangot, és nem láttam, hogy melyik ítéztől jött. Valószínűleg ismerem, de elvileg mind arctalanok voltak, és ez a módszer be is vált.

Nem volt időm arra, hogy végignézzem az egészet. Yerzy rejtekhelye még mindig vagy ötven méterrel a visszavonuló ítések mögött volt, de látni lehetett, hogy hamarosan elhaladnak előtte. Mögéjük kerültem, ügyelve arra, hogy jelezzem nekik a jelenlétemet. Nem fordultak meg, de tudták, hogy ott vagyok.

– Buzogányokat elő! – kiáltotta a vezetőjük. Kicsit széthúzták a pajzsfalukat, és megmutatták a sokkolóbuzogányaikat. Bekapcsolták őket. Villámok cikáztak végig az arcvonalon. Ez már felkeltette a tömeg figyelmét, és az emberek megtorpantak, de látszott, hogy vér fog folyni. Meg volt írva a csillagokban. Csendben haladtam az utcán a kovácsműhelyek felé, próbáltam elébe vágni a közeledő vérontásnak.

Abban a pillanatban Yerzy kidugta a fejét az egyik első emeleti ablakon, hogy lássa, mi történik. Biztos voltam benne, hogy észrevesz. Egy hosszú másodpercig figyelte a tüntetést, majd, ahogyan várható volt, úgy döntött, hogy hátranéz. Meglátott. A szemei hatalmasra tágultak; tudta, hogy érte jöttem. Visszahúzta a fejét, és eltűnt.

Káromkodtam egyet, és futásnak eredtem. Az ajtó szinte berobbant az augmentikus karom csapásától. Három nő és néhány gyermek tartózkodott a kis szobában. Sikoltozni kezdtek, amikor berontottam. Eltoltam őket az útból, hogy hozzáférjek a keskeny hátsó lépcsőhöz. Amint az első három lépcsőfokot leküzdöttem, lézersugár hasított a homályba, és égetett izzó foltot a fémfalba, de tőlem távol, amiből arra tippeltem, hogy Yerzy menekülőre fogta, és nem fog megint lőni.

– Yerzy Demedoi, ha ártatlan vagy, akkor állj meg! – kiáltottam, aztán előrontottam a lépcsőforduló mögül. Nem lőttem. Élve volt szükségem Yerzyre.

Nem volt ártatlan. Tudta, hogy ezt én is tudom, ezért futott tovább.

Belöktem egy ajtót, ami nyitott állapotban be is akadt, és még épp láttam a fickó sarkát eltűnni egy ablakon át. Elég nagyot ugrott, azt meg kell hagyni – fejjel előre, kinyújtott karokkal, egy keskeny lőrés-féleségen át. A túloldalon egy tetőre érkezett. Ügyes bukfencsel tompította az esést, aztán felpattant. Visszanézett. Ügyesen mozgott, de kapkodta a levegőt. Idelent nem létezik egészséges ember. Ekkor lőttem egyet, szikrák csaptak fel a plasztacélból a lába előtt. A lábat nehéz eltávolítani. Ezért kell a tömegközéppontra célozni, viszont Yerzy láb nélkül még életben maradhat. És hogy beszélni tudjon, szükség van a szívére és a tüdejére. Vadul visszalépett. Lézerfegyver villant, és fekete csíkot perzselte a mennyezetbe. Én óvatosabban mentem ki az ablakon, mint ő, tudatában annak, hogy jó célpontot nyújtok, de nem várt, hanem felmászott egy rámpán egy magasabb tetőre, és futásnak eredt.

– Állj! – kiáltottam.

Persze nem állt meg.

Felugrottam, és örültem, hogy a lövéseink zaját elnyelte a tüntetés zaja. Az ítések ugrásra készen álltak. Meg akarták rohamozni a tömeget. Tudtam, hogy ez elkerülhetetlen, de nem akartam én lenni az, aki beindítja az eseményeket. Így is épp elég vér tapad a kezemhez.

A tömeg felett rohantunk. A szaguk intenzív volt, a mosdatlan testek és a lappangó betegségek forró, felfelé csapó szele. Mégis élénken provokáltak a felsorakozó ítéseket, doboltak, kiabáltak és énekeltek.

Yerzy fürgén sprintelt végig a háztetőkön. Én utána. Nagyot ugrottam, rá egy kunyhó tetejére, ami majdnem beszakadt alattam. Ő gyakorlott könnyedséggel ugrált tetőről tetőre, de én gyorsabb voltam. Yerzy egy átlagos alsóvárosi kisember volt, akit megviselt a sokéves alutápláltság. Az én munkám egyik előnye, hogy jobban eszem, mint a népesség zöme. Meg aztán ott vannak a családi kapcsolataim is. A lényeg az, hogy sokkal jobb kondiban voltam, mint ő. Egyre jobban felzárkóztam. Egyre közelebb és közelebb jutottam hozzá. Ő majomszerű könnyedséggel ugrott, majd guggolva landolt egy hullámos plasztektetón. A tető megremegett, ahogy tovaszökkent. Én követtem.

Aki egészségesebb, az nehezebb is.

Egy viskó tetejére érkeztem, miközben még ő is rajta volt. A plaszték feladta, és mindketten bezuhantunk az épületbe.

Fémkonzolokon és törött plaszteklapokon landoltunk, én sokkal ügyetlenebbül, mint ő. Yerzy állt fel először. A Császár kegyes lehetett hozzám, mert elvesztette a fegyverét. Nekem viszont még megvolt az enyém. Ráfogtam, erre ő mozdulatlanul dermedt az épület szélén.

– Hol van ő, Yerzy? Hol van a Marchenstka-lány?

– Fogalmam sincs, miről beszél – felelte. A hangját tönkretette a rossz levegő. Oldalra pillantott, az utca felé. Méregette, mekkorát kéne ugrania. Hat méter magasan voltunk. Az elég szép nagy ugrás.

– Eszedbe ne jusson – mondtam. – Jobb lenne, ha most velem jönnél.

– Mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz – mondta. És leugrott. Tüzeltem. Most sem találtam el. Soha nem voltam jó lövész, és bal kézzel még rosszabb vagyok, mint azelőtt. Többet kellett volna gyakorolnom a lőtéren. Egy nehéz sándarab alá szorult a lábam, de nem esett nehezemre felemelni. A végtag erős, de az izmok és a csontok, amelyekhez csatlakozik, egy halandó ember szervei, és forró, szaggató fájdalmat éreztem, amikor a gépezet beindult.

Még időben talpra álltam, hogy lássam, amint Yerzy kibogozza végtagjait. Utat tört magának az emberek között, ami dühös örvényt kavart a tömegben.

– Megállni! – kiáltottam. Nem mertem újra lőni. Túl sokan voltak. Túl sok ítész várt a megfelelő ürügyre.

Káromkodva ugrottam utána. Nekem rosszabbul sikerült a landolás, a kemény talajnak ütköztem, nem puha testeknek. Rettentően megfájdult a térdem és a sípcsontom. Nem érdekelt. Szitkozódva bicegtem tovább. Fáj a karom, fáj a térdem.

– Yerzy, gyere vissza! – Eleven végtagok és testek erdején nyomakodtam keresztül. Meleg volt a tömegben, és mindent átható bűz. Döbrent és felháborodott arcok villantak fel előttem. Yerzy nyomában nem zárt össze teljesen a tömeg, és egyszer-kétszer meg is pillantottam magam előtt, ahogy néha visszanéz. Itt ő tudott gyorsabban haladni. Kisebb volt, jobban kiismerte magát a tömegben, és a térde nem sajgott úgy, mint az enyém.

Elsüthettem volna a fegyverem, felfedhettem volna, hogy ki és mi vagyok. Szeretném azt hinni, hogy elég okos vagy ahhoz, hogy te is lásd, ez mekkora ostobaság lett volna.

Yerzy rájött, hogy előnyben van velem szemben, és pillanatról pillanatra egyre távolabb került tőlem. Megpróbált elég messzire

jutni ahhoz, hogy ne lássam merre tart, hogy aztán eltűnjön épületek közt az Acéldombtól távol, és soha többé nem találjam meg.

Kürtszó harsant. A végrehajtók felordítottak. Elérkezett az idő. Nekirontottak a tömegnek. Hallottam a sokkolók zúgását és sístergését. A tömeg összezárt. Kaotikussá vált a mozgása. Az éneklés és kiabálás sikoltozássá változott.

– A Terra kegyelmére – suttogtam. Beütöttem egy rúnát a kogitátoromba, és egy stimuláló-fájdalomcsillapító koktélt küldtem a véráramomba. A fájdalom azonnal enyhült. Még mindig tudatában voltam, de meleg, kellemes izzássá változott.

Aztán felemeltem a fegyverem, és lőttem.

– Mindenki a földre! Probátor akció!

Ekkor már mindenki sikoltzott. Az emberek túlságosan bepánikoltak a közeledő ítésektől ahhoz, hogy ellenem forduljanak, inkább szétrebcentek előlem. Botladozva dőltek elfelé tőlem, mint egy nyíló virág szirmai. Tisztin ráláttam Yerzyre, úgy húszméternyire tőlem, és a nyomába eredtem. A térdem ropogott, de legalább nem fájt. A tömeg szétválása az ő dolgát is megkönnyítette, sietett kifelé. Az ítések egyre mélyebbre hatoltak a tömegben, szokásos tömegkezelő taktikájukkal. Nem a legokosabbakat veszik fel végrehajtónak. Inkább kiszámíthatóak. Ék alakban hatoltak be a csoportba, és minden oldalon támadtak. A tömeg megtorpant. Az ilyen megmozdulásokat zavargásoknak hívják, de többnyire nem azok, amíg mi bele nem avatkozunk. A legtöbben menekülőre fogták, és nekem rohantak. Mások azonban visszafordultak, hogy szembeszálljanak a teljes páncélzatot viselő, kiképzett ítésekkel, mindössze néhány csődarabbal és a vérükbe ivódott sérelmekkel.

Nem tudtam utolérni Yerzyt, de csapdába ejthettem. Elfordultam az Acéldombtól és a láncfaltól, majd egy műhely-kunyhó felé kezdtem terelni a lezárt zóna mellett. Hátranézett, de észrevett, és látta a közeledő végrehajtók sorfalát is. A tömeg szétszéledt, könnyebb volt a mozgás, így újra futni kezdtem. Yerzy a házak felé igyekezett, amerre az emberek is menekültek, de én megráztam a fejem, és siettem, hogy viasszaszorítsam. Látva, hogy az ítések mindjárt utolérnek, utat tört magának a futó emberek között, és visszatért az Acéldomb lábánál lévő műhelyek gyűrtjéhez.

Követtem, mielőtt kevésbé kifinomult kollégáim utolérhették volna.

Egy jókora fészkerbe kerültem, rozsdás láncok lógtak lefelé a magas

mennyezetről, és esztergagépek sorai álltak a földön. Yerzy valahol itt volt, azon a helyen, ahol a Császár-tudja-miket csinálták Császár-tudja-kinek.

Lelassítottam. A szívem kalapált az élénkítőktől, a lábam veszélyesen forró volt, de mindent kristálytisztán és élesen láttam. Tudtam, hogy ennek másnap meglesz a börtje, de abban a pillanatban minden eleven és színes volt körülöttem, és minden veszély érdekes kihívásnak tűnt.

Lövöldözés kezdődött az utca túloldalán, de ekkora távolságból kicsinek és nevetségesnek hangzott. A tömeg kiáltásai csak olyan halkán jutottak el hozzám, mint a tengeri madarak rikoltozása az óceáni körzetekben. Az ítések fenyegetéseket üvöltöztek. Berúgták az ajtókat, durva robajjal közeledtek, de még mindig elég csend volt ahhoz, hogy halljam Yerzy bukdácsolását. Mentem utána. Látszott, hogy le van romolva, egyre lassabb lett. Ironikusnak tűnt, hogy a gazdái valószínűleg jobban tartják, mint a kerület állítólag jogos kezelői az itteni lakosokat. Mégsem eléggé jól. Mindig így jutok el hozzájuk, a védtelen, bántalmazott és kisemmizett emberek által alkotott puha, védtelen alsó részen keresztül. Már majdnem megszajnáltam.

Yerzy zajosan zihált. Visszhangzott a műhelyben.

– Hallak, Yerzy! Úgy fújatsz, mint egy rossz motor! – kiáltottam. – Állj meg, és beszéljessünk!

– Meg fognak ölni! Megölik a családomat! – kiáltott vissza.

Odafordultam, ahonnan a hangja jött, és lopakodva elindultam. A térdem merev volt, a duzzanat bizonytalanná tette a járásomat, és forrón lüktetett, mint egy fúziós reaktor, de a fegyveremet készenlétben tartottam. Körbepásztáztam a két kézre fogott fegyverrel, végig a sarkokon, a mennyezeti gerendákon, a padok alján, mindenhol, ahol esetleg rejtőzhet. Közelebb értem, ő pedig kitört. Mindig ez van.

Patkányként iszkolt végig az egyik folyosón két sor munkapad között, egy ajtó felé, amely a láncfalhoz vezetett. Követtem, egy valódi ujjam az elsütőbillentyűn. Nem siettem, vártam a tiszta lövésre. Egy raklap-sornyi rozsdás hulladék volt közte és az ajtó között. Át kellett másznia rajta. Ezúttal eltaláltam.

Felordított. Sötét folt kezdett terjengeni a nadrágszárán. Előrebukott egy raklapról, és lezuhant. Szívós kis rohadék volt, mert felállt, és sérült lábbal is az ajtó felé bicegett. Utána mentem, nem

sokkal kecsesebben. Alig tudtam hajlítani a térdem, és meg kellett kerülnöm a hulladékot.

Gyorsan fogyott az ereje. Kijutott az ajtón, de ennél sokkal többre nem volt képes. Már a földön kúszott, amikor rátaláltam. A halál ment a nyomában türelmesen, és nem magamról beszélek szép metaforával. Biztos átlóttam egy artériát a lábában, mert ömlött belőle a vér, széles nyomot hagyva a földön.

A láncok tíz méterre voltak a manufaktúra hátuljától. A másik oldalon pedig a szakadék Alecto és a kovácsvilág szuverén területe között. Olyan sötétség uralkodott ott, ami hatalmas mélységekre utalt, és valahonnan állandó huzat fújt felfelé, amelytől a láncok százméteres körzetben mindkét irányban lengtek és zizegtek. Gépek mormolása hallatszott. A marsi oldalon fények világítottak a csövek sűrűjében.

Felemeltem a fegyverem, és a hátára céloztam. Nem volt rá szükség. Már így is végeztem vele.

– Könnyíts a lelken, Yerzy Demedoi. Mondd meg, hol van a Marchenstka-lány!

– Te nem vagy pap – zihálta, és kitartóan vonszolta magát tovább tíz körömmel a fémpadlón a láncok felé.

– A Császár megbüntet, ha a gonosszal a szívedben halsz meg.

– A francba a Császárral! – vicsorogta. Már a láncoknál járt. A szakadék feketén tátongott előtte. Egészen a széléig vonszolta magát, és a hátára fordult, hogy a szemembe nézzen. Gyorsan és felszínesen lélegzett, ahogy a haldoklók szoktak. – A Császár semmit sem lett értem, soha. Arra kárhoztatott engem és a fajtámat, hogy ebben a földbe vájt lyukban éljek. Komolyan mondom, hogy feldughatja magának azt az átkozott szent aranykardját.

– Én megmenthetlek – mondtam neki. – Nem kell meghalnod. Befoltoztathatom azt a lyukat a lábadon. Ha segítesz, meglesz érte a jutalmad.

Felkacagott.

–Ja, golyózápor vagy a bűnösök máglyája. A nagyurak és hölgyek nem szoktak megbocsátani.

Megálltam fölötte.

– Nem foglak lelőni.

– Tudom – felelte.

– Segítek a családnak.

Legyőzötte elvigyorodott.

– Ezt egy kicsit még el is hiszem. Hallottam, hogy jó ember vagy, Noctis. De leginkább bolond. Mi szükség Varangantuában egy jó emberre?

– Nem kell meghalnod – válaszoltam. Eltettem a pisztolyomat, hogy megmutassam, komolyan gondolom.

Ő elmosolyodott.

– Tudod, mit szoktunk mondogatni idelent? Hogy mind holtan születünk.

Számítottam arra, ami ezután történt. A lába után vettem magam, de ő egy életen át tartó fáradhatatlan munkában megedződött karja utolsó erejével átküzdötte magát a szakadék peremén, és hangtalanul a sötétbe zuhant.

Hangos recsenés hallatszott, olyasmi, amelyet a nagy lézernyalábok okoznak, és valami villant. A fejemet a lánchoz hajtottam, de tudtam, hogy nem dughatom át. Semmit nem láttam a lengő láncszemeknél túl.

Felsőhajtottam. A stimulánsok és az érzéstelenítők hatása múltóban volt. Kezdett fájni a térdem és az oldalam. Visszasántikáltam a műhely fele. Az épület túlsó oldalán felfordulás és veszély várt, de nem mehettem másfele.

Három ítésként tört be az ajtón. Látták a vért, láttak engem.

– Állj, a Lcx-Alecto nevében!

– Állok – mondtam. Felemeltem a kezem. – Leengedhetik a fegyvereiket. Probá...

Az egyiknek hálövetője volt, és már alig várta, hogy használhassa. Lepermetezett egy rakás összehúzódó szállal, amelyek kiszorították a levegőt a tüdőből, és így beszélni sem tudtam. A másik a fejemhez emelte a buzogányát, alacsonyabb fokozatra kapcsolta, majd halántékon koppintott.

Utálok az ilyesmit. Mintha egy ogrin ütött volna meg. Egy időre minden eltűnt.

Még mindig a pókháló darabkáit hámoztam le a kabátomról, amikor a Barbakán ajtaja kinyílt.

– Szarul nézel ki – jegyezte meg Balthuis. Vigyorgott. Egy szarzsák a fickó, de valamién mégis kedvelem.

– Fáj a fejem, meglőtték a térdemet, és az összes izom elszakadt az oldalamban.

– Sokra mentél a csillivilli augmentikáddal – állapította meg Balthuis.

Felálltam a padról. Valójában sokkal többről volt szó, mint egy kis fej-, térd- és oldalfájásról. A fémkaromtól eltekintve mindenem sajgott, és emiatt a szokásosnál is idegenebb volt az érzés.

– Majd akkor mondd ezt, ha te is elveszíted az egyik karod – feleltem. Kisántikáltam.

– Az embereim megrovást kapnak majd – mondta.

– Mielőtt vagy miután meghívod őket egy italra?

A vállamra tette a kezét. Megrándultam.

– Elkaptad az embered?

– Nem – feleltem. – Mondjuk úgy, hogy megtalálta a kiutat Varangantua nyomorúságából.

– Kár – sajnálkozott Balthuis. Azt hiszem, komolyan gondolta.

– Kár – mondtam, és visszavonszoltam magam a kocsimhoz. Otthon egy macskafajzat várt, akit meg kellett etetnem. Abban a pillanatban semmi más nem tűnt fontosnak.

– Viszlát, Symeon Noctis! – kiáltotta Balthuis.

Ügyet sem vettem rá, és hagytam, hogy az autosofőr hazavigyen.

Ezt még ugyanaznap írom, egy kicsit később. Még mindig rossz állapotban vagyok. Legalább egy hétbe telik, mire rendbe jön a térdem. Elcsendesedett a szél. Majd jön az eső, aztán a hó; már csak néhány nap van hátra. A tél hírnöke megfújta a trombitáját, ahogy a félpalás látnokok mondják lent a Bádogos Soron. Még mindig nem találtam meg a Marchenstka-lányt. Demedoi volt a legjobb nyomom, és őt is elvesztettem. Ez nem lesz egyszerű.

Nem tudom, hogy valaha is elolvasod-e mindezt. Nem tudom, hogy megtalállak-e. És ha igen, akkor mi lesz? Már más leszel. Bárhová is küldtek, az Alecto csak egy világ lesz számodra, Varangantua pedig csak egy város a több millió másik mocskos szemétdomb között. A

legtöbb, amit remélhetek, hogy elolvasod ezt a beszámolót, és egy kicsit megismeresz engem, mint embert. Remélem, nem ítélsz el azért, ami vagyok.

Én magam sem tudom, milyen ember vagyok. Talán én is rájövök majd.

Talán Yerzynek igaza volt. Lehet, hogy jó ember vagyok, és lehet, hogy emiatt bolondnak számítok. Még most sem hagy nyugodni az, amit mondott.

Mi szükség Varangantuában jó emberekre?

Dekódolt naplóbejegyzés vége»»

KIHÚLT NYOMOK

MARC COLLINS

A déli városban mindig hideg volt. A Polaris-Nul körzet fagyos paneljei reszkettek a viharos szélben.

Quillon Drask azonban már rég megszokta. Összehúzta magán hosszú, vastag kabátját, és hiába volt kesztyűben, összedörzsölte a kezét. Bízott benne, hogy az esti utolsó amasec majd melegen tartja. Nem számított rá, hogy kihívják. Persze tudta, hogyne tudta volna, hogy mindig készen kell állnia... A tudás azonban nem jelentette azt, hogy örül is neki.

Ezért hát most itt lépkedett a Vatrágia dokkok melletti utcában, a Via Artis közelében. A hívás későn érkezett, küldönc útján, a lakására, amikor a halovány nap már régen lenyugodott.

Gyilkosság történt. Talán több is.

Berögzített egy verispex-hívást az adathálón keresztül, a biztonság kedvéért. Mostanra már hozzászoktak az igényeihez. A különcségeihez.

Az első éjszakai hó már leesett, és Drask érezte, ahogy ropog a lába alatt. Még mindig jött néhány hőlöket a déli utcák mikroklimatikus szeleinek hátán, elsuhanva az utcai neontáblák előtt, amitől az éjszaka különös, töredezett lett. Akadt itt is szépség, ha valakinek volt szeme hozzá. Vagy törődött vele. Ez a város, Varangantua sok illúzióra volt képes. A keblére ölelhetett valakit, mint drága szeretőt, míg meg nem unta, hogy aztán a kutyák elé vesse.

Ez a város felfalja az embereket.

Alexius mindig ezt mondta, amikor ivott. És mivel ez elég gyakran előfordult, ez lett Drask probátori kiképzésének állandó refrénje. Kirázta a hideg, de nem a szélről. Az emlékezés is lehet borzongató.

Egy vaskerítés mögött omladozó lakótömb üresen ásító ablakai alatt haladt el, és romos, üres telket látott. Valami megmozdult a sötétben, és ő majdnem előrántotta az oldalfegyverét, de aztán a fenyegető árnyék beszívta a levegőt, és egy lho-pálca diffúz fénye lobbant, egy ítésharc arcát és egyenruháját világítva meg.

Ketten voltak. Háttal álltak neki, és csak akkor fordultak szembe vele, amikor közel ért. Drask szitkozódott.

– Pihenj – morogta. – Ma estére már elég volt a rossz döntésekből

– emelte fel a kezét, és kicsipentette a pálcát a végrehajtó szájából. Megmorzsolgatta, aztán hosszú szívt belőle. A füstje meleg volt, illatos, megnyugtató. Nagy felhőben kifújta, aztán eldobta, és sarkával beletaposta a földbe.

– Tudjátok, hogy az ilyesmi szabályellenes – mondta lazán, aztán közelebb hajolt, és hunyorogva nézegette az ítések azonosítóját. A szegényes világításnál esélye sem volt rá, hogy leolvassa a nevüket, de a gesztus akkor is számított. – A nevetek, ítések?

– Kallos – mondia az egyik. Jókötésű férfi volt, és sápadt bőrén látszott, hogy helybéli.

– Jydha – nyögte fojtottan a társa, ő volt az, aki dohányzott. Nő volt, ránézésre egy másik körzetből. Talán átvezényelték. A szeme tágra nyílt, és túlságosan meg volt lepve ahhoz, hogy a nevén kívül bármit is mondjon. Fekete bőrkesztyűs kezét ökölbe szorította. Ez megmosolyogtatta Draskot, bármilyen kicsinyes gesztus is volt.

– Remek. Most már mind barátok vagyunk, és senkinek sem kell jelentenie senkit – kuncogta szárazon. – Drask próbátor vagyok. – Előkotorta a holopecsétjéi, aztán körülnézett. A halálfej és a koronás kigyó saját halvány fénnel derengett a homályban. – Gondolom, ti biztosítjátok a helyszínt, ugye?

– Igen, uram – vágta rá Kallos sietősen. – Erre, uram – nyúlt az övéhez, és egy lument szedett elő. Egy kattintással bekapcsolta, mire a kietlen terület ragyogó fénybe borult. A lehullott kő- és törmelékdarabok éles árnyakat vetettek. Mint a csontok a húspan. Drask visszafojtotta magában a morbid gondolatot, és intett Kallosnak, aztán csettintett, amíg a fickó kelletlenül oda nem adta neki a lámpát.

Drask megindult előre. Máris elkezdődött mögötte a susmorgás. Jydha reszelős és Kallos sürgető hangja, szinte gyerekesen.

– Ő az a...?

– Ő. Hallhattad.

– Mindig ezek a fura arcok...

Nem törődött velük. Már olyan régóta hallgatta ezt, hogy nem is igazán foglalkoztatta. Hogy megtört ember, aki szereti az ezoterikához fájdalmasan közel álló eseteket. Hogy egyesíti magában a mentora összes hibáját. De ennél sokkal rosszabbakat is hallott. Szemtől szembe is legalább annyiszor, mint a háta mögött. A kézfejével megtörölte a száját. Lélegzete ködpáraként lengett a csípős

éjszakában. *A Trónra Jó lenne még egy ital.* De már túl késő van hozzá.

A földre szegezte a tekintetét, és stabilan tartotta a lument, nem akart keresztülesni semmin, ami esetleg bizonyíték lehet. Így nem is volt igazán felkészülve arra a pillanatra, amikor meglátta a borzalom első jeleit.

Vér volt a havon.

Nem annyi, mintha itt követték volna el a gyilkosságot, de elég ahhoz, hogy felkavaró vörös mintázatot rajzoljon ki. Mintha egy festő itt rázta volna le az ecsetjét. Nem igazi műalkotás, inkább csak afféle utórezgés.

És ez a gyilkos nem is volt művész.

Ezt egy mészáros csinálta. Drask lehajolt, egyszerre lenyűgözve és elborzadva. Az áldozatot a telek szélén húzódó korláthoz szegezték, olyan helyre, ahol az utcáról nem lehetett látni. A fény megmutatta, hol szúrták át a hosszú fémdarabok a csuklókat, a hús, a csont és a vas brutális elegyében. Az arc, vagyis ami megmaradt belőle, állati, fájdalmas vicsorgásba torzult. A szemek pedig... nem voltak sehol. Hosszú, cakkos szélű árkok nyúltak le az állig, alvadt vérral tele.

Drask sokszor látta a halált szolgálat közben: gengsztereket, akik szitává lötték egymást, balul sikerült drogügyleteket, sorozatgyilkosságokat. De ez nagyságrendekkel rosszabb volt. Az áldozatot szinte vadállati kegyetlenséggel marcangolták szét. A vágások és szúrt sebek azonban túlságosan különbözőek voltak ahhoz, hogy állatról legyen szó, és semmiféle egyezést nem mutattak, a kíméletlenségen kívül.

Egyetlen vágás a nyakon. Két mély vágás a mellkason. Még három a hasi részen. Ezen túlmenően az egész egy összevissza massa volt; gátlástalan, ám alapos vérengzés tanúbizonysága.

– Hát... – Drask vett egy mély lélegzetet, mert tudta, hogy hátulról figyelik. – Kénytelen vagyok megkérni titeket, hogy hívjatok verispexet.

Végül a P-Bástya csak egy adeptust tudott nélkülözni, de az adott körülmények között ez is elég volt. A verispexek igazából nem terepen működtek, de azok az esetek, amelyek Drasknál kötöttek ki, mindig érdemesek voltak a figyelemre. Voltak kapcsolatai, értékesek,

ha nem is számosak, és ez bizonyos fokú szakmai rugalmasságot biztosított neki.

Odaállt az ítések mellé, úgy nézte, ahogy az Oliar nevű nő dolgozik. Teljes ellentétei voltak egymásnak. A nő szorgalmasan dolgozott, amikor ő már rég képtelen volt koncentrálni. Világos színű haja alig fedte el a koponyája kortikális varratait, míg ő sötét hajú és pirosposzsgás volt. Fiatalabb volt, bár az implantátumok sokat levontak ebből az előnyből, de figyelmesebb, és furcsa módon nem nézeti rá olyan engesztelhetetlen ítélkezéssel, mint sokan mások. *Majd meglesz az is* - gondolta Drask kicsinyesen.

– Úgy gondoljuk, hogy ez valami... – vágott közbe Kallos tétován. – Rituális dolog?

– Rituális? – nevetett Drask. – Én nem dobálóznék ilyen könnyen ezzel a szóval, fiam. Nemkívánatos figyelmet kelt. Ha valami ilyesmiről lenne szó, akkor feljebb küldték volna – mutatott az ég felé. – És az ilyen dolgok hajlamosak eltűnni olyan csatornákon, amikre nekünk gondolnunk sem szabad.

– Nos... – morfondírozott Kallos –, vagy ez, vagy az Ezüstpénzes.

– Ha ez lenne a helyzet, a közelébe se kerülhetnék. Nálam jobbakká váló. – Drask összerezzen a beszéd közben: nem szívesen emlékezett vissza az Ezüstpénzes Gyilkos rémtetteire. A keze eltűnt a kabátja egyik zsebében, és kitapogatta a jegyzetfüzete ismerős alakját. Mintha talizmán lenne.

Oliar megköszönte a torkát, és Drask ránézett, aztán vállon veregette Kallost, és odament a holttesthez.

– Valami érdekes?

– Igen, mondhatni – pillantott fel rá a nő. Az igazi szemeit már régen felváltotta valami villódzó kibernetika, az acélkeretes lencsék visszahajlottak, ahogy csökkentették a nagyítást, majd visszahúzódtak a szemgödörbe. Szürke köntöse úgy libbent, ahogy mozgott, mintha a mozgás optimális hatékonyságára törekedne. – Úgy tűnik, hogy a legtöbb sérülés a halál beállta után keletkezett, valamilyen nagy pengétől. Bár azt hiszem, lehetett valami tüskéféleség vagy csákány is. Alaposabban meg kell vizsgálni a sebeket, ha többet akarunk megtudni – dörzsölte össze kesztyűs kezét, majd felállt és kinyújtózkodott. – Van némi elszíneződés a szövetben, valószínűleg környezeti eredetű. Valamint egy azonosíthatatlan ásványi részecske nyomait találtam a körme alatt, és néhány vágásban valami port.

– Gondolom, nem derül ki ennél több, amíg be nem kerül a hullaházba.

– Nem valószínű. – A nő már húzta lefelé a plasztekesztyűt. Kinyújtotta a kezét. – Szerintem mi még nem ismerjük egymást, uram. Oliar verispex adeptus.

– Quillon Drask – szorította meg a nő kezét. – Probátor.

A nő kissé oldalra billentette a fejét. Az arca nem torzult el a gyanakvástól, kételkedéstől és félelemtől, mint oly sok más emberé. Ehelyett egyszerűen fejet hajtott, és elmosolyodott.

– Örvendek, probátor – felelte, aztán elkerelkedett a szeme, és lenyúlt, hogy előszedjen valamit az előtte lévő ládából. Egy szervokoponya csillogó gömbjét tartotta a kezében, ami billegve emelkedett a levegőbe antigravitációsóján. Egy tekercs pergamen lógott a nyílásból, ahol valamikor az alsó állkapcsa lehetett, a felső fogsora helyén pedig finom tollhegyek sorakoztak. – Ezt is találtam még. Lenyomoztam egy tetoválást a holttestről. Sérült volt, de visszakereshető. – Kirántotta a pergament, ránézett, és átadta Drasknak.

Egy hegyes, hosszú fecskendő, melynek üvegtartálya stilizált, éles kontúros homokóra-forma.

– Kétségtől teljesen bizonyos, aminek érdemes utánanézni – pillantott vissza Drask a két várakozó ítésezre. – A szájában ugye nem volt semmi?

– A szájában? Nem, nem volt semmi szokatlan. A nyelv alatt sem, már amennyi maradt belőle. Valószínűleg leharapták. – A nő megint oldalra hajtotta a fejét, és észbekapott, mielőtt túl sokat fecsegett volna. – Ugye nem gondolja, hogy ez az Ezüstpénzes műve? Neki teljesen más a módszere.

– Tudom – emelte fel a kezét Drask. – Tudom. Csak az ítések ijedeznek – nevetgált, nem túl meggyőzően. – Elkezdem keresni a kapcsolatokat, és meglátjuk, mire jutok. El tudja intézni a test elszállítását, és szól nekem, ha bármi felmerül? – Oliar bólintott. – Remek. – Ezzel Drask sarkon fordult, elment Kallos és Jydhá mellett, és alig lassított, miközben kiadta nekik a parancsot.

– Tegyetek róla, hogy ne zavarják a verispexet, és mindenki egy darabban jusson haza, rendben? A Trón munkáját végzitek!

Amint eltűnt a szemük elől, benyúlt a kabátjába, kihúzta a

laposüveget, és mohón a szájához emelte. A levegő elködösült a lehelete hirtelen forróságától meg az amasectól, és érezte, hogy a melegség lassú tisztasággal árad szét benne. Visszatette a helyére a flakát, meghajlítgatta az ujjait, majd továbbindult a város utcáin. Az első műszakok már kezdtek ébredezni és váltani, és a főútvonalak forgalmasabbak voltak, mint korábban. Az első harangok, sípok és szirénák már visszhangozva szóltak a kikötőben. A kereskedelmi teherhajókból áradt ki a legénység, a jégtörő élek hidegen csillogtak, a váltás tagjai pedig befelé siettek. Munkások vonszolták ki magukat a gyárakból, lesütött szemmel, hamuszínű arccal.

Drask csak nyomakodott tovább a sűrű tömegben, és mit sem törődött a dühös méltatlankodásokkal. Az alkohol zsibbasztó melege segített. Lesöpörte a havat a hajáról, majd letért az egyik mellékutcára. A főutak nyüzsgötek, de a Glacis Commercia felé vezető sikátorok levegősebbek voltak. Igé hirdető k szórták átkaikat összetákolt emelvényekről, és vezeklők korbácsolták magukat véresre könyörtelen tekintetük alatt. Kufárok kínálgattak állítólagosan tisztes és megbízható forrásból származó szervitorokat, melyek azonban némán és ernyedten kornyadoztak, mint zsinórjukat vesztett marionett-figurák. Friss hús szaga szállt a groxot és más ingyenségeket kínáló, jéggel telerakott teknők felől. Halak úszkáltak zavaros vizű tartályokban, vagy heverték tálcákon tátogva, kidülledt szemmel. A sós víz és vér bűze felkavarta Drask gyomrát, és vissza kellett fojtania a hányingerét, amikor átvágott a piactéren, egy újabb sikátor felé.

A szag a nyomában maradt a lefolyókba öntött szennyvízzel, miközben szemével szembetűnő és kevésbé látható nyomok után kutatott. A lumenek forró nátrium-sárgája mindennek erős kontrasztot kölcsönzött. Behúzódott egy kapualjba, és gyors mozdulattal kopogott.

Odabentről valaki kikiabált, hogy szabad, mire benyitott. Havat és latyakot rázott le a ruhájáról, és úgy bámult a homályban, mintha az alvilágba tekintene. Halk zümmögés hallatszott, és vér meg kauterizált hús szaga érződött.

– Ki az? – hallatszott egy hang a szomszédos szobából, és Drask átment. A helyiség asztalsorokkal volt tele, melyek közt egy férfi állt. Egy szervitor dolgozott a vállán, aminek a keze helyén tűk zizegtek. Szemmel követhetetlen sebességgel cikáztak, és a férfi vállán egyre terjedt a tintaalakzat. Éles és szuggesztív fekete-vörös minták bonyolult szövevénye.

– Drask probátor – mondta a férfi higgadtan. Idebent minden melegebb vól, megnyugtatóbb, kellemesebb. – Hogy megy az üzlet, Barnabas?

Barnabas Rawl végigmérte, és komoran elmosolyodott.

– Ismersz, Quillon. Nem szeretem a balhét. – A tetováló megrezsent, amikor a szervitor a csontos részhez ért. – Mivel segíthetem a végrehajtók munkáját? Vagy végre azért jöttél, hogy varrass magadra valamit?

– Meg kéne nézned nekem ezt – vette ki Drask a zsebéből az összehajtogatott rajzot, és átadta Barnabasnak. A férfi előrehajolt, és vakargatni kezdte az állát.

– Meglep, hogy valaki a te szakmádban még nem látott homokórát.

– Homokórát?

– Régi gengsztermotívum a rejuvedílerék között. Ismertem néhány fiút a Vidorából, akiknek nagyon szép tetkói voltak. Az élet-kufárokat jelképezi. Egyik kezükkel elvesznek, a másikkal adnak. Az üveg felső fele az életet, az alja a halált jelenti. Néha minden egyes homokszem egy kis koponya az alsó részben, ha a rajzoló valamit is ad magára – nézte meg megint a rajzot vigyorogva. – De ez nem olyan. A túl éles kontúrok? Szinte gyerekes erőfitogtatás. Nyers ábrázolás, nyers kivitelezés – adta vissza vállvonogatva. – Nem tudnám megmondani, ki csinálta, de valószínűleg amúgy sem tart igényt az elismerésre. Silány munka, ahogy már mondtam.

Mozgás támadt a helyiség oldalánál. Kinyílt egy ajtó, más kliensek és tetoválók jöttek ki rajta, a biztonsági rendszer figyelő tekintete alatt. Drask a szemével követte őket, ahogy kimentek, el a fülkék mellett, ahol szervitorok szenderegtek, tintatartályok társaságában.

– Köszönöm, Barnabas. Sokat segítettél – tette vissza a papírt a zsebébe. – Amint tudok, utánanézek a kissé eleveőbb rejuvedíleréknek – nyújtózkodott. – Hosszú lesz az éjszaka, és még csak most kezdődött.

– Vagy most ért véget. Nézópont kérdése – csóválta a fejét Barnabas. – Én már elvesztettem az időérzékemet itt lent, a sötétben. De neked mi a mentséged?

Drask felnevetett, és elindult kifelé az ajtón, aztán visszaszólt.

– Azt hiszem, egyszerűen csak túl elfoglalt vagyok.

Mágnesvasúttal ment haza. Az ócska, zörgő szerelvény úgy rázkódott, mintha bármelyik pillanatban széteshetne. Verőérként kanyargott végig a városon, elágazásokkal és mellékágakkal szolgálva ki az állandóan növekvő lakosság és a terület igényeit. Ujjával dobolt a hideg, ragacsos szintibórön, és szórakozottan bámult ki a koszos ablakon. Láta a tornyokat a távolban: még nem voltak egészen igazi bolytornyok, pusztán az emberiség folyamatos felfelé terjeszkedésének megnyilvánulásai.

Ez mostanra már mindennapos lett. Bármilyen útvonalon is utazott, végső soron ugyanabba a hideg lakásba került vissza, és ugyanabba az üres ágyba, amit egyre kevesebbet használt. A legtöbb éjszakán a fotelben ébredt, felborult poharak mellett, és mindig üldözték az álmok.

Amióta a gyilkosságok újra elkezdődtek, három hónappal ezelőtt.

Az Ezüstpénzes hosszú árnyékot vetett, amely teljesen elnyelni látszott Drask karrierjét. Ahogy elnyelte a mentorát is. Alexius Voight tapasztalt veterán volt, míg Drask még csak felfelé mászott a ranglétrán, irigylésre méltó letartóztatási eredményekkel és az egyik legélesebb elmével, amellyel az öreg valaha is találkozott. Ez harminc év elteltével sem változott. Drask csilloghatott volna a pártfogása alatt.

De Alexiust felemésztette az Ezüstpénzes. A gyilkos végiglejtett a városon, fiatal és életerős munkásokat ölt meg, ezüstpénzt hagyva áldozatai nyelve alatt. Az emberek „a Tizedként” emlegették, de nekik mindig csak Ezüstpénzes maradt. Alexiust folyamatosan rágta ez a kudarc, egészen addig, amíg el nem bocsátották. Valószínűleg valami alsóvárosi örültekházába rekkenthették el, hogy alantas emberek és megtört elmék között rothadjon el. Addigra a gyilkosságok abbamaradtak, de most... most újra elkezdődtek, vagy ez csak valami utánzás volt, a gyűlölt múlt kísértete. Akciócsoportok portyáztak mindenütt, de hiába. És egyik sem akarta, hogy Drask vagy Alexius emléke járjon a nyomukban, ők csak dolgozni akartak. Anélkül, hogy szemmel tartanák őket, anélkül, hogy bármiféle kísértet vagy árnyék lebegne felettük.

Megcsóválta a fejét.

– Rituális gyilkosság. Éppen ehhez kellett kihívniuk. Ezek a zöldfülűek a sírba fognak vinni.

Nehézkesen felállt és lemászott a helyéről, imbolyogva a kocsi

rázkódásában, mely egy rándulással megállt. Kiszállt, és végigment a lakótömbjéhez vezető hideg, magányos úton. Fel a háromemeletnyi rozoga vaslépcsőn, a kopott, barna ajtóig, ami a lakhelyét jelezte. Előkotorta a kulcsait, majd megpróbálta kinyitni a lakást a lépcsőház homályos derengésében. Amikor végre kinyílt az ajtó, alkohol és elhanyagoltság állott szaga üdvözölte.

Belerogyott a székébe, alig állt a lábán a fáradtságtól. A szeméhez emelte a kezét, és addig szorította rá, amíg nem maradi más, csak a sötétség és a fájdalom. A halomban álló dokumentumok, képek és jelentések után nyúlt, és olvasni kezdett. Mindig visszatért ugyanahhoz az ügyhöz. Ami úgy húzta le, mint a nyakába kötött kő.

Elszunyókált. Megint álmodott.

Alexius kisírt szemekkel meredt rá valami névtelen tömlőc rácsai mögül. Nyitotta a száját, talán segítségéri akart kiáltani, de csak vér jött belőle, és rozsdás ezüstpénzek.

Drask egy rándulással felriadt. Kipattant a szeme, és zihálva kapkodta a levegőt. Sav ízét érezte a torkában, és hányinger tört rá. Néha nem tudta eldönteni, hogy ez a túl sok vagy a túl kevés ital miatt van-e.

Reszketegen felállt, a falnak támaszkodva, ujjai a hámló vakolatba mélyedtek. A lakás egyre inkább hajléktalanszállóra emlékeztetett, nem pedig otthonra.

Ez a város felfalja az embereket.

Megint az emlék. Egy szellemhang. Elhessegette, azán átment a szomszédos tisztálkodóhelyiségbe, ahol hideg vizet paskolt az arcára, és megrázta magát. Hátrasimította őszi haját, próbált valahogy kinézni.

– Gyerünk – motyogta. – Meg tudod csinálni.

Ellökte magát a hideg kerámiától, és az ajtó felé indult. Menet közben felpillantott a fali kronóra. Alig egy órát pihent. A nap még fiatal volt.

Drask visszament a lépcsőház hidegébe, aztán le, és ki a reggeli szitalásba. Összehúzta magát, amikor a hideg nedvesség végigfolyt a

kabátján. Finoman megdörgölte a vállát. Tudta, hogy hová kell mennie. A fiatalító rejuve-kezelésekkel házaló vigécek helyi tanyájára. Épp csak egy rövid séta. Benyúlt a kabátjába, elővette a laposüveget, és gyorsan kortyolt belőle, hogy enyhítse a mindent átható hideget. Ócska bakancsa furcsán, tisztán csillogott, ahogy átgázolt a járdát szegélyező latyakon. Egyedül caplatott a kora reggeli, vizenyős ködben.

A lakóblokkok úgy magasodtak fölé, mint egymásnak dőlő részek. Szinte elveszett az árnyékukban. A házak azonban lassan elmaradoztak, s helyüket régi ipari létesítmények, elhagyott raktárárúterek vették át. Sokat ezek közül átalakítottak, vagy lakásként foglaltak el, az időjárás viszontagságai elől menekülő nyomorult lelkek, vagy kevésbé finnyás vállalkozások, amelyek nem találtak maguknak helyet a Kotró pörgős, korrupt kereskedőnegyedében.

Drasknak mindig felállt a szőr hátán a rejuvedílerektől. Megértette a világi bűnöket; ő is elkövetett közülük nem egyet. Át tudta érezni, hogyan képes az ember lealjasítani magát élvezetekért, narkotikumokért, hatalomért, vagyonért. El tudta fogadni, hogy vannak opportunisták, akik mindezt megadhatják. De fiatalságot, puszta életet árulni másoknak... Ehhez különösen megkérgesedett lélek kell. Nem is tudta jól megfogalmazni.

Előreszegezett tekintettel haladt el egy föld alatti bordély sötét bejárata és villódzó vörös fényei előtt. A következő raktár jellegtelen épület volt, rajta egy gyógyászati ellátó megfakult jelzése. Két izmos, közel ogrin méretű gengszter meredt rá szúrósan. Bőrből és növesztett izomból álló hegyek voltak, és az egyik mohón csapott egyik öklével a másik keze húsos tenyerébe.

– Mit akarsz? – mordult fel kásásán. Drask felemelte a kezét a békés ártalmatlanság jeleként.

– Csak beszélgetni. Van egy üzleti ajánlatom a főnökeid számára. Ennyi, és nem több. Semmi kavarás.

– Semmi kavarás? – pislogott az izomagy.

– Egyáltalán semmi. Sőt, akár nagyon jól jövedelmező üzlet is lehet – nyúlt a zsebébe Drask és egy maréknyi palát varázsolt elő. – Látod? Pénz. Te is pénzi kapsz, én is pénzt kapok. Pénz mindenhol.

A másik megfordult, és bement, az őrszem pedig Draskra meredt. A pillanat elszállt, ahogyan várhatóan az élet is, amikor lompá dörömbölés hallatszott az ajtón. Az izomagy kinyitotta, és intett Drasknak, hogy lépjen be.

– De aztán semmi kavarási! – ismételte meg bután, majd elvetie a pénzt Drasktól.

A belső tér sivár volt, kórházszerű. Az egyik oldalon használaton kívüli hordágyak és vizsgálóasztalok sorakoztak. Drasknak Barnabas stúdiója jutott eszébe, bár az illeni beavatkozások jóval invazívabbak voltak. Tűk csillogtak rendezeti sorokban az egyik kocsin, és Drask arra gondolt, hogy elég hegyesek és hosszúak ahhoz, hogy átszúrják a csontot is.

– Mit akar? – hallalszolt egy hang valahonnan előlről, és Drask figyelme azonnal arrafelé irányult, megfélemezve a tűkről. A nő, aki beszélt, sápadt volt, arcát sötét haj keretezte. Túlságosan simának tűnt a bőre, mintha egy porccianbaba lenne, vagy nagyon precízen elkészített viaszfigura. Volt benne valami hátborzongató. Drask nem tudta eldönteni, hogy nem elég valószínű, vagy inkább túlságosan is az. A nő az egyik asztaltól a másikhoz lépett, a kezében sötét folyadékkal teli palackot tartott. Alig nézett Draskra munka közben, aki örült, hogy megmenekült a kínos figyelemtől. – Mit akar? – kérdezte újra. – És ki maga?

– Drask vagyok – biccentett finoman Drask. – És ön kicsoda?

– Nikola. – A nő szája kissé megrezdült, mintha mosolyogni akarna. – Egyelőre ennyi is elég lesz – hajtotta le a fejét. – Maga úgy néz ki, mint egy próbátor. Ismeri a régi viccet? Hogy a Lex tisztje nem köteles elárulni a kilétét, de aztán úgysí fejbeág a felismerés? – Furcsa volt a nevetése, öregebb, mint amilyennek lennie kellene.

– Hát... – Drask nem folytatta. Hiábavaló lett volna tagadni. – Valóban az vagyok. Igen.

A nő gunyoros rosszallással csettintett. Megcsóválta a fejét.

– Elég butaság beismerni. – Előredőlt, és összekulcsolta a kezét, mintha jól szemügyre akarná venni. – Vagy azért van itt, hogy ártson nekünk, mely esetben eléggé felkészületlenül érkezett, vagy azért, hogy az ajándékunkat kérje. – A szeme csillogott, de a szája maradt összeszorítva. Nem tudta vagy nem akarta visszatükrözni a nő hangjában lappangó derűt. – De nem tűnik sem elég öregnek, sem elég lerobbantnak ahhoz, hogy szüksége legyen az élet ajándékára.

– Azért jöttem, mert válaszokat keresek. Nem áll szándékomban...

– Nem tud minket sarokba szorítani – szakította félbe a nő, egyszerűen és kendőzetlenül. – Nekünk vannak barátaink magas helyeken. És magának? Magának nincsenek barátai, és rossz a híre.

– Ismer engem?

– Nekünk az a munkánk, hogy mindent tudjunk, Quillon Drask. És most tegye fel a kérdését!

Drask a zsebébe nyúlt, és előszedte a tetoválás rajzát.

– Tudnom kell hogy tudják-e, kié volt ez a tetoválás. Durva, de jellegzetes homokóra-minta. – Drask közelebb lépett a csillogó, sima padlón. Bakancsa nyomot hagyott a fehér kövön. A nő átvette a rajzot, egy pillanatig nézte, aztán felhorkant.

– Erről akart kérdezni? Egy sarlatán tetoválásáról?

– Ezek szerint ismerik az illetőt?

– Ó, igen, ismerjük – csillantak fel derűsen az öreg szemek. – Ephraim nem hozzánk tartozott, bár hasonló körökben mozgott, mint mi. Szélhámos és szemfényvesztő. Sok üzletet szedeti el tőlünk, és hogy még rosszabb legyen, még hitvány munkát is végzett. Nem lennék meglepve, ha egy versenytárs tette volna el láb alól. – A nő hirtelen előre hajolt, mint egy prédáját méregető ragadozó. – Nemde?

– Azt hiszem, egy kicsit többről volt szó szakmai nézeteltérésnél. Ez egy... – Drask elnémult. – Személyes ügy lehetett. – Drask szórakozottan hajlítgatta az ujjait. – Történt valami furcsa mostanában? Láttak valakit, aki feltűnt?

– Hmmm – Nikola oldalra hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét, mintha olyasvalakivel társalogna, akit Drask nem lát. Mint valami Trón-verte misztikus. Drask nem tudta eldönteni, hogy a sas jelét vesse-e magára, vagy fegyvert rántson. Már éppen meg akart szólalni, amikor a nő megint felemelte a kezét. Lehetett valami láthatatlan beépített eszköze, vagy esetleg más volt a magyarázat. Pantomim volt. Semmi más.

– Volt valaki. Kiemelt páciens. Kapcsolatokkal és pénzzel. Beteg volt. Rossz állapotban. Nagyon. A segítségünket kérte. Azt mondta, valaki más már becsapta. – Megint elmosolyodott, halványan. – Tudja, hogy ebben a szakmában mit jelent a kontárság? Darabokra törheti valakinek az elméjét, és tönkretelheti a testét. És a páciensek apránként széthuilanak – csóválta meg a fejét. – Átvilágítást végeztem, és itt senki sem hibázott. Azt mondtuk ennek az embernek, hogy jöjjön vissza, ha majd lesz pénze, hogy megfizessen minket, de

azóta sem láttuk.

– Köszönöm, de ez nem igazán segít rajtam. – A nő közönyösen meredt rá, és a tekintete halottabb volt, mint eddig. – Ki volt ez az ügyfél? Ismerte őt? Le tudná írni?

– Az ellenségeink nevét szívesen megmondjuk, de az ügyfeleinket nem szokásunk kiadni – ütötte össze a tenyereit a nő. – Végeztünk, Drask probátor.

Drask majdnem beleszaladt az örökbe, ahogy hátrafordult, de gyorsan visszakozott. Mindkét szempár ellenséges derűvel méregette.

– Kérem! Csak egy nevet! – Mögötte Nikola csettintgetni kezdett a nyelvével.

– Nem mehet el búcsúajándék nélkül, probátor. Ennyit kiérdemelt. – A hangja szenvtelen volt, kifejezéstelen, mintha elfogyott volna minden türelme, hogy üres rezignáltságnak adja át helyét. – Nem tűnhet úgy, hogy a törvénynek a kezét fogjuk, nem pedig a pórázát. – Drasknak hátra sem kellett fordulni, így is tudta, hogy a nő biccent. Felesleges lett volna.

A lesújtó öklök megadták a választ.

Zihálva, levegőért kapkodva tért magához. Az oldalán feküdt, csatornavízzel a szájában. Köpött egyet, és próbált megmozdulni. Fájdalom hasított a bordáiba és az arca oldalába. Szinte érezte, ahogy a zúzódások terjednek és a vágások vérezni kezdenek a bőrén. Az egyik szeme be volt dagadva, és összerándult, amikor odanyúlt és hozzáért.

– A Trónra... – nyögte, miközben bizonytalanul imbolyogva feltápáskodott.

Kábán támolgott végig az utcán, és a szíve olyan hevesen kalapált, hogy kénytelen volt megállni hányni. Egy bolt kondenzvíztől síkos sziklabeton falához támaszkodott, aztán a keze fejével megtörölte a száját. Megpróbálta betájolni az időt, kitalálni, hogy mióta van idekint. A nap már elérte pályája déli csúcsát. A gyenge, émelyítő fény alig-alig szűrődött át az ipari szmogon, de azért érzékelhető volt. Ha valaki elég sokáig él itt, egyre jobban ráhangolódik a város apró gesztusaira és árnyalataira. De Drasknak dolga volt.

Elbotorkált a járókelők mellett, akik tüntetően nem törődtek a külsejével és félrekapták a tekintetüket, amikor látták, hogy ide-oda

tántorog. Egyikük füstölőt lóbált felé, mintha az elűzné a bűzét és az örületét. Lehet, hogy részeg verekedőnek gondolták, aki póruul járt valami bunyóban, vagy banditák áldozatának. Bármit is gondoltak, nem foglalkoztak vele. A sasmedáljukat szorongatták, vagy az arcukba húzták a csuklyájukat. Mintha ott sem lenne.

– Ez a város – nevetett a valóság iróniáján –, ez a város felfalja az embert.

Mire végre megérkezett a P-Bástya tömör vaskapujához, már valamennyire összeszedte magát. Úgy nézett ki, mint maga a halál, véraláfutásosan, sebesülten, sápadtan, de ez aránylag megszokott jelenség volt. Megrázta magát, miközben kinyitotta az ajtót, és belevetette magát a kapitányság nyüzsgésébe.

Kevesen figyeltek fel rá. Azok, akik észrevették, bizonytalanul bólintottak, mintha a látványa is bemocskolhatná őket. Átnyomakodott néhány ítéss mellett, akik foglyokat tuszkoltak a celláik felé, és majdnem fellökött egy dokumentumokkal megpakolt írnokot. Bocsánatkérően felemelte a kezét, és megkerülte a középső, legforgalmasabb területet.

Billentyűk zörgése és tollhegyek sercegése hallatszott, feljegyzések készültek és kerültek papírra. Kogitátorok zümmögtek és kattogtak megnyugtató rendszerességgel. Szervokoponyák röppentek fülkéről fülkére passzív szkennereikkel villogtatva, vagy üzeneteket továbbítva egyik részlegről a másikra. Ugatásszerű hang hallatszott, amikor a voxtilkők bejelentették a bevetései rendet, a műszakbeosztást, és valahol éles riasztás hangja sivított. A zaj ellenére mindig a békesség érzése fogta el itt, az igazságszolgáltatás sűrűjében, még ha nem is az emberek miatt, akik dolgoztak rajta. Lassan evickélt át a tömegen, le a mortuarium szintjeire.

A levegő itt hűvös volt, szűrte, a fenti klausztrofób tolongás nélkül. Drask úgy érezte, mintha egy másik világba lépne, bár az e világ a nap eddigi része után már borzongatóan ismerősnek tűnt.

Akkor lesz jó, ha már nem látom a halottasházat, amikor megint ott leszek. Visszafojtotta magában az akasztófahumort. Első a praktikum. A boncolás mostanra már befejeződött, vagy közel jár hozzá. Itt kell lennie és látnia kell. Tudnia kell. Biztosan lesz valami, amiért érdemes volt idejönni.

Belépve Drask írás neszét hallotta, és amikor Oliar felpillantott, találkozott a tekintetük. A nő kurtán elmosolyodott.

– Nos... – rázta meg egy kicsit a fejét. – Úgy néz ki, mint aki egy

egész háborút harcolt végig. – A hangjában kíváncsisággal vegyes aggodalom csengett. Drask nem volt biztos benne, hogy a lány sajnálja, vagy csak meg akarja ismerni. Annyira elsorvadt volna a barátkozási készsége, hogy már fel sem ismeri a szokásos nyitásokat?

– Igen, mondhatni.

– Már éppen el akartam küldeni magához egy futárt. A boncolás hamarosan befejeződik. – A nő letette a papírt és a tollat, és összekulcsolta a kezét. – Egy kicsit rendbe kéne szednie magát. Még van ideje rá.

– Nem lesz rá szükség – felelte Drask száraz kacajjal. – Azt hiszem, kevesebb időnk van, mint gondolja – bökött fejével a nagyterem ajtaja felé, ahol már be is rontott egy idősebb nő. A szürke szemöldök összefutott, amikor a nő megpillantotta Draskot, és lassan csóválni kezdte a fejét, mintha azt mondaná: mibe keveredtem már megint? Amelya Visarth medicae primus felsóhajtott.

– Akarjam tudni, hogy mi szél hozott ide?

– Inkább ne.

– Hát persze, hogy te vagy az, éppen te. Ennek így kellett lennie – rázta meg újra a fejét a doktornő.

– Ez meg mit akar jelenteni?

Visarth nem szólt semmit. Egyszerűen csak felmutatta a verikvárium-dobozt.

Benne, szinte gúnyosan, megcsillant egy ezüstérme.

Drask hosszú ideig bámulta, és végigsimított a doboz felszínén. Az ujjai szinte árkot vájtak a bele. Milyen egyszerű darab. Egy ezüstérme, egyik oldalán kámzsás alak ábrájával, akinek nem látszik a szeme. A másik oldalon kiterjesztett sasszárnyak, de nem az igazi birodalmi sas kifinomult ábrázolása. Olyan sokáig nézte, hogy alig hallotta Visarth-ot és Oliart. A szavak homályosan sodródtak el mellette.

– Drask! Probátor!

Hirtelen hátrakapta a fejét, tenyere összezárult az érme előtt. Tudta, hogy elfehéredtek az ujjpercei.

– Itt vagyok. Elnézést. Figyelek.

– Megtaláltuk – sóhajtotta Visarth. Drask fölé tornyosult, és lebámult rá halványzöld igazi és élénk kék augmentikus szemével. A mesterséges szem remegett és vibrált, amíg a nő fel nem emelte a

kezét, hogy megütögesse acélhegyű ujjával. – Az áldozat gyomrában volt. Úgy tűnik, hogy a halál beállta után nyomták le oda. Ugyanaz, mint a korábbi gyilkosságoknál. Egy régi, első leszállás korabeli emlékérmé ezüst másolata. Az alapító családok valutája, ami már nincs forgalomban. – Drask bólintott, és a nő folytatta. – A sebeket, ahogy Oliar adeptus feltételezte, egy bányászati eszköz okozta. Leginkább egy Kortoz-típusú csákányra emlékeztet. Ezt precíz kézbányászatra használják mélykérgi környezetben. Ez megmagyarázná az ásványi lerakódást, amely egyébként még mindig elemzés alatt áll. Elég sok idő kell hozzá.

– Biztos vagy benne, hogy valamilyen szerszám volt? – Drask érezte, hogy a szavak szinte túl gyorsan hagyják el az ajkát, rohannak, botladoznak. – Az Ezüstpénzes kést használ, ő különleges. Mindig ugyanaz a kés, ugyanazok a precíz vágások, nem ez az állati barbárság.

– Biztos – szólalt meg most Oliar. – Drask, tudjuk, hogy nem egészen egyezik a többivel, de érdemes számításba venni. Lehet, hogy csak a hatás kedvéért csinálták így, vagy azért, hogy azt higgyük, ez is a sorozatba tartozik. Számos magyarázat lehet arra, amikor a többi részlet egyike sem vág egybe a folyamaiban lévő vizsgálatlall.

– Igaza van – csóválta a fejét Visarth. – Én már nagyon régen vagyok itt. Emlékszem, ahogy emelkedtél a ranglétrán, és milyen ígéretes karriernek néztél elébe. Egész életedben Alexius árnyékában éltél. Ne hagyd, hogy ez felemésszen. Jó ember volt, az egyik legjobb, akivel itt dolgoztunk, de a gyengesége a rögeszméje volt. A megszállottsága. És ha nem fojtod el csírájában, akkor a te gyengeséged is lesz. A Trón a tudója, hogy már így is épp elég kárt okozott.

– Tudom! – csattant fel Drask, és a két nő visszahőkölt a kitörésére. Meggörnyedt, és a hajába túrt. Elengedte az érmét. – Tudom. Csak... – sóhajtott fel elkeseredetten. – Mi van még?

– Gyorsított vér- és izomteszteket végeztünk a testen, amikor megkaptuk – mondta Oliar, és eddigi tudományos modorát hirtelen mohó lelkesedés hatotta át. Drask érezte a teszteknél alkalmazott techboszorkányságok kenőcs- és gépolaj-szagát. – Amit láttunk, az egybevág az elméletével az illegális fiatalításról. Az áldozat igen rossz állapotban volt. Az általa használt vegyi anyagok fokozatos genetikai dezintegrációt okoztak, ezért a test elszíneződött. Csak a Trón tudja, hogy ezek a szerek mit okozhattak a pácienseinél.

Darabokra törheti valakinek az elméjét, és tönkretelheti a testét. És a páciensek apránként széthullanak. Nikola mérgező bölcsessége jutott eszébe. Nagyot nyelt.

– Az oportunizmus gonoszsága. Nem csoda, hogy valaki fegyvert fogott rá. De miért ez a titokzatosság? Miért a pénzérme? Vagy valaki úgy tesz, mintha ő lenne az Ezüstpénzes, vagy az Ezüstpénzes bújti ki a bőréből, és kezdett másképp ölni.

– Egyszerűnek tűnik – mondta Oliar. – Félrevezetés. Megpróbálnak egy holttestet eltüntetni a zűrzavarban, minket meg elárasztani olyan bizonyítékokkal, amelyek az áldozatot az elmúlt három hónap legelvetemültebb gyilkosához kapcsolják. – Amikor kimondta három hónapot, összeráncolta a homlokát.

– Három hónap – visszhangozta Visarth. – Ez furcsa.

– Mi furcsa? – kérdezte Drask.

– Csak éppen... – pillantott a nő megint Oliarra. – Az áldozatot nem az éjszaka ölték meg, hanem korábban, csak tartósították. Lefagyasztották. Ezt alátámasztja a mélyszöveti szondázás, a nekrosis-szekvenálás és az alkímiai analízis is.

– Azaz? Ez itt a Polaris-Nul, a környezeti feltételek önmagukban is gondoskodtak volna erről.

– Már megint... – sóhajtott fel Visarth. – Ez pusztán spekuláció, de van olyan bomlás, amely a tartósítás hozzávetőleges mértékéhez viszonyítva azt sugallja, hogy...

– Mit sugall? – hajolt közelebb Drask, most már kíváncsian.

– Azt, hogy ezt az embert már legalább három hónapja megölték.

– Mielőtt újra elkezdődtek volna az Ezüstpénzesgyilkosságok – fejezte be helyette Drask. – Őt ölték meg először, mielőtt még bárki is tudhatta volna, hogy van egy gyilkos. Még azelőtt, hogy beszélni kezdtek volna erről az utánzóról.

– Pontosan.

Drask hátradólt a helyén, mintha minden levegő kiszállt volna a tüdejéből. Az, amit mindez jelentett, úgy érte, mint egy masszív gyomros. Még mindig küszködött azzal, hogy feldolgozza, amikor meghallotta az első lépések csattogását fentről. Visarth kiviharzott, felrohant a lépcsőn, és Drask hallotta, ahogyan kiabálva érdeklődik a felbolydulás okáról.

Amikor a nő visszajött, nem mondott semmit. Elégé nyomottnak

tűnt. Aggodalom ült az arcán, és kerülte Drask tekintetét.

- Mi az? – kérdezte a probátor.
- Van egy újabb – felelte a nő zsibbadtan.

Drask azonnal el akart rohanni, de Visarth meggyőzte, hogy várjon még, megnézi a sérüléseit. Végigülte a vizsgálatot, szurkálást és fertőtlenítést, miközben a doktornő kitisztította a sebeket az arcán. Gyorsan, hatékonyan, teljesen érzelemmentesen.

Amikor végzett, Drask kisietett a ködös hidegbe. Az időjárás soha nem engedett szürke rosszindulatából, és lassan, de biztosan rága el a vasat és a téglát, az egész világot. Ez egy ilyen város. Egy ilyen *társadalom*.

A tágabb Birodalom mércéjével mérve az Alecto békés világ volt, Varangantua pedig szokásos bolyváros. A bűnözés azonban, különösen a perverz bűnözés, önmagában is egyfajta hadviselést jelentett. A becsületes birodalmi társadalom védőbástyái előbb-utóbb összeomlanak, olyan biztosan, mint ahogy a követ koptatja el az eső és a hó. Az olyan városok, mint Varangantua, valóságos pöcegödrök, tele mocsokkal és korrupcióval. Túl nagy a terület, nincs elég végrehajtó. Csak a frontot lehet tartani, nagyjából, azt a hideg acélvonalat, ami a Lex rendjét elválasztja a bűnözés rothadásától, még ha ez a vonal napról napra vékonyodik is.

Odafent a mágnesvasutak surrogta és fröcsögtek a vízben, sínpályájuk kevéske fedelet nyújtott a forgalmas utcán. Beleütközött valakibe, és majdnem feldöntötte, aztán sietett tovább. Mániákusan rohant, még az ital iránti égető vágyát is elfojtotta a megszállottság ereje.

Vajon Alexius is ugyanezt érezte? Ez volt az, ami az örületbe kergette?

Befordult a sarkon, bevette magát egy sikátorba, miközben megpróbálta felidézni az útmutatást, amit Visarth a jelentésből szedett ki, és majdnem egyenesen belefutott egy ítézsbe. Hallani lehetett, ahogy a sokkolóbuzogány sisteregve bekapcsol, és Drask a holopecsétje után nyúlt.

– Hagyd békén! – harsant fel egy hang. Az őrszem hátrafordult, és deaktiválta a buzogányát. – Lehet, hogy egy semmirekellő, de legalább ismerjük. – Marita Konstantus főprobátor került elő a

helyszínt biztosító ítések közül, összehúzta magán a kabátját, és Draskra meredt. Körülbelül azonos korúak voltak, különböző elméleti iskolák termékei, és különböző mesterek tanítványai, de egyikük sem felejtette el a másikat. A nő csillaga emelkedőben volt, Draské viszont már régen elveszítette a ragyogását.

– Marita – mondta feszülten. – Nem is tudtam, hogy ez a te balhéd.

– Egész adatbankokat lehetne megtölteni azzal, amit te nem tudsz, Quillon – villantott meg egy vigyort a nő.

– Különösen, ha ezekről az utánzós esetekről van szó.

– Utánzós esetek? – nevette el magát majdnem Drask. – Biztos vagy benne?

– A valószínűségek egyensúlya, nem igaz? – vont a vállát a nő. – Ez vagy utánzás, kölcsönvett dicsőség, vagy az eredeti gyilkos visszajött, és visszakézből újra gyilkolni kezdett. Harminc év hosszú idő, Drask. Hosszú idő ahhoz, hogy valaki távol legyen, és sokévnyi a tartozás, amit meg kell fizetni.

– Azaz letartóztatták, vagy elhagyta a várost, vagy az egész bolygót.

– És most visszajött? Úgy beszélsz, mint az Öreg – emelte fel a kezét a nő, látva Drask pillantását. – Tudom, tudom. Ő mutatta meg neked a fogásokat, és ő indított el az úton. De tényleg a nyomdokaiba akarsz lépni? Te akarsz megoldani az ő ügyét? Egy ogrinnal szemben is több esélyed lenne.

Drask megrázta a fejét.

– Csak látni akartam. Ez minden – mondta. *Ez nem is hazugság* – gondolta magában –, *csak nem a teljes igazság.*

Marita egy hosszú pillanatig ránézett, majd megcsóválta a fejét – nem csalódottan, inkább valami fanyar elnézéssel.

– Rendben. – Intett az ítéseknek, akik szétváltak.

– De itt sem voltál, nem láttál semmit, és nem nyúlsz semmihez. Még az én türelmem sem határtalan, Quillon.

Drask szórakozottan bólintott, és hálás, őszintétlen közhelyeket mormolt, aztán belépett a tetthelyre, és a saját szemével is megnézte.

Az előző gyilkossággal összevetve ez határozottan visszafogott volt. A test úgy fekszik, mintha sztázisban lenne. Sápadtan, hidegen, mozdulatlanul. A holttesten látható vonalak szinte finomak voltak az előző, könyörtelen mészárláshoz képest. Drask szánalommal nézett le

rá: egy férfi, a harmincas évei közepén, izmos testalkattal – a végigdolgozott élet összes jelével. A szeme már üvegesen meredt a semmibe. Már elkezdett vizesedni és foltosodni az arca. Valami ezüstösen csillant az ajkai közt.

– Kezd hanyag lenni – jegyezte meg Konstantus, és a kiálló érmére mutatott. – Általában a nyelv alá rejtí, mint valami mocskos titkot. De ez csak utánzás. Hiányzik belőle az elegancia – horkant fel saját viccén. – Az igazi gyilkos biztosan forog a sírjában. Nem mintha sajnálnám, persze.

– Van még valami, ami nem stimmel? – Drask a helyszín minden egyes részletét magába szívta: a pénzérmét és annak kissé helytelen pozícióját, az áldozat testhelyzetét, a vagásokat...

– A vágások nem stimmelnek. Az Ezüstérmés mindig precíz volt, sebészién pontos. Úgy gondoltuk, hogy egykori orvos, vagy húsipari munkás, különleges szakértelemmel. De ezek a vágások cakkosak.

– Mint Ephraimnál. – Drask letérdelt, vigyázva, hogy ne érintsen meg és ne mozdítson el semmit. – Nagyon kicsit, de láthatóan.

– Ezt meg honnan a fenéből tudod, a Császár nevére? – kérdezte Konstantus, némi riadalommal.

– Ez már csak így van, ha minden éjszaka bűnügyi helyszínnek képeit tanulmányozod, hosszú éveken keresztül. – És te így is tettél, minden este, füledben az ő száraz suttogásának hangjával.

Nézd, fiam. A szörnyeteg ott rejtőzik a részletekben. Minden képen, minden jelentésben. Odabent van.

Kiszabadította magát a fantom szorításából. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a holttest hirtelen megöregedett volna, hogy Alexius aszott, vigyorgó hullájává változzon. Drask felállt, és nagyot nyelt. A torka összeszorult, a gyomra felkavarodott. De nem járathatta le magát a nő előtt.

– Tűnj el innen, Drask! – Látta, hogy Konstantus még a vastag kabátban is reszket. – Néha mintha pszi-szagod lenne, mintha te is olyan szájkosaras véreb-mutáns lennél, amiket a fura dolgoknál rángatnak elő.

– Én is örülök, hogy láttalak, Marita. – Drask meg egyszer lenézett. Az áldozat visszabámult rá, homályos szeme úgy derengett a sikátor homályában, mint a megpatinásodott ezüst. Drask elfordult, és többé nem nézett vissza.

Megállt az ajtó előtt, próbálta összeszedni a bátorságát. Bárkinek sok időbe telt volna, hogy szembe tudjon nézni a múltjával, hogy leszámoljon a szellemekkel, melyek minden lépését kísértették azóta, hogy Alexius elment.

Némán gyalogolt vissza a Bástyába, elkerülve az utcai ítéseket. Elkerülve az emberiség nyüzsgő tömegeit. Egy oldalsó bejáraton osont be, és lement a vas csigalépcsőn az épület gyomrába, még a mortuárium szigetelt szintjeinél is mélyebbre. A hideg itt is ugyanolyan maró volt, a hőmérsékletet egy olyan erőforrás megóvásához temperálták, mely épp oly értékes volt, mint a holttestek.

ARCHIVIUM, jelezte a bronzbetűs felirat visszafogott pompával.

Benyomta az ajtót, és hirtelen széllelkést érzett, amikor a nyomás kiegyenlítődött, aztán bement. Csend volt, csak a szervitorok neszezése hallatszott. A kiborgok jöttek-mentek, a karjukat helyettesítő tálcákon magasra halmozott dokumentumokkal. Egyszerre kanyarodtak, vették fel és tették le terhüket, egész információhegyeket mozgatva meg valami olyan rendszer szerint, amit csak az ő elsatnyult, programozott agyuk ismert.

Valaki köhintett, és Drask megfordult, egy falba épített fülke felé a jobb oldalon. Egy halványszínű ruhás hivatalnok méregette higgadt unalommal egy adatelkülönítő ketrec drótfala mögül. Vagy legalábbis Drask unalomnak vélte, amit látott. A csillogó, bíborszínű bionika erősen megnehezítette a kérdés eldöntését.

– Beosztás és kérés? – kérdezte az ügyintéző rezignáltán.

– Quillon Drask próbátor, secundus fokozat. Engedélyszám szigma-négy-kilenc-hat. Azért jöttem, hogy átnézzem az eredeti Eziustpénzes gyilkosságokkal kapcsolatos aktákat.

– Óh. – A férfi csodálkozó pillantást vetett rá, mintha úgy gondolná, hogy Drasknak lehetne ennél több esze is. – Megnyugtathatom, hogy Konstantus főpróbátor már kikérte ezeket az anyagokat.

– Hát persze – csóválta a fejét Drask. – Persze. – Vajon mi az, amit Marita nem vitt el? Mi az, ami túl jó a főpróbátornak és az ő csinos kis utánzat-esetének? – De talán tudna segíteni egy másik ügyben. – Szeretnem látni a kiegészítő feljegyzéseket, Alexius Voight főpróbátortól.

A férfi elfordította a tekintetét, és begépelte valamit a munkaállomásába szerelt kogitátorba. A billentyűk szapora kattogása visszhangzott a teremben az ügyintéző augmentikus ujjainak szemmel követhetetlen tánca nyomán. A szervitorok nem vették észre, nem néztek fel. Drask érezte, hogy a hely súlya ránehezedik, lenyomja. Múlt. Igazság. Ítélet. Nem csoda, hogy a levéltár az alapokban foglalt helyet. Ha a magasabb szintek bármelyikén lett volna, mindent maga alá temet a puszta súlyával.

Itt lenni, ezt csinálni; számára ez nem egyszerűen helyesnek tűnt. Hanem jogosnak.

– Igen. Ezek az akták még a helyükön vannak. Azonnal elő tudjuk hozni őket, probátor. Vitessem őket az asztalához, vagy...

– Az itteni scriptorium teljesen megfelel – mondta Drask mohón, talán kissé túlságosan is. A férfi rápillantott, majd a szemközti ajtóra mutatott. Ahogy megfordult. Drask látta a férfi tarkójából kiálló kábeleket, melyek az archívum szövetébe futottak. Az archívuméba, melynek az irattáros nem egyszerűen kiszolgálója volt, hanem a része is. Összekulcsolta ezüst ujjait, és nézte, ahogy Drask átmegy a másik szobába, és magára csukja az ajtót. Megint billentyűk csattogása hallatszott, és valahonnan a halmok közül monoton, fojtott neszezés hallatszott, ahogy az egyik szervitor nekilátott megkeresni a kért aktákat.

Drask a scriptoriumban ült, és ujjával a térdén dobolt. Hideg volt, de nem érdekelte. Becsukta a szemét, és benyúlt a kabátja alá. Az ujjai kitapintották a könyvet. Előhúzta. Régi volt, kopott és viharvert a szinte állandó használattól. Sokkal értékesebb volt a számára minden laposüvegnél, bármilyen drága, jó évjáratú italnál. A lényeg. Az esszencia. Az utolsó kézzelfogható kapcsolata egy halott és elfeledett mentorral, egy olyan emberrel, aki sokkal inkább az apja volt, mint az a durva és cinikus dokkmunkás, aki nagy nehezen fellevelte.

Alexius jegyzetei mindig is misztikusnak tűntek a szemében, a titkos megfigyelések és a detektívösztön varázskönyveinek. A mester szűkmarkúan bánt ezekkel, szívesebben osztotta meg a tudását kimondott szavakkal és tényleges tettekkel, mint száraz, pókfonálszerű írásával. Drask az asztalán találta, azon a napon, amikor utoljára látták Alexiust.

Kinyitotta, és ujjával végigkövette mentora elveszett szavait és gondolatait. Olyan volt, mintha Alexius ott lenne, életre kelne az

oldalakon, a lelke áthatná a szöveget. Drask olvasott, miközben a szervitor ki-be ment, és egyre újabb darabokkal gyarapította az előhozott iratok halmazát a próbátor mellett. A papírhegyek lassan körbevették, a múlt mintázatai közé zárták. *Mindez amiatt, mert te túl hiú voltál ahhoz, hogy észrevedd. Marita. Mindez amiatt, mert annyira fontos neked a kulcsín. Nem törödsz ezzel a kinccsel.*

Félkézzel elkezdett keresgélni a papírok között. Baljával egyenként kiszedegette az aktákat, és kitette őket, miközben jobb kezével nyitva tartotta a könyvet. Egyikről a másikra pillantott, összevetette a neveket és a megfigyeléseket.

Jonah Murian, jelentéktelen kis írnok. Ott volt a gyilkosságok környékén. Semmi priusz némi jelentéktelen szabálysértésen kívül. Bőven volt lehetősége, mégsem elég ahhoz, hogy ez meggyőzze Alexiust a biztos bűnösségéről. Végzett magával, minden valószínűség szerint az ő nyomozásuk miatt, de a gyilkosságok folytatódtak. Az ilyen halálok mindannyiukat ólomsúllyal nyomasztották. A lapok tele voltak lendületes, kusza tintavonalakkal, hogy Alexius a papírra vetette minden frusztrációját, dühét és büntudatát. Hónapokat áldoztak Murianra, és az egész hiábavaló volt.

Sargas Hylathban rengeteg volt a lehetőség. Eszébe jutott Alexius élénk tiltakozása.

– Bűnös – jelentette ki a mester. – Ez olyan biztos, mint a csillagok, fiam. Bűnös. Az olyan elkényeztetett alakok, mint ő, nem ismerik a törvényt, nem értik az igazságot.

Papírhegyek, akták tucatjai, említések a könyvben. Fiatal volt, pimasz és gazdag. A családja bányászati konszernt birtokolt, a keleti puszták adamantium-lelőhelyeit aknázták ki. Elég befolyásuk volt ahhoz, hogy bármilyen vádat megszüntessenek. Muriannak az életébe került a nyomozás, Hylath számára azonban csak múltó kellemetlenséget jelentett. Alexius minden tőle telhetőt megtett, hogy folytassa, de nem sikerült. Felülről akadályozták.

Mire Hylath apja elhívta a városon kívüli birtokaikra, már elérhetetlen volt. Egy rakás pénz választotta el őket a zsákmányuktól, és ez a pénz épp olyan mocskos és fakó volt, mint azok az érmék, amik a halottak szájából kerültek elő.

Megérte utánanézni, de annyi nyom volt. Drask a kezébe támasztotta a fejét, és legszívesebben ordított volna. Még mindig túl sok a nyom. Annyi idő telt, annyi új eset történt, és még mindig nem

tudta, hol keresse. Lennie kellett valaminek.

Nem csoda, hogy az Öreg megtévelyledt.

Úgy érezte, mintha álomtalanul elszunyókált volna. Talán csak hitte, hogy így történt, megdermedve két pillanat között, saját kínzóan ismétlődő gondolatai között rekedve. Éppen megmozgatta a kezét és kinyitotta a szemét, amikor fémes koppanást hallott.

Amikor felnézett, Oliar ült vele szemben, a kezében egy pohár rekoffal. A másikat elé tette, mire Drask felvonta a szemöldökét. Nem volt hozzászokva az ilyen hétköznapi kedves gesztusokhoz.

– Gondoltam, jól jönne valami, amitől egy kicsit felfrissül.

– Nem szoktam, de köszönöm – fogta kézbe a poharat, és a szájához emelte. A folyadék forrósága élesen és hirtelenül érte, de kellemesen. – Állandóan ezeket böngésem – sóhajtott fel. – Ezeket a feltételezéseket és tünődéseket. És dühöngéseket, ha már itt tartunk. – Dobolni kezdeti az asztalon, és az irathalmok megremegtek. – Próbálom megtalálni az összefüggéseket, próbálom igazolni őt. Csak éppen úgy érzem, hogy ez nem elég. Hogy cserbenhagyom. Hogy kudarcot vallok.

Oliar szorosan a csészére fonta a kezét, élvezte a meleget.

– Meséljen... Mesélj róla – mondta, és a szemlencséi kattogva fókuszáltak. – Mondd el, mit jelentett neked. Mit kaptál tőle. Mivel tartozol neki. – Drask úgy nézett rá, mintha kételkedne az indítékaiban. A nő megvonta a vállát, koponyaimplantátumai megcsörrentek a mozdulattól. – Néha csak úgy tudunk továbblépni, ha megszabadulunk a terheinktől.

Drask kézbe vette a könyvet, és kiszedett egy képet a hátuljából. Egy sokkal fiatalabb Drask és Voight tekintett róla a szemlélőre. Az idősebb férfi ajkán halvány mosoly játszott. A büszkeség derengése. Drask emlékezett a kép készítésére. Egy ritka békés pillanat volt, nem sokkal azután, hogy Alexius mellé rendelték. A város még szépia sötétjével is fényesebbnek tűnt. Sőt, reménytelibbnek. A víz halványan csillogott mögöttük, szerencsére mentesen a késő téli jégtől.

– Nehéz szavakba önteni – ivott még egy kortyot, és elhúzta a száját, mielőtt folytatta volna. – Igazából semmi különös, ő belém látott, jobban, mint bárki más. Látta a bennem rejlő lehetőségeket, az

utat, amit végigjárhatok, vagy nevezzük, aminek akarjuk. – A távolba meredt a nő mellett. – Nekem pedig végig kellett néznem, ahogy összeomlott, széthullott. Kiüresítette az egyetlen ügy, amit nem tudott megoldani. A végén már árnyékokra vetődött. Meg volt győződve arról, hogy a gyilkos minden lépését követi. Hogy ez már az ő személyes ügye.

– Nem lehetett könnyű.

– Nem is volt az – horkant fel Drask. – Mintha végig kellene néznünk valakinek a haldoklását. Lassan, fokozatosan. Minden egyes nap megteszed, amit tudsz, mégis eltűnik egy újabb darabka. Amíg végül egy sem marad. Tudomásom szerint nem halt meg. Csak eltűnt. A város... – Elhallgatott. – A város felfalta.

– De te még mindig itt vagy.

– Igen. Itt vagyok – felelte Drask. – Ha ez számít valamit.

– Számít – paskolta meg Oliar egy ujjal a halmot. – Te itt vagy. Elvégzed a munkát. Bárki bármit is gondol, ez csodálatra méltó. – Tétován elhallgatott. – Azt hiszem, büszke lenne rád.

– Én is ezt remélem – felelte Drask. – Egyébként te mit keresel itt? Nem csak engem akarsz ellenőrizni, ugye?

– Végre megkaptuk az ásványianyag-elemzést. Egy magos geologison kellett átfuttatni, mint utóbb kiderült. Nagyon kevés az ásatási verispex – nevetett a saját viccén, aztán elnémult, amikor észreveite, hogy a férfi hallgat, és szúrósan mered rá. – Kiderült, hogy azért volt nehéz azonosítani, mert ritkán fordul elő por alakban. Adamantium. Helyi forrásból származik, ha hinni lehet a gépszellem auguriumainak.

– Azt mondtad, adamantium? – Drask lázas tevékenységbe kezdett, papírokat ráncigált ki a halomból, és kinyitotta a könyvet. Kiszedett egy képet, és lecsapta a nő elé. A férfi haja és szeme sötéten derengett a kép szépiáján. Valami állatias, lezser gonoszság volt benne, a létezés biztonsága, ha nem is a célja. Szinte süttött belőle a felsőbbrendűség érzése, melye meghatározta őt és a cselekedeteit.

– Sargas Hylath – jelentette ki Drask. – Egy kisebb bányászati dinasztia arisztokrata örököse. Birtokok keleten, amelyek az adamantiumbányákra néznek. Voight a nyomozás nagy részében őt tekintette fő gyanúsítottjának, mielőtt még a politika közbeszólt volna – csóválta meg a fejét Drask. – Az apja pénze rengeteg problémát megoldott.

Oliar ránézett a képre, aztán vissza Draskra.

– És ez abból az időből való?

– Igen.

– Ez azt jelenti, hogy akkor mostanra már... – vakarta meg az állát a nő. – Hány éves is lehet? Hatvanas? Hetvenes? Az nem lehet, hogy még mindig el tudjon intézni nála fiatalabb, erősebb munkásokat. Ez félig alátámasztja, hogy utánczat-esetről van szó. Az idő.

Az idő, ami megszökik előlük. Kifolyik az ujjaiuk közül, mint a homok. Mint a por a homokórában.

Hirtelen elkerekedett a szeme.

– De mi van, ha nem öreg?

Drask olyan erővel és olyan sietős hadarással rontott be Konstantus irodájába, hogy egy szavát sem lehetett érteni, de aztán a nő ököllel az asztalra csapott, és a vele szemben álló székre mutatott. A probátor zihált a rengeteg lépcsőtől, amin felrohant az archiviumból, és jobban ki is vörösödött a szokásosnál. Eltűzött sőhajjal rogyott a székre.

– Megoldottam az ügyünket – húzta végig a kézfejét a homlokán.

– Úgy érted, az én ügyemet – mondta határozottan Konstantus. – Nem ugyanazon az ügyön dolgozunk, és nem ugyanazon a szinten.

– A Trón verje meg a rangodat! – fröcsögte Drask. – Ez most nem a régi sérelmek és a részlegek közti huzakodások ideje. Megoldottam. A mi ügyünket. Ugyanazt az ügyet.

A nő hosszan rámeredt, aztán leült.

– Öt perced van.

– Sargas Hylath...

– Egy felmentett egykori gyanúsított, aki már jóval túl van a fénykorán...

– Sargas Hylath – ismételte Drask – Egy olyan ember, akit kiejtettek a nyomozásból az apja kapcsolatai és pénze miatt. Egy olyan ember, aki kapcsolatban áll a bányászati konglomerátumokkal, és rengeteg lehetősége meg eszköze van munkások levadászására. Aki megteheti, hogy régi pénzeket tartson, akár nagy mennyiségben. – Drask elhallgatott, próbált lélegzethez jutni. – Egy férfi, aki

megengedhet magának egy jó kis fiatalítást, ha akarja.

– És megcsináltatta?

– Hivatalosan nem, de ki is az áldozat? Illegális rejuvedíler, egy bizonyos Ephraim. Halott, egy ezüstérmével a gyomrában. Még azelőtt ölték meg, hogy az új gyilkosságok elkezdődtek volna. Sargas nyomainak eltüntetésére ölték meg. Nem bír magával. Ez egy megszállottság. Neki kell lennie a figyelem középpontjában, neki kell irányítania. Még ha titkolnia is kell a gyilkosságokat, ott akarja hagyni a névjegyet.

– De miért? – kérdezte a nő, és előredőlt, hogy állát hegyes végű ujjaira támassza.

– Miért csinálna bármi ilyesmit egy közülük való? Már nem vagyunk újoncok, Marita. Láttunk már ezt-azt. Gonosz, elvetemült, törvénytelen dolgokat. Olyan embereket, akik megtörnek, sírnak és azt sziszegik, hogy nem ők tehetnek róla, hogy a hangok vették rá őket, amelyek az úrből érkeztek, vagy éppen a vérükben lappangó betegség. Ez egy kényszer. A vágy betegsége.

– Nem érkezett jelentés senki olyanról, aki megfelelné ennek a leírásnak, sem fiatalról, se öregről – intett a kép felé. – Csak szóbeszéd mindenféle mutáns aktivitásról. A kérdés továbbra is fennáll, hogy miért éppen most?

Drask végighúzta az ujját az egyik akta egyik vonalán.

– Az apa. Meghalt, még négy hónapja sincs. Sargas teljhatalmat szerez az üzletvezetés felett, és visszatér a régi trükkjeihez. – Várt. Marita ránézett, és oldalra billentette a fejét. Felsóhajtott.

– Nem rossz munka – jegyezte meg óvatosan. – Persze ellenőrizni kell, de szerintem elég alapunk van arra, hogy rajtaütést hajtsunk végre a bányatársaságnál. Ez az utolsó ismert törvényes lakhelye?

– Igen.

– Remek – kelt fel a nő az íróasztaláról. – Mint ennek a vizsgálatnak a parancsnoka, bízom benne, hogy megérted: minden felelősség az enyém, és ennek eredményeként a sikeres letartóztatás bármilyen elismerése is?

Drask elfintorodon.

– Soha nem a hírnévért csináltam, Marita. Csak biztos akarok lenni abban, hogy elkapjuk a rohadékot, vagy elintézzük. Amelyik előbb sikerül.

– Akárhogy is lesz, nem viszlek magammal.
– Értem. – Ökölbe szorította a kezét, vett egy mély lélegzetet, aztán kifújta. Kézbe vette a könyvet, és visszatette a zsebébe. – Megértem. Szabályszerűen kell eljárnod a vizsgálat során – nyújtotta a kezét, és a nő megszorította. – Sok szerencsét, főpróbátor.

Egyedül üldögélt a kapitányság kilátószintjén, és végignézett a városon. A tornyok olyan feltartóztathatatlanul törtek a magasba, mint a hegycsúcsok, hatalmasan és obszcén erővel. Egy óriás játszótere vasból, kőből és plasztacélból. Volt benne valami rejtett szépség, a megfelelő szögből nézve. Fényei úgy csillogtak, mint a tengermély derengése, mint a biolumineszcencia, emlékeztetve arra, hogy minden apró zugában nyüzsög az élet.

És rengeteg a halál. Számtalanszor látta már közelről, és oly sok gyilkosság történt, amit nem tudott megakadályozni. Rátette a kezét a könyvre.

Valaki köhögött, és csodálkozva pillantott fel. Oliar volt az. Szórakozottan biccentett.

– Konstantus megkért, hogy kísérjem el a verispex csapatot a bányákhoz. Azt hiszem, ez elismerés.

– Ez remek eredmény, és nem kis részben neked köszönhető. Menj csak.

– Úgy tervezem – mosolyodott el a nő. – És mi a helyzet veled? Te mit fogsz csinálni?

– Van még egy utolsó nyomom, aminek utána kell járnom – vette elő a könyvet a zsebéből. – Van egy régi Hylath családi rezidencia itt a városban is.

– Drask...

– Nem, hallgass csak végig. Megyek, és megnézem magamnak. Ha találok valamit, a verispex készenlétben lesz.

A nő felsóhajtott.

– Vigyázz magadra, Quillon!

– Várj! – mondta Drask, amikor a nő már elfordult volna. Kitépett egy lapot a könyvből, és elmosolyodott, amikor Oliar szeme elkerekedett. Átadta neki. – Itt a cím. Ha lesz egy kis idő az elemzés után, és nem kapsz hírt felőlem, akkor itt leszek.

- Köszönöm – viszonzotta a mosolyt a nő, és elindult.
- Jó vadászatot!

A ház az Aureseum-Sanctus kerületben volt, a tornyok felé eső terület túloldalán. A jegyzetek alaposak voltak, és egy másodlagos kognitív megerősítés után már pontosan tudta, hová kell mennie. Drask két maglev-utazást is átvészelt, aztán belevetette magát a piaci sikátorok rengetegébe, amelyek ezt a környéket uralták. Vízköpők és faragott hősök meredtek rá üveges tekintettel, tátott szájjal. Itt érezni lehetett a történelem súlyát: rétegzetten, autentikusan, ahogyan a külső dokkoknál soha.

A levegő nyomott és nehéz volt, a készülő vihar feszültségével. A szél végigsöpört a szűk utcákon, és többször is majdnem leverte a lábáról. De ő csak masírozott tovább a távoli hold hideg fényénél.

Egy régi, rozsdás, félig nyitott vaskapuhoz érkezén. A terület elhanyagolt és gazos volt, a zuzmóval benőtt kövek közt gyom ütötte fel a fejét. Óvatosan ment át közöttük, amíg oda nem ért a bejárati ajtóhoz. Megkopott, de grandiózus alkotás volt, szorgoskodó munkásokat ábrázolt a szerszámaikkal. Drask megmarkolta a bronzküncset, és kissé meglepődött, amikor az ajtó könnyedén kinyílt. Nem volt bezárva.

A ház belseje lehangoló romhalmaz képét mutatta. Mindent porréteg borított, a sarkokat pedig vastagon beszórték a pókfajzatok. Úgy tűnt, hogy az egész helyet áthatja a lassú, embertől elhagyatott enyészet. A tágas előtér után különféle oldalsó helyiségeken haladt keresztül, majd jókora ebédlőbe jutott. Itt makroméretű krioegységek voltak, amelyek még mindig energiát vettek fel, pedig a ház többi része már összeomlott körülöttük.

Elfér bennük egy-két test.

Drask tétozva torpant meg egy újabb ajtó előtt, amikor jobban belegondolt ebbe. Valami megnyikordult. Nem az ajtó felől. Felnézett, és úgy fürkészte a mennyezetet, mintha az titkokat rejtene. Deszkák mozdultak el. *Talán csak egy régi épület neszei...* Kiment a refektóriumból, a zaj felé, az ösztöneit követve. Lassan felment a cselédlépcsőn, aztán befordul az egyik nagyobb nappaliba.

Két antik, valódi favázás groxbór fotel állt egy hideg kandalló előtt. A tompa holdfény beszűrődött a homályos ablakokon keresztül, és

éppen csak ki tudta venni egy kéz körvonalát, ami kilógott az egyik fotel karfájáról.

Drask benyúlt a kabátjába, előhúzta Tzarina oldalfegyverét, és előbbre lépett. A deszkák megint megreccsentek, de ezúttal őt árulták el, nem a zsákmányát. Élesítette a pisztolyt, miközben az alak bizonytalanul felállt, háttal neki.

– Sargas Hylath! A Lex Alecto hatálya alatt felelősségre vonom a nép ellen elkövetett bűneiért!

Az alak válla rázkódni kezdett, mintha nevetne, és megfordult. A halvány derengés kirajzolta a vonásait. Ocsmányan torz arc, mégis ismerős.

Nem Sargas Hylath volt.

Drask keze remegett; majdnem elejtette a pisztolyt, miközben a hátborzongató lény, mely inkább volt jelenés, mint ember, elindult felé.

– Lehet, hogy ehhez már túl késő – sziszegte Alexius Voight.

– Nem értem – suttogta Drask, mint egy gyerek. – Nem értem.

– Nekem is időbe telt, hogy felfogjam. – Ennek a valaminek, ami valaha Alexius volt, a bőrét is átítatta az örület. Ez volt a legrosszabb. Feszülő és sárgás volt, furcsa zúzódásos foltokkal. Az elkorhadt fogak veszélyesen mozogtak a szájnýílásában. Valaha drága ruhái úgy lógtak rajta, mint egy éhezőn. De a szeme még mindig eleven voll. Ugyanaz az eszelős láng lobogott benne. Úgy csillogott, mint az ezüstkés, amit a kezében tartolt. – De már megértettem. Most már mindent értek. Pedig még el se magyarázta nekem.

– Akkor mondd el nekem is – mondta Drask fájdalmasan, összezavarodva. – Segíts, hogy én is megértsem.

– Számúztak. Megátkoztak, és tönkretették a víziómat. Teljesen. Alacsonyabbrendű alakokra bízták – csapott a fotelre reszketeg öklével. – Ezt nem hagyhattam. Nem Konstantusnak és a hozzá hasonlóknak szántam az örökségemet. Még te sem tudtál segíteni – csóválta meg a fejét. – Minden erőmet igénybe vette, és egyedül csináltam. Sok éven át a magánügyem volt. Ó, igen, a Lex korlátai nélkül. A korrupció nélkül. Figyeltem és vártam. Napról napra öregebben. Összekuporgattam az utolsó filléreimet is, és az élethosszabbítókhoz vittem. Fiatalságot kaptam, új ember lettem új arccal, hát bányásznak álltam – nevetett szárazon, mintha a sír földje kaparná a torkát.

– Bányásznak?

– A végén igen. Közel kellett kerülnöm a tűzhöz. Ki kellett derítenem a tényeket. Hylathéknak pedig szükségük volt erős munkáskezekre. Figyeltem, és vártam. A bizonyíték ott volt, csak meg kellett látni. Meglátni. Úgy, hogy nem vakít el a pénz és a korrupció. Tudtam, hogy meg fogom találni – csóválta a fejét Alexius. – De ennél több kellett. A lassú vizsgálódás nem volt elég. Hosszú játékba kezdtem. Évekig vártam, aztán újabb éveket vásároltam, és bányász lettem.

– És aztán?

– Amikor az apja meghalt, tudtam, hogy eljött az én időm. Hogy ki fog törni belőle a mohóság és a gátlástalanság. Cselekednem kellett. Az idő ellenem dolgozott. Egyre nehezebben lehetett hozzájutni a kezelésekhöz, ezért kevesebbért elmentem egy kontárhoz. Azt hiszem, akkor kezdtem el igazán látni. Hogy milyen ez a város. Hogy micsoda, és mit tett. És nem hagyhattam, hogy ez folytatódjon – kuncogott, aztán köhögés fogta el. A mellkasához kapott, és összerándult. – Fogtam a bányászcskányomat... és lecsaptam vele Sárgást. Sikoltozott.

–Te megörültél! – rázta a fejét Drask. – Megvolt a lehetőség, hogy behozasd, és megölted? Miért?

– A végén mindig visítanak, nem igaz? – folytatta Alexius, miniha nem is hallotta volna Draskot. – Könnyörgött, hogy ne csináljam. Mindent elmondott nekem. Elmondta, hogy hol tartja a családjá hamis pénzeit, az első nemesség ereiklyéit, amire ők sosem voltak méltók. – Reszketegen felállt és járkálni kezdett beszéd közben, Drask pedig közelebb merészkedett.

– Ott jó lesz – vigyorodott el Alexius, és felemelte a kést. – Most már látlak.

Drask megdermedt, az izommemória működésbe lépett. Ez a parancsoló határozottság. Ez a karizma. *Bárhová követtem volna ezt a hangot, és az utasítás még most is célba talál.*

– Elvettem mindent, aztán visszamentem, és megmutattam annak, aki eladta nekem a kezelést. Azt akartam, hogy lássa. Azt akartam, hogy tudja. Eltartott egy darabig, míg hozzászoktam. Mert... – gyűrődött meg az arca. – Mert tudtam, de nem értettem. Elmondta nekem, hogy miért. Kipucolni az utcákat, a hasznavehetetlen munkásokat, akik annyival alatta vannak. De nem értettem. Viszont. Gyakoroltam. Nem Sárgáson. Ót elraktároztam. Biztos helyre. Nem,

először ki kellett próbálnom magam. És most már ertem, és látom.

– Ártatlan embereket öltél.

– Valóban? Valóban azok voltak?

– Túl messzire mentél. Felelni fogsz a bűneidért. Tenni fogok róla. Itt a vége!

– Nem! – hőkölt hátra a jelenés dühös tekintettel. – Te sem érted! Majd megértetem veled!

Alexius előrevetődött, amikor Drask felemelte a fegyverét. A lövés mellé ment oldalra, és valami drága dolog összetört. Drask fogást váltott, és a fegyver agyával halántékon csapta Alexiust, de nem tudta megállítani. Azon tűnődött, hogy a bomlóban lévő, elhasznált test vajon érez-e még fájdalmat. Vajon mennyi maradt meg az emberből?

Alig érezte meg a kés döfését. Aztán hirtelen fájdalom hasított a gyomrába, és nedvesség öntötte el. A szeme tágra nyílt, és a keze tehetetlenül csapkodta egykori mentora mellkasát. Alexius úgy nézett rá, mintha semmi sem lenne, és hagyta összerogyni. Idegesen járkált fel-alá, és lenézett Draskra. Megcsóválta a fejét.

– Ha valakinek meg kellett volna értenie, az te voltál. – Drask alig hallotta. Elejtette a fegyverét. Nagy erőfeszítéssel a hasára fordult, és kúszni kezdeti, ujjait a véres szőnyegbe vájva. – Már annyiszor elmondtam. Ez a város felfalja az embereket. A jó embereket is és a rosszakat is. A büszkéket és az elszántakat is. Mindet szétrágja és lenyeli.

Drask ujjai rátaláltak a pisztolyra, és visszahúzták a kezébe. Érezte, hogy az utolsó ereje is elhagyja, az életével együtt.

Valahol csörömpölés hallatszott, messze, mégis olyan közel. Alexius felnézett, és az ajtó felé fordult. Csizmák dobogása hallatszott a lépcsőn, és egy hang hasított a homályba.

– Ítések vagyunk! Adja meg magát!

Drask látta, ahogy Alexius arca eltorzul a zsigeri, vadállati dühtől. Az élőhalott szörnyűség körülnézett, mintha megoldást keresne. Drask megint átfordult, és magával húzta a fegyvert. Látta a megcsalatottság keserűségét megvillanni az egykor emberi szemekben.

– Fiam...

Drask meghúzta a ravaszt. Zavaros vér fröccsent, és Alexius hátratántorodott. Mintha ezüstobulusok záporoztak volna a

zsebeiből, és a tátongó fejesebből mocskos áradatként ömlött a vér. A holdfényben nem tűnt feketének. Ezüstszerű volt.

Drask egyre csak bámulta, amíg a feketeség magával nem ragadta.

Aludt, és hosszú idő óta először nem álmodott.

Kinyitotta a szemét, és felszisszent a fájdalomtól. A medicae szint fehér, steril és nyugodt volt, teljesen más, mintha az a homályos rémálom, amit maga mögött hagyott. Felült, és óvatosan a könyökére támaszkodott. Körülnézett, és egy kéz egy pohár vizet nyújtott felé.

– Ezek szerint még élsz? – mondta Oliar.

– Épp hogy csak. Ti találtatok rám?

A nő elmosolyodott.

– Hát persze hogy mi. Végül is ezért adtad nekem azt a lapot. Kimentünk a telepre, és kész bolondokháza volt. Az emberek nem mertek az urukról beszélni. Az emeleten találtuk meg bezárkózva, egy csomó bizonyítékkal a régi hajlamaira. Túl szép volt ahhoz, hogy öngyilkosság legyen, ezért kiküldtünk egy osztagot, hogy nézzenek rád – tárta szét a kezét. – És tessék, itt vagy! Megtaláltak téged... és őt is. Sikerült időben eljuttunk hozzád.

– És megmaradok?

– Lesz egy forradásod, és valószínűleg némi maradandó fájdalom. De igen, elvileg megmaradsz.

Drask lehunyta a szemét, és mélyen kifújta a levegőt.

– Soha nem gondoltam volna, hogy ő az.

– Senki nem gondolta. Senki sem számított ilyesmire. A régi ügyek sokszor tudnak meglepetést okozni – csóválta meg a fejét Oliar. – Konstantus átvette az irányítást és az elismerést. Egy kicsit kikozmetikázta az egészet. Hylath-ra fogják kenni. Szóval van benne valamennyi igazságszolgáltatás.

– De nem elég. – Drask megint mozogni próbált, meg akart fordulni, de a fájdalom nyers hullámban tört rá. Oliar a vállára tette a kezét.

– Pihenj! – Felállt, és odament az ajtóhoz. – Hozom a gyógyszereket. Ha majd felépültél, átgondolhatod, hogy hogyan tovább.

- Hogyan tovább?
- Hogy mik lesznek a következő ügyeid – mosolyodott el fanyarul a nő. – Lehet, hogy Konstantus nem fogja beismerni, de jó munkát végeztél. Rengeteg jobb eset is van, aminél jól jönne a szakértelmed.
- Oliar kinyitotta az ajtót.
- Oliar! – A nő hátranézett. – Köszönöm – biccentett Drask.
- Oliar visszabólintott, aztán kisietett a folyosóra.

Drask magára maradt, és a fal fehérséget bámulta. Régebben egy ideig úgy gondolta, hogy el van átkozva. Hogy felemészti a múlt, a saját bűnei. Most azonban már látta az igazságot. Megtudta, hogy mit művelhet valakivel a megszállottság.

Visszadőlt a szoba makulátlan, mindent elfedő fehérségébe. Mintha az örökké hideg város érintetlen hótakarójába süppedt volna.

Quillon Drask lehunyta a szemét, és végre engedélyezte magának, hogy megpihenjen.

SZÉLLEL SZEMBEN

NICK KYME

– Kérlek! – könyörgött. – Kérlek... ne csináld ezt!

Az elkeseredett szavak úgy hangzottak a tágas terem sötétjében, mint egy haldokló elsuttogott utolsó kívánsága.

– Izzadsz – szólta a hang.

– Könyörgöm neked...

Bűz volt, émelyítő, szaharinosan édeskés szag, amitől majdnem felfordult a gyomra.

– De persze ez nem is csoda – folytatta a hang. – Genovska az évnek ebben a szakában igen meleg. Nem gondolod? Érezni lehet a levegőben, mármint a hőséget, és nem csak a manufaktúrákban és a levegőben, hanem a vérben is. A déli város minden szegény, fénytelen lelke nyakig merül bele. Elgondolkodtató, nem igaz?

– Ne csináld ezt! Semmi szükség rá, nem...

– Elgondolkodtató – ismételte meg a hang ingerülten –, hogy mi kell ahhoz, hogy valaki megtörjön. Mielőtt az elméje erőszakhoz folyamodna. Ez a forráság felforraltja az agyat, nyomás alá helyezi... Ha nagyon alaposan megnézed, látni lehet. Egy kis csillámlás a levegőben, egy kis homály. Az emberek igazi valója ezen a hó-ködön keresztül mutatkozik meg, ez fedi fel a valódi természetüket. Neked mi a valódi természeted? Még nagyobb meleget csináljak, hogy a homályon keresztül láthassalak, és megtudjam, ki is vagy valójában?

– Kérlek, erre semmi...

– Úgy tűnik, máris meleged van. Meleged van itt? Ezért izzadod össze a tiszta padlómat? Épp ma reggel takarítottam fel, és erre... már megint tiszta kosz. Veritékből és gürcölésből épült fel ez a város, de megmondjam, mi emelte a füst és a hőség fölé?

– Nem mondok semmit, nem is tudok...

– Látom, hogy tudni akarod. Izzadsz, mint egy disznó. Ilyen lenne a természeted? Kíváncsi vagy? Látom, hogy tényleg tudni akarod, úgyhogy elmondom.

Valahol a homályban, valahol a nagy teremben, mélyszerinté tapinthatóan bűzlött a testnedvektől, veritéktől és ürüléktől, nehéz gépek csörömpölése hallatszott. Tompa és fémes dübörgés, melynek pontos forrását a visszhang miatt nehéz lett volna megállapítani.

Aztán valaminek a horkantó, csoszogó mozgása letről. Több

valamié. Bármi is volt az, rosszabb szagot kavart, mint amit a terem képes volt árasztani.

– A becsvágy. Ez tette Varangantuát azzá a várossá, ami. És a becsvágy olyan, hogy az embereket arra készíti, hogy kitűnjenek, hogy feljebb jussanak. És ezek olyan emberek, akik a semmiből jöttek, a csatornatölték-haduraktól a nyavalyás kereskedő-királyokig! És azokkal az emberekkel, akik semmiből lettek valamik, az a helyzet, hogy... nos, mindent megtesznek, hogy megtartsák a helyüket. Bármit. Nekem ilyen a természetem.

– Én nem jelentek veszélyt rád. Egy senki vagyok.

– Ó, tudom – mondta a hang, miközben a szerkezet zaja megváltozott. – Ezt biztosan tudom.

A fedélzet arrébb billent, egy hajóhíd-deszka visszahúzódott, és a helyén csak az üres levegő maradt. Egy test zuhant le, és ért földet odalent. Rövid dulakodás következett, vad tusa, melyei szenvtelenül néztek fentről. A horkantásból és a csoszogásból visítózás lett, aztán... sikoltozás.

Amint visszatolta az ötödik zár reteszét, Efrem tudta, hogy nincs egyedül.

A lakhelye ajtaja előtt, a folyosó félhomályába húzódva azon tűnődött, hogy vajon mi vagy ki járt itt. A levegőnek poríze volt odabent, és Efrem nem először tűnődött el azon, mi kéne ahhoz, hogy elmenjen a lenti lakókörnyékről a terület egy jobb részébe. *Pala* – gondolta. És nem kellett ránéznie a számlájára ahhoz, hogy tudja, ehhez jó néhány ezer hiányzik.

Kölniszagot is érzett, túl drága és túl eredeti illatút ahhoz, hogy a sajátja legyen. És érzett még valamit. Húst és adrenalint. Stimm-verejtéket. Valaki mostanában nyomhatott egy löketet. A hóna alá szíjazott Vulper után nyúlt, és annyira nyitotta szét rozsdavörös, hosszú kabátját, hogy ki tudja tapogatni a súlyos markolatot. Bullock osztályú pisztoly volt. Kicsi tárral, de elég erővel ahhoz, hogy egy ogrint is leterítsen. Miért löne ki tíz golyót, amikor egy is megteszi a magáét? Megállít bármit.

Odahajolt az ajtóhoz, és lélegzetvétel zaját hallotta az ujjnyi nyíláson keresztül.

A személtáda itt van az ajtó mögött.

Efrem hátralépett, és rúgott. Az ajtó bevágódott, és keményen nekiütközött valaminek. Mintha egy test lett volna, és Efremnek a

fagyott groxtetemek jutottak eszébe a szeletpiacon. Morgást hallott, és néhány hátráló lépést. Aztán fojtott szitkozódást. Efrem berontott, és körbepásztázott a fegyverével. Sötét volt. A behatolónak volt annyi esze, hogy letompítsa a fényeket, de a folyosó villódzó nátriumlámpájának derengésében kirajzolódott egy alak.

Efrem lőtt, abban a reményben, hogy eltalálja a karját vagy a vállát. A torkolattűz olyan fényes volt, mint a hideg napsütés, és csináltatott öltönybe öltözött hatalmas alak villant fel fekete-fehérben. Két szem meredt rá egy csaknem teljesen sima maszk mögül. Nemcsak Efrem mozdult, hanem ő is. Méghozzá gyorsan. Stimm volt benne, vagy valami augmentika, de elkerülte a Vulper lövését. *El ugrott a Trón-verte golyó elől.*

Aztán a következő pillanatban Efrem már csak azt érezte, hogy nem kap levegőt, a fegyvere a földön hever, és fekete tintapacák úszkálnak a szeme előtt.

– Sssss – fuldokolta, nem épp a legjobb formájában, és a zsebében hordott vipera után nyúlt. A bot úgy csapott ki, mint egy korbács, egyetlen csuklómozdulatra kiegyenesedett és megmerevedett. Támadója testtartásának árnyalatnyi változása azt sugallta, hogy feltűnt neki a kommunikációjuk új szereplője, és próbált hárítani, Efrem azonban kíméletlenül rácsapott a csuklójára, majd amikor a maszkos alak eleresztette a nyakát, megütötte a bal térdét, hogy mozgásképtelenné legye.

A meglepett kiáltásból Eírem az oxigénhiány homályán és a sűrűsödő sötétségen át is tudhatta, hogy a csapás hatékony volt. Hátrébb húzódott, a botot fenyegetően maga előtt tartva.

– Te meg ki a franc... vagy? – recsegte nehézkesen, miközben a földön heverő alakot méregette.

A férfi felnyögött, és bizonytalanul, fájdalmasan feltápáskodott. Ha a tekintetével ölni tudott volna a maszk mögül...

A fegyver mindkettejük számára elérhetetlen távolságba elrúgva hevert, egyelőre beleveszve a homályba.

Efrem megfeszült, amikor az álarcos férfi rá akarta vetni magái, járóképtelensége ellenére.

– *Állj!* – csattant fel egy pengeéles, parancsoláshoz szokott női hang.

Az álarcos férfi megtorpant, mint egy szervitor, aki parancsostyát kapott. Megdermedt a mozdulat közepén, és csak nehézkes, dühöd

zihálása árulkodott arról, hogy egyáltalán emberi lény, nem pedig úrnőjének vakon engedelmeskedő hűsgőlem.

– *Lumen...* - mondta a hang, és egy kis hatszögletű voxeszköz vált láthatóvá egy asztalkán az ajtónál. Az asztalka Efremé volt, foltos, repedezett, jobb napokat látott, akárcsak a tulajdonosa. A voxeszköz azonban nem az ő tulajdonát képezte.

– Mi a fészkes fene folyik itt?

Ez eléggé logikus kérdésnek tűnt. Végére is ez az ő otthona. Kicsit kopott, kicsit lepusztult, de az övé. Nem megint egy rossz lakásba tévedt be véletlenül. Alig ivott valamit az este. És *agyagot* se vett be, szóval teljesen tiszta volt.

– Ki vagy? – kérdezte a férfitől, aki felegyenesedett és a voxeszköz mellé állt, mint egy hatalmas, parancsra váró kutya. – Mit keresel itt, a Trón-verte lakásomban? – Észrevette a Vulpert, ami a szoba faláig csúszott, távol az ajtótól. Úgy döntött, hogy nem repül rá. A gőlem két lépéssel a nyakán lenne, és akkor megint lőttek a légzésnek. Jobb lesz hagyni, hogy a dolgok a maguk útján haladjanak.

– *Írd le nekem a lakóegységet, Stave* – mondta a nő. *Kulturált hang* - gondolta Efrem, *felsőkerületi*. Ezt a megállapítást is hozzátette a mindeddig összeszedetetett haszontalan információk halmazához.

Stave engedelmeskedett a felszólításnak, és azt tette, amit parancsoltak neki: elmondta, hogyan néz ki a háromszobás dobozlakás, ami hálófülkéből, étkezőből és tisztálkodóhelyiségből állt. Kopott, hámló falfestés, nagy, elfüggönyözött ablak a túlvégen. Olcsó, újrahasznosított bútorok; kirojtosodott szőnyeg; gyatra reciklálóegység; melegítőgép; hűtőtároló; pisztolydoboz. Semmit sem hagyott ki. És egyfajta semleges, látszólag elfogulatlan módon tette mindezt.

– *És az ember.*

– Gondolom, hogy ez én vagyok – mordult fel Efrem, és a türelme egyre fogyatkozott, hiába állt fenn folyamatosan annak a veszélye, hogy Stave behúz neki egyet. – Nézze, hölgyem, bárki vagy bármi is maga, és bárhol is van, mi a bá...

Stave megakasztotta egy kiegészítéssel.

– Hímnemű. A negyvenes évei elején jár. – Efrem szinte napra pontosan harminchárom volt ekkor. – Sovány és sápadt, borotvált bal halánték, közepes hosszúságú fehér haj. Szegényes öltözké,

rozsdavörös kabát. Toprongyos – fejezte be Stave, és Efrem legszívesebben pofán vágta volna.

A szolga vagy a testőr, vagy bármi is volt, fogta a voxeszközt, és Efrem felé mutatta. Az aktiválódás halk zümmögése után éles fénycsóva tört elő az eszközből, benne egy előkelő öltözetű nő csaknem tökéletesen leképezett alakjával. A képminőség egészen döbbenetes volt. Mintha a nő ott állt volna velük a szobában, nem csak egy kivetített hololit képmás lett volna.

Nem volt látható augmentikája, de a bőre sima volt, mint a sókójég, nagyjából ugyanolyan fehér is, és láthatóan erősen sminkelt. A haja stilizált Pompadour-frizurába volt feltűzve magas gallérja fölé, és hosszú, lefelé keskenyedő, különleges anyagokból készült kabátja úgy terült szét felül, mint egy madár farktollazata. Öltözéke többi darabja is roppant elegáns volt, vékony arcának szögletessége pedig genetikai manipulációról árulkodott.

Egy vérbeli nemes hölgy. Itt. Legalábbis bizonyos értelemben.

– Velhena Calicus vagyok – közölte a jelenés –, és a segítségére van szükségem.

Efrem tekintete a felforgatott lakásról az ajtóban álló maszkos gengszter felé fordult, majd nemesasszony hololitikus képe felé. A homlokát ráncolta.

– Már elnézést, de maga ki a rosseb?

Stave egy villanással ott termett, átgázolva a kivetítésen. Efrem érezte, hogy a fal megcsapja a hátát, amikor nekiesett.

– Hé! Te jószagú Trón!

– Stave, engedd el!

Efrem Stave-re meredi, majd a Velhena Calicusként bemutatkozott nőre.

– Nem igazán sikerült kedvet csinálnia az ügyéhez, asszonyom.

– Stave az inasom. Hűséges, de néha kissé heves – felelte a nő, és Efremnek azonnal feltűnt, hogy ez nem bocsánatkérés. – Maga Efrem Thade – folytatta. – Probátor.

– Technikailag jáger vagyok. Azaz szabadúszó – helyesbített Efrem.

– Tudom. Értésültem róla, hogy az eltűnt személyek felkutatása a szakterülete.

– Ez a biznisz most nagyon dübörög ebben a városban. Szeretek

úgy gondolni rá, mint amiben vannak lehetőségek, de őszinte leszek, maga nem a szokásos ügyfélkörömhöz tartozik.

– Azt is tudom, hogy diszkrét – tette hozzá a nő, mintha meg sem hallotta volna, amit Efrem mondott.

– Ha jó az ár.

– Stave majd megadja az időt és a helyszínt, hogy személyesen is beszélhessünk, és elmondhassam a részleteket.

– Még nem is mondtam, hogy ráérek-e.

– Az előleg összege már átutalásra került a számlájára.

Efrem csuklóján csilingelni kezdett az audexegység.

A probátor szeme elkerekedett, amikor az összeg átúszott a kis vidkijelzőn.

– Azt hiszem, ráérek – pillantott Velhena Calicusra, és eltűnődött, vajon a nő mennyire lehet gazdag.

– Akkor hát megegyeztünk. Már alig várom, hogy beszélgessünk, Mr. Thade – hazudta a jelenés.

– Én pedig várom a további pénzeket kegyedtől. Calicus kisasszony.

A nő rosszalló arcot vágott, amitől vastag sminkje meggyűrődött, aztán alig láthatóan biccentett, majd a hololit kialudt, és Efrem újra egyedül maradt Stave-vel.

Az inas elővett egy adatostyát a kabátjából, és Efrem elé dobta a földre.

– Ne késs el! – mordult fel mély, fémes hangon a maszk mögül. – Figyelni foglak.

Ezzel megfordult és elment, tárva-nyitva hagyva az ajtót.

Efrem lehajolt az adatostyáért. Meleget érzett, amikor hozzáért a bőre. Először egy cím, majd egy időpont villant fel rajta. Három másodperccel később az ostya egy lobbanással elégett a kezében, olyan gyorsan, mint a szemvillanás. Vagy egy vakítógránát. Efrem szitkozódva lengette megperzselődött ujjait, és az ostyából megmaradt kis hamukupacra meredt. Szerencséire fotografikus memóriával rendelkezett. Azon tűnődött, vajon Velhena Calicus ezt is tudja-e, nem csak a nevét és a szakterületét.

Azon is etöprengett, hogy egy városi nemesasszonynak mi szüksége lehet egy olyan piti kis jágerre, mint amilyen ő. Ez a mostani vagy élete legszerencsésebb napja vagy a legszerencsétlenebb.

Hirtelen ólomsúllyal zuhant rá az elmúlt órák kimerültsége. Becsukta az ajtót goromba vendége mögött, és először ellenőrizte a folyosót, hogy megbizonyosodjon Stave távozásáról, nehogy megbújjon valami homályos beugróban, mint egy arcvonások nélküli szobor. *Mert amúgy jó szobor lenne belőle* – gondolta magában.

– Seggfej... – morogta, és visszament a lakásba.

A tisztálkodóegység felé pillantott, és próbálta eldönteni, hogy fáradozzon-e egy kis enyhén lúgos mosdással, vagy sem. Miután levetette a kabátját és megszimatolta a hónalját, úgy döntött, hogy a mai estére még jó lesz, és inkább beindította a kogitátorát. Olcsó, leselejtezett darab volt, amit egy techtudós haverja tuningolt fel, szívességgént a szolgálataiért. Mint ilyen, meglehetősen jól futott adatháló-kapcsolat nélkül is, és titkos összeköttetésben állt a város probátorai által használt nemhivatalos információs voxhálózattal. Nem tudott hozzáférni egy konkrét probátor ügyirataihoz vagy kommunikációjához, de rálátott az általános hang forgalomra és a riasztásokra. De még ennél is sokkal hasznosabb volt a G-Bástya által fenntartott adatgyorsítótár, amely bandákról, kereskedőkombinátorokról és fontos személyekről tartalmazott információkat.

A dobozforma egység zajos szervorándulásokkal kelt életre, és beindult az utólag beszerelt kondenzátorok halk zümmögése, a vidképernyő pedig halvány nátriumfénnel izzott fel.

Belépett az adathálóba, beírta a keresési paramétereket, aztán elment, hogy csináljon magának egy italt. Akár nemes, akár nem, Velhena Calicus egyszerűen betört a lakásába a nagydarab faktótuma révén sötétedés után, mindenféle kérés vagy magyarázat nélkül. Tudni akarta, miért.

A keresés komótosan futott. Efrem leült raklap-ágyára, és lötyögtetni kezdte a poharában lévő sötét borostyánszínű folyadékot. Ivott egy kortyot, összerándult a savanyú íztől, aztán ivott egy újabb kortyot. A keresés véget ért, és villogva sorjázni kezdtek az eredmények.

– Mondj el mindent! – motyogta Efrem, és töltött magának még egy italt.

A reggel erős, migrénkeltő fénnel érkezett. Nem emlékezett rá, hogy bemászott volna az ágyába, vagy levetkőzött volna, mégis ott

feküdt, és a feje úgy dübörgött, mint egy Militarium-ostrom. Lőpor ízét érezte a szájában, hirtelen pánikba esett, és a lábához kapott, de azonnal meg is nyugodott, amikor fémet tapintott, és nem annak a hűlt helyét. Csak egy emlék volt, semmi több, bár a tíz évvel ezelőtti robbanás robaja még mindig ott visszhangzott a fejében, csakúgy, mint a haldoklók ordításai...

Efrem óvatosan felkelt, hogy kizökkenjen az álomkábulatából, és odasántikált az ablakhoz. Útközben észrevette az üres gyökérwhiskys üveget. Ez és a feje sajgása eszébe juttatta az éjszakai bőséges alkoholfogyasztást. Megint olyan meleg volt, mint egy krematóriumban, és a párás levegő úgy vibrált, mintha maga a valóság torzult volna el.

Kissé féloldalasan, meztelenül állt a szürke, ködös üveg előtt. Elmosódott, szinte hullaszerű körvonal tükröződött vissza. A saját kiábrándító, de egyáltalán nem meglepő képmásán túl a Sáv látszott. Cirok és repce. Mérföldeken át húzódó zöld és sárga tenger, elképesztő kiterjedéssel, melynek végtelen hektárjain betakarítógépek és traktorok uralkodtak. És hajók. A Trónra, azok a hajók! Alsó légköri leszállóegységek és troposzférikus siklók ereszkedtek alá mohón tátongó gyomorral, hogy aztán jóllakottan emelkedjenek fel. A gabona, a hús persze nem Genovska éhező lakosságának ment megatonna-szám, hanem a szuborbitális leszállóhelyekre, onnan az égi dokkokra, majd végső soron az ürbe, a Militarum távoli erőinek, melyek a galaxis félreeső zugaiban vívták majd nem mitikus háborúikat.

Egyre sűrűsödő homály borult a Sávra barna fátyolként. Ebben a forróságban a levegő szinte anyagszerű lett. Férfiak és nők gürcöltek ebben a halálos ködben, kopott védőruhákban, ócska légzőkészülékekkel. Efrem szinte ki is tudta venni őket, ahogy ide-oda mozognak, viszik a szállítmányokat, vezetik a traktorokat és az aratógépeket, és addig töltik a sisak alakú silókat, amíg azok szinte szét nem durrantak. A magtárak mindig éheztek, kielégíthetetlenül.

Keleti meg nyugati irányban, alig láthatóan a ködön keresztül, mégis fenyegetően az égre magasodva, mint régi, roskatag Titánok, ott álltak a kereskedőkombinátok monolitjai. Suktucatnyi épület, hatalmas ipari tornyokkal, amelyek épp oly féktelennek és mohónak tűntek, mint a leszállóegységek, amelyek azért jöttek, hogy gabonával tömjék meg a hasukat. Slianaka Élelmiszeres Bodin Agro. Karridinus Farmok és a Táplálékellátó Liga, mind maguk is külön városállamok, melyek a legnagyobb, lehetőleg katonai megrendelésekért

versengenek. Tized, tized és megint csak tized, szólt a mondás, és elvárták, sőt kikövetelték, de ez nem jelentette azt, hogy ne lett volna benne üzlet is. Szállíts többet, keress többet. Ez volt a kereskedők mottója.

Hatalom lakozott a konglomerátumok poros falaiban és a földi céhek tornyaiban. Genovskában a föld pénzt jelentett. Gusztustalanul sok pénzt.

– A háborút etetni kell – jegyezte meg keserűen Efrem. – Mennyi vetemény! – fűttengett, és kiélvezte az utolsó pillantást, mielőtt elment volna a pulzusuhany alá, amire már erősen rászorult. – Itt valaki rohadtul meggazdagszik. És az a valaki biztosan nem én vagyok.

Leendő jötevőjére gondolt, a sok tényre és információra, amelyek sorsjegy-szelvényekként kavarogtak a fejében, miközben az esti felfedezések képe kezdett új alakot ölni. A pulzusuhany segített, a kemény vízsugarak a testét és az elméjét is felpezsdítették. De azért óvatosnak kellett lennie. A víz enyhén lúgos volt, és ha nem tekerte be a lábát, a szerkezet ismét rövidre zárhatott. Vagy ami még rosszabb, berozsdásodhatott, megmerevedhetett. Hat hónapjába telt, hogy elég palát szedjen össze erre a frissítésre, mert a veterán-javadalmazás semmire sem volt jó, így aztán nem örült volna, ha el kell dobnia. Ezen plaszfóliába bugyolálta a krémszínű kerámiát, különösen gondot fordítva a kilátszó fémizületekre. Augmentika volt. Egy bal láb, a robotlábfejtől egészen fémtérd felettig. Fantomfájdalom lobbant fel, mint hajnalban mindig, hogy még rátegyen egy lapáttal a nagyon is valóságos kínjaira. Nekitámaszkodott az átlátszatlan plasztüvegnek, és hagyta, hogy a víz verdesse a bőrét. Ez a nyugalmas állapot azonban nem tartott sokáig.

A krono csippanása egész órát jelzett, és Efrem vonakodva leállította a pulzusuhanyt.

Várta Velhena Calicus, aki, ha származása miatt nem is, de vagyona alapján a nemesség alsóbb rétegeihez tartozott, ám nála így is sokkal magasabban foglalt helyet a társadalmi-gazdasági táplálékláncban, és jól fizetett.

Efrem sietve öltözött, felkapta az igazolványait és a pisztolytáskás Vulpen az íróasztaláról, és indulni készül, de aztán megtorpant. Letérdelt, ami nem volt kis teljesítmény úgy, hogy az egyik lába augmentikus, és kitapogatta az ágya melletti laza panelt. A kerges ujjak megtalállak, amit kerestek. Ismerős volt a tapintás. Egy kis

fülkében hengerzáras kazetta lapult. Benne umbrabarna anyagú pálcikák, foszladozó vellumba csomagolva. Olyan állagúak voltak, mint a lágyított műgyanta. Efrem kiveti egyet, összesodorta, aztán a nyelve alá tette.

Katonai minőségű cucc volt, amihez nehéz hozzájutni. És drága. Épp csak enyhén illegális. Viszont legalább hatásos.

Minden azonnal kiélesedett, mintha az érzékei elé egy nagyfelbontású szűrő került volna. Jobban látott, élesebb lett a hallása, finomodott a tapintása, a szaglása, az ízelelése. Mindez apró, vellumba tekert csomagokban érkezett, és agyag volt a neve.

Felfrissült érzékei előtt megszilárdultak az éjszakai kutatás eredményei is.

A keresés nem sok eredményt hozott, de kétségtelenül egy bizonyos irányba mutatott. Az a lény, hogy a nő egy szolgát küldött maga helyett, és saját voxegységen keresztül közölte, hogy egy magafajta alantas jáger szolgáltatásait akarja igénybe venni, önmagáért beszélt.

Velhena Calicus fél.

A maglev – az emberi izzadságszag és a koncentrált bélgázok gyűjtőcsöve – a felfele vezető út egy részén elvitte Efremet. Fojtogató volt az utazás, és a csó különféle frekvenciákon zúgott. Efremnek már nem volt kocsija, így irigyen nézte a karcsú Corvaireket, Luxereket, de még az ormótlan külsejű Brontosokat is, ahogy elhaladnak a fő tranzitúton, nagy boltívek vagy a szenteket és birodalmi hősöket ábrázoló gigászi szobrok árnyékában.

Genovska rétegei egymás után suhanlak el a koszos fülkeablak előtt: először a lenti viskók, aztán középszintű bérházak, majd a felső, drága lakások. A lakóklávok mérete és színvonala igencsak eltérő volt. Elektromos védelemmel ellátott kapuk és magas falak tartották távol a söpredéket a gazdagoktól, akik saját magánhadsereget vagy techpapot is tartottak. A szervitorok ugyan drágábbak voltak, viszont a kibernetikus egyedeknek nem volt szükségük táplálékra, szemben a biológiaiakkal. Efrem egy csillogó ezüst harci automatát pillantott meg az egyik kapu mellett, és elfütyentette magát. Ha eladná a lakását, a fegyverét és az összes holmiját, aztán a kapott összeget megduplázná, akkor sem járna még csak a közelében sem annak, hogy ilyesmit megengedhessen magának.

Önkéntelen mozdulattal megpaskolta az augmentikáját. Megnyugtatta a fém keménysége, vagy talán csak tudni akaria, hogy még mindig ott van-e. Azon tűnődött, vajon Velhena Calicusnak is olyan fényűző lakása van-e, mint amilyenek az ablaka előtt elsuhanó hajlékok. Amikor a maglev csörömpölve, bizonytalanul megállt, azon is eltöprengett, hogy vajon hogyan fog innen feljebb jutni, hogy megtudja.

Kiderült, hogy ez olyan probléma, ami miatt felesleges volt aggódnia.

Mikor kilépett a maglevből a zsúfolt dokkba, ahol házalók és cselédek, szervilorok és írkok, jóvendőmondók és munkások nyüzögtek, azonnal meglátott egy alakot, aki kitűnt a tömegből. A rongyosok nagy ívben kikerültek. Érezték rajta a pénz szagát. És a veszélyét.

Stave voll az, aki eljött érte.

– És még csak nem is szóltam ide előre... – mondta Efrem, amikor odaért az álarcos inashoz, aki, ha lehet, még nagyobb darabnak tűnt a sápadt nappali fényben. – Nem kell hoznia a csomagjaimat, jóember – villantott Stave-re egy tenyérbemászó vigyort. – Mivelhogy nincsenek.

Elindult, Stave pedig a nyomába szegődött. Vagy talán csak egy koszfelhő takarta el éppen a napot? De alig tett néhány lépést a kimenő lift felé, amikor egy kéz a vállán megfosztotta az összes előre iránuló lendületétől.

– Muszáj megint végigjárásunk ezt? – kérdezte Efrem, és megmarkolta a gumibotja nyelét. Esküdni mert volna rá, hogy az inas egy kissé sántít, és ez végtelenül boldoggá lelte.

– Gyere velem – mordult fel Stave, és egy magánlift felé mutatott, mely el volt zárva a pórnéptől. Az ajtaja előtt két szigorú kinézetű ítész járőrözött testhezálló páncélban, kikapcsolt sokkolóbuzogányt szorongatva. A város brutális végrehajtói nem álltak közvetlenül a gazdagok és a jó kapcsolatokkal rendelkezők alkalmazásában, de pontosan tudták a kötelességüket. Egy kicsit szélhúzódtak, hogy átengedjék Stave-et és a „vendégét”.

Efrem gúnyosan, egy ököllel tisztelgett, és harsányan elkiáltotta magát:

– Ave Lex!

Az ítészek csúnyán néztek rá a szemrostélyuk részén át, és

szorosabbra fogták sokkolóbuzogányaikat, de ennél löbbet nem tehettek. Ha a pillantásuk ölni ludott volna...

Amint beszálltak a magánlifibe, és az ajtó becsukódott mögöttük, Efrem megbökte betonbunker kinézetű útítársát. Olyan volt, mintha egy kősziklát bökdösne.

– Te sokkal csúnyábban tudsz nézni – kacsintott rá Stave-re. – És ha bárki bármi mást mond, ne hidd el.

Stave előrefele meredt, kezei ökölbe szorullak az oldala mellett.

Velhena Calicus a valóságban épp olyan fenséges jelenség volt, mint a hololiten kérésziül.

Viszont kisebbnek látszott, mintha itt, az otthona viszonylagos biztonságában, ebben az előkelő lakásban, mely a Sáv agroködének szintje fölött helyezkedett el, valamit már megmutatna a fájdalmából és a sebezhetőségéből.

– Ez azért valami, ugyebár... – mormolta, s olyan büszkén düllesztette a mellét az ablakon beömlő halvány fényben, mint a Militarum lövegahajók burkolatába vésett harcos nőalakok. Ugyanarra a kilátásra célzott, amellyel Efrem is rendelkezett a maga jóval szegényesebb hajlékában, csak éppen jóval lejjebbről, jóval koszosabb változatban, a nélkülözés és az erőszak látható jeleivel.

A gyöngyházderengésű ovális ablak, melyen keresztül Velhena Calicus a világot szemlélte, egy békés óceánt mutatott, ahol a munkásokat javarészt elrejtette az agroköd, a teherhajók és leszállóegységek villódzó fényei pedig színes csillagokként pislákolnak. Idefemről, a köd és a szándékos tudatlanság jótékony homályában szinte szép volt, mint valami különös, egzotikus idegen világ, mely csillogóan hívogatja a szemlélőt.

– Én csak koszt látok – mondta Efrem őszintén.

– Hát persze – fordult hátra a nő. A fekete ruha, amit viselt, gyászhangulatot árasztott, viszont a szemérmertlenség határát súroló érzékiséggel tapadt a testére. – Hogyan várhatnánk el az alacsonyabb kasztól, hogy álmodjon, hogy messzebbre lásson a pusztá anyagnál, valami nagyszerűbb felé?

– Ó, mi is álmodunk – válaszolta Efrem –, de leginkább egy jó ebédről, egy normálisabb lakásról, és arról, hogy ne öljenek meg minket... Tudja, csupa ilyen igazán nagyívű dologról.

- Ön igyekvő ember, Mr. Thade.
- Így mondják.
- Így vesztette el a lábát is?

Efrem lepillantott az augmentikára. A nadrágja eltakarta a protézist, de feltételezte, hogy a nő valamelyik autolátnokától kapta meg előre ezt az információt. A szervokoponyák pokoli rovarok módjára röpködtek Calicus lakása körül, és figyeltek, kémleltek. Egy pillanatra szórakozottan eltűnődött azon, vajon kihez tartoztak ezek a koponyák, mielőtt erre az örök, gépies szolgálatra kárhoztatták volna őket.

– Úgy érti, hogy levágta-e valaki? Bizonyos értelemben igen, de akkor éppen meg se szólaltam, így nem hiszem, hogy elbűvölő jellemem volt az oka.

A nő rosszalló arcot vágott. Úgy tűnt, hogy ez egyáltalán nem esik nehezére. Efrem úgy döntött, hogy nem feszíti tovább a húrt.

– Egy hibás repeszgránát volt – hazudta, mert a hazugság elfogadhatóbb volt, mint az igazság. – Rosszkor robbant fel. Letépte a jobb oldalamat. Még mindig tele vagyok sebhelyekkel. A lábam kapta a javát. A kirurgusok nem tudták megmenteni.

- Ezek szerint katona volt.
- Ezt eddig is tudta, nem igaz?

Velhena Calicus hallgatása maga volt a válasz.

De nem tud mindent, nem ismeri a hogyant és a miértet. Sem azt, hogy hányan haltak meg...

– Felteszem, hogy szeretné megtudni, miért hívtam ide – mondta felelet helyett a nő.

- Eltűnt a férje, és én azért kellek, hogy megkeressem.

Velhena Calicus változtatott a testtartásán, hogy alaposabban szemügyre vegye Efremet, mintha hirtelen meglátott volna valami olyasmit koszlott vendégében, amit korábban nem. Bólintott.

Efrem ezt jelnek vette arra, hogy folytassa a mondókáját.

– Byron Calicus, egy olyan gazdag család sarja, akik önerőből gazdagodtak meg, de nem tartoznak a nemesi dinasztiák közé. – Efrem elhallgatott, mikor látta, hogy Velhena Calicus megmerevedik ettől az utolsó megjegyzéstől. Úgy tűnt, hogy még a gazdagok között is létezik hierarchia. – Az első benyomásom ebből a szempontból téves volt. A Calicus család egy konglomerátum része. Kicsi rész, de

nem annyira kicsi, hogy a nyeresége ne biztosítana kényelmes életet... – intett a terem felé, ahol Velhena Calicus fogadta őt, a maga finoman kárpitozott bútoraival, ízléses műtárgyaival és tiszta, illatos levegőjével. – Nem mocskosul gazdagok, épp csak egy kicsivel állnak a jómódúak felett. Karridinus Farmok, ugyebár? A nő megint bólintott.

– A kedves férje mivel foglalkozott... – Efrem sietve kijavította magát. – Foglalkozik. Elnézést. Mivel foglalkozik? Tized?

A nő kőmrev arccal bólintott megint. Efrem azon tűnődött, vajon hol lehet most Stave. Azonnal magukra hagyta őket, amint kiértek a galériára, ahol a hölgy már várta őket. Bizonyára odakint áll készenlétben, hogy bármelyik pillanatban beronthasson és verekedni kezdjen.

– Gondolja, hogy a férjem meghalt, Mr. Thade? – kérdezte Velhena Calicus, félbeszakítva a gondolatmenetet.

– Ez is egy lehetőség. Feltételezem, hogy eléggé kétségbe van esve, ha olyasvalakit vesz igénybe, mint én. Az agrikódtól ilyen messze északra nem szoktam megbízásokat kapni – dőlt előre Efrem a plüss karosszékből. – Jó házasságban élek, asszonyom? Csak azért kérdezem, mert nem javított ki, amikor lakásomban kisasszonynak szólítottam.

– Gondolja, hogy elhagyott?

– Ez egy másik lehetőség, de nem válaszolt a kérdésemre.

– Ez nem kihallgatás, Mr. Thade.

– De én sem tudok megtalálni egy eltűnt személyt úgy, ha foglalam sincs róla, hogy kicsoda, és milyen lelkiállapotban lehetett az eltűnése idején.

A nő belátta ezt, és lecsillapodott. – Testi kapcsolat nem volt, de... – Elhallgatott, és küzdött, hogy tartsa a látszatot. – De azért működött. Működünk, együtt – vicsorogta. – Tudom, mit gondol rólam. Hogy érzéketlen ribanc vagyok, aki hidegvérrel számolgatja, hogyan tudja a legjobban biztosítani magának a jó életet. De én tényleg szeretem a férjemet, Mr. Thade, és nem akarom, hogy baja essen.

– Akkor kénytelen vagyok megkérdezni, asszonyom, hogy ki akarhatja?

Velhena Calicus egy pillanatra megroskadt, és egy mély, csillapító lélegzetre volt szüksége, hogy helyreállítsa jeges nyugalmát.

– Nem tudom. Tényleg nem. De a Karridinus... Tudnia kell, hogy ők nagyon befolyásosak. A férjem munkaadói, az agrobárok könyörtelenek. Érinthetetlenek.

– Van rá okuk, hogy ártsanak neki?

– Nem tudom.

– Tud-e vitákról vagy nézeteltérésekről azokkal, akiknek vagy akikkel dolgozott?

– Nem tudok.

– Nem változott meg a férje viselkedése mostanában? Nem utalt semmi arra, hogy valami nincs rendben?

A nő hallgatott, és Efrem látta rajta, hogy hazudni fog.

– Nem tudom.

A férfi fújta egyet, és megnyalta a száját.

– Nézze, jól megfizet a szolgálataimért, és mondhatom, asszonyom, hogy értem a dolgomat, de egy kicsit többre van szükségem annál, hogy „nem tudom”.

A nő felsóhajtott, és beadta a derekát.

– Magának való ember volt, és én tiszteletben tartottam ezt. Ő kezeli a tizedet, jól gondolta, és rengeteg úrhajós kapitánnyal, Muntorum hivatalnokkal és még szabadkereskedővel is volt dolga. Tized, tized és...

– Megint csak tized – fejezte be Efrem. – Igen, tudom. Pontosan mi a munkája?

– Számok. Fiskális-tudós és főírnok. Byronnak veleszületett tehetsége van az ilyesmihez.

– És ki a közvetlen felettese?

– Az összes írnok, rangtól függetlenül, egyetlen egy ember alá tartozik. Ohram Varr báróhoz.

– Találkozott vele valaha?

– Miért fontos ez?

– Maga okos nőnek tűnik. Csak kíváncsi voltam, hogy mi a véleménye róla.

– Még nem találkoztam vele. Byron szereti különválasztani a munkát és a magánéletet.

– Feltételezem, hogy van egy irodája a Karridinus-toronynál?

– Igen, de alig használja. Van egy privát lakása a dokkok és a silók közelében.

Privát lakás. Ez érdekes.

– Feltételezem, hogy most nem ott van.

– Tíz napja? Ezt őszintén kétlem, Mr. Thade.

– Biztos benne?

– Odaküldtem Stave-et.

– És megbízik benne.

– Az életemet is rábízám, Mr. Thade.

– Értem.

– Mire céloz ezzel?

– Egyelőre semmire. De tényleg. Csak meg kell állapítanom néhány tény – töprengett el Efrem egy pillanatig, miközben behatóan figyelte leendő megbízóját. – Mitől fél, asszonyom?

– Én nem félek a...

– Mikor hagyta el utoljára ezt az erődöt? Elektroőröket, fegyverszervitorokat és egy egész kis magánhadsereget láttam járőrözni a területen. Ahhoz, hogy bejussak ebbe a szobába, három biztonsági vonalon kellett áthaladnom. Az oldal fegyverem egy páncéldobozban van a maga egyik kapuőrénél. Hatszor estem át automatikus letapogatáson, mióta beléptem ide. Folytassam?

A nő megrázta a fejét, majd mélyen Efrem szemébe nézett, mielőtt elhatározta volna magát.

– Mutatnom kell magának valamit.

Ó, szóval eddig végig hazudott...

Tett egy kurta kézmozdulatot – Efrem csak most vette észre az aktiválógyűrűket, amiket viselt –, mire egy hololitkép jelent meg a szoba közepén egy rejtett kivétítőprizmából. Byron Calicus volt az. Nem lehetett más. Idősebbnek tűnt a feleségénél, de ugyan ki tudná megmondani ezt a gazdagoknál, a rengeteg fiatalító kezelés mellett? Az is lehet, hogy a nő sokkal öregebb nála. Mindenesetre rövid, sötét haja volt, őszes halántékkal. Az erős arccsontok kissé megviselt, de jóvágású arcot kereteztek. Ápolt, jól öltözött férfi, finom kék öltönyben, magas, aranyozott gallérral. A bal kezén ezüstgyűrű csillogott, a fém pecsétlapon abakusz szimbólumával. Feltehetően ez volt a Karridinus hivatali pecsétje.

Fáradtnak tűnt.

– Velhena... – kezdte, kissé recsegő hangon. – Én... – Vett egy nagy lélegzetet, aztán felnézett, talán abban reménykedve, hogy a Trón közbelép. – Nem tudom, hogyan mondjam el. Megtudtam valamit. Legalábbis azt hiszem, hogy valami. A számokban volt benne, de most, nos... Nem tudom... – simított végig az állán, és kereste a szavakat. – Nem tudom, mit fogok csinálni, de ennél többre van szükségem. Bizonyítékra. – Elhallgatott, a kezét a szája elé emelte, és egy pillanatra elrévedt a tekintete. – Alig hiszem el, hogy ilyen nagyságrendű. A Terra Trónjára... Én csak... Nem is tudom. Ha tudnák, ó, a szentséges Császárra, ha tudnák. Ne mozdulj ki otthonról! Tartsd Stave-et a közeledben. Amíg nem találok kiutat ebből az egészből. Mindkettőnk érdekében. – A felvétel itt véget ért, Byron Calicus alakja mozdulatlanra merevedett. Egy kétségbeesett ember szellemportréja.

Efrem első gondolata az volt, hogy Byron Calicus valószínűleg halott. Ahelyett, hogy kimondta volna, inkább azt kérdezte:

– Mire keres bizonyítékot?

– Fogalmam sincs. Ez volt az utolsó alkalom, amikor hallottam felőle.

– Tíz nap hosszú idő, Calicus asszony.

– Kell a fizetség, vagy sem? – vicsorogta a nő. – Szerződés terhe mellett utaltam magának, és elvárom, hogy teljesítse. Amíg nem látok holttestet... – Egy ér lüktetett a nyakán, olyan vastagon és vörösen, mint a hóhér kötele. Efrem tudta, hogy alig bírja összetartani magát.

Lassan bólintott.

– Nos, rendben. Hozzá kell férnem a férje magánlakásához, és mindenhez, amin esetleg dolgozott. Tart itthon is valamit?

– Semmit. Mint mondtam, szerettem elválasztani a munkát a magánélettől, de gondoskodni fogok róla, hogy maga mindent megkapjon, amire szüksége van.

– Remek. Akkor ott kezdek. Ja – tette hozzá –, még valami.

– Mondja.

– Szükségem lesz egy kocsira. Lehetőleg valami drágára.

Egy áramvonalas, fekete Corvair gördült be elegánsan a lakóklávra

néző kopár telekre. Efrem a Byron Calicusnak kijelölt parkolóhelyei használta, mivel látta, hogy üres. Ha a férfinak volt is saját járműve, nem hagyta itt. Efrem ritkán tapasztalta meg azi, amit igazi luxusnak tartóit. Velhena Calicus erődjében kapott belőle egy kis ízelítőt, most pedig itl volt neki ez a precíziós Dymaxion mérnöki csoda. A Dymaxion Társaság megbízásai felettébb jövedelmezőek voltak. A Mechanicum szakemberei, akik nekik dolgoznak, kiváló hírnévnek örvendtek a Deparimento Munitorumnál. Mint ilyen, a Dymaxion nemcsak csúcsmínőségű felszíni kocsikat szállított Varangantua felső rétegének, hanem tömeggyáriású gépalkatrészekkel is kereskedtek Szalamandra parancsnoki járművekhez, Kiméra csapatszállítókhoz és a Militarium legelterjedtebb szabvány járműveihez.

Kosz és acél - tűnődött Efrem –, a kereskedőkombinálok két fő tarlópillére.

Miután egy kicsit még elidőzött a plüsskárpitozású belső térben, Efrem kiszakította magát a Corvairből.

Egy meglehetősen jellegtelen épület állt előtte, sötét színű homlokzatán birodalmi szentek képmásaival, amelyeket a fantáziátlan külső burkolatba véstek. A térítő Sebastian Thor örködött a bejárati kapuja felett, faragott arca hátborzongatóan életszerűnek tűnt a késő délutáni fényben. Efrem a Velhena Calculistól kapott bronz napmedál segítségével jutott be a kapun, illetve haladt végig a lakókláv északi peremén végigfutó karéjon, de a páncélozott fülkék mellett álló örök mindannyiszor savanyú pillantással méregették a kocsi szélvédőjén keresztül.

Az ember és a gép láthatóan nem illettek össze.

Egy folyosó vezetett befelé, egy homályosan megvilágított előcsarnokba, amelyen keresztül hírem kanyargós lépcsőházba jutott. Ennek a tetején volt Byron Calicus magánlakása. A medál ismét kinyitott neki minden ajtót, és azon kezdett tűnődni, hogy vajon mi mást nyithat még a jellegtelen kis talizmán. Afféle menetlevél volt, olyan valutaforma, amelyet a gazdagok használtak a városon belüli szabadabb mozgáshoz. Efrem egyelőre megelégedett a lakással is.

Nagy ablak uralta a hely keleti oldalát. A homokfűvott üveg sok fényt engedett be, de kíváncsi szemek nem láthatlak be rajla. A főfolyosó három másik szobába vezetett. Balra egy hálószoba volt, egyszerű, de drága és bevetetlen ággyal. A tisztálkodószoba egy kis helyiségben foglalt helyet, és ugyancsak funkcionalistának tűnt, de

egyszerűsége ellenére sem volt olcsó. Jobbra egy kis refektórium, egyszerű, de jól megtervezett. Úgy tűnik, hogy Byron Calicus puritán ízléssel rendelkezett, de a otthoni kedvteléseiből nem sok minden derült ki, kivéve a gyűrött, használt ágyneműt, a gőzhő nyomait a fürdőben, és romlandó ételeket a refektóriumban, melyek nemrégiben történt használatra utaltak. Valaki járt itt. Vagy Stave hazudott az úrnőjének, vagy a lakó nem akarta, hogy meglássák. Mindenesetre a belsőépítészet dísztelensége kiáltó ellentétben állt a Calicus-erőd fényűzésével, és Efrem eltűnődött, hogy vajon ez vita tárgyát képezhette-e a férj és a feleség között. Ha Byron még életben van, lehet, hogy újra elő kell venni a hűtlenségi elméletet. Mert valaki olyan járt itt, aki kétségkívül nagyon is él.

A következő szoba még érdekesebbnek bizonyult. Nagyobb volt a másik kettőnél, egyértelműen itt dolgozott Byron. Hatalmas íróasztal uralta a meleg rozsdabarna árnyalatú helyiséget, vastag szőnyegekkel és nehéz függönyeivel. Nem küllemében volt fényűző, hanem tartalmában, elképesztő minőségében. Efrem odanyomta az orrát az íróasztal sötét, fának látszó burkolatához, végighúzta a kezét a felületen, és nem tudta eldönteni, hogy valódi fa-e. Ha az, akkor mocskosul értékes. Az éhező tömegekre gondolt, a város csizmasarka alatt sínylődő, eltaposott nyomorultakra, és úgy döntött, hogy mostantól egy kicsit kevésbé kedveli Byron Calicust.

Az asztalt papírok és pergamenek borították. Táblázatok, pénzügyi számítások, piros tintával bekarikázott oszlopok, homályos széljegyzetek. Efrem nem sokat tudott kihámozni ebből. Bár nyilvánvalóan Byron Calicus valamiféle korrelációs tényezőt keresett a számok között. Az íróasztal alatti zárható dobozban lévő dokumentumok, melyekhez a napmedál segítségével tudott hozzáférni, már jóval informatívabbnak bizonyultak.

Az egyik adatrúd kissé kiállt a többi közül. Ígéretesnek tűnt, ezért Efrem eltele a palával együtt, amit Byron hagyott mellette. Talált egy okiratot is az Adeptus Alecto bélyegzőjével, egy Kotró-beli ingatlanról, valószínűleg egy silóról vagy raktárról, mivel abban a nyamvadt kerületben az épületek nagy része vagy az egyik, vagy a másik kategóriába esett. Egy második dokumentum egy vacak kis kibernetikai műhelyre vonatkozott, ahol olcsó augmentikákkal, adat-söntökkel és szervitorkarbantartással foglalkoztak, a szolgáltató nyilatkozatára tintával ráfirkált írás szerint. A kézírás megegyezett a pénzügyi számításokon látott írással, ami azt jelentett, hogy valószínűleg Byron Calicustól származott. A pergamenre pecsételt

engedély-jelzés azonban megragadta Efrem figyelmét. Más volt, mint azé a pecsétgyűrűé, amit Byron Calicus viselt a hololiton, és Efrem eltűnődött, hogy vajon kié lehet. Nem volt világos, hogy egy fiskális-tudósnak mi köze lehet egy ilyen műhelyhez. Egy darabos nagybetűkkel írott cím alá volt húzva. Talán el akart menni oda? Végül egy rakás rakományjegyzék került elő. Úrhajóké, a kiindulási pontok alapján ítélve, amelyek közül Efrem egyet sem ismert fel. A regisztrált rakomány hozzávetőleges úrtartalmát figyelembe véve teherhajók vagy annál is nagyobbak lehetlek. Az áru nagy részéi ásványok, fűszerek és egyéb nyersanyagok alkották, de a listában szerepelt valami más, „szajré” elnevezésű dolog is. Efrem ettől sem lett okosabb, csak feltételezte, hogy ez mindenféle apróságot takar. Csak az érdekesebb dokumentumokat vágta zsebre, hogy később még átnézzze, de ekkor valami mozgást vett észre a szeme sarkából.

A régi ösztönök és a beszédett agyag miatti felfokozott érzékelés arra késztették, hogy az utolsó pillanatban lebukjon, mielőtt az asztalt feltépték a találatok. Szilánkok záporoztak, és Eírem eltakarta a fejét. A keze bőrébe apró faszilánkok egész serege fúródott.

– A Trónra, mi a szar?

A szilánkok csíptek, mint a pokol.

Efrem egyetlen sima mozdulattal előhúzta a Vulpert a válltokból, és vakon elsütötte. A lövedék robbanása visszhangot vetett, megremegtette az áttetsző üveget, és valószínűleg jelezte az összes ítésznek és lakókláv-örnek a környéken, hogy valami gáz van. Efrem nem tervezte, hogy felhívja magára a figyelmet, de aztán rálóttek. Reagálnia kellett.

Egy másik sorozat válaszolt, szétforgácsolva a faburkolatot, és olyan méregdrága tűzifahalommá változtatta az íróasztalt, hogy Efremnek a gondolat is fájt.

A fülében dörömbölő pulzussal viszonzta a tüzet. Újabb robbanás következett, ugyanolyan erőteljes, mint az első, és ezúttal meg is pillantotta a támadóját, amint az az ajtón keresztül a folyosóra menekül.

– Állj! – kiáltott fel. – Kurvára ne mozdulj!

Felugrott, az augmetikája segítségével átszökkent a golyólyuggatta asztal felett, majd a menekülő nyomába eredt. Kírontott az ajtón, és csak megkésve döbbsent rá, hogy ez mily kevésbé volt bölcs húzás, tekintve, hogy támadója esetleg készenlétben várhatja a túloldalon, hogy lecsapjon, amikor egy nőalakot pillantott meg, aki úgy rohant át

a folyosón, mintha maga az ördögi Hórusz lihegne a sarkában.

Efrem simán leszedhette volna, és úgy tartotta előre Vulpert, mint az Istencsászért kinyújtott jobbját, mégsem lőtt. Ehelyett káromkodott egyet, mert fáj a lába, és üldözőbe vette. Akkor érte el a lépcsőházat, amikor a titokzatos nő már félúton járt lefelé. A menekülő felnézett a korlátot szorongatva, és eleresztett felfelé néhány lövést, hogy elvegye üldözője kedvét a hajsza folytatásától.

– Szent szar!

Efrem hátraugrott. A korlát egyes részei szétrobbantak a tömör lövedékek alatt. A jáger kivárt néhány másodpercet, aztán visszaugrott a kilátóhelyére. A nő, akinek arcát és alakját szürke, csuklyás köpeny takarta, elérte az előcsarnokot, és kifelé rohant. A köpeny fellebbent rajta futás közben, és szénfekete ruha villant ki alóla, térdig érő csizmával. Nem volt sok, de elég ahhoz, hogy kiderüljön: nem Velhena Calicus.

Efrem szemügyre vette a csúffá tett korlátot, majd megpróbálta felmérni a távolságot a földszintig. Összeráncolta a homlokát, káromkodott egy cifrát az orra alatt, és leugrott. Az emeletek elmosódottan suhantak el mellette, mint az elkenődött festék. Három másodperccel később talajt ért. Beleremegett a csípője és a gerince, de az augmentikára esett, ami az ütődés javarészét felfogta. Az agyag is segített. Hevesen szitkozódva sántikált ki a lakóklávból, egyenesen az örök pokol fegyverei elé.

– Dobja el a fegyvert! – süvítette a megafon sikítószellemszerű hangon, csontokat és idegeket egyaránt megremegetve. Az ör, akinek a voxmaszkjára volt erősítve, úgy nézett ki vele, mintha vicsorogna. A szemerkélő eső, ami mit sem enyhített a hőségen, lusta cseppekben hullt alá, és megcsillant a fekete páncélszöveten. Megállt a sisakvizorokon. A lehajtott csuklyákon. A fegyvercsövek úgy csöpögtek, mint a szennyvízvezetékek, és Efrem hosszúkabátján annyi piros fénypötty virított, mintha himlós lenne.

Lassan és óvatosan letette a Vulpert.

– Kezeket fel!

Efrem engedelmeskedett a félig gépi hangú parancsnak, és a tekintetével keresni kezdte a nót az esőben, de az már eltűnt, mielőtt az örök megérkeztek volna, vagy éppenséggel átengedték. A hőség mindent ködpárába borított, az agriporral vegyülve. A nő valahogy meglógott előlük.

– Lefelé nézz, te szemét!

– Hivatalos ügyben vagyok itt – mondta Efrem, nem törődve az udvariatsággal.

Az ór csikorogva felnevetett voxmaszkja mögött.

– Kibaszott jágerek...

Döngő léptek közeledtek, a fém bakancsorrokon megcsillantak a célzófények.

– Őszintén szólva én... – kezdte Efrem, és érezte, hogy a feje mögött kattan egy pokolpuska zárja. A föld megdőlt, a nappal éjszakává változott, és minden sötétbe borult, aztán... semmi.

Efrem hunyorogott, a fényvillanás elmosódott utóképeket vetített a retinájára.

– Hét... – felelte, és pislogott, amikor a fény kialudt.

A medicae bosszúsan felsóhajtott.

– Életben marad.

A nő felállt addigi guggoló helyzetéből, fogta a táskáját, és kiment a szobából.

Efrem csak elmosódott foltnak látta hosszú, szürkésfehér köpenyében. Távozásával egy egyszerű, fekete egyenruhás figura vált láthatóvá, aki egy íróasztalnak támaszkodott. Az összefont karjain világosszürke csövek kúsztak fel. A nő tekintélye díszes öltözk nélkül is szinte tapintható volt.

– Hivatalos panaszt szeretnék tenni... – kezdte Efrem.

– Ezt mondd a fenytőnek, aki odakint vár a kínzóeszközeivel – felelte az alak.

– Szeretnék azonnal visszavonni minden panaszt. Ave Lex – tiszteltet Efrem. Rosszul.

Az alak elmosolyodott, és megcsóválta a fejét.

– Mi a fenét kerestél abban a lakóklámban, Thade?

– Thade? – ült fel, mintha megsértődött volna. – Thade, ugye ezt mondtad? Tényleg olyan régen történt, hogy...

– Több étellel ezelőtt – vágott közbe szigorúan a nő. – Válaszolj a kérdésekre!

Csupasz sziklabeton vette körül, a mennyezeti nátriumlámpa zizegve és hunyorogva rúgta éppen az utolsókat. Egyetlen ajtó

vezetett ki egy szürke előtérbe. Plasztacéllal volt megerősítve, és egy rés volt az ablaka. Börtöncella.

– Először is – felelte Efrem –, feltételezem, hogy neked kell megköszönnöm, hogy nem nyírtak azok az örök, és nem hagytak ott egy félreeső síkátorban, mint egy szarkupacot.

– Nem, de azt neked köszönheted, hogy a G-Bástya ítései nem hagytak ott úgy, mint egy szarkupacot egy félreeső síkátorban. Mit kerestél ott?

A nő odahajolt hozzá, és a fény az arcára esett. Jól nézett ki, olyan jól, ahogy emlékezett rá. Vékony arc, rövid fehér haj, a homlokon halvány heg. Repesz okozta seb. Méghozzá elég csúnya. Efrem megveregette az augmetikáját, amikor rátört a fantomfájdalom.

Elmosolyodott.

– Már a seregben is tudtam, hogy jól állna neked a hatalom.

A nő mit sem vesztett alakja sportosságából. Széles váll, nehéz csizma. El tudta képzelni, ahogy Seraf Ciasztro a Lex-Alecto nevében ajtókat rúg be és nyomorultakat ver. Közelről a nő rózsavíz és pisztolyolaj szagát árasztotta.

– Itt kevesebb seggfej lő rám... – felelte, egy csipetnyi nosztalgiával. – Mondjuk nem sokkal.

– Nézze meg az ember! Kél öreg barát, amint felidézi a régi szép időket – nyúlt egy darab agyagért, ami persze nem volt nála.

– A nagyon régi szép időket. Azt hiszem, mégiscsak hívom azt a fenytőt... – indult a nő cellaajtó felé.

Efrem megnyugtató mozdulattal emelte fel a kezét.

– Hé, hé, erre semmi szükség. Lazítsd meg a hüvelykszorítókat. Beszélék.

A nő visszament az íróasztalhoz, és megint rátámaszkodott.

– Mintha úgy emlékeznék, hogy alig lehetett téged elhallgattatni...

– Most akkor ki nosztalgiázik?

A nő arca megkeményedett. Teljesen hivatalossá vált.

– A lakóklávbán. Mit kerestél? Beszélj!

– Byron Calicust.

– Ennek a névnek mondania kellene valamit?

– A feleségének, Velhena Calicusnak mond. Ő bérelt fel, hogy keressem meg a férjét. Fiskális-tudós a Karridinusnál.

Seraf fütttyentett.

- A Trónra, azokkal jobb vigyázni.
- Hozzájuk megyek következőnek.
- Ha a szokásos, sármos modoroddal állítasz be hozzájuk, lehel, hogy ez lesz az utolsó utad. Remélem, az a nő jól megfizet.
- Elég jól. Csak nem a féltés beszél belőled, Seraf?
- Nem. A praktikum. És Ciasztro hadnagy vagyok, őrmester.
- Már nem. Ahogy mondtad – tette hozzá szomorúan –, az már sok étellel ezelőtt volt...
- Több mint tíz éve.
- De most már a Lex-Alectónál szolgálsz, ugyebár? Igazság, jog, ilyesmi. A fickó eltűni, Seraf. Feltételezhetően halott.
- Ez kinek a feltételezése?
- Az enyém.
- Akkor ki volt az, aki állítólag rád lőtt a Calicus-rezidencián?
- Ez egyike az előttem álló számos rejtélynek.
- Találj bármilyen bizonyítékot arra, hogy a Karridinusnál törvénysértés történik, és máris odaküldöm a körzet összes ítéset – nézett rá a nő a maga jellegzetes, ravasz pillantásával, és Efrem megint úgy érezte magát, mint annak idején ott a barakkban. – Mert az még sincsen, ugye?
- Semmi biztos, de...
- És tényleg azt hiszed, hogy meghalt, akit keresel?
- Ez is egy lehetőség. De azi tudom, hogy valaki rám lőtt, mert a fickó lakása körül szimatoltam.

A nő szemöldöke alig észrevehetően megemelkedett. Semmit nem változott a mimikája.

- Találtál valami érdekeset, amíg ott voltál?

Efrem vállat vont.

- Nem volt rá lehetőségem. Túlságosan lefoglalt az, hogy a golyókat kerülgessem. Most elmehetek?

Néhány másodpercnyi beható vizsgálódás után Seraf bólintott.

Efrem felkelt a székből, és felnyögött. A szokásos fájdalom. *Kezdődik előről...* A csontjai olyanok voltak, mint a túlnyújtott gumiszalagok, a bőre, mint a pácolt hús.

– Kéne egy kis szívesség...

A nő lesújtó pillantást vetett rá.

– Ilyen közel vagyok ahhoz, hogy én magam korbácsoljalak meg – mutatta csaknem összecsapott hüvelykje és mutatóujja között.

–A jóváhagyásodra van szükségem, Seraf. Egy kasztellán akarata megnyitja az ajtókat.

– És a tied nem? Van engedélyed, nem? A Lextől.

– Az nem jó ott, ahová menni akarok. Azt hiszem, többről van itt szó, mint egy eltűnt személyről, Seraf. Gyorsan kell cselekednem.

Seraf először csúnyán nézett, aztán csúnyát is mondott. Bólintott.

Efrem összetapasztotta a két tenyerét, mint egy vezeklő.

– Te vagy az én meg mentőm.

– Jobb lesz, ha viselkedsz a Karridinusnál, mert különben saját kezűleg foglak agyonlőni, az Istencsászárra mondom.

–Az ő keze – felelte Efrem, és meghajolt.

– Ezt nem hiszem el! Tűnés!

– Még valami... Tudod, mit jelent az, hogy „szajré”?

– Gőzöm sincs. De ha nem mész el most azonnal, akkor soha többé nem fogsz.

Efrem melegen elmosolyodott, és megtorpant az ajtóban.

– De szépek voltak azok a régi idők, nem igaz?

Seraf továbbra is az asztalra támaszkodott, és a falat bámulta.

– Kezdesz kifogyni a szívességekből, Efrem.

– Tudom – lépett ki a folyosóra Efrem. – De...

– Mit de...?

– Az előbb Efremnek szólítottál.

A Karridinus Gazdaságok épülete gótikus monolittömb volt, amely az agrokód fátyla mögött tornyosult kérlelhetetlen valójában. Szervokoponyák egész seregei szolgálták ki, és halvány bőrű kiberkerubok, akiknek a füstölői kiszúrték a levegőben lebegő spórák legnagyobb részét, hogy megőrizték az épület csillogó pompáját. Mint Genovska összes nagyobb kereskedőkombinátja, ez is úgy emelkedett ki Varangantua látképéből, mint egy üvegből és fémből

készült lándzsa. Jobbfajta erődnék is beillett volna, és jóval kevesebb vagyonért is estek egymásnak háborúzó nemzetek, mint amennyit itt tároltak.

A gigantikus épület alját a talajpor és a koszrészecskék homályos sávja alatt támpilléres lábazat erősítette. Itt működtek a Karridinus ipari feldolgozói, füstöt és vegyi szennyet okádva, a húst és a gabonát szeletekké és szénhidrát fejadagokká alakítva. A Militarum táplálása, a hadigépezet mozgásban tartása volt a cél. Lehet, hogy a többi kereskedőcéh tankokat és fegyvereket ad; az agrárbarók viszont megtömik a katonák üres gyomrát. A következő felsőbb szinten voltak az aprítók és csomagolók: henteskönyvelők, akik szétosztották a táblákat és a gabonát, előkészítették a tömeges szállítást a Sávba. A legalsó rétegeknél épp csak egy kicsit volt kevésbé volt rossz az irodaszint, ahol százával sorakoztak az apró, cellaszerű, lőrésablakú fülkék, melyekben fiskális-tudósok, írnokok és ellenőrök szorgoskodtak azon, hogy a profit mérlege mindig a kombinát javára billenjen. Ahol a foltos, puritán sziklabeton üvegnek és a krómnak adta át a helyét, ott egy még magasabb kaszt foglalt helyet. A tornyok adtak otthont az agrárbaróknak és vazallusaiknak, azoknak a férfiaknak és nőknek, akik közvetítették a hatalom szavát, szó szerint választóvonalként szolgálva a jobbágyok és uraságok között. És a tornyok tetején, a legmagasabb csúcson csillogott az erkölcstelen gazdagság fényes obeliszkje, magának Karridinus nagyúrnak a fejedelmi birodalma, így épült fel a Karridinus Gazdaság, a vagyon szilárd és kiegyensúlyozott alapjaira.

Efrem a vállalat teljes spektrumát látta a csőlift üvegfalán keresztül, ahogy egyre feljebb emelkedett a magasba. Látta a koszos munkásokat, a halott tekintetű szervitorokai, a füstölő gépeket, a vérmocskos mészárosokat, a sovány vágókat, a hangárszerű raktárakat. A görnyedten hunyorgó írnokokat, a kiberaugmentált tudósokat, a kígyózó távírószalagokat, a végtelen mennyiségű pergament. Látott mindent. Minden mocskos fogaskereket és csavart, ami a rendszert működtette. A gyötrelmes iparágat, amely vérrel, csonttal és verejtékkel táplálkozott, viszont a másik oldalon hatalmas nyereséget termelt fényes urai számára.

Ahogy közeledett az úticéljához, a csőlift lelassult, és az émelyítő szédelés érzése alábbhagyott. Ennek ellenére Efremnek meg kellett kapaszkodnia a korlátban, mert úgy érezte, hogy a padló be akar süppedni alatta.

Hirtelen megszűnt a pneumatikus meghajtás érzése, és kinyílt a

csőlift oldalajtaja, és egy rozsdavörös krómozású, cizellált ezüstözésű páncélos ajtónálló vált láthatóvá. Láncfátyol takarta el az arcát, kezében elektrolánczsát szorongatott. A derekán minőségi pisztoly, meg valami korbácsféleség lógott bőrtokban.

Efrem elővette az engedély-pecsétjét, mire az elektrolánczsa lekapcsolódott, és az őrszem pattogósan félreállt.

– Pihenj – jegyezte meg joviálisán Efrem, miközben elhaladt mellette, és lazán tisztelgett, de az ór higgadt maradt, nem vette fel a kesztyűt.

Az agyag most már tényleg elvesztette a hatását, így a hiányában beütött a tompaság és az ingerlékenység. Efrem megfogadta magának, hogy ebbe nem halhat bele.

A gondolatok kuszában kavargtak az agyában, miközben a díszes, de minden bájít nélkülöző folyosón haladt Ohram Varr termei felé. Rosszul érezte magát, és nem csak az örök és gyilkos fegyverek miatt. A nő kiléte, aki majdnem megölte, ismeretlen volt. Nyilvánvalóan meglepődött a jáger felbukkanásától, és ösztönösen lőtt. Sarokba szorította a férfit, mégis úgy döntött, inkább elfut, minthogy harcoljon. Ez vagy azt jelenteti, hogy félt, vagy azt, hogy nem akarta felfedni a személyazonosságát. Ez nem magyarázta meg, hogy mi köze Byron Calicushoz, bár Efremnek megvolt a maga gyanúja. Azon is elgondolkodott, hogy miért hazudott Serafnak. Próbálta arra fogni, hogy még nem tud semmit, legalábbis semmi fontosat. Valójában azonban azért csinálta, mert nem bízott meg a nőben, vagyis nem teljesen. A seregben töltött közös napjaik még soha nem tűntek ennyire távolinak. A Militarumnál könnyű megbízni valakiben, mert ott általában az az ellenség, aki meg akar ölni. Varangantuában, az alsóklávok söpredéke és a felsőklávok gazdagjai között viszont ez már közel sem ilyen egyszerű. Egyszerre kívánta vissza és gyűlölte azokat a háborús időket, amikor a harc nyíltabb volt, még ha véresebb is. Megpaskolta az augmetikáját, és rájött, hogy elérte a folyosó végét.

Egy bronzajtó állta útját. Az ismeretlen művész két birodalmi munkás stilizált alakját öntötte bronzba, egy férfit és egy nőt, az egyiket gereblyével, a másikat kalapáccsal, amint fejüket büszkén emelik az Aranytrón képe felé, melyet vibráló napkitörés vesz körül. Dicső igyekezet, becsületes munka, mindez Óérte a Terrán... A birodalmi krédó legnagyobb hazugsága.

Egy szervokoponya kivált az ajtó felett gubbasztó csapatból, és

zümmögő szuszpenzormezőkön siklott lefelé, hogy szemcsés vörös szenzorfénybe borítsa Efremet. Néhány másodperc múlva a fény pirosról zöldre váltott, és a koponya halántékaira szerelt gyilkos tüvetők visszahúzódtak.

<Haladjon tovább> bégette durva géphangján, és visszalebegett a helyére.

Efrem a külső kapunál hagyta a Vulpert az öröknél. Ott megfordult a fejében, hogy nem vallja be a fegyvert, és azon tűnődött, hogy most mi lett volna, ha ezt teszi. A szétváló ajtószárnyak azonban elejét vették a további találgatásoknak. Feltárult az agrárbáró fényűző lakosztálya.

Egy hosszú, téglalap alakú terem húzódott hosszában Efrem előtt. Az ajtó zajtalanul becsukódott mögötte. A fehér márványoszlopokkal szegélyezett, plüss-szőnyeggel borított út egy nagy fekete íróasztalhoz vezetett. Az oszlopok egyfajta belső árkádot alkottak. Az egyik oldalon egy nagy ablak panorámakilátást nyújtott a Sávra. A másik oldalon bekeretezett vázlatrajzok sorakoztak, melyek ősi mezőgazdasági gépeket ábrázoltak: traktorokat, cséplőgépeket, kombájnokat, öntözőberendezéseket. Az egyik kép kiemelkedett a többi közül: egy grox állattani ábrázolása volt. A művész több szögből is ábrázolta a gyíkfajzatot, a fogakról, karmokról és a farokról pedig kisebb közeli képeket is készített.

– Figyelemre méltó lények...

Az íróasztalnál ülő férfi nem nézett fel az írásból. Autotolla zajosan kaparászott az előtte fekvő pergameneken.

– Csordában élnek, az első birodalmi telepések fedezték fel őket. Tenyészteni kezdték őket a húruk és a bőrük miatt, a fogaikat és a karmaikat pedig pengének használták. Minden porcikájuk hasznos – folytatta, és a kibernetikus végtag, mely eddig oly szorgosan rótt a betűket, megállt, amikor elhallgatott. – Elnézést kérek – tette hozzá, és szívélyes mosolya megváltoztatta fiatal, sötét arcának egész jellegét, miközben a pergamenek felé bökött. – Könyvelés. Óriási az igény a szeletekre. Háború van odakint az úrben, legalábbis ezt mondják.

Szelet. Erősen feldolgozott, magas fehérjetartalmú hús. Gyártása olcsó, lebomlása lassú. Tökéletes takarmány az úrben portyázó csapatok számára.

– Ha itt nincs – jegyezte meg Efrem, miközben közelebb lépett az íróasztalhoz. Úgy érezte magát, mint egy kadét a kiképzőtisztje

mellett.

A férfi bólított és felállt. A haja fekete volt, takarosan nyírt. Egyszerű, katonás jellegű barna öltönyt viselt. Umbraszín mellénye kissé merevnek tűnt, és Efrem arra gondolt, hogy talán páncélozott. Bal kezén ébenfekete gyűrűt hordott, a rajta lévő pecsét-jelet nem lehetett jól kivenni a gyenge fényben.

– Békés jószágok, de megvadulnak, ha feldühítik őket. Mindenevők, pontosabban bármit megesznek – folytatta a férfi. – Gabonát, leveleket, húst, csontot. Még a plasztekszővetet is.

– Figyelemre méltó – visszhangozta Efrem, minden lelkesedés nélkül.

– Azért jött, hogy Byron Calicus hollétéről érdeklődjön – folytatta a férfi, útját állva a jágernek, és két groxbór fotel felé mutatott. Egy kis kerek asztal állt közöttük, díszes kancsóval. Sötét aranyszínű folyadék csillogott benne, és Efrem érezte, hogy megindul a nyáleválasztása.

– Igen... – felelte.

Efrem bepillantott az íróasztal mögötti térbe. A férfi portréja ott terpeszkedett fölötte. Királyi pózban ült modellt, pontosan ugyanebben az öltönyben, csak volt még egy bíborszínű rövid palást az egyik vállán, a másikon pedig faragott ezüst vállvédő. A kép alatt falifülke sötétlett, de Efrem mintha ki tudta volna venni benne egy szobor körvonalait.

Hiúság, Ohram Varr a neved – gondolta magában, amikor csatlakozott a férfihoz az ablak előtt.

– Meglepettnek tűnik...?

– Efrem Thade – felelte Efrem.

– Azok, akiket kikérdez, nem szoktak túl barátságosak lenni, nem igaz?

– Mintha olvasna a gondolataimban. Mr. Varr.

– Tehetségem van hozzá – mondta Varr, és újra elmosolyodott, miközben a kancsóért és a kél kristálykehelyéri nyúlt. – Kér egy...

– Örömmel fogadnék egy italt, uram – vágott közbe Efrem. – Lálja, én is gondolatolvasó vagyok.

Újabb, kissé erőltetettebb mosoly.

– Roppant vicces, Mr. Thade. – Elkezdte kitölteni az italt, de megint félbeszakította az előtte landoló főkönyv.

– Mit gondol erről, Mr. Varr? Feltételezem, hogy ismeri a

pénzügyeket. Ami engem illet – mondta Efrem, miközben hátradőlt a nyikorgó groxbór fotelben –, én nem sokat tudok a számokról, de úgy tűnik, Byron Calicus igen.

Varr letette a félig töltött kelyhet, hogy megnézzé a pergament.

Összeszűkül a szeme.

– Honnan szerezte ezt?

Ezt hanyagul, szinte közönyösen kérdezte, mintha csak az időjárásról beszélne. De a hangulat megváltozott. Efremet a hőségben is megcsapta a hideg.

– Egy magánlakásban, ami Byron Calicus tulajdona.

– Nem is tudtam, hogy van neki ilyen.

– Úgy tűnik, szeretett elvonulni.

Varr tessék-lássék úgy tett, mintha átnézné a főkönyvet.

– Én nem vagyok tudós, ezért vannak olyan embereim, mint Byron.

– Olyanok, mint Byron?

– Kötelességtudó alkalmazott, akinek a képességeit jól megfizetem. Azt hiszem, van egy lakóklávja az agriködtől északra. Lehet, hogy csak gyengélkedik. Járt a rezidenciáján?

– Jártam. Nem volt ott. Min dolgozott? Nem tűnt betegnek, idegesnek?

– Nehéz a munka, a határainkon túli háborúk keményen sújtanak mindannyiunkat.

– Nekem úgy tűnik, hogy virágzik a cég. Varr hideg mosollyal válaszolt.

– Mindannyian a magunk módján szenvedünk.

– Így is lehet mondani.

– Ön hogyan mondaná, Mr. Thade?

– Mondja, Mr. Varr, mire gondolok most?

Varr újkeletű érdeklődéssel meredt rá.

– A Karridinus bevételei tetőznek, Mr. Thade. Soha nem voltak ennél magasabbak, és a termelés szintügy. A profitok szárnyalnak, a Departamento Munitorumhoz ömlik a tized, így a Militarum, amelytől annyira függünk a folyamatos biztonságunk, szabadságunk és jólétünk szempontjából, erős és jól ellátott marad. Mindent az ő dicsőségére a Terrán. De ennek ára van, leginkább a tudósok részéről

– dőlt hátra Varr, letükrözve vendége mozdulatát. – Én ezt az egészet ezzel magyarázom. De az igazi kérdés az, hogy maga mivel magyarázza? És ez alatt azt értem, hogy mit talált ki. Én abszolút együttműködő voltam, Mr. Thade, noha úgy gondolom, hogy hamis ürüggyel jött ide.

– Nincs semmi hamis az indokaimban Mr. Varr, erről biztosíthatom.

– Én beengedem, vendéggént fogadom, és maga egy olcsó bűvészmutatvánnyal viszonozza ezt.

– Ez nem trükk, Mr. Varr, bár beismerem, hogy olcsó vagyok. De nem én vagyok az, aki terel. Maga ölte meg őt, Mr. Varr?

Varr befejezte az italtöltést, és kortyolt a poharából, miközben a jágert méregette.

– Maga nem ide való, Mr. Thade. Ez jupiteri selvemkonyak. Garantálom, hogy többet ér a maga összes vagyonánál, még annál az augmentikus lábnál is, amire a gatyája is ráment. Azt hiszi, hogy mivel nem az én világomból való, nem érhetem el, hogy elsiklik maga fölött a figyelmem, észre sem veszem. De én alapos ember vagyok. Semmit sem hagyok figyelmen kívül. Azt hiszi, hogy az alsókláv sikátorai veszélyesek, de én mondom, uram, nagyon nincs felkészülve arra, milyen veszélyes lehet az agrifelhő felett is.

– Hús, csont és szövet, igaz?

Varr összeráncolta a homlokát.

– Most távozhat, Mr. Thade. Nincs már itt semmi más a maga számára. Ne jöjjön vissza!

A szobor a fülkében megmozdult, és Thade rájött, hogy egyáltalán nem szobor, hanem ember, bár annak sem igazi, mivel a bal szeméből vörös fény áradt. Szervitor volt. Pontosabban testőr.

– Vagy kidobatom Caniddal, és ő nem lesz kedves.

Kellemetlen, fenyegető szervcsikorgás hallatszott a fülke felől. A szervitor tett néhány nehézkes lépési előre, fémlábai súlyosan dobbantak a szőnyegpadlón. Efrem el tudta képzelni a kibernetikus testbe ágyazott láncpengéket és egyéb fegyvereket. Gyorsan lehúzta az italát, aztán paskolgatni kezdte hirtelen átforrósodott száját.

– Nem rossz – jegyezte meg.

A szervitor bal kezének ujjai szétnyíltak, elváltak egymástól, és egy energiakard került elő közülük, dallamos sercegéssel. Marsi

terméknek látszott. És drágának.

- Kár lenne összekoszolni – mondta Efrem.
- Ó, én nem aggódnék. Elég könnyen tisztítható.
- Canid?
- Hogy is lehetne másképp hívni egy ilyen hűséges és engedelmes szolgát?

Efrem üres mosollyal bólintott, majd távozott.

Varr hangja az ajtóig követte.

- Őszintén remélem, hogy megtalálja őt, Mr. Thade.
- Megtalálom – felelte Efrem. – Erről biztosíthatom.

Az este úgy borult rá a kerületre, mint a hóhér köpenye. A Karridinus-komplexum felső szintjeit elhagyva a forráság visszatért. A veríték átáztatta Efrem ingének hálát. A levegő sűrű és fojtogató volt az agriportól. A légzőkészüléke, amit a kabátjában tartott szükség esetére, persze kiszűrte a nagyját. A lehelete bepárásította a száymaszk belsejét, miközben elindult a félig üres parkoló felé, ahol a Corvairt hagyta, és Efremet aznap már nem először fogta el a vágy egy darab agyag után, hogy el tudjon lazulni. A lába elkezdett görcsölni, mert az ízületeit a kerámiaburkolat ellenére is megülte a szennyezett levegő pora. Már majdnem odaért a Corvalrhez, elmerülve Ohram Varr-ral és a visszafogott visszavonulás bölcsességével kapcsolatos gondolataiban, amikor azi érezte, hogy oldalba böki egy pisztolycső.

Az elvonási tünetek figyelmetlenséget okoznak.

– Egy ilyen közeli hasi találat lassan öl – sziszegte a nő, és lehelete csiklandozta Efrem nyakát. – Nem fogsz tudni mozogni. Itt fogsz meghalni, ezen a szutyok udvaron, és nagyon-nagyon fájdalmas lesz.

– Csonkpisztoly? – kockáztatta meg Efrem, enyhén felemelt kezekkel.

– Dumdum golyókkal.

Efrem bólintott, és halvány citrusvirág-illat csapta meg az orrát.

– Ennyi elég lesz. Nem találkoztunk már valahol?

– Látod azt a siklót ott a sarkon?

Efrem odanézett, és meglátta az említett járművet az udvar

túloldalán, ahol a Corvair is állt. Korábban nem vette észre, de most ott volt, antigravitációs repulzorokon lebegett, néhány centivel az út felett. Piros fényezése megkopott, kirepedezett; kagylóteteje volt, és átlátszatlan szélvédője.

– Szép – hazudta.

A nő még erősebben beledöfte a pisztolyt.

– Szállj be!

Együtt sétáltak oda a siklóhoz, és a nő belekarolt, mintha esti sétára induló szerelmesek lennének. Efrem megfordult, és egy pillanatra, épp csak egy villanásnyira látta a csuklyás szürke köpönyeget, a sápadt bőrt.

– Előre nézz! – figyelmeztette a nő feszülten, épp csak olyan fenyegetően, hogy látszón: komolyan gondolja.

– Elárulnád, hogy hová megyünk? – kérdezte Efrem amikor elérték a siklót.

– Nem.

Beszállt, aztán a nő is, és kikanyarodtak az udvarból.

A Karridinusból kivezető utak tele voltak rakodógépekkel és a műszakváltás forgalmával. Mágnesvagonok zümmögtek a kocsik mellett, a járdán pedig munkásjobbágyok, aláírásgyűjtők és alacsony osztályú írkok tolongtak. Égő tűztálcák vetették láncoló árnyaikat a középületeket díszítő vagy széles gránitvállakon hidakat tartó hatalmas szobrok nemes arcéleire. Az Eklézsia templomai gótikus emlékművekként magasodtak a hömpölygő tömegek fölé, arra biztatva mindenkit, hogy a Császár fényében keressenek menedéket. A polgárok hosszú, kígyózó sorokban járultak a hatalmas bronzkapukhoz. A papok ontották a tömjénfüstöt és a katekizmusokat, a szent félelmet használva motivációként, és az Egyház kasszájába dőlt a pénz. Az erkölcsök meggyalázására, mint Varangantuában mindenre, tömeges volt az igény.

Miközben végighaladtak a város nyüzsgésén, és látták lecsupaszított valóját, Efrem megpróbálta újra szemügyre venni elrablóját is a homályosított üvegszélvédő tükrében. Nem túl sokat látott. Ugyanaz a szürke kapucni, erősen összeszorított szája. Magas, szűk gallér. Fiatal lehetett, annak alapján, amennyit ki tudott venni a vonásaiból. Kezdett alakot ölteni benne egy elmélet.

Egyik kezét a kormányon tartotta, a másikkal a pisztolyt szorongatta, és folyamatosan Efrem hasára célzott.

- Nagyon-nagyon fájdalmas – mondta, előre nézve.
- Emlékszem.

A sikló körül lassan gyérült a forgalom, és a járókelők is kevesebben lettek, ahogy Genovska sötétebb nyomornegyedeihez közeledtek. Üres gyárépületek és magányos bérházak bukkantak fel előttük, az utak pedig keskenyebbé és kanyargósabbakká váltak. Villódzó nátriumlámpák lóglak a lakótornyok között lecsüngő, megereszkedett kábelekről. Üres hordókban tüzek lobogtak, melyek körül homályos alakok melengették fázó kezüket. A hőség ellenére itt hidegebb volt, mintha valami létfontosságú részt kívágtak volna, és hagyták volna lassan meghalni.

A nő megállította a siklót egy Ghetto nevű lebuja előtt.

- Ez azért egy kicsit túlzás... – jegyezte meg Efrem.
- Kifelé.

Engedelmeskedett, és érezte az oldalában a rászegezett pisztolyt.

– Byron Calicus – kockáztatta meg, és szinte hallotta a nő önkéntelen rándulását, miközben kiszállt a siklóból. – Ismered őt.

A nő örömtelenül felkacagott, miközben megkerülte a jármű hátulját.

- Micsoda pengeéles következtetés.
- Calicus asszony tudott róla?

A nő megmerevedett, és beledöfte a pisztolyt Efrem hátába.

- Befelé!
- Szóval tudott.

Ez érdekes.

Újabb bökes, még erősebb. Efremnek könnyek szöktek a szemébe.

- Szent szar – sziszegte összeszorított fogai között.

Bementek a kocsmába.

Koszlott nátriumlámpák derengtek sárgán a sivár, lepusztult csehóban. A falak mentén bokszok sorakoztak, a karcos, megperzselt kerámiapult pedig hátul foglalt helyet. A nagydarab, rommá tetovált ex-katona csapos éppen egy csapat részeggel foglalkozott, akiket a bárpuhtnak támasztottak. Az ajtóban őrködő nő, aki durvább küllemű, de nem kevésbé félelmetes volt, mint a Calicus lakókláv őrei, épp csak egy futó pillantást vetett az érkezőkre. Génduzzasztott izomzat dudorodott a sötétzöld bőr alatt. Még a tetoválásai is

izmosnak tűntek.

– A barátnőd?

Azonnal meg is bánta a kérdést, mert kapott egy újabb bökést. Majdnem beesett a legközelebbi bokszba.

– Ül le – mondta az elrablója, és a pisztoly eltűnt az asztal alatt, miközben a nő helyet foglalt vele szemben. Hátrahúzta a csuklyáját, és Efrem először pillantotta meg az arcát úgy igazán.

Fiatal volt, ahogy a jáger elsőre is feltételezte, sötét, vállig érő hajjal. Nem voltak látható forradásai, a testalkata és arckifejezése viszont szigorú fizikai kiképzésről tanúskodott. Efrem elsőre heterokrómnak gondolta, mert az egyik szeme zöld volt, a másik pedig borostyánsárga, de aztán rájött, hogy ez csak valamiféle retinális lencse, valószínűleg adatkapcsolt. Nem hasonlított egyetlen, általa ismert próbátoréra sem.

– Veronika Kaulder – mutatkozt be nő, és a férfi felé nyújtotta kesztyűs kezét. Az ujjakba ültetett haptikus implantátumok enyhén megcsillantak a félhomályban.

– Ez az izé el fogja olvasni az azonosító lenyomatot, és továbbítja az információt ahhoz az adathálós implantátumhoz, amit viselsz?

– Jó szemed van – ismerte el a nő, de nem húzta vissza a kezét.

– Nem olyan jó, mint a tiéd – felelte Efrem, és megfogta a kezét.

Veronika Kauldernek erős szorítása volt. Vagy a kesztyűje lehetett augmentikus, vagy a kiképzése volt keményebb, mini azt Efrem feltételezte. Néhány másodpercig tartotta a jáger kezét, egyenesen előre nézett, majd elengedte.

– Átmentem? – érdeklődött Efrem.

A nő leengedte a pisztolyt.

– Efrem Thade, egy jáger az alsóklávból.

– Ezt én is megmondhattam volna, ha megkérdezted.

– Ex-Militarum.

– Na, ezt nem mondtam volna meg. Nem szeretnéd elárulni, hogy ti kik vagytok?

A nő vékony szájjal, feszesen elmosolyodott, de a szeme nem vett részt a mosolygásban. Efremnek a kiképzőapátok jutottak eszébe, mielőtt húsz mérföldes futást rendeltek volna el teljes felszerelésben. Valami fémes hanggal megkarcolta az asztalt, és amikor Efrem

lenézett, kis sasos jelvényt pillantott meg, amely sötét színű fémből készült, hogy ne csillogjon. Az ő ítéletét jelképező ikonikus ököl és mérleg díszelgett az Impérium kétféjű jelképén. Nem lehetett nem felismerni.

– Basszameg!

Visszanézett Veronika Kaulderre, aztán a jelvényre, majd megint vissza.

– Egy arbitrátor? – fütyöntett. – Kurvaélet. Most kezdjek el aggódni? Egy kezemen meg tudom számolni, hányszor futottam össze életemben arbitrátorral – emelte fel ökölbe szorított kezét. – Azaz soha, látod? Egyszer sem. Mit keresel Varangantuában?

– Byron Calicust – felelte a nő egyszerűen – Ami az első kérdéset illeti, az attól függ, hogy milyen szempontból érdeklődsz iránta. – Eltette a jelvényt, és mindkét kezét az asztalra fektette, egyiket a másikra.

– Akkor most már szövetségesek vagyunk? – kérdezte Efrem, feltételezve, hogy a nő eltette a pisztolyt.

– Ahogy mondtam, az attól függ.

– Én is őt keresem. Megbízásból – magyarázta Efrem. – A felesége, Velhena Calicus kért fel. Az Arbites miért érdeklődik, és miért ez nagy titkolózás?

– Én is őt keresem.

– És lefeküdtél vele. Ez nem szabályellenes, vagy ilyesmi?

– Nagyon vicces – mondta a nő határozottan. Nem ugrott be a provokációnak. Még ha nem is volt a szeretője, de volt köztük valamiféle kapcsolat. Próbálta megvédeni.

– Találkoztál már Calicus munkaadójával?

– Ohram Varr? Igen, ismerem őt.

Efrem összehúzta a szemét. Egy újabb darab került a helyére.

– Titkos művelet, ugye? Ezért nincs ajtóberúgás és elektrobuzogány. Csak te.

Kaulder hezitált egy kicsit, majd bólintott.

– Elmondod, miről van szó? Calicus meghalt?

– Nem, vagyis nem tudom. Pár napja elvesztettem vele a kapcsolatot.

– Volt valami je a Karridinus ellen? Láttam a hololitot, amit a

feleségének készített.

- Nem kellett volna ezt csinálnia.
- Nem válaszoltál az első kérdésemre.
- Ismered az Adeptus Arbites feladatait és felelősségét, Thade? Efrem hátradőlt a helyén.
- Kérlek világosíts fel.

– A Lex Imperialist szolgálom. A birodalmi törvényt, Thade. A birodalmat, nem az alectóit. Nem érdekel, hogy ki öl meg kit, és nem érdekelnék a piti fegyverkereskedők meg gengszterek, sem bármilyen jelentéktelen politikai ügy vagy korrupció, ami átszövi az egész körzetet és a várost. Engem ez a világ érdekel, annyiban, hogy betartja-e az Adeptus Terra által lefektetett rendeleteket, elvégzi-e az emberek és az anyagok tizedének folyamatos beszolgáltatását, valamint az eretnekek, a boszorkányok, a mutánsok és a xenók üldözését. Id est... ami veszélyezteti a galaxis törékeny állapotát. Nincs más feladatom, nincs más küldetésem, mint biztosítani, hogy a Lex Imperialis teljesüljön ebből a szempontból.

– És milyen szempontok miatt jársz el most, és miért van szükség a titoktartásra? Már persze, ha tudod egyáltalán.

A nő összeszorította a száját, és Efrem látta, hogy rátapintott valamire.

– Szóval vizsgálat indult – felelt a saját kérdésére. – A Karridinus ellen?

A nő nem válaszolt, ami épp elég jó felelet volt.

– Szóval a Karridinus ellen – szögezte le. – Akkor miért nem csaptok le rájuk a Lex vasöklével? Bizonyára a város összes ítésszéval rendelkezhetnél, meg az egész arzenáljukkal is.

– Ez nem ilyen egyszerű.

– Mi lehetne egyszerűbb, mint... – kezdte Efrem, majd elhallgatott, mert rádöbbsent saját szűklátókörűségére. – A tizedről van szó, ugye? A Karridinus hatalmas mennyiségű terményt állít elő. Szeleteket, tonnaszám. Ha őket leállítják, a termelés is leáll. Még akkor is, ha ez csak egyetlen rossz fogaskerék a gépezetben. Mindennek annyi. A Trónra, az a rengeteg fejadag... A csapatok nem maradhatnak éhen, nem igaz?

– Úgy beszélsz róla, mintha csak játék lenne, Thade, csak valami távoli probléma, amihez semmi közöd.

– Számomra épp az a probléma, hogy ne egy csatornában dögljek meg, agyonlőve. Harcoltam háborúkban, láttam, milyenek. Megrémít, ami odakint van, de a belső veszélyek nagyobb valószínűséggel ölhetnek meg – fakadt ki, és maga is meglepődött rajta, hogy milyen düh van benne. Megnedvesítette az ajkait. – Tudod, mi ijeszt meg igazán? Hogy Varangantua kereskedőkombinátjai olyan erősek és befolyásosak lettek, hogy még az Adeptus Arbites is tétovázik, ha el kell számoltatnia őket.

– Senki sem áll a Lex felett – felelte Kaulder gépiesen.

– Kétlem, hogy tényleg elhiszed ezt.

– Próbálok. Ezért vagyok itt.

– Egyedül.

– Igen, egyedül.

– És nekem mit kellene tennem?

– Lépj hátrébb!

– Mint mondtam, megbízásom van.

– Akkor add vissza! Az utamban vagy.

– És ha nem vagyok hajlandó rá?

A nő keze visszavándorolt az asztal alá, a pisztolytáskához.

– Akkor egy este alatt két nagyhatalmú ellenséget is szerzel.

– Vagy meghalok.

– Vagy az.

Efrem végigmérte. Kemény volt, mint Militarum tisztjei vagy komisszárijai, a schola progenium kiképzésének diadala. Elég durva ellenfél, de szembeszállni a kereskedőkombinátokkal, a gabonaiparral, olyan volt mint széllal szemben... Nem néztek jól ki az erőviszonyok. El kellett ismernie azonban, hogy az ő esélyei még ennél is rosszabbak lettek volna.

– Van ebben valami kis pénzmag a számomra is?

Kaulder megvetően nézett rá és felállt a székéről.

– Ne gyere utánam! – figyelmeztette Efremet. – Soha többé nem akarlak látni, Thade!

– Ezt mostanában elég sokszor hallom – jegyezte meg Efrem.

A nő válasz nélkül távozott, és Efrem rendelt egy italt. Micsoda karót nyelt teremtés.

Mikor az ötödik pohárral is végzett, Efrem úgy döntött, hogy mára befejezte. A gabonawhisky még mindig égette a torkát. Nem éppen joviai selyemkonyak, de megteszi a magáét. Legalábbis egyelőre. Bizonytalanul felállt, hátrahagyott néhány palát fizetésképpen, és kitántorgot a bárból. Ravaszul rákacsintott az ajtónállóra, aki sztoikusán keresztül nézett rajta.

Odakint a legközelebbi mágnesjárgány-megálló felé indult, hogy elmenjen a Corvairérl, és kitalálja, hogyan mondja meg Velhena Calicusnak, hogy végül mégsem vállalja a melót, amikor egy férfi állta útját.

Efrem némán felnyögött magában.

– A város összes seggfeje közül éppen ez... – motyogta.

Stave egészen kitöltötte a sikátort, a vállai súrolták a falakai mindkét oldalon. Maszkja megcsillant a nátrium fényben.

Efrem játékosan megintette muiatóujjával az óriás termetű inast.

– Te követtél engem, Stave?

Nem is kellett látnia a rosszindulatú vicsorgást a maszk mögött, ahogyan Stave válaszolt.

– Jelenésed van.

– Ó, Stave – felelte Efrem affektálva. – Már így is tökéletes estém volt. Nem várhatna ez a dolog reggelig?

– Most azonnal.

– Ezt „nem”-nek veszem. Körülbelül egy órára lesz szükségem, hogy visszajussak a Corvairhez, de amint ezt megtörtént, már megyek is – mondta Efrem gúnyos ünnepélyességgel, jobb kezét a szívére szorítva. – Becsületszavamra.

– Már intézkedtünk. És neked nincs semmiféle becsüleled.

– Tényleg már megint ugyanez a nóta, öreg cimbora?

Stave-en látszott, hogy szívesen agyoncsapná Efremet, de úrnője parancsa megkötötte a kezét. Morogva fordult sarkon.

– Gyere utánam.

Mivel nem nagyon volt más választása, Efrem követte. A fejfájás, valamint az a csapás, amit Kaulder elutasítása mért a büszkeségére, nem sokat javított Efrem hangulatán, amikor újra a galérián találta

magát, megbízójával szemben.

Velhena Calicus hosszú, laza köntöst viselt, amely annyira áttetsző volt, hogy megmutatta a megfiatalított test vonalait, amikor a fény átsütött rajta. Obscura lilás felhője lengte körül a vízpipából, amit szívott. Efrem nem tudta eldönteni, hogy a nő csak vele szórakozik, vagy tényleg így él. Mindenesetre a szokásosnál kábábbnak tűnt, de ugyanolyan volt a testtartása, mint a múltkor az ablak előtt: mintha keresne valamit.

És valóban.

– Mit tudott meg? – kérdezte, anélkül, hogy elfordította volna a tekintetét.

– Nem sokat – ismerte be Efrem. – Nem én vagyok az egyetlen, aki keresi.

A nő kissé elfordította a fejét, éppen annyira, hogy a fény kirajzolja szoborszerű profilját, majd kifújta egy vékony, enyhén hallucinogén füstcsíkot.

– Egy másik nő? – kérdezte szelíden, és továbbra is kibámult az ablakon.

– Sok volt belőlük? Mármint szeretőkből.

– Szükségtelen a további magyarázat. Tudom, mire gondol, Mr. Thade – felelte a nő kurtán. – Volt neki néhány. Megvannak a maga szükségletei. Nekem is megvannak a magaméi. És ezeket ki kell elégíteni, ha azt akarjuk, hogy továbbra is jól menjenek a dolgok – szippantott a pipából, és csücsörítve kifújta a füstöt. – Melyik volt?

– Rosszabb, mint gondolná. Nekem jobb kérdésem van – felelte Efrem –, miért érdeklődnek azok a Trónra felesküdt nyavalyás Arbitesek a maga férje iránt?

Ez már felkeltette az asszony figyelmét.

– Hadd fejtsem ki egy kicsit bővebben – mondta, látva Velhena Calicus rémült tekintetét. – A neve Veronika Kaulder, és az Arbiteshez tartozik. És azt is megmondta, eléggé egyértelműen, hogy ne bolygassam ezt az ügyet. Talán ez nem is annyira rossz tanács.

A nő összeszorította az ajkát, mintegy előjátékképpen a közelgő vallomáshoz, melyre a válla feszülése és a nyaka görbülése alapján lehetett következtetni, és Efrem rájött, hogy valami fontosat készül elmondani, valami olyasmit, amit eddig eltitkolt.

– Életben van – mondta Velhena halkán. – Láttam őt.

Efrem arca eltorzult hitetlenkedésében.

– Micsoda?

– Láttam őt.

– Itt? Mikor?

– Nem, nem itt – intett a nő az ablak felé, s a mozdulat nyomán bíborszín füst maradt a levegőben. – Odakint. Ma este.

Efrem odament az ablakhoz, és behatóan bámulta Velhena Calicust. Próbált rájönni, hogy őszinte-e, vagy ez csak valami játék, amit a gazdagok úznek a közemberekkel. De semmi jelét nem találta hazugságnak. Viszont ő nem bukkant Byron Calicus nyomára a lenti utcákon.

– Biztos benne? – kérdezte fürkészően.

– Ezért hoztattam ide magát. Hogy elmondjam. Valamint...

Efrem élesen megfordult, és kicsit erősebben kapta el az asszony karját, mint akarta. Mint a múltkor is, Stave-et elküldték, így kettesben voltak.

– Beszéljen!

A nő nem hőkölt vissza, és nem hívta az őrséget. A tekintete rémült volt, de izgatott is. Efrem elengedte.

– Mi történt? – kérdezte higgadtan, kissé elhúzódva a nőtől.

– Azt hiszem, figyel engem.

Efrem érezte, hogy megint feltámad benne a düh. Az agyag elvonási tünetei, az alkohol és ez az egész nyamvadt este kikezdte az idegeit, de ura maradt önmagának.

– Én ezt meglehetősen fontos információnak mondanám, Mrs. Calicus, olyasminek, amit az én páratlan szakmámban ténykedő emberek hasznosnak találnak.

– Elnézést – felelte a nő, és bocsánatkérésével őszintén meglepte Efremet. – Azt hittem, valami lakáj a Karridinustól, akit azért küldtek ide, hogy szemmel tartson. Ezért kértem meg Stave-et, hogy hozza magát ide. Láttam egy alakot, aki már esték óta ott áll a Sáv szélén. Attól az éjszakától fogva, hogy Byron eltűnt. Nem gondoltam semmi többre, mint amit már elmondtam magának, de aztán megláttam őt. Egy fénycsóva, egy elhaladó lift hirtelen villanása... Nem tudom, mi volt az, de néhány pillanatra világosságba borult az utca. És ott volt, még mindig árnyékban, de ő volt az. Byron. A férjem.

Efrem felkapta a hosszúkabátját, amit előzőleg egy székre

akasztott, és már indult kifelé a galériáról, amikor Velhena hangja megállította.

– Megkeresi nekem, Mr. Thade? Könyörgöm magának. Életben van. Kérem, találja meg! Kérem, hozza vissza!

– Meg fogom találni, de nem a maga kedvéért. Hanem az igazságért.

Lobogó hosszúkabáttal távozott.

A mágneslift rázkódása balzsamként hatott Efrem gondolataira, amikor visszaindult a lakásába. A verejtékező testekkel telezsúfolt fémcső a névtelenség és a biztonság illúzióját adta, amit Efrem arra használt, hogy elrendezgesse magában azt, amit tudott, vagy amiről azt hitte, hogy tudja.

Velhena Calicus túl régóta él abban a házban, és vagy megőrült, vagy kétségbe van esve. Vagy mindkettő. Vagy tényleg igazat mondott, látta Byron Calicust, és minden valószínűség és bizonyíték ellenére a férfi életben van. Efrem ezt eléggé nehezen hihetőnek találta.

Felidézte magában a raktárát a Kotróból, és a rakományjegyzékeket, amiket Byron magánlakásából hozott el. És ott volt még a „szajré” is, bármi is legyen. Az adatrúd vagy világosabbá fogja tenni a dolgokat, vagy még jobban összezavarja. Mindenesetre meg kell tudnia, mi van rajta. Ez vezette el Veronika Kaulderhez. Ellenszegülni az Adeptus Arbitresnek egyet jelentett a halálos ítélettel, de Kaulder egyedül volt, és nem volt semmiye, különben már rég cselekedett volna. Efrem fogadni mert volna, hogy nem vette észre, mi volt a Byron íróasztala alá rejtett páncéldobozban. Különben követelte volna tőle, hogy adja át. Vagy csak nem érdekelte? És hogyan illeszkedik bele ebbe az egészbe egy fiskális-tudós? Viszony ide vagy oda, a férfi eltűnése előtt már egy ideje egyértelműen kapcsolatban álltak. És aztán az, hogy visszatér, és távolról kínozza a feleségét... Nem álltak össze a darabkák. A kép zavaros maradt.

Szinte észre sem vette, hogy visszaérkezett a lakásába, és torz félgondolatok gyötörték. A Corvair már ott várt rá, a védőmező halványan csillámlott, ahol az agripor-részecskék beleütköztek. Biztosan Stave vagy egy másik lakáj hozta vissza. Velhena Calicus tehát számított rá, hogy marad. Zavarta a gondolat, hogy ennyire kiszámítható. Próbálta elhitetni magával, hogy nem manipulálható,

de a meggyőzés üresnek tűnt.

Mint a csontjai.

Óriási szüksége volt egy kis agyagra. Csak egy egészen kevésre. Hogy tudjon aludni, hogy megvilágosodjon.

Szinte beesett a dobozlakásba, aztán a laza csempe mögé rejtett titkos tartalékhoz sietett. Remegő ujjakkal bontotta ki a pergament, és letört egy darabkát. Egy falatka agyag, ez minden. Tudta, hogy elég rossz ötlet lefekvés előtt. Hogy jönni fognak az álmok. A régi emlékek. Mint a rothadni hagyott, állott hús, de amikor befeküdt raklapból eszkábált ágyába, és a bőre olyan érzékeny volt, mintha megnyúzták volna, Efremet ez cseppet sem érdekelt. Rágott, nyelt, és ízlelgette a jellegzetes aromát a nyelvén.

– Hadd jöjjenek... – legyintett.

A fold megremegett, a rezgések végigsöpörtek a dzsungelen. Efrem nem is foglalkozott vele. A bombázás mérföldekre volt tőle. Kelet felé csapott le a töredezett Rochu-síkságra, és teljes erőből ostromolta a zöldeket.

– Fel! – kiáltotta. – Előre!

Az emberek szó nélkül engedelmeskedtek, és őrző-alkazatba rendeződtek. Ganthro ment elől, a lángszóró őrlángja villódzva pislálkolt a homályban. Mögötte Chekka és Prust, lazán és alacsonyan tartott lézerkarabélyokkal. Chekkának elsősegélydoboz volt a felszerelésére szíjazva, és meglazította a sisakját, hogy letöröljön egy izzadságcsíkot a homlokáról.

– Húzza meg azt a sisakot, katona!

Efrem odanézett, és látta, hogy Ciastro hadnagy áll fölöttük, egyik csizmás lábát egy alacsony dombnak vetve. Lánckardja a vállán nyugodott, és lazán, de csapásra készen tartotta.

A nő viszonzta a gyors tisztelgést és a ravasz mosolyt.

– Van valami hír a zöldekről? – kérdezte Efrem. – Még mindig észak felé nyomulnak?

Ciastro odaszólt az alatta megbújó üregben kuporgó fejhallgatós vox tisztnek, de az csak a fejét rázta.

– Úgy tűnik, semmi, őrmes...

Egy robbanás levágta a többi, és leverte a lábukról a katonákat.

Záporozott a föld és a levél.

– Támadnak! Támadnak! – kiabálta valaki. Efremnek beletelt néhány másodpercbe, hogy rájöjjön: ő az.

Lézernyalábok hasítottak a dzsungelbe, átvágva a lombokon és fatörzseken.

Szagatott gépfegyverkerepelés volt a válasz, és lövedékszapor repült a lézerek forrása felé. Prustot eltalálták. Megrándult, mint egy marionettbábu a Saturnalia-napi vásáron, aztán összeesett.

A többi őrszem tovább tüzelt, kidőlt fatörzsek vagy földhalmok mögé húzódva. Mély, morgásszerű robajlás hallatszott, hangosabban, mint a gépfegyverek kereplése. Efrem gerincén olyan hidegség futott végig tőle, amit csak nagy nehezen tudott kordában tartani.

A szakasz fele felzárkózott, hogy támogassa az előőrsöt. A tüzérsapatok háromlábú állványra szerelt nehézfegyvereket állítottak fel. Egy lézerágyú sivített fel, és eltalált valamit a távolban, a növekvő füstörvényben és a felvert erdei törmelékben. Egy második robbanás hallatszott a zajban, az ő részükről. Talán egy lépegető? Efrem nem tudta megmondani.

Aztán meglátta a homályban lappangó zöldeket. Vastag szemöldökű, irhabőrű alakok, alsó állkapcsukból felfelé meredő görbe agyarakkal. Vörös disznószeműik csak halált és fájdalmat ígért.

– Orkok! – üvöltötte Efrem, amikor a lézersugarak hirtelen beragyogták a dzsungel hamis éjszakáját.

Bőr perzselődött. Végtagok hullottak le, szemek égtek ki, de a zöldek egyre csak jöttek. A fedezőtüzüik gyenge volt, viszont nehéz bárdokat, pengéket és agyaras láncfejszéket forgattak. Közelről úgy hatolhattak át az őrszakaszon, mint a bozóttűz.

– Ezek meg honnan a fenéből kerültek elő?

Ezt Ciastro kérdezte, aki rohanvást érkezett. Tüzelt a boltpisztolyával, s a tömegreaktív lövedékek szétziizták egy ork koponyáját, a bal karjából pedig csak egy csonkot hagytak. Még tántorgott három lépést, aztán egy újabb lövés feltépte a bordakosarát, és összerogyott.

– Az előretolt felderítők semmit sem mondtak arról, hogy ennyire bent lenne egy osztat – folytatta a nő. – Figyelmeztetniük kellett volna minket.

Efrem észrevette, hogy a nyakába van kerítve a nagy voxhoz tartozó fejhallgató. Korábbi használója ezek szerint nem maradt életben.

– Most már mindegy – mondta Efrem két lövés között. – Csak túl kell élnünk.

A fejük fölött halk moraj hallatszott, amely elég hangos kezdett lenni ahhoz, hogy felvegye a versenyt az üvöltő zöldekkel.

– Ez a... – pillantott fel Efrem – amikor még mélyebb homály bondt a dzsungel lombkoronájára, és nehéz rotorok dobogása töltötte be a levegőt. Rájött, hogy a bombázók mégsem mérföldekkel távolabb jártak. Hanem sokkal közelebb, és vártak. Várták, hogy az orkok bekapják a csalit.

– Egy egész osztagnyi Martalóc... – dünyögte Ciastro elképedve az égre szegezett tekintettel.

A gyúlékony rakomány magas hangú sivítása túlharsogta a motorzaj elnyújtott bűgását, miközben a bombázók megkezdték a rajtaütést.

Éppen felettük.

– Seraf!

Efrem Ciastrohoz ugrott, lerántotta a hadnagyát, és a legközelebbi földhalomra lökte. Félig kábultan, a tokjában vadul lengő fegyverrel igyekezett csatlakozni hozzá. A bombák palackozott mennydörgésként csapódtak be körülöttük, porfelhőkben, széthasítva a talajt. A világ megbillent, és Efrem érezte, hogy a föld elmarad alatta, a teste a levegőbe repül, és a bal lába bór- és ínfoszlányokon lifeg. Majd fellángoló fájdalom következett, aztán mintha elszakadt volna a testétől, végül pedig jött a kemény visszatérés a földre. Csontok repedtek és törtek. Félig elfojtott kiáltás. Vér a szájában. Fojtogató füst. Alig lélegzett. Először zsibbadt. Aztán jött a hőség. Aztán jött a fájdalom, mintha tompa élő borotvával kapargatták volna végig minden idegszálát. Amikor Efrem lenézett a lába maradványaira, megadta magát. És ordítani kezdett.

Az ébredés köde úgy tapadt Efremre, mint egy ólomszegélyű halotti lepel. Kábán feltápászkodott, a torka kiszáradt az agyagtól. És az ordítózástól. Lázas veríték tapadt nedves rétegben a bőrére. Ivott

egyed, és a hőség páncélos öklként csapott le rá. Vörös, homályos fény derengett át a szennyezést hozó felhőkön, és süttött be az ablakán. Felkelt a nap. Már délután volt.

Efremben még dolgozott az agy, miközben a kógitátorhoz vánszorgott, és életre keltette a gépszellemet. A motor először csak prüszkölt, de aztán zúgva életre kelt. Miután megtalálta az adatrudat a hosszúkabátja zsebében, bedugta a betöltőnyílásba, majd miközben a gép elkezdte elemezni az információkat, fogta a többi összegyűjtött bizonyítékot, és kitergette a koszos padlóra.

Byron Calicus magánlakásán kapkodva kellett keresgélnie, hisz félnie kellett, nehogy rajtakapják. Most nyugodtan, ráérősen kielemezhet mindent.

Önmagában a Kotróban lévő raktár címe jobbára értelmezhetetlen volt, ezért inkább a rakománylistákra fordította a figyelmét, és érdekes összefüggést talált. Minden egyes rakomány egyetlen szabadkereskedő-ház égisze alá tartozott. A hajók mind különbözőek voltak, és különböző régiókból és alszektorokból érkeztek a varangantuai szuborbitális leszállóhelyekre, de a rakomány átvételét ugyanaz a ház felügyelte. A halvány bélyegző, amely a szállítmányok tulajdonjogát hirdette, egy háromágú szigonyt ábrázolt, tengerészeti iránytű fölé. A pergamenen álló apró betűs rész szerint a Meridian-ház dinasztikus pecsétje volt.

Milyen kapcsolatban állhat a Karridinus egy szabadkereskedő házzal, és mi a fenéért lenne ez érdekes egy fiskális tudós számára?

Az exportot ismerte. Nem volt szokatlan, hogy a kereskedőkombinátok különböző chartás kapitányokat alkalmaztak arra, hogy az áruikat a földi dokkból az űrbe szállítsák, de ezek az okmányok beérkező árukra és ingóságokra hivatkoztak. Még hozzá nagy mennyiségben.

Legalább a kibernetikai műhely igazolásán szereplő engedélyezési jelet felismerte. Eleinte nem vette észre, és az agy utóhatása kellett ahhoz, meg a visszaemlékezés a találkozóra Ohram Varr-ral, hogy összekapcsolja őket. Sarló. Ugyanez a jel volt a gyűrűn is, amit Varr viselt. A sok egyéb történés közepette nem volt könnyű észrevenni, de most, visszagondolva, biztos volt benne.

Csak újabb kérdések merültek fel benne, amelyekre nem volt megoldása. Nem utolsósorban az a rejtély izgatta, ami Byron Calicus maga volt. Vagyis az, hogy él. Láthatóan. Feltételezte, hogy ez Velhena Calicus kétségbeesésének és rossz idegállapotának tudható

be, de függetlenül attól, hogy csak azt látta-e, amit látni akart, hitt neki, amikor azt mondta, hogy valaki figyelni az otthonát. Már csak az volt a kérdés, hogy ki az. Ami Byront illeti, szinte biztosan halott. Ha nem az, akkor miért nem jelentkezett? Talán féltette a felesége biztonságát? De hisz Kaulder sem hallott felőle. Mindez Byron Calicus létezésének megszűnésére utalt.

Efrem a hajába túrt, remélve, hogy ezzel néhány agysejtjét hirtelen zseniális villanásokra ösztökéli, de sajnos nem történt semmit. El kellene engednie, vissza kellene mondania a szerződést, ahogy Kaulder figyelmeztette, de valami piszkálta, mint egy félig letört köröm, amit nem tud lerágni.

A kognitív édesen csilingelő hangot adott ki, jelezve, hogy az adatrúd betöltése befejeződött. Efrem odament a géphez és elkezdte átnézni a képernyőn felvillanó képfájlokat.

Az első néhány kép sötét volt és nehezen kivehető, de ahogy tovább pörgetett, valamiféle raktár vagy siló homályos körvonala rajzolódott ki. Nagy kriotároló látszott az egyik képen, fehér gázfelhőben. Mögötte Efrem hullák sorait vélte látni, melyek kampós láncokon lógtak valamilyen magas állványról, amit nem tudott kivenni. Volt egy másik kép is, messzebből, amelyből kiderült, hogy a kriotárolók afféle szállítókonténerek, tele fagyott hússal. Lehetetlen volt megállapítani, hogy pontosan hány konténer volt a raktárban, de elég soknak tűnt. Az egyik tároló oldalán billog látszott.

A Meridian-házé.

Miután gondosan átnézte a képeket. Efrem visszament a padlón szétrakosgatott bizonyítékokhoz. Felvette a raktár címét, majd végiggondolta a látott képeket.

Haladnia kellett, és ez is volt olyan jó nyom, mint bármi más.

– A pokolba vele...

A Velhena Calicustól kapott nap-medál nem csak bizonyos genovskai ingatlanokba biztosított belépést, hanem egyéb kiváltságokat is biztosított Efremnek, amikor egyik kerületből a másikba utazott át. Épp csak megvillantotta a talizmánt a Corvair szélvédőjén keresztül, és a fallal körülvett kapusház, amely Varangantua egyik részét a másiktól elválasztja, kinyílt.

Várta a Kotró.

A piaci bazárok, búzló rakpartok, kikötői szállások és lerobbant manufaktúrák szegényes városa úgy húzódott Efrem ablakán túl, mint a piócafű. Sártól sötétlő, olajos bőrrű dokkmunkások tolongtak a szűk kereszteződésekben, írnokok és testes ítések között. A körzet olvasztótégelye épp úgy örök mozgásban volt, mint a kikötőkön keresztüláramló áruk. Irizáló selymekbe öltözött kereskedők fegyveres szervitorok és testrabszolgák kíséretében, virágosstandokról és festett vagonokból kiáltozó kofák, akik a járókelők figyelmét próbálták magukra vonni. Utraptor-csapatok keringtek az égen vad bűgással, le-lecsapva a hulladéokra. *Minden eladó, minden kapható*, ez volt a Kotró mottója.

Efrem lassítás nélkül hajtott át rajta, és örült, amikor végre maga mögött hagyta a zsúfolt mólókat és lepusztult kikötőhelyeket, melyek raktáraknak és túlméretezett hangároknak adták át a helyüket.

Megtalálta az udvart, ahol az okiratban meghatározott raktár volt, és megállt a Corvairrel, ügyelve arra, hogy a kiszállás után aktiválja az autó védőmezőjét. Itt kisebb volt a forgalom, csak munkásjobbágyok és viharezett úrjárók fordultak meg erre, de Efrem nem egy kapzsi pillantást kapott el. Tompa tekintetű szervitorok jöttek-mentek, üzemanyag hordókat vagy rakodóládákat cipelve pneumatikus szorítókarmaik között. Akadt egy-két optikai bionikával felszerelt kiborganikus rabszolga. A bionikák úgy ragyogtak, mint apró, izzó rubintok, ahogy a fény halványulni kezdett.

Miközben a raktárak és a silók között navigált, Efrem kisebb vállalkozások telepeit is látta: a hulladéktelepeket, roncskereskedőket, akik alig voltak jobbak prédára váró dögevőknél. Egy régi jármű alvázának egy része állt ki a törmelék közül, és Efremet odavonzotta az ismerős alakzat. Lehúzta a koszos, olajos ponyvát, amit valaki ráterített.

– A repulzorai még jók. Én magam ellenőriztem. Kettőötvenért a magáé – hallatszott a háta mögül egy rekedt hang.

Efrem megfordult, és egy sovány roncskereskedőt pillantott meg foltos, zöld bőroverállban, aki összedörzsölte ujjatlan kesztyűbe bújtatott kezeit. A koponyájához durva armatúra volt rögzítve. Némelyik csontcsavar már rozsdásodott, a bemeneti sebek pedig nedvedzetek. Úgy nézett Efremre a kerethez erősített okuláris lencsén keresztül, mint egy alkudozó értékbecselő.

– Honnan szerezte?

Az ócskás közelebb csoszogott, és Efrem meglátta az övéről lógó

csavarkulcsot.

– Én voltam a jogos megtaláló – recsegte a férfi, és jelzett két visszataszító külsejű társának, akik lassan, szerszámokkal a kezükben indultak meg feléjük. – Mit érdeklí ez magát?

Efrem hátravette a kabátját, kivillantva jáger-engedélyét, és még inkább a tokjában pihenő Vulpert. Volt egy vészartaléka is, egy egylovettű, az augmentikája egy titkos rekeszében, de kételkedett abban, hogy erre szüksége lesz.

– Tűnjetek el! De azonnal.

A roncsdíler szeme elkerekedett, és az ujjai remegni kezdtek, amint meglátta a fegyvert. Kurta kézmozdulattal jelzett a cinkosainak, és mindhármukat elnyelte a homály. Efrem magára maradt.

Olyan hangulatban volt, hogy simán meg is ölte volna őket. A jármű egy sikló volt. Viharvert darab, lepattogzott piros fényezéssel. Kagylótetővel. Elég hanyagul volt elrejtve, és semmi kétség nem fért hozzá, hogy Veronika Kaulderé.

Ha ezek hajlandóak közvetlenül ellenszegülni a Lexnek... Vissza kéne fordulnia, elfelejtenie, hogy vaiaha is találkozott Kaulderrel, vagy hogy utazott a nyavalyás siklójában. Körülnézett, tett három lépést, hangosan elkáromkodta magát, aztán visszatért a járműhöz. Soha nem ment neki túl jól az, hogy elengedje a dolgokat. Vagy jó döntéseket hozzon. Lehet ezt jellemhibának is nevezni.

Átkutatta a járművet, de már kifosztották. Ez a tény, és az, hogy egy roncsstelepen bukkant fel, nem sok jól jelentett az arbitrátor sorsának szempontjából. Efrem egészen megkedvelte a nőt, annak ellenére, hogy rálőtt, és az itteni jelenléte arra utalt, hogy valami fontos dolog közelébe jutott. Csak remélte, hogy nem túl későn.

A sürgősség érzésétől ösztökélve megtalálta a raktárat az udvaron túl. Korrodált vasbetonból és durva vaslapokból összerótt, jellegtelen épület volt, nagy bejárati kapuval, melyet retesz és mágneszár védett, de amúgy elhagyatottnak tűnt. Efrem rövid sétát tett a terület körül. Hordók és használt ládák voltak felhalmozva az egyik falnál. Felmászott rájuk, és így már felért egy alacsony állványt, ahonnan fel tudott mászni egy akkora szellőzőnyíláshoz, amin befért. Le volt zárva, de nem olyan biztonságosan, mint a kapu. Rúgott egyet az augmentikus lábával, és a fedlap behorpadt, aztán könnyen engedett. Visszhangos csörömpölés hallatszott, amikor az elhajlott fémlap egy másik állványra zuhant a túloldalon. Efrem átmászott az nyíláson, és próbált felkészülni a legrosszabbra.

A raktár üres volt.

Hatalmas, sötét tér ásított alatta, amelybe létra vezetett le az állványról. Mindent kiűritettek, de sietősen. Efrem egy lument pattintott a Vulperére, és körbejárt. Vonszolás csíkjai látszottak a szemcsés fényben, és elmosódott lábnyomok. Nem voltak seholl szállítókonténerek, de a jelenlétük bizonyítékai megmaradtak. A krioagyasztás fanyar szaga a levegőben, és a gerendákról lógó láncok deres bevonata. Semmi kétség, hogy ez a hely szerepelt a képeken. A konténerek nagy, mély lenyomatot hagytak a puha földben. Az egyik körül sertéshús szaga lengedezett. A lumen mély, keskeny bemélyedéseket mutatott a talajon. Egy durván fél négyzetméteres földdarabot jelöltek ki. Efrem a hosszukabátjában kotorászott, amíg meg nem találta a kopott auspexet, amit számos zsebeinek egyikében tartott. A szkennerek eltartott néhány pillanatig, amíg bemelegedett, a gépszelleme régi volt és nehézkes. A kicsi, négyzet alakú képernyő felvillant, és Efrem letérdelt a földdarab mellett, majd lassan ide-oda mozgatni kezdte az auspexet. Egy éles pittyenés levitte a láthatatlan akadályokon túlra, és megmutatta neki a földbe temetett fémdarabot. Tíz körömmel ásni kezdett, amíg eléggé ki nem szabadította a leletet ahhoz, hogy ki tudja szedni.

A fény felé tartotta a fémdarabot.

Félbe volt harapva, megrágott szélén fognyomokkal, a hátulján pedig karcolásokkal, melyek két betűt adtak ki: „h” és „h”. Megfordította, és rájött, hogy ez egy sötét vasból készüli szárny, egy részben megrágott sas-alak, ami alig veri vissza a fényt.

Veronika Kaulder szinte biztosan halott.

Efrem leült a földre, amikor ez a felismerés eljutott az agyáig.

Akármilyen üzletbe vágott is bele a Karridinus, az elég komoly volt ahhoz, hogy megölje az Arbites egy adeptusát. Az ilyesmi soha nem marad megtorlás nélkül. Tized ide vagy oda, ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni. És ha elég merészek voltak ahhoz, hogy meggyilkoljanak egy arbitrátort... Efrem úgy érezte, mintha beszakadna alatta a föld, és megint a magasba lökné az a robbanás, hogy leszakítsa a végtagjait. Valami olyanba botlott, ami messze túlmutat rajta, olyasmibe, amibe valószínűleg bele fog halni, és amiből nem tud kikászálódni. Az igazság egy kaleidoszkóp volt, ami folyamatosan széthullott és újrarendeződött, megfoghatatlan mintázattal.

A nap utolsó sugarai beszűrődtek egy tetőablakon, és Efrem

belenézett a derengő fénypáaszmbába. Nem tudta kitalálni, hogy mit jelenthet a „h” és „h”, de abban szinte biztos volt, hogy Kaulder haldokló keze karcolta bele a fémbe. Vajon csak egy része lenne valami üzenetnek, amit már nem tudott befejezni? Vagy csak kétségbeesett kaparászás, amiben nem is érdemes értelmet keresni? Valakinél ott vannak a válaszok, amiket keres. *Egy halott embernél* - gondolta magában.

Velhena Calicus azt mondta, hogy az az alak minden este figyelte. Efrem felidézte utolsó látogatását a Calicus-házban. Csak néhány órányira van innen.

Miután kimászott a raktárból, Efrem a Corvairhez rohant. Ebből a helyzetből csak egy kiutat látott. Az igazságot. Minden egy irányba mutatott: Byron Calicus felé. Legyen akár élő, akár holt.

Majd én megkérdezem tőle.

A lakókláv magas falain túl a város élte a maga éjszakai életét. Az emberek felhajtották gallérjukat az eső ellen, légzőmaszkjuk párás volt a leheletüktől. Az aszfaltbeton szitáló nedvességtől csillogott. Efremet, akit a Corvair megvédett, és az útra is jó rálátása volt, vérre emlékeztette.

Vajon mennyit onthattak ki belőle a város alapítása óta?

Eleget ahhoz, hogy nemzetek fulladjanak bele.

A hűlő motor kattogásán kívül csak az eső dobolása hallatszolt a kocsii tetején. Aggódott, hogy talán túl későn érkezett a Kotrón át Genovskába, mielőtt megállt volna a lakókláv sötét árnyékában. De aztán megpillantotta az ablakban Velhena Calicus bágyatag alakját, háttérben az inasával. Talán azért tolta fel a homályosított üveget, hogy a férje láthassa, ha tényleg ő az, és nem valami kegyetlen kinzó. Nem törődött Efremmel, Stave viszont azonnal fixírozni kezdte a Corvairt, amint felbukkant. A pillantása a golyóálló mellényen is áthatolt volna.

Seggfej – mondta néma szájmozgással Efrem, remélve, hogy az inasnak van szemimplantátuma, és tud távolról is szájról olvasni.

Velhena Calicus hirtelen odalépett az ablakhoz, ujjait az üvegre tapasztotta, és Efrem visszanézett az utcára. Egy alak lépett ki az egyik függőlumen fényébe. Az eső és a csuklyás öltözék miatt azonban nem lehetett sokat látni belőle. A Sáv agriporától le vesszerű

köd lett a levegőben, ami csaknem lehetetlenné tette a távoli azonosítást, ezért Efrem kiszállt a Corvairból, és elindult gyalog.

Késve jöti rá, hogy nem vette magához a légzőmaszkját, de már nem akart visszamenni érte. Elfojtott egy köhögést, és egy rongydarabot tartott az orra és a szája elé, úgy haladt tovább az éjszakában. Egy mágneslift zörgött a fejük fölött sistergő repulzorokkal, és a hirtelen feszültség áramot kellett a lógó lumenben, mely felvillant, mint egy vakgránát, és megvilágította a rejtelmes alak arcának egész bal oldalát.

Efrem megtorpant.

– Mi a szent szar...

Byron Calicus volt az.

Efrem folytatta útját, aztán kocogni, majd futni kezdett, amikor Byron Calicus sarkon fordult, és visszaolvadt az utca árnyai köze, melyek közül előlépett.

– Byron Calicus! – kiáltotta Efrem, nem törődve azzal, hogy más is hallhatja, és hogy örültnék tűnhet, ahogy rohángál az esőben, és egy vadidegennek kiabál, aki ügyet sem vet rá.

Elérte a sikátor szélét, és most már csúnyán köhögött, ahogy a spórák kezdték megtölteni az orrát és a száját. A rongy gyenge pótlék volt a légzőmaszk helyett, de Efremnek ennél nagyobb problémája is akadt, ezért rohant tovább. A nátriumlámpák vizes azúrkék árnyalatúvá varázsolták a sikátort, repedezett burkolatuk szikrázott az esőben, és ózonszagot árasztott. Az egyik felvillanás megmutatta Byron Calicus hátát, amint lassan távolodott.

Amikor eltűnt a szűk utcák útvesztőjében, Efrem még akkor is úgy gondolta, hogy elkaphatja. De ahogy közeledett a sikátor végéhez, egy gyomros térdre kényszerítette. Egy második ütés a vállán találta, és úgy rázta meg a csontjai velejéig, mint az áramütés. Arrébb gurult. Támadói homályos foltok voltak csupán a ködös esőben. Nagy nehezen feltápáskodott. Nehezen kapott levegőt, és penészes ízt érzett a nyelvén. Három ellenfelet számolt össze. Mindnél fegyver volt, és elállták az utat előtte. Az olcsó plasztekből készült sasmaszkok rejtették az arcukat, és az esővíz úgy csorgott le rajtuk, mint a hideg könny. Egyforma egyenruhát viseltek. Gyakorlóbakancsot és a Munitorumnál rendszeresített golyóálló dzsekit.

Birodalmi Gárda?

Nem ismerte fel az ezredet, és a felszerelésük nem úgy nézett ki,

mint a gárdában. Márpedig a gárdistákat jól ismerte.

Akkor a haditengerészet lesz.

De nem, az se. Mintha kalózok lettek volna inkább. Persze nem szó szerint, de amikor Efrem elkerült egy késsuhintást, meglátta a szolgálati tetoválást a támadója kezén.

Szigony és iránytű. Mermidian.

Beszárás.

Efrem közelebb lépett támadójához, kikerülve a vágást, aztán a könyökhajlatába szorította a kést, a másik kezével pedig eltörte a fegyveres alak csuklóját. A támadó felhördült, és Efrem kapott egyet az alkarjára egy ólmosbottal. A fájdalomtól összecsikordultak a fogai. A jáger félrerúgta a kínlódó ex-késest, és a botosra koncentrált. Hárított egy második csapást is, aztán ütött egyet, de nem talált, s ekkor a harmadik támadó a bordájába vágott bokszerrel. Efrem felnyögött, és hányinger tört rá. Egy gyors állütéstől megtántorodott ellenfele, de Efrem vállát is érte egy újabb kemény botütés, amitől teljesen elzsibbadt. Egy kemény horog landolt a koponyája oldalán, és az izzó fájdalomtól újra térdre rogyott, úgy nézett fel az esőben a három emberre. Rádöbbsent, hogy fuldoklik. Úgy fújtatott, mint egy obseura-függő.

– Hát... – zihálta –, azt hiszem, mindenkit csak egy rossz harc választ el egy ilyen pillanattól.

A három férfi, akiknek az arcát még maszk takarta, közönyösen meredt rá.

– Úgy csinálják, hogy bandatámadásnak tűnjön, ugye? – zihált Efrem, most már tényleg kínlódva. Legalább a lecsurgó eső hűtötte egy kicsit a nyakát. – Amúgy sem nagyon érdekelt ez az élet – mondta, és éppen le akarta hunyni a szemét, amikor egy kétajtós szekrény nekiment a legközelebbi gengszternek, és a falhoz lökte. Csont roppant. Valami eltört. Egy férfi ordított fel. A szekrény meglendítette az öklét, és egy dugattyú erejével csapott a második gengszter gyomorszájába. A második gengszter egy mordulással összeroskadtt, törött bordákkal, kilyukadt tüdővel.

A harmadik gengszter visszaütött, és bevitt egy szép találatot a buzogányával. A szekrény hátratántorodott, de persze igazából nem szekrény volt. Egy férfi volt, aki a sikátor falának repült, és levált a maszkja.

Stave fortyogott dühében, és az esővíz lecsorgott az arcán, az *igazi*,

sebhelyekkel éktelenített arcán. A szörnyű égési sérülésektől olyan volt a húsa, mintha meg lenne rágva, szája állandó vicsorgásra görbült. Régi sebek voltak ezek, amiket ritkán mutatott meg. Nekirontott az utolsó gengszternek, mint egy széles vállú óriás. A profi bokszolók tartásával mozgott. A sokkolóbuzogány a levegőt találta Stave helyett, aki ügyesen kitért, és ütések záporával viszonzta a támadást. Metronómszerű pontossággal lendítette az öklét és ütött, váltakozva arcra és testre, ballal és jobbal, pusztító csapások egész láncolatával.

A másik két férfi holtan vagy haldokolva feküdt, és a harmadiknak se volt hátra sok, de Efrem felkiáltott, azzal a kis szusszal, ami még maradt benne.

– Az egyik élve kell...

Stave leállt. Egyszerűen mozdulatlanra merevedett, mintha hirtelen sztázisba került volna. Az ellenfele, vagy inkább a bokszsákja, hátratántorodott a falhoz, lecsúszott, és mozdulatlanul úgy maradt.

– Legyél gyors... – vicsorgott Stave vérszomjasan, de uralkodva magán, miközben lehajolt, hogy levegye az egyik sasmaszkot. Egy mozdulattal kitépte az álarc mögött rejtőző légzőmaszkot, és odadobta Efremnek, aki elkapta, és az arca elé húzta. Vett néhány mély levegőt, amíg a légzése nagyjából nem normalizálódott. Stave elment, hogy visszaszerezze a saját álarcát, és Efrem felfigyelt az orrdugókra, amelyeket viselt, valamint a zömök nyakon sötétlő sorozatszámra, amely csak egy pillanatig volt látható, amíg újra el nem rejtette a kerámiamaszk mögé.

A gengszter felé fordította a figyelmét, megragadta a haldokló állát, és felhúzta az arcát a fény felé. Lila zúzódás éktelenítette az amúgy is feldagadt, véres ábrázatot. Efrem csak remélte, hogy Stave nem törte el a fickó állkapcsát.

– A Meridian szabadkereskedőcsapat tagja vagy, igaz?

Borzalmas állapota ellenére a férfi elmosolyodott, kivillantva véres fogait. Kettő hiányzott közülük.

–Ti öltétek meg Veronika Kauldert? – kérdezte Efrem. – Tudtátok, hogy hol szolgált?

Nem kapott választ.

– Mit hoztok a városba, és miért?

Efrem még erősebben megszorította a férfi állkapcsát, amikor még

mindig nem válaszolt.

– Elviszlek egy kirurgushoz – hazudta. – Életben maradhatsz, de válaszokat akarok. Mi van ezekben a szállítmányokban? Mi az a „szajré”?

Végre érkezett reakció, egy véres gurgulázás, ahogy a férfi próbálta megköszörülni a torkát. Efrem közelebb hajolt hozzá, és még hallotta a meleg és rekedt kilégzést, az utolsót.

– Majd meglátod... Majd meglátod...

Nevetni próbált, és Efrem kész volt arra, hogy kiverje belőle az igazságot, vagy azt, amit még ki lehel verni, de ekkor a férfi elernyed, és szemében kialudt a fény. Efrem megrángatta az egyenruháját, és keményen pofozgatni kezdte, de hiába.

– Bassza meg!

Kirúgott egy tégladarabot a falból, ami porrá tört az augmentika erejétől.

– Régi haditengerészeti szleng – jegyezte meg Stave. – Alectói teherhajó-kapitányoktól és legénységtől lehet hallani. De nem túl gyakori.

– Micsoda? – Efrem elhallgatott. A dühe kezdett csillapodni, az eső pedig jólesően hűtötte a fejét, hogy elkezdhesse összeszedni a gondolatait. Ez eltartott egy darabig, valószínűleg a fejsérülése miatt. Aztán hirtelen, egyszerre zúdult rá minden.

A sorozatszám, a hegek Stave arcán, amik plazma által okozott égési sérülésre utaltak.

– Haditengerészet, felderítés? – kérdezte Efrem, aztán összehúzta a szemét. – Nem. Fegyveres alakulat. Miért szerellél le?

– Nem szereltem le – felelte Stave, megválaszolva mindkét kérdést, és felvetve rengeteg újat.

Efrem bólintott. Egy pillanatra feltámadt közöltük valami megértés.

– Gondolom, mindannyian menekülünk valami elől, nem igaz?

Stave vállat vont, Efrem pedig szinte látta maga előtt az elmozduló tektonikus lemezeket.

– Megmentett maradványok – mondta Stave - *idegen* dolgok újrahasznosítása. Ezt jelenti.

– De mihez kezdenének ők a...? – forgatta a kezében Efrem Kaulder törött sasfiguráját. Pillantása a figura hátoldalára esett,

ahogy a nátriumfény rávilágított. Nem két betű volt, egyáltalán nem „h” és „h”. Hanem egy szám: 44.

– Ó, a francba... ó, a Trónra, és a francba! – Futásnak eredt visszafelé a sikátorba.

– Te meg mit művelsz? – morogta Stave, ahogy Efrem elrohant mellette.

– Hívd fel Seraf Ciasztro kasztellánt! – felelte futtában Efrem. – Mondd meg neki, hogy minden ítést hozzon a Sávba, a Karridinus központjába!

– Miért?

– Hogy kiderítsük az igazságot. Hogy véget vessünk ennek.

Efrem csikorgó kerekekkel fordult meg a Corvairrel, és beletaposott a gázba. Az eső festékszerűen elhomályosította a szélvédőt, és eltakarta az utat. Miközben áthajtott a felhőszakadáson a volán mögött görnyedve, Efrem az üres raktáron töprengett, amit a Kotróban talált. Meridianék nem tudták volna ilyen gyorsan kitakarítani, és áthelyezni az egészet máshova. Márpedig nem hagyhatták ott a konténereket, miután Kaulder felfedezte őket. Még ha a nő meg is halt, akkor sem bízhattak abban, hogy egyedül volt, vagy, hogy az Arbites nem küld majd valaki mást. Talán meg is kínozták, hogy kiszedjék belőle, amit tud; Efrem remélte, hogy nem így történt. Megpróbált nem gondolni arra a kis földdarabra, ahol megtalálta a félig megrágott jelvényt, vagy a kellemetlen sertésbűzre, ami átjárta.

Keményen bevett egy kanyart, felszaladt a járdára, és épp hogy csak kikerüli egy másik kocsit. Miután a hangos átkozódás elmaradt mögötte, a bekötőút felé vette az irányi, ami az egyetlen olyan helyre vezetett, amit el tudott képzelni a 44-hez.

A Sávba.

Éjszakára le volt zárva, automata kerítések emelkedtek ki a többbektáros ültetvények és az összeterejt csordák legelőterületei körül, mintha fallal körülvett kis települések lennének apró hűbértokokon. Mind a nagy, mind a kisebb kereskedőkonserneknek volt itt érdekeltsége. A nagyobbak maguk a kombinátok voltak, melyek titánokként tornyosultak a többiek fölé. Egy út szelte át, az a fő artéria, ami minden kereskedelmi telepet

érintett, és így semleges területnek számított. Elég széles volt a teherszállítóknak, de még a tankoknak is.

Kisebb hadseregek járőröztek a telepeken, főleg szervitorok, mivel ők nem fáradtak el, és nagyobb ellenállóképességgel rendelkeztek a levegőben lebegő földes növény-részecskékkal szemben, ami rátapadt a Corvair szélvédőjére, felhalmozódott a szélein, beült a kerekek mélyedéseibe, amitől az abroncsok felülete kisimult és csúszni kezdett.

Sehol nem égtek lumenek, a pontfényeket kivéve, melyek az épületek és telkek határait jelölték. Aztán Efrem mégis megpillantott valamit. Gyengén derengett a távolban, a jelenlét és a ténykedés biztos jeleként.

Elindult arrafelé. A Corvair nem volt igazán alkalmas erre a terepre, de elboldogult, és Efrem örült, amikor elég közel ért ahhoz, hogy megpillantsa a hatalmas depót, oldalán a jókora, géppel festett jelzéssel. A stencilezett szám 44 volt.

Szinte lépésben haladt a Corvairrel, aztán megállt a depónál, rejtve a Karridinus-örök szeme elől. Miután leállította a kocsit, megtalálta a rongyot, amit korábban a sikátorban használt. Szétbontotta, és szívből jövő bocsánatkérést mormolt.

A hirtelen tűz és zaj kész káoszt okozott. A kocsi lustán a bejárat elé gördült, aztán fellobbant. Autoágyúk pásztázták a sötétséget, miközben a szervitorok parancsot kaptak a tűz kioltására. Az örök észre sem vették a felszakadozott kordonon átlopódzó magányos alakot. És mire a válságot megfékeztek, már rég eltűnt, beleveszett a homályba.

Efrem ezúttal nem felejtette el magához venni a légzőmaszkját. Alacsonyán tartotta a Vulpert, úgy simult a depó oldalának. Egyedül valószínűleg nem sokat tehet, hogy megakadályozza azt, ami odabent történik. Csak az volt a célja, hogy bizonyítékot találjon arra, amit a Karridinus csinál, és megtudja, hogy egy halott ember látszólag miért tért vissza az életbe. Egy oldalsó ajtó, mely alig volt több szerviznyílásnál, lehetőséget adott a bejutásra. Az augmentikus láb egyetlen rúgása többet ért minden kulcsnál.

Amint belépett, megcsapta a hideg, a levegőben lebegő, szinte tapintható zúzmarafátyol. Efrem átnyomult rajta, és rájött, hogy az egész épület légtere kriohűtéses. Már nem volt szüksége a

légzőmaszkra, ezért eltette, viszont fázni kezdett, ezért dideregve, párapamacsokat fújva összébb húzta magán a kabátot.

Sajnálta felgyújtani a Corvairt, hisz gyönyörű jármű volt, de valahogy el kellett terelnie az örök figyelmét. Mivel kifogyott a trükkökből, Efrem azt remélte, hogy a puszta esze elég lesz ahhoz, ami ezután jön. Közvetlenül előtte egy keskeny lépcső vezetett fel a sötétbe. Elindult rajta, maga elé tartva a Vulpert. Gépi zaj szűrődött át a jeges homályon, és remegtette a falakat. Valamilyen feldolgozóüzem lehet? Biztosan ipari méretű. A hang felé indult.

Szerencsére az útvonal, amelyen haladt, őrizetlen volt, csupa elhagyatott, deres folyosó, ahol minden egyes saroknál elfogta a szorongás, hogy esetleg leleplezik. Ropogtak a léptei a padlón. Ha bárkinek eszébe jutott volna betolakodók után kutatni, éles lábnyomokat láthatott volna, amelyek pontosan Efrem felé vezettek.

Néhány további kanyar és néhány emelet után Efrem megérkezett egy ajtóhoz, amelynek a pereme halványan világított. Lassan, halkan odalépett hozzá, és a fejét a hideg fémhez szorította. A gép zaj itt sokkal hangosabb volt, és szinte biztosnak tűnt, hogy a forrása ennek az ajtónak a túloldalán van. Ezen kívül azonban nem hallott semmi mást, se emberi beszédet, se az őrszemek bakancsának jellegzetes dobogását. Kockáztatott: megpróbálkozott a kilinccsel. Elég könnyen kinyílt, csak a ráakódott, fagyott dér okozott némi problémát. Fénycsík vetült Efremre, először csak keskeny, aztán egyre nagyobb, amikor szélesebbre tárta az ajtót, hogy beférjen rajta.

Egy állványzat felső részére érkezett, mely hatalmas hangárcsarnokra tekintett le.

Rakodószervitorok kifejezéstelen tekintetű sorai cipelték a fóliacsomagolású hús báláit, egyenesen a hatalmas, zajos darálókból. A levegőt áthatolta az aprított hús hideg vérbüze. Egy groxtetemet a másik után táplálták a gépekbe, hogy szelet legyen belőlük az éhes Militarium jóllakatására.

De ez még nem volt minden.

Volt másfajta hús is, és Efrem felhördült, amikor meglátta. Humanoid hullákat is dobáltak a darálóba. Ernyedt, élettelen szemű, lézerrel vagy szilárd lövedékkel átlőtt halottakat. Torz végtagok, agyarak, palák és ormányok, vágott orrok és törékeny, megnyúlt testek kusza halmazát. Felismert köztük néhány zöldbőrűt és másféle szerzetet. A hideg ellenére forróság öntötte el, és a szíve kalapált. Újra érezte, ahogy a zárótűz lecsap rá és széttépi, mint

ahogy ezek a rohadék darálók a húst. Szörnyű voll belegondolni, hogy vajon milyen mélyre nyúlhat ez az összeesküvés, Varangantua polgárainak többsége még soha nem látott xenót, és akik láttak, azok is már évtizedekkel ezelőtt. Sokan azt hitték, hogy idegenek csak mítoszokban léteznek.

Efremet hányinger kerülgette, de nem akarta magát elárulni a Meridian-házhoz tartozó fegyveres őrszemek előtt, akik unott képpel járkáltak a szervitorok között. A bálákat nagy, de kikapcsolt antigrav lapokra rakodták.

Úgy tűnt, mintha egy szállítmányt készítenének elő indulásra.

Ez a nagyságrend, ezek a méretek hideg pengedőfésként érték. Az űrbe ment ez az egész, csak a Trón tudja hová. A Militarumhoz? A Haditengerészethez? Egész ezredeket tápláltak ezzel a szennyezett mocsokkal... így sikerült a Karridinusnak növelnie a kvótáit: találtak egy másik húsforrást.

Efremnek erőlködni kellett, hogy ne kezdjen el ott helyben lövöldözni a Vulpcrrcl, és ne próbáljon meg mindenkit leölni. Nem győzhetett volna. Ehelyett inkább keresni kezdte azt, aki kitalálta ezt az egész örületet. És rá is talált.

Ohram Varr egy kissé távolabb állt, minden szempontból elkülönülve a munkásoktól, akik végrehajtották az akaratát. Finom szabású, lány tengerészkék gyapjúöltönyt viselt, magas gallérú karmazsinvörös félköpennyel, ezüst vállvédővel. Úgy tűnt, hogy roppant elégedett magával. Egy király, aki gyönyörködik a hűbéresei szorgalmában.

Eírem gyomrában felkavarodott az epe, és Varr fejére célzott a pisztollyal. Nem ölhetett meg mindenkit, de ezt az egy szemétládát lelőhette, hogy egyenesen a pokolba küldje. Éppen meg akarta húzni a ravaszt, amikor meglátta, hogy egy második alak csatlakozik Varrhoz: a rendíthetetlen szervitor, Canid.

Csak éppen nem szervitor volt, hanem Byron Calicus.

Se nem elevenen, se nem holtan, hanem valahol a kettő között.

A szervizigazolás a karbantartó műhelytől, a megkérdőjelezhető etlkájú kis garázscégtől. Ohram Varr sarlós engedélyező pecsétje.

– Szentséges Trón...

Varr a kezdetektől fogva azt tervezte, hogy kiborgot csinál Byronból. Biztosan megtudta, hogy Calicus rájön a titkára, és Kaulder is. Elcsalta valahova Kauldert, megölte, aztán otthagya a nyomot

Efremnek, hogy kövesse...

Kezdett rossz érzése lenni. Byron Calicus, vagyis inkább Canid vitte be abba a sikátorba. Vagy a részben lobotomizált agyában visszamaradt emlékek késztették arra, hogy felkeresse korábbi lakóhelyét, vagy csak az egyszerű kegyetlenség, hogy kínozza az özvegyét, mindenesetre Canid vitte őt a bajba. Stave beavatkozása után Efrem azt hitte, hogy a veszélynek vége, pedig nem ez volt a helyzet. A halántékához szorított pisztolycső hideg nyomása is ezt támasztotta alá.

– Kurva nagy hibát követtél el azzal, hogy idejöttél – mondta egy ismeretlen hang. Odalent Varr gúnyosan arrafelé biccentett, ahol Efrem megbújt.

– Te rohad...

Ahogy az elmúlt napok során annyiszor, Efrem körül most is elsötétedett a világ.

Lüktető fejfájásra tért magához, mintha szögeket vertek volna a koponyájába, és ahogy a homály kezdett oszladozni, Ohram Varrt pillantotta meg maga előtt. Az élettelen szemű gólem, Canid, ott állt a báró mögött. Nehéz volt úgy gondolni erre a szervitorra máshogy, mint gépként. Abból az emberből, aki egykor volt, csak egy kifejezéstelen húsmaszka maradt, mely a régi arcára emlékeztetett.

– Maga nagyon kitartó, Mr. Thade – mondta Varr. – Ezt rögtön láttam magán, amikor találkoztunk. Szívós fickó, gondoltam magamban. Kár, hogy az ismeretségünk itt véget ér.

Az érzékeiről felszálló ködben Efrem rájött, hogy egy kis fémpialón ül, és veszedelmesen himbálódzik egy mély gödör felett. Bűz áradt a gödörből, az alján lévő puha földből. Valami disznószag és veríték meg ürülék bűze, ugyanaz a szag, amit a raktárban érzett. Pocsolyák csillogtak alatta a mélyben, nyálkásan és sötéten. A másik szag réz és vas keveréke volt.

– Mit akar tenni. Varr? Ledob ebbe az átkozott gödörbe?

Úgy tűnt, hogy Varr nem hallja, csak körbemutatott maga körül.

–Általában melegen tarlom a hangárnak ezt a részét. Tudja, jobb a csordának. Levágás előtt.

Efrem vetett még egy pillantást a gödörre. Másodszorra már egy

rácscsal elzárt nyílást is látoll, ami sötét voll, de valami határozottan ott lappangott mögötte. Távoli horkantás és morgás hallatszott odalentról. Ez nem egyszerű gödör volt. Etető. Megfordult a fejében a menekülés gondolata, de aztán észrevette, hogy a Meridian-ház fegyveresei köré gyűltek, hogy őrizték.

– De amint látja – folytatta Varr, és a mozdulatai egyre szélesebbek lettek, mikor a megrakott raklapok felé mutatott –, éppen egy szállítmányt készítünk elő.

– Ez eretnecség. Varr – jegyezte meg Efrem, remélve, hogy időt nyer. – Nem csak halál lesz a büntetése, de a Fekete Csuklyásokat is magára uszítom. Náluk vannak cellák az olyanoknak, mint maga, olyan büntetés-sarkokkal, amik mellett egy fenyítő vallatókamrája valószínűs kijutazás.

Varr vicsorogva hallgatta, de legalább végre sikerült elterelni a figyelmét.

– Az Inkvizíció nem árthat nekem. Nem torolhatnak meg olyasmit, amiről nem tudnak. A kockázat megszűnik, magával együtt – felelte. Ujjával Efrem felé bökött. – Én szoltam magának, figyelmeztettem, hogy elér magához a kezem, hogy nem tűnök el semmilyen sérelmet a személyem vagy a vállalkozásom ellen. Maga mégis megsértette a köreimet, Mr. Thade.

– Mondja ezt az, aki xenó húst szállít a Militarumnak?

– És maga mégis megsértette a köreimet – ismételte meg Varr, és nem bánta, hogy látszik rajta az ingerültség.

– Elmondjam, mi teszi nagygyá ezt a városi. Mr. Thade? Mielőtt meghal, elmondjam magának, hogy mi emeli a szenny és a füst fölé?

– Az a válasz, hogy rengeteg szar, maga pedig a legnagyobb darab a kupac tetején, a szar királya? Erről van szó, nem igaz?

Varr haragosan nézett rá, a nagy pillanat elmaradt, Efremet pedig kicsinyes büszkeség töltötte el.

– Visszatartom a csorda egy részét – felelte hidegen.

– Békés jószágok, ha nem dühítik fel őket. A vad grox viszont... nos, a zabolátlan enyhe kifejezés.

A horkantás és morgás felerősödött a rács mögött. Efrem apró, vörösen izzó disznószemeket vélt látni a homályban. Várták az etetést.

– Természetesen ki vannak éheztetve, és amikor ennivalóhoz

jutnak... – színlelt kéjes borzongást Varr. – Valóságos vadállatok.

A rácsok mögötti morgolódás egyre izgatottabbá vált, és az este folyamán Efrem nem először kívánta, hogy bárcsak lenne nála egy kis agyag, hogy enyhítse a pillanat kemény valóságát.

– Hús, csont...- folytatta Varr. – Bármit megesznek. Mindent.

A rácsok felhúzódtak, és a nehézkes, pikkelyes állatok horkantva, szimatolva rontottak elő. Nagyjából ember nagyságúak voltak, csak zömökebbek és izmosabbak. A hátuk és az orruk tele volt a kízóósztokék nyomaival.

– Egyébként igen – mondta Varr –, én vagyok a szar királya, de maga az, akinek meg kell ennie.

Efrem kétségbeesetten nézett körül, vadul keresve a kiutat. Láncozott csigák lógtak a gödör felett, túl magasan ahhoz, hogy el lehessen érni őket. Elvették a Vulperét, a gumibotját, de nála maradt az egy lövetű, viszont azt nem tudta előkapni úgy, hogy valamelyik fegyveres észre ne vegye. Megpróbálta megtalálni Byron Calicust a szervitor halott tekintetében, próbált meglátni valamit az emberből, aki valaha volt. Olyan volt, mintha egy lézerpuska csövében bámult volna.

– Byron! – csendült fel váratlanul a név visszhangozva a hatalmas teremben, mintha Efrem valahogy megidézte volna.

Fájdalmas, gyászos női hang kiáltotta.

Velhena Calicus a húscsomagoló szinten állt, mellette izomkolosszus inasa, körülötte a földön kitört nyakú fegyveresek.

A nő tizenöt-húsz méternyire lehetett, de a szervitor mégis odafordította a fejét a neve hallatán. Aztán megrándult, amikor a nő rohanni kezdett felé.

Varr elkeseredetten felsóhajtott. A győzelem pillanata ismét későbbre tolódott.

– Öljétek meg!

Lézersugarak hasítottak a homálya, amikor a Meridian-fegyveresek tüzet nyitottak. Stave az úrnőjéhez ugrott és fedezékbe rántotta, a rakodószervitorok viszont kaptak néhány találatot, amikor átrohantak közöttük. Némelyiket fejbe találták és elesett, elejtve rakományát. A többiek folytatták a munkát, némán, agyatlanul és mit sem sejtve.

Mivel az örök mással voltak elfoglalva, Efrem Varr-ra vetette magát.

– Te lélektelen szar... de ahogy Varr hátrált, a plató kilendült, megbillent, és Efrem lezuhant...

A verem szélében sikerült megkapaszkodnia tíz ujjal. A lábai a mélység felett kalimpáltak, és augmentikája súlya úgy húzta lefelé, mint egy horgony.

– Byron Calicus! – üvöltötte Efrem, mire a szervitor odafordította a fejét, és ránézett. – Az ott a feleséged! Szeret téged, és bármit megtesz, hogy megmentsen!

A lövöldözés folytatódott. Varr a háttérben bújt meg Stave lövései előtt, miközben biztatta zsoldosait, hogy öljk meg mind a szolgát, mind az úrnőjét. Csak amikor körülnézett, és elkezdte keresni a húspajzsát, akkor látta, hogy Efrem még kapaszkodik.

– Maga még él? – csodálkozott, és megpróbált Efrem ujjaira taposni.

– Byron! – üvöltötte Efrem, miután kitért az első csizmatalp előtt. – Az asszony meghal, ha nem csinálsz valamit!

Canid bionikus szeme mintha kissé felélénkült volna, aztán megmozdult, és zord céltudatossággal elindult... A meglepetés erejével csapott le az első fegyveresre, letépte a karját, aztán a padlóra lökte azt, ami megmaradt belőle. A sikoltozás felkeltette a többiek figyelmét, akiknek a fele a szervitorra szegezte a fegyverét, a másik fele mélyebbre ment a hangárba, hogy megkeresse a többi betolakodót. Canid testébe lézersugarak fúródtak, de nem lassították le.

– Canid, engedelmességi protokoll! – rikoltotta Varr, mire a szervitor megtorpant. – Hozzám, rabszolga! – intett, és a szervitor tett néhány ingatag lépést. – Azt mondtam, hozzám!

Még egy lépés, aztán Canid megállt. A szája hangtalanul mozgott. Valahogy próbálta kifejezni a mondanivalóját. A gyötrelme rá volt írva az arcára; annak a lassú és szörnyű felismerése, hogy mivé vált, egy hangjától megfosztott lény tátott szájú megvilágosodása. Aztán megszólalt.

– Nem...

A gazdája felé lendült, aki hátrált egy lépést.

– Lelőni! – kiáltotta az embereinek Varr, miközben Efrem elkapta a bokáját, és magával rántotta a verembe.

Efrem keményen landolt, de a puha föld felfogta az esés nagyját. Feltérdelt a sáros, félig alvadt vérmocsárban, abban a biztos

tudatban, hogy innen nem mászhat ki.

Miközben bizonytalanul talpra állt, beletámaszkodott a puha talajba, és egy félig megrágott gyűrű akadt a kezébe. Aztán észrevett mindenféle más tárgyat is, félig elsüllyedve a trágyaszagú iszapban. Egy fél bakancsot. Egy fülbevalót. Néhány elszakadt láncszemet. Egy fogat.

Varr is feltápaszkodott, és hitetlenkedő arccal próbálta feldolgozni a hirtelen változást. A groxok még mindig csak körbe-körbeszimatoltak bűzös karámjukban, de néhányan már kezdtek némi érdeklődést mutatni.

Efrem megérintette az augmentikája rejtett rekeszét, és az egylövetű simán a kezébe pattant. Már éppen fel akarta emelni, amikor jellegzetes kattantást hallott. Varr rászzegezte a kinyújtott kezében tartott ezüstös autopisztolyt.

– Nem fogom megölni – fogadkozott, és a homlokán keletkezett vágásból csorgó vértől olyan lett, mintha harci arcfestést viselne. De a tekintetével gyilkolni tudott volna.

Fölöttük folytatódott a csatazaj, cikáztak a lézersugarak, és sistersgés meg ordítozás hallatszott.

– Mennyi van benne? – kérdezte Efrem. A groxok egyre közelebb kerültek, és a környezetük hirtelen megváltozása miatti zavarodottságuk azonnal elillant, amint kiszagolták a húst. A morgolódás és a horkantgatás vicsorgássá változott.

Varr értetlenül ráncolta a homlokát.

– Hány lövedék. A pisztolyában – világította meg a kérdést Efrem, miközben megkockáztatott egy futó hátrapillantást a közeledő bestiákra. – És mennyire hatékonyak a pikkelyes irha ellen?

– Maga ellen elég egy is.

– És aztán? Én kész vagyok meghalni. Varr. Maga is?

Varr bizonytalanul körülpillantott. A vadállatok lassan bekerítették őket. Testük édes bűze a mocsokkal és a vérrel együtt émelyítő keveréket alkotott.

– Maga is? – ismételte meg Efrem.

Varr célzásra emelt keze megremegett. Biztosan megéreztek a félelmet az izzadsága szagán, mert az egyik grox nekilódult. Egy automata sorozat feltépte a hasát, a lövedékek darabokra szaggatták a zsigereit. Efrem felemelte egylövetűjét, célzott és lőtt.

A csigás lánc leereszkedett, rögzítését elvitte a jólirányzon lövés, Efrem pedig ugrott, minden energiáját az augmentikájába irányítva. Elkapta a lelógó lánc végét, az egylövetű pedig eltűnt odalent, miközben felfelé lendítette a másik kezét, hogy jobban megragadja a láncot, és a csuklója köré tekerje.

Varr hátrált, próbált teret nyerni. Meglátta Efremet, és felemelte a pisztolyát. Aztán a dühéből félelem lett, majd kétségbeesés. A túlélési ösztön győzedelmeskedett a bosszúvágy felett, és a csorda ellen fordította a fegyvert.

Még kettőt megölt, mielőtt a harmadik elintézte. Fojtott ordítása hirtelen abbamaradt, amikor a grox a földre taposta, és elkezdte felfalni...

Efrem elfordította a tekintetét, és összeszorított fogakkal hallgatta a szörnyű hangokat.

Csak lógott ott, lassan érzéketlenné zsibbadó karral, és mintha órák teltek volna el. Valójában csak percekig tartott a csorda lakomája. Hús, csont, ruha. Csak a pecsétgyűrű maradt meg, s büszkén pihent a földön, ezüst villanás 'vérvörös folttal.

Miután jóllaktak és lecsillapodtak, a groxok visszaoldalogtak a karámjaikba, és a rács automatikusan leereszkedett mögöttük.

Efrem kiszabadította a csuklóját, ami már olyan fehér volt, mint a márvány, és dicstelenül a földre huppant.

Egy arc nézett le rá a verem széléről. Vagyis tulajdonképpen egy maszkos arc.

– Már megint megmentettem az irhátat – mondta Stave senyvtelenül.

– Ha lennél olyan kedves...

Efrem felküzdötte magát a platóra. Minden porcikája sikítva követelte, hogy azonnal tűnjön el ebből a gödörből. Attól félt, hogy soha nem fog megszabadulni ettől a szagtól. Miután hálásan kimászott, kiderült az igazság arról, ami fent történt.

A Meridian-katonák mind meghaltak. Legtöbbjüket darabokra tépték, megcsónkították vagy kettévágták, takarosán, vagyis szörnyen kauterizálva az iker-feleket. Néhányat lelőttek.

Velhena Calicus nem volt ott, hogy üdvözlje. A férje mellett térdelt, a fejét ringatta, és simogatta, ami a hajából maradt. Bármennyire is ellenállóak a szervitorok, nem sebezhetetlenek. Canid testének húsból és fémjéből nem sok maradi sértetlen. A

lézertalálatok kiégették és feketére perzselték.

– Mindig olyan szép haja volt... – mondta Velhena, csak úgy magának.

Stave nézte. Ennél sokkal többet Efrem sem tehetett.

Byron Calicus, mert ő voll az, aki ebben a haldokló testben lakott, felnézett a feleségére, és szelíd mosolyra húzódott a szája, amikor meghalt.

Velhena várt néhány pillanatot, mielőtt letörölte volna a könnyeit, aztán azt mondta:

– Soha senki nem tudhatja meg.

Efrem már épp tiltakozni készült, amikor rájön, hogy nincs értelme.

– Eszed ágában sem volt riasztani Seraf Ciastrót, ugye? – mondta Stave-nek.

Az inas nem válaszolt. De úgysem számított. Efrem megkapta a választ.

– Akkor most mi lesz? – kérdezte.

– Most végre vége – felelte Velhena.

Seraf dühös járkálásának zaja ugyanabban a fénytelen cellában visszhangzott, mint ahol néhány nappal ezelőtt tért magához Efrem.

– Semmit – ismételte meg a nő, és sarkon fordult, hogy szembenézzen a vele szemben ülő jágerrel. – Azt mondd, semmit sem tudsz a Karridinus-telepen történt tűzvészről?

Efrem megrázta a fejét.

– Ne hazudj nekem, Thade – figyelmeztette a nó. – Esküszöm a Trónra, ha hazudsz...

– Akkor saját kezűleg fogsz lepuffantani? – fejezte be helyette Efrem.

– Rosszabb.

– Szívesen segítenék – mondta a jáger de nem mondhatom el azt, amit nem tudok.

– És ha hívok egy fenyítőt, hogy szedje ki belőled?

– A kínzás hatástalan kihallgatási módszer – jelentene ki Efrem. – Tudod, az áldozat annyira traumatizálódik, hogy egyszerűen azt fogja mondani, amit várnak tőle, bármi is...

– De én jobban fogom érezni magam tőle – vágott közbe Seraf, a

gutaütött arcszín egy újabb árnyalatával.

Efremnek el kellett ismernie, hogy tényleg kínos a helyzet. Egy Karridinus-telep kigyulladt. Az agrárbáró pedig, aki irányítja és aki egyes egyedül ismeri a felépítését és működését, nyomtalanul eltűnt. A kereskedőkombinát összezárt, az Arbitest pedig nem érdekli a dolog, mivel a Karridinus ígéretet tett, hogy fennakadás nélkül fenntartják a tized kvótájukat.

Seraf hajlamosnak tűnt a további dühöngésre, de aztán ő is összelappadt, ahogy a harag elfolyt belőle, mint méreg a sebből.

– Nem akarlak többé látni. Thade. Soha – mondta, most már elcsigázottan.

Efrem bólintott. Megérezte a szúrást, de felállt, hogy kimenjen.

– Még mindig hazudsz róla? – kérdezte Seraf.

– Miről?

A nő Efrem lábára mutatott.

– Arról, hogy hogyan szerezted.

– Hogy a Birodalom, amit oly kötelességtudóan szolgáltam, engem és a bajtársaimat csaliként használt az ellenségeinknek, aztán a szart is kibombázta belőlünk, hogy végezzon velük? – mondta Efrem olyan arccal, mintha egy döntést fontolgatna. – Igen, még mindig hazudok róla.

– Ezért mentél el?

– Senki sem hagyja el igazán a Militarumot, Seraf, ezt te is tudod. Szolgálunk tovább, így vagy úgy.

– Tudod jól, mire gondolok.

Efrem az ajtóhoz ért.

– Nem – mondta halkan, Seraf szemébe nézve, és érezte, hogy a régi fájdalom újra feléled. – Nem ezért mentem el.

A nő visszanézett, és válaszolni akart, de Efrem megfordult és kiment.

– Még találkozunk! – kiáltotta elmenőben.

– Nem, nem találkozunk.

– Nem, talán tényleg nem.

- Elvarázsolt a történet?
- Elmélyednél a regények helyszíneiben?
- Újraívnád a csatákat?

Mindezt megteheted, vár a terepasztalos stratégiai játékok világa!

Hőseidet, seregeidet gyűjtheted, festheted, harcba küldheted! Mindebben segít a **FŐNIXCSARNOK nagy- és kiskereskedés, ahol mindent megtalálsz az álmaid valóra váltásához.**

Webshop: www.fonixcsarnok.eu

Email: info@fonixcsarnok.eu

Tel.: +36 70 385 5541

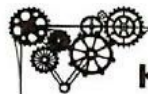
A KÖNYVESBOLT

1062 BUDAPEST

ANDRÁSSY ÚT 86.

EGYEDÜLÁLLÓ
SCI-FI ÉS FANTASY VÁLASZTÉ

KÖNYVEK ✪ TÁRSASJÁTÉKOK

WARGAME ✪ KÁRTYAJÁTÉKOK

LÁTOGASS EL WEBOLDALUNKRA, Ahol
KIADVÁNYAINKAT ÉS JÁTÉKAINKAT IS MEGTALÁLÓ

WWW.TUAN.HU

Telefon:

